

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

№26
ΔΡΧ 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΚΗ ΣΟΥ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΛΙΦΑΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 26 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗΝ ΕΚ-
ΠΛΗΕΙ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΑΥΤΗ

ΘΑ ΠΡΟΒΗ ΣΕ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙ ΤΟΣΟ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΣΟ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ:

ΝΕΑ ΕΚΛΕΚΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΝΕΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΝΕΟΙ ΑΡΙΣΤΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ Ο ΚΑΤΑΡΤΙΣΘΕΙΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΥ-
ΝΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ:

ΜΟΝΙΜΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ, Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ, ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ, ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ, ΑΛΕΞ
ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ (Έσμεράλδα), ΕΠ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ, Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ, Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝ-
ΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ, ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ, ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ, ΝΙΚ. ΤΣΕ-
ΚΟ, ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΧΡΟΝΣΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΨΑΘΑΣ κ.λ.π.

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ, ΘΕΜ. ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ,
Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΟΘ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΒΡΟΝΤΑΚΗΣ, Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Λ.
ΔΕΠΟΛΑΣ, Θ. ΔΡΑΚΟΣ, Γ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ, Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ, Β. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΙΡΗ-
ΝΗ ΚΑΛΚΑΝΗ (Ρένα Μάρνα), ΟΡΦ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ (Όκάρ), Μ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κ.
ΚΙΟΥΣΗΣ, ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ, Μ. ΚΡΑΝΑΚΗ, Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ, Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ο-
ΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ, Γ. ΛΥΔΙΑΣ, Γ. ΜΑΚΡΗΣ, ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ΣΠ. ΠΑΝΑ-
ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Φ. ΠΛΗΤΑΣ, ΜΙΜ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ, Γ. ΣΕΒΑΣΤΙΚΟ-
ΓΛΟΥ, ΚΑΛ. ΣΦΑΕΛΟΥ, Γ. ΤΑΡΣΑΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΣΑ ΤΖΩΤΖΗ, ΑΘΩΣ ΤΡΙΓΚΩΝΗΣ, ΜΙΧ.
ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ, ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ κ.ά.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ, ΝΙΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ, ΤΑΣΣΟΣ.

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Τά ξένα

ΛΕΜΕ καμμία φορά: «'Αν ήμουνα ράφτης, θά έφτιανα σαράντα κοστούμια». «'Αν ήμουνα ζαχαροπλάστης, θά χόρταινα γλυκά». Και ούτω καθεξής. Ζηλεύουμε δλους όσος έμπορεύονται ώρισμένα αγαθά της ζωής και φανταζόμαστε ότι, αν θρικόμασταν στη θέσι αυτών των κυρίων, οι πρώτοι που θά έσπευδαμε νά έπωφεληθούμε, θάμασταν έμείς.

Και όμως, στην πραγματικότητα, έντελως το αντίθετο συμβαίνει. Οί μόνον που περιφρονούν τά αγαθά που πουλούν στους άλλους, είναι οί ίδιοι οί κήτοχοί τους. Μιά προσεκτική παρατήρηση είναι άρκετη νά σάς πείσει. 'Αν προσέξετε τους ράφτες, ακόμη και τους καλούς, θά ιδήτε ότι μόλις 5 % από αυτούς καλοντώνονται. Οί άλλοι 95 % φορούν ένα πρόχειρο και κακορραμμένο κοστούμι και είναι περιεργό αλήθεια νά βλέπη κανείς ότι ο άνθρωπος που κάνει τους συνανθρώπους του κομφούς, είναι ο ίδιος περίπου άθλιος στην εμφάνισί του. 'Ετσι θά διαπιστώσετε ακόμη ότι οί ζαχαροπλάστες είναι ζήτημα αν θάζουν στο στόμα τους γλυκό περισσότερο από μία φορά τή εβδομάδα, κι αυτή για νά τήν τήν δοκιμάσουν. Τό θεωρούν, δηλαδή, σαν ένα είδος άγχαρείας. 'Αλλά μήπως οί υποδηματοκαθαριστάι; Είδατε ποτέ σας λούστρο με γυαλισμένο παπούτσι; Και όμως μπροστά τους έχουν δέκα κουτιά θερνίκι και δέν τους στοιχίζει τίποτα νά θάλουν και τή δική τους παπούτσι εκεί που θάζουν τά παπούτσια των πελατών τους, για νά τά γυαλίσουν. Κατά τόν ίδιο τρόπο, οί υπάργμεν σπανίως πίνουν, οί χασάπηδες τρελαίνονται για τά ψάρια, οί ψαράδες για τή κρέας και οί θεατρικοί συγγραφείς σπανίως πηγαίνουν στο θέατρο...

— Αυτό είναι αλήθεια, έλεγε κάποιος κύριος, παρεμβαίνων στην άναψη των άνωτέρω άπόψεων. Αυτή ή παρατήρηση δέ δέν περιορίζεται μόνο σ' αυτό τήν έπίπεδο.

— 'Αλλά;

— 'Επεκτείνεται και στο έρωτικό κεφάλαιον. 'Εχω ακούσει πολλές ώριφες γυναίκες, θαύματα καλλονής, νά παραπονούνται ότι ο σύζυγός των τις περιφρονεί και προτιμά μάλλον νά ξεμουαλισθί με μιάν άλλη, που είναι άπλως ύποφερτή, ή ακόμη και άοχημη.

Πώς νά έξηγήση κανείς αυτό τή φαινόμενον; 'Απλούστατα: Διαπιστώνων ότι τήν αγαθόν που κατέχομε μας είναι έντελως αδιάφορον. Προτιμούμε πάντοτε τά ξένα, έστω και κατώτερας ποιότητας. 'Αρκεί ότι είναι ξένα.

Φιλοσοφική Νέα

«Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΝΕΥΡΑ»

Τό νέο διβλί
του Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Δέν ξέρω γιατί, διαβάοντας τήν νέο διβλί του συνάδελφου Κ. Δ. Ψαθά «Η Θέμις έχει νευρά» — δικαστηριακά εύθυμογραφήματα — θυμήθηκα τόν... Παπαδιαμάντη. Θά σάς παρακαλέσω νά μη γελάσετε για τήν άπρόσπτον και τήν δούλων του πράγματος. Δέν υπήρξαν μόνον παραγράφοι και κάπου κάπου τή ύφος που μού έθυσσαν σελίδες τού μεγάλου Σκιαθίτη διηγηματογράφου. Αιτιολογία είναι ότι τά εύθυμογραφήματα τού Κ. Ψαθά, όσον και αν τά θέλη ο ίδιος τέτοια, όσον και αν διαβάσονται ως έλαφρά και διασκεδαστικά σκισμάκια, έχουν μέσα τους κάτι τήν άσθρημής ήθογραφοί. Κατά συνέπεια, ή άστυρα τού Κ. Ψαθά δέν είναι άστυρα άπλη, άνευ αξίας. 'Αντίθετα, παίρνει τις διαστάσεις που αξίζει νά πάρη κάθε πραγματική άστυρα: Εικονίζει, έλαφρά βέβαια, αλλά πόσο ψυχολογία, μιάν έποχή. 'Η «Θέμις έχει νευρά» άποδίδει τύπους, άληθινούς και ζωντανούς τύπους, οί όποιοι κρατούν αχμάλω τόν άναγνώστη. Γιατί ή αλήθεια είναι αυτή: 'Ο άναγνώστης δέν καταφέρει νά ξεκολλήσθ από τήν νέο διβλί πριν φθάση ως τήν τελευταία τήν σελίδα. Κι αυτό είναι τήν κυριώτερο χαρακτηριστικό τής έπιτυχίας τού

★
'Αλλά... — υπάρχει και άλλα — όταν ένας συγγραφέας θυγεί τήν δεύτερο διβλί του, όπως συμβαίνει με τόν Κ. Ψαθά, είναι άπαράτητη ή σύγκρισις με τήν πρώτη. Και ακόμη περισσότερο. 'Ασχετως τών ειδικών κρίσεων περί τού διβλίου χρειάζεται νά μιλήση κανείς και γενικότερα.

'Η σύγκρισις λοιπόν τού νέου διβλίου τού Κ. Ψαθά με τήν προγενέστερη — «Η Θέμις έχει κέφια» — είναι ικανοποιητική για τόν εύθυμογράφο. Τό ύφος έστρώσε ακόμα περισσότερο, οί φράσεις είναι πραγματικές δουλειές με ματωρία, τήν όνολο έχει έξευγνισθί, άφού έλειψαν όλοι εκείνοι οί τύποι που στο θέατρον άποκαλούνται «πουφίκοι». Χωρίς νά είναι «νέας τεχνολογίας» — όπως όνομάζουν μερικά άνόητοι τής άπλής των — τή διβλί τού Κ. Ψαθά άπληλγεί από κάθε ύπερβολικήν χονδροκοπία, αλλά συγχρόνως διέτηρησε όλη τή δροσιά και τή χάρι τού.

Θά ήθελα πολύ νά έσημειώσω ιδιαίτέρως μερικά από τά κομμάτια τού Κ. Ψαθά, αλλά δέν μπορώ νά τήν κάμω χωρίς φόβο ν' άδικήσω τά λοιπά. Προτιμώ λοιπόν νά προσθέσω ότι τήν ένα είναι καλύτερο τού άλλου.

★
Και τώρα, άς μιλήσω με τήν άν συγγραφέα. Στόν πρόλογο τού μιάς λέει ότι «δέν είναι άπόλυτος άνάγκη, τέλος πάντων, όλοι οί γράφοντες νά γράφουν για τήν αιώνητητα».

Ο Κ. Ψαθά θά μάς έπιτρέψη νά διαφωνήσωμε. Δέν πρόκειται εδώ περί αιώνητητας. Πρόκειται, άσχετως τών εύθυμογραφήματων, περί σθεράς φιλολογικής έργασίας. 'Όταν ένας γράφων έχη τήν τάλαντα, τήν παρατηρητικότητα, τήν ήθογραφική ικανότητα και τήν νατότητα άποδόσεως τύπων που ένει ο Κ. Ψαθά, δέν πρέπει νά γράφη μόνον εύθυμογραφήματα. Είμαι εις θέσιν νά γνωρίζω ότι δέν σταματά ως τήν εύθυμογραφήματα ή ικανότης τού καλού συγγραφέως. Γιατί, λοιπόν, όταν είναι προκισμένος με τόσα χαρίσματα, μάς στερεί τής ευχαριστίας νά άπολαύσωμε και κάτι παραπάνω από τήν «Θέμιδα» Νο 2, που όσο άριστουργηματική, σπουδαία, αυθόρμητη, διασκεδαστική, καλονραμμένη και αν είναι — και είναι — άποτελεί άπλως δεύτερον έκδοσιν έλαιομένην και έπιμελημένην τής «Θέμιδος» Νο 1;

Μέ άλλα λόγια θέλω νά πώ ότι άνεξαοτήτως τής μεγάλης έπιτυχίας τού νέου διβλίου τού — έπιτυχίας πανθολογούμενης — ο Κ. Ψαθάς πρέπει νά διαδωθή ακριβώς άπ τήν έπιτυχία τού αυτή, ότι δέν πρέπει νά κρατά τήν τάλαντα τού προς ίδίαν χρήσιν.

★
Ταύτα γενικώς. Ειδικώς, έπαναλαμβάνω ότι πρόκειται περί ενός θαυμασίου εύθυμογραφικού διβλίου, γεμάτου από κέφι, όρεξη, δροσιά και χάρι. 'Οποιοι δέν τήν διαβάσθ, στερεί τόν έαυτό του από μιάν άληθινή άπολαύσι.

ΙΩΝ

ΑΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Σουρρεαλισμός

ΕΙΣΘΕ ύπέρ τού σουρρεαλισμού, ή έναντίον του;

— 'Εν πρώτοις σάς παρακαλώ νά μου έξηγήσετε τί πράμα είναι αυτό.

— Δέν ξέρετε τί είναι σουρρεαλισμός;

— 'Ομολογώ τήν άμαρτία μου. 'Ακούω συχνά αυτή τή λέξη, αλλά ποτέ δέν κατώρθωσα νά μάθω τί σημαίνει.

— Λοιπόν, αγαπητέ μου, σουρρεαλισμός είναι ή νέα τέχνη που κατέκτησε τόν κόσμο. Και θά πη, νά γράφης και νά λές ό,τι σου κατέβη στο κεφάλι. Χωρίς άμφιβολία θά έχετε παρατηρήσει ότι πολύ συχνά σάς έρχονται στο κεφάλι διάφορες ξεκρέμασες εικόνες και φράσεις, που δέν έχουν κανένα λογικόν είρμύ. 'Εκεί που σκέπτεσαι, π. χ., πόσα χρωστάς στο ράφτη σου, σου έρχεται αϊφινιδίως στο νου ο Μέγας 'Αλέξανδρος.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, κάθεται και τή γράφεις. Κατά τόν ίδιο τρόπο, όταν είσαι ποιητής, γράφεις στο ποίημα ό,τι φράσι, εικόνα και ιδέα σου έρθη στο κεφάλι. Π. χ., ίδου ένα ποίημα έκ τού προχείρου: «Τά θαρυστημένα φάτα κλαίνε τή μοίρα των ξεκρέμαστων παποριών. 'Ονειρο μουντό σκίζει τις σιδηροδρομικές γραμμές, που οδηγούν στο ύπερπέραν. Τά μπλά θα γραμμάτια έξοφλούνται με τήν τρέξιμο των ιδεών στις κορσες τού φαλήρου. Ναιώθω έναν έρακο μέσα στους πύρινους καταρράκτες που τραγουδούν τά σκιασμένα γελέκα των μελισσών».

Καταλάβετε τώρα;

— Κάτι αρχίζω νά καταλαβαίνω.

— Λοιπόν; Είσατε ύπέρ ή κατά τού σουρρεαλισμού;

— Δηλαδή με ρωτάτε αν πρέπει νά λέω ό,τι μου έρθη στο κεφάλι;

— 'Ακριβώς.

— 'Οχι, φίλε μου.

— Γιατί;

— Γιατί αν πώ αυτή τή στιγμή τις σκέψεις που μου έρχονται στο κεφάλι για σένα, προβλέπω ότι θάρθουμε κι' έμείς στα χέρια. 'Ας μένη λοιπόν...

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νέαι έκδόσεις

«ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΥΣΑ»

Μεταφράσεις Γ. Σημηριώτη

Ο έκλεκτός λογοτέχνης Γ. Σημηριώτης γνωστότατος από τās ποικίλας δημοσιεύσεις μεταφράσεών του, άρχισε έκδιδων σέ κομμάτι μιά νέα σειρά μεταφράσεών του από άριστουργήματα τής Γαλλικής ποιήσεως. Στό πρώτο διβλίον άκί που έκκυκλοφόρησε, περιλαμβάνονται ποιήματα τού Βικτωρος Ουγκώ, συλλογόμενα από σύντομη θιογραφία και ένα πορτραίτο τού συγγραφέως των «Αθλίων». 'Η όλη σειρά θά περιλάβη ποιήματα 50 ποιητών από τούς άριστους τού Γαλλικού Παρνασσού, όπως τού Λαμάρτινου, τού Μυσσέ, τού Μπωντλαίρ, τού Βερλαίν, τού Σεγιέ, τού Μορέας, τού Μαλλαρμέ, τού Ρισπέν, κ. ά. μεχρι των συγχρόνων. Συναστώμεν τήν ιακαρκόλότητά τής έξαιρετικής αυτής έργασίας τού Γ. Σημηριώτη στους άναγνώστες μας.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Εμμέτρου

Χιουμοριστική έπικαιρότης του συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Τό σύνθημα τής γλωσσικής μεταρρυθμίσεως έρρίφθη.

Ο μεταρρυθμιστής άνεφάνη στο Βόλο. Πρόκειται περί τού καινοτόμου εκείνου Βολιώτη, ο όποιος συνέταξε τήν διαθήγην του εμμέτρου. Νά, κύριοι, ένας Λογθρος τής έκφράσεως!

Εισήγαγε και στις πεζές, διωτικές ύποθέσεις τήν ποιήσιν. 'Αφσε τις τελευταίες θελήσεις του γραμμένες σέ στίχους και κατόπιν άπέθανε. Ο θάνατος έσφραγισε τήν μεταρρυθμιστικήν του κίνημα και μπορούμε νά πούμε, ότι έξιλέωσε τήν τελευταίον του άμάρτημα, δηλαδή τούς στίχους. Ο άποθανών δεικνύεται!...

Τά ένακόλουθα όμως τής καινοτομίας, που έχαραξε, δέν μπορεί κανείς νά τή προβλέψη. 'Ισως σέ μέλλον προσεχές, νά μιλάμε, νά άλληλογραφούμε, νά συντάσσουμε όλα μας τά έγγραφα σέ στίχους.

Γιατί όχι; Τό βρίσκετε δύσκολο; Και όμως, ο πεζός λόγος, ή πρόξα, που χρησιμοποιούμε σήμερα στον καθημερινό μας βίο, είναι κατά τήν Γραμματολογία πύδ δύσκολο, πύδ πολύπλοκο, πύδ καλλιεργημένο είδος έκφράσεως. 'Αποδείξεις είναι, ότι ή πρόξα άνεφάνη ύστερα από τόν ποιητικόν λόγον. Προηγήθησαν τή δημορικά ποιήματα και ήκολούθησεν ή πεζογραφία τού 'Ηροδότου. Περισσότερο, λοιπόν, πρέπει, νά εκπληρωσώμεθα, που χρησιμοποιούμε με τόσην εύκολία τόν πεζό λόγο, παρά τήν ποιήσιν. Και θά πρέπει νά συμμεριστούμε τήν έξαιρέσιμα τού 'Αρχοντοχωριάτη τού Μολιέρου, ο όποιος άναφώνει:

—'Όστε από τότε που έμαθα, νά μιλώ, κάνω πρόξα και δέν τώξερα;!...

★

Δέν άποκλείεται λοιπόν, νά επανέλθουμε στα παλιά, χρυσά χρόνια τής ποιήσεως. 'Ο, τότε! Οί στίχοι θά ρέουν παντού. 'Η ρίμα θά τρέχη αείς τās όδους και τās... ρύμας».

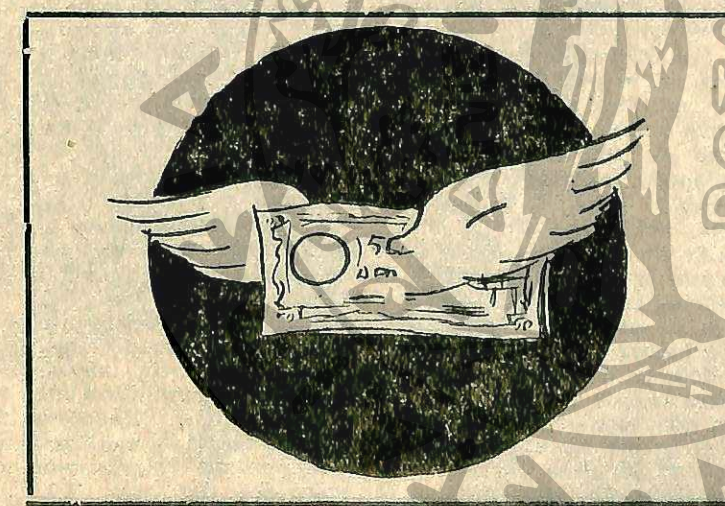
Θά γίνουμε μία κοινωνία ποιητών. 'Ο, πόσον ποιητικός θά είναι τότε ο βίος!

Θά μπαίνουμε στο μπακάκι και θά λέμε:

—Βάλε μου, σέ παρακαλώ, αγαπητέ μπακάλη, μισή όκα πετρέλαιο...
—Μου έφερες μπουκάλι;
—Βεβαίως και σου έφερω. 'Εδώ τή έχω. Πάργο. Και λίγο ρύζι βάλε μου, άλλ' όχι από τή σκάρτο. Θά ήθελα νά έπαιρνα και κάτι τι ζυμαρικό.
—Ποιό θέλεις; 'Απ' αυτό;

Η έρώτησις αυτή τού μπακάλη θά μάς χτυπή άσχημα σ' αυτό. Διότι τή «ζυμαρικό» δέν ριμάρει τελείως με τήν «αυτό». Θά κάνουμε, λοιπόν, στον συνομιλήτ ή μας τήν δέουσα παρατήρησιν:

—Αυτό που είπες τώρα δά δέν είναι τελεία ρίμα. Γι' αυτό δέν έχει... χρημή. Νά είσαι τόσο άμόρφωτος στο στίχο είναι κρίμα. Μή κάνεις νά μην σ' εκτιμώ. Διάβασε λίγο... Σ ο λ ω μ ε νά ιδής αυτός πώς γράφει μιά κι' έχεις από... σολωμούς

τόσα.. κουτιά στο ράφι.

★

Θά υπάρχουν, βέβαια και οί ποιητικές άμόρφωτοι. Θά έκφράζονται με έλαττωματικούς στίχους. Θά κάνουν λάθη στη ρίμα. Αυτή ή καινοποιήσις τής ποιήσεως θά μάς νευριάξη πολύ. Θά μπαίνουμε σ' ένα έμπορικό κατάστημα και θ' άντιμετωπίζουμε έναν έμπορο καθυστερημένο στον στίχο. Θά μάς μιλά πότε σέ δεκαπεντασύλλαβο, πότε σέ ίαμβο, πότε σέ άνάπαιστο. Ποιητικόν «αρτίμπος» δηλαδή. 'Επί τέλους νευριασμένοι, θά τόν ρωτούμε:

'Αγαπητέ μου, έμπορε, μου πήρες τά μυαλά. Ποιό μέτρο χρησιμοποιείς άπ' όλα πύδ καλά;

Ο δέ έμπορος, σέ όλα του έμπορος, θά μάς δίνη μιάν άπάντησι καθαρώς έμπορικήν:

«Όλα τά χρησιμοποιώ και όπως και αν τύχη. 'Αντί τού μέτρου προτιμώ καλύτερα τόν... π ή χ υ».

★

Σ' ένα σύντομο άρθρο δέν

μπορούν νά προβλεφθούν όλες οί μορφές, που θά πάρη ή ποιήσις, όταν θά χρησιμοποιηθή στην καθημερινή μας ζωή. Θά περιοριστούμε, λοιπόν, νά αναφέρουμε λίγα ακόμη περιστατικά τής έμμέτρου εμφάνισης των ανθρώπων τού μέλλοντος.

Αυτο παίχεται τού 'Ιπποδρόμου θά γυρίζουν από τήν Δέλτα. Και θά συνομιλούν. Η συνομιλία των θά είναι σέ στίχους. Μάλιστα οί συνομιλητάι θά δανείζονται γνωστές ποιητικές έκφράσεις, για νά έκφρασθούν πύδ έντονα. Αίφνης, ο ένας θά έπαναλαμβάνη τούς δύο πρώτους στίχους παλαιού, έμμέτρου δράματος:

—'Απήδησα ο δύστινος και πλέον δέν άντέχω. Οί πόδες μου κλονίζονται όλίγον θά καθίσω. (Κάθεται)

Σ η μ ε ί ω σ ι ς: Οί έν λόγφ παίχεται τού 'Ιπποδρόμου, θά γυρίζουν από τήν Φάληρο ποδαρόδρομο.

'Αλλο περιστατικό: Σέ κάποιον φίλον μας, στον όποιον έχουμε δανείσει χρήματα, θά στέλνουμε ένα έμμετρο γραμματάκι και θά τού ζητάμε νά μάς έπιστρέψη τή δάνειο:

Φίλε μου, σέ παρακαλώ μεθάρσιο νά μου φέρης τά χρήματα που μου χρωστάς. 'Εχω ανάγκη, ξέρεις.

Ο φίλος χρωστής θά μάς άπαντά με μιάν περιεκτικήν άπό τήν... «Δ ή θ η ν» τού Μοβίλη:

Καλότυχον αυτοί που λησμο- (γούνε)

αυτά που τούς χρωστούνε. Τά μάτια σου δέ θερνήσουν αυτούς που δάνεισαν πολλά και δέν μπορούν νά λησμο- (μονήσουν).

Η ποιήσις θά έξωραίξη και τις πύδ κακές πράξεις. Σκέπτομαι, αίφνης, ότι δέν θά με χαράκηποιή ως έλεεινόν ή σπιτονοικοκυρά μου, αν λαν προσεχώς τής άφήσω τή κατωθή σημείωσα, έμπνευσμένο από τή «Λαγκρια Πέρουμ» τού Πορφύρα:

«Αμοιρη, τή σπιτάκι σου έ- (στοιχείωσε και πύδ δέν με χωρεί. Παίρνω κορυά τή μπουγάδία (μου και στρίβω αύθωρεϊ. 'Αν κάπου βρης πύλην χει- (ρόγραφα, λησμονήνα, κάφ' τα. Και όσα νύχια σου γρωστώ, άναστητή μου, κλάφ' τα.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

5

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΟΙ μεγάλες ιδέες μέ-
σους όρους δεν ανέ-
χονται. Δεν ξέρουν
παρά μόνο φίλους ή έχ-
θρούς. Μύστας ή άρνητάς.
'Αποθεώνουν τους μόν, έ-
ξοντώνουν τους δέ. 'Ανέκα-
θεν ή 'Ιστορία του Κόσμου
μ' αυτές τις δυό ζωηρές άν-
τιθέσεις έγρόφτηκε. 'Η ή-
ρωες με τη μορφή τους έ-
ξαγιασμένη γύρω από τον
εκτινωτό φωτοστέφανο της
λατρείας μ'ας παρουσιάζει,
ή φαύλους, καταχωνιασμέ-
νους στο βαθύ σκοτάδι του
μίσους και της περιφρονή-
σεως. 'Ιδιώς δασάκις γίνε-
ται καμιά θεμελιώδης σύγ-
κρουσις σε ώρες αλύπητου
φαντασμού.

Κάτι τέτοιο άκριβώς συ-
νέβη και στη νεαρή πρω-
τεύουσα του παλαιού Ρω-
μαϊκού Κράτους στα μέ-
σα του 4ου αιώνας μετάχρι-
στον, προτού καν χωρισθώ
ή Αυτοκρατορία σε Δυτική
και 'Ανατολική, πολύ προ-
τού άκόμα άρχισή ή περί-
οδος που λέγεται Βυζαντι-
νή. Αυτό, άλλως τε, ήταν
και το αίτιο της τόσο σφο-
δρής πάλης, το ότι τότε ή
άρχαία πολυθεία δεν είχε
όλοτελα σβύσει, ενώ ή και-
νούργια θρησκεία δεν είχε
θεμελιωθώ στερεά. Γιατί
ναί μόν ο Κωνσταντίνος ο
Μέγας είχε επιβάλει έπιση-
μως την 'Εκκλησία με το
σεπτό έμβλημα του Σταυ-
ρού, αλλά ο θάνατος τον
επρόλαβε και τα ύπολείμ-
ματα της δοξασμένης πα-
ραδόσεως του Διός διατη-
ρούσαν άρκετή κοινωνική
δύναμι για να δώσουν τη
μεγάλη τους μάχη πριν πα-
ραδοθούν όριστικά και σύ-
ψουν μπροστά στα άνθω-
πιστικά κηρύγματα του ώ-
ραίου Γαλιλαίου μάρτυρος.

Σ' αυτή τη στιγμή άπάνω
—άληθινά μιά καίμονη στι-
γμούλα— βρέθηκε στο θρό-
νο των Καισάρων και των
Αυγούστων ο 'Ιουλιανός
και του ήταν γραφτό τ' έ-
νομά του να συνοδευθώ για
πόντα με το παρατσούκλι
'Παραβάτης» που του τόκόλ-
ησαν για στίγμα οι σύγ-
χρονοί του θέλοντας έτσι
και πεθαμένο να τον έκδι-
κηθούν. Δεν είχε όμως κα-
θόλου ιδιοσυγκρασία ά-
χρηίου ο ήγεμώνας αυτός.
'Ολωσδιόλου αντίθετα μά-
λιστα, όλόκληρη ή — τόσο
πολύ σύντομη — ζωή του
τον δείχνει γεμάτη από
τις σπανιότερες ψυχικές
άρετες, ώστε φαίνεται ότι

δεν είχε στο έλάχιστο την
αντίληψη ότι έγκληματεί.
'Υπήρξε άπλως ένας νέος—
παραπολύ νέος — φλογι-
σμένος από δικά του ιδανί-
κά, ξένος, δηλαδή, προς
το δημόσιο αίσθημα. Σε τί-
ποτ' άλλο δεν έφταίξε. Και
σήμερα έχομε ανάγκη να
έξετάσωμε τα ζητήματα —
και μαζί τους τα πρόσωπα
με την ψυχρή κι άνεμπρέα-
στη αντικειμενικότητα που
δεν αφήνει την καθαρή ά-
λήθεια να σκεπασθώ από
τους καπνούς των προκα-
ταλήψεων.

... Ο 'Ιουλιανός όφείλει
έντελως στην ιδιοτροπία
της τύχης το ότι έζησε.
'Εξη χρόνων μωρό ήταν
όταν όλη του άνεξαρτέτα
ή οικογένεια σφάνηκε δρα-
ματικά για να μη μείνη ού-
τε σημάδι της. Ο γιός του
Μεγάλου Κωνσταντίνου και
της Φαύστας, ο Αυτοκρά-
τωρ Κωνσταντίνος τον είχε
άνηψιό, και τον άφησε στη
ζωή μόνο και μόνο γιατί
τον έέχασε. Ο μεγαλειέ-
ρος άδελφός του 'Ιουλι-
ανού, ο λεγόμενος Γάλλος
στρατηγός της 'Ασίας, είχε
μιά γυναίκα πολύ φιλόδο-
ξη, την Κωνσταντία. Κι
αυτή τον παρακίνησε να
κάμει κίνημα για να φορέ-
ση στέμμα στο όμορφο κε-
φάλι της. Ο Κωνσταντίνος
τον έφερε βόλτα με τέχνα-
σμα και άφού τον έπιασε
στα χέρια του τον κομμάτι-
ασε. Ο 'Ιουλιανός, λοιπόν,
δεν θα γλύτωνε. 'Αλλά, ο
Κωνσταντίνος τάχε βάλει τον
ίδιο καιρό και με τους φρά-
γκους στη Δύση και με τους φρά-
γκους στην 'Ανατολή, και
καθώς έφυγε βιαστικός για
τον πόλεμο, ή σύζυγός του
Αυτοκράτειρα έλυπήθηκε
το μικρό παιδί κοί είπε
στούς δημίους να μην το
πειράξω κανείς.

Για να βρίσκεται μακριά
από τα πολιτικά ο Ρωμαί-
ος πρίγκηψ, ενώ είχε γεν-
νηθώ στο Βυζάντιο, έφυγε
από το παλάτι και ζούσε
άθόρυβα και φρόνιμα στην
'Αθήνα, την έακουσμένη
πόλι που είχε χάσει πιά
κάθε σημασία από την έ-
νεργό δράσι κι έμενε ά-
φωτισμένη στη ρητορική
και τη φιλοσοφία της. Ο
'Ιουλιανός μελετούσε και
σπουδάζε, άνηκε στην σπου-
δαία εκείνο τον καιρό σχο-
λή των νεοπλατωνικών, κι
είχε σκοπό να περάσει όλo
του το βίο σαν ιδιώτης έ-
ρευνητής των συγγραφέων

και σκεπτικιστής. 'Η τύχη
όμως, όπως θέλησε να τον
προφυλάξω από το βέβαιο
λεπίδι άλλοτε, βάλθηκε άρ-
γότερα να τον μπάση χω-
ρίς την έπιθυμία του, και
στα πράγματα του στρα-
τού, άν και δεν ένοιωθε
ίχνος προτιμήσεως προς
αυτό το στάδιο. Και κάτι
περισσότερο: Να τον έ-
νώση με στενούς δεσμούς
προς την αυτοκρατορική
οικογένεια, ενώ εκείνος
προσπαθούσε και ή ως
τότε συγγένειά του σιγά-
σιγά να λησμονηθώ.

Ο Κωνσταντίνος είχε μι-
άν άδελφή, την 'Ελένη,
κόρη του Κωνσταντίνου
και έγγονή της 'Αγίας
'Ελένης, άνύπαντρη. Βλέ-
ποντας, όσο περνούσε
ο καιρός, ότι δεν τά βγά-
ζει πέρα όλομόναχος στις
τόσες έκστρατείες που ά-
καιτούσαν τ' άτέλειωτα
σύνορα της Χώρας του,
σκέφτηκε ότι του χρεια-
ζόταν βοηθός. 'Αλλος με
βασιλικό αίμα δεν είχε
άπομείνει, παρά ο νεαρός
'Ιουλιανός. Τον φώναξε
κοντά του, τον έκαμε γαμ-
πρό δίνοντάς του γυναίκα
την άδελφή του, και τον
έστειλε στο Ρήνο άρχι-
στράτηγο. Ο 'Ιουλιανός
δέχτηκε την άπροσδόκητη
αυτή μεταβολή της ζωής
του χωρίς άντίρρηση. 'Αν
τολμούσε να προφέρη έ-
στω και ένα γκίχ, το κε-
φάλι του θάπαυε να στέ-
κεται στούς ώμους του.
Για να το κρατήσω, λοι-
πόν, στη θέση του, άφησε
να του το φορτώσουν με
διάδημα! 'Αποχαιρέτησε
τούς γνωστούς του, τούς
περιπατητικούς, τούς στω-
ικούς, τούς κυνικούς, έ-
φόρεσε το βαρύ όπλισμό
του πολεμάρχου και μαζί
τά χρυσομέταξα κρόσια
της λαμπράς του καταγω-
γής και τράβηξε προς τ'
άξένα μέρη του βορρά, έ-
που τον έστειλε ή μοίρα
για τα νέα του καθήκον-
τα.

'Η καρδιά του ήταν γεν-
ναία και ή άνδρική φιλο-
τιμία του άναπλήρωσε τη
φτώχεια των στρατηγικών
του γνώσεων. 'Επηρε έπι-
τελάρχη έναν έμπειρο ά-
ξιωματικό, το Σαλούτσιο,
άγρύπνησε, κούράστηκε,
έξοικειώθηκε στις κακου-
χίες του στρατοπέδου, και,
τέλος, ένίκησε. 'Εκέρδισε
τη μεγάλη μάχη του Στρα-
σβούργου κι' έδιωξε τούς
Γερμανούς από την 'Ελ-

βετία και το Βέλγιο. 'Αλ-
λά, έδώ άκριβώς ή τύχη
ξανάρχισε να τον ένοχλή
με τα περίεργα κέφια της
Είχε στήσει τη σκηνή του
στο Παρίσι, όταν έάφνου
τούφεραν έπείγουσα δια-
ταγή του Κωνσταντίνου να
στείλω το στρατό του ά-
μέσως στο Βυζάντιο, για-
τί τον ήθελε να βαδίσω
κατά των βαρβάρων άπέ-
ναντι από το Βόσπορο. Ο
Κωνσταντίνος τον είχε ζηλο-
τυπήσει και τώκανε αυτό
για να τον στερήσω από
κάθε δύναμι. Οι σπιούννοι
αυλοκόλακες ψιθύριζαν νύ-
χτα-ήμέρα στον Αυτοκρά-
τορα για να του είνε ευά-
ρεστοι:

—Τί τον κρατῶς; Δεν
θυμάσαι τί σου έκανε ο ά-
δελφός του; Χειρότερα πρέ-
πει να περιμένης κι' άπ'
αυτόν!

Ο 'Ιουλιανός ήταν άνύ-
ποπτος. Και έτοίμασε τούς
λεγώνες του για ξεκίνη-
μα σύμφωνα με τη βασι-
λική θέλησι. Οι στρατιώ-
τες όμως που δεν είχαν καμιά
μιά άπολύτως όρεξη να
πέσουν στις περιπέτειες
μακρινού πολέμου, συγκεν-
τρώθηκαν τη νύχτα, άπο-
φάσισαν να στασιάσουν,
και, ξεμερώνοντας, έφώ-
ναξαν:

—'Οχι! Δεν πάμε που-
θενά! Δεν παίρνομε δια-
ταγές πιά από τον Κω-
σταντίο! Ζήτω ο Αυτο-
κράτωρ μας 'Ιουλιανός!
Ν' άντισταθώ; Θά τον
έξοικιάζω στα σίγουρα
με τις βγαλμένες άπ' τα
θηκάκια λόγχες τους.

'Η τύχη τον ήθελε τώρα
—άκούσιο — άρχηγό έπα-
ναστάσεως.

★
'Εκάλεσε τούς έπί κε-
φαλής των μονάδων και
νόμισε ότι θα τούς πείσω
να μην έπιμεινουν στην
άνταρσία τους:

—'Εδώ — τούς είπε — το
κλίμα είναι ψυχρό. Καλλι-
τερα θα είναι να πάτε κεί
κάτω όπου βασιλεύει αι-
ώνια άνοιξη. Και να μείνω
κι' εγώ ήσυχος.

'Η άπάντησις ένός άπ'
αυτούς τον άποστόμωσε:

—Είσαι ο Αυτοκράτωρ
μας. 'Αλλά, κι' άν τόν άρ-
νηθής, γνώριζε ότι και πά-
λι δεν σ' άφήνει ζωντανόν
στο έζής ο Κωνσταντίνος ά-
μα μάθω την τόση σου δη-
μοτικότητα!

Και μ' όλα αυτά προ-
τιμούσε να δώσω πάλι ει-
ρηνική διεξοδό. Παράγγει-

λε στον Κωνσταντίο να μοι
ρασθούν το βασίλειο. Οι
τιτλούχοι όμως της Αυ-
λής άνάγκασαν τον Αυτο-
κράτορα ν' άπορρίψη τις
προτάσεις του. Το Βυζάν-
τιο έτοιμάστηκε να στείλω
στρατό έναντίον του. Ο
'Ιουλιανός, άλλη μιά φο-
ρά μετριοπαθής, έχρονο-
τρίβησε χτυπώντας τούς
βαρβάρους, ώστε να μη
διατρέχω κίνδυνο το Κρά-
τος από τον έσωτερικό δι-
χασμό. Είχε φθάσει στην
Βαλκανική, κι' ίσως να
προχωρούσε προς την Κων-
σταντινούπολι, όταν —στις
3 του 'Οκτώβρη του 361—
μαθεύτηκε ότι ο Αυτοκρά-
τωρ Κωνσταντίνος, νέος ά-

κόμα (μόλις 45 χρόνων)
πέθανε από συγκοπή στην
Ταρσό της Κιλικίας, και
ότι ξεψυχώντας είχε όρί-
σει διάδοχό του τον 'Ιου-
λιανό, άφού δεν τούμενε
άλλος συγγενής.

Τα άπρόοπτα, βλέπετε,
έσυνεχίζονταν.

Το παλάτι του Βυζαν-
τίου είχε άνοίξει την άγ-
καλιά του και τον πρόσμε-
νε κυρίαρχο.

Και τα άπρόοπτα θα έ-
ξακολουθήσουν ως το τέ-
λος του...

... Ο 'Ιουλιανός, σιωπηρώς,
καθώς πιν άπ' αυτόν κι'
ο Κωνσταντίνος, έθεωρείτο
Χριστιανός.

Ο Μέγας (και "Άγιος
κατόπιν) Βασίλειος, ως τό-
σο, που τον είχε γνωρίσει
από τον καιρό που σπού-
δάζαν μαζί, κι' είχε έ-
κτιμήσει βαθειά την άξία
του ως διανοητικού άνθρώ-
που, είχε διαγνώσει καλά
τις ειδωλολατρικές τάσεις
του μορφωμένου ήγεμονό-
παιδός, και τώρα που τον
έβλεπε να παίρνω το σκή-
πτρο στο χέρι του, δεν άρ-
γήσε να προαισθανθώ ότι
ή θρησκεία του Κυρίου θα
περνούσε την κρίσιμη της
καμπή με τον νέον Αυτο-
κράτορα.

Στην άρχή ο 'Ιουλιανός
έκύτταξε να τακτοποιήσω
τη φρουρία των συνόρων
και να διορθώσω τα δημό-
σια οικονομικά. 'Απλός
και άπροσποίητα λιτός,
άλλαξε κυριολεκτικώς την
όψη του άνακτορικού πε-
ριβάλλοντος. Τους λογής-

λογής ευνούχους και οινό-
χους της υπηρεσίας που
έργο τους είχαν να διευ-
κολύνουν τα όργια του έ-
στεμμένου άρχοντος, τούς
έδιώξε όλους, γιατί του ή-
σαν περितόι. Λιγόστεψε σε
τόσο σημαντικό βαθμό τα
έξοδά του, ώστε μπόρεσε
εύκολα να καταργήσω το
ένα πέμπτο από τούς φό-
ρους που πλήρωνε ο πλη-
θυσμός.

'Αλλά, στο μεταξύ του
κουβαλήθηκαν τούορμο ό-
λοι οι παλαιοί του γνώρι-
μοι από την 'Αθήνα, οι έ-
θνικοί, και του θύμισαν με
συγκίνησι τα 'Ελευσίνια
μυστήρια, που τον είχαν
μυήσει πρό δέκα έτών.
Τούπαν με δάκρυα στα μά-
τια τί κρίμα είναι να μέ-
νουν οι μεγαλοπρεπείς
μαρμάρινοι ναοί κλεισμέ-
νοι και να ποδοπατίζονται
ευσέβεια προς τούς θεούς
εκείνους που τούς μνημό-
νεύουν ο 'Όμηρος και ο
'Ησίοδος. 'Ηρθαν κι' από
την Πέργαμο κι' από την
'Εφεσο (και στα δυό μέ-
ρη αυτά λειτουργούσαν
σχολές νεοπλατωνικών) άλ-
λοι φίλοι σοφοί, ο Χρυσά-
νθος, ο Μάξιμος, ο Αιδέ-
σιος και με το κύρος τους
τον βεβαίωσαν ότι ή Αυ-
τοκρατορία δεν πάει κα-
θόλου καλά έξ αιτίας της
θρησκευτικής άναρχίας
πούχε ο λαός. Τον έκλόνι-
σαν μ' ένα φοβερό έπιχει-
ρημα: "Ότι, δηλαδή, άμα
πέσουν οι θεοί από τα βά-
θρα τους, θα πέσώ και ο
πολιτισμός των γραμμα-
των και των τεχνών, και
τότε Ρωμαϊκό Κράτος δεν
μπορεί να σταθώ στα πό-
δια του. Του πιπίλισαν το
μυαλό ότι τάχα έχει χρέ-
ος ως πνευματικός όδηγός
του Κόσμου να εγκαινιά-
σω μιά νέα θρησκεία, δική
του, που να χωρή μέσα
και τούς έθνικούς και τούς
Χριστιανούς. Αυτό ταίρια-
ζε στις πλατωνικές ιδέες
του. Σαν να το άσπαστη-
κε. Και προτού το χωνέψω
καλά-καλά, για νάχω χρο-
νικό διάστημα έλεύθερο
να μελετήσω που θα κατα-
λήξω, υπέγραψε ένα διά-
ταγμα ότι κάθε λατρεία
είναι άνεμπόδιστη στον
καθένα, μπορούν συνεπώς
και οι ναοί των έθνικών ν'
άνοίξουν και να λειτουρ-
γούν, μπορούν και οι 'Ε-
βραίοι να έαναχτίσουν το
γκρεμισμένο ιερό του Σο-
λομώντος στην 'Ιερουσα-
λήμ!

Το τί ακολούθησε, είναι
άφανταστο. 'Η συμπαγής
Χριστιανική μάζα, με την
άκατάβλητη ίσχύ της τυ-
φλής της πίστεως, έταρά-
χτηκε σύγκορμα. Κι' ο 'Ι-
ουλιανός έσπευσε να μην κα-
τάλαβε στο βάθος τί ήφαί-

στείο έκανε να βράζει με τη ρομαντική απερισκεψία του. Μικρός στην ηλικία (32 χρονών πέθανε), άβγαλτος ένεκα της άφοσιώσεώς του στη μελέτη και ύστερα του εζνιτεμού του στα πολεμικά μέτωπα, ποτισμένος ως το κόκκαλο από θαυμασμό προς το κλασσικό μεγαλείο, ατόχλησε. Δεν είχε έμβραθυνη στην αξία πού έχει ο σεβασμός ενός μονάρχη προς τη θάλαση των υπηκόων του. Δεν κατώρθωσε να έκτιμήση τη σημασία του Χριστιανισμού ως ιδέας πού χάριζε εσώτερο λυτρωμό στα ανθρώπινα πλάσματα. Έπηρε το πράγμα έλαφρά. Δεν τώβρισκε παράξενο να υποστηρίξη την πρώην θρησκεία, όπως έτοι συλλογιότανε — ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε υποστηρίξει τη νέα. Έξ άλλου κανένα δεν ένοουσε να πειράξη, τι δήποτε κι αν επρέσβευε, κι ούτε μια φορά δεν του πέρασε από το μυαλό να βάλη τους Χριστιανούς σε διωγμό. Έσυζητούσε μαζί τους μάλιστα υποστηρίζοντας τη θεωρητική διαφωνία του με το άποδεικτικό σύστημα των διαλεκτικών. Τού άρεσε να τού λένε και ν' αντίλεξη αυτός. Στην 'Αντιόχεια ήρθε προσωπικά αντιμέτωπος με τους κατοίκους, πού ήταν σχεδόν κατά το σύνολο Χριστιανοί. Τον είρωνεύτηκαν απροκάλυπτα στη μέση της αγοράς, τοδισαν δυνατά — για να τ' ακούση — κοροΐδιες και βρισιές για το άχτένιστο γενάκι του! Κι αυτός δεν θύμωσε. 'Αντί να κάμη χρήση της εξουσίας του, κάθησε κι έγγραψε ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Μισοπάγων», πού στις σελίδες του είρωνεύεται με άνολογο ύφος τους 'Αντιοχείς!

Η κατάστασις, εν τούτοις, πού δημιουργήθηκε, δεν θα ξεμπερδευε τόσο εύκολα. Η 'Εκκλησία δεν έχωράτευε. Ο Πατριάρχης θα έτιμωρείτο όσο παίρνει σκληρότερα. Η άτιμωσφαίρα του Βυζαντίου ήταν ήλεκτρισμένη επικίνδυνα και θα ξεσπούσε πολύ γρήγορα. Έμεσολάβησε όμως η γενική ανάγκη να έξουδετερωθώ πρώτα ο κίνδυνος εισβολής των Περσών. Η μοιραία έκστρατεία πού έτοιμάζε ο Μέγας Κωνσταντίνος και δεν πρόφθασε, θα έποαγματοποιείτο από τόν 'Ιουλιανό. Κι' έπειτα, είχε σειρά να ξεκαθαριστεί το θρησκευτικό ζήτημα.

Ο Αυτοκράτωρ έπέροσε τόν Τίγρη ποταμό και στην αντίπερα όχθη έκαψε το στόλο του για μόν τόν βρή

και τού τόν πάρη ο έχθρος. Προχωρώντας, από τη μία τούλειπαν οι τροφές για τούς άνδρες του, κι από την άλλη ο Σαπούρης των βαρβάρων έπυρπολούσε τις περιφέρειες και τις έρήμωπε. Ο 'Ιουλιανός περιμένε το βασιλιά της 'Αρμενίας ναρβή, καθώς είχε συμφωνία, σε ένίσχυσι. Δεν φαινόνταν όμως πουθενά ούτε οι δικόι του στρατηγοί Σεβαστιανός και Προκόπιος. Η θέσις του ήταν άπελπιστική. Ζήτησε δρόμο για υποχώρησι. Προδότες τόν παροπλάνησαν και σ' αυτό με τις κακές πληροφορίες τους. Ο 'Ιουλιανός έδωσε μια μάχη για να βγύ από τή άδιέξοδο και άσάρωσε τούς έχθρους με τή θάρρος του. 'Αλλά, σε δεύτερη σύρραξι, πληγώθηκε, γιατί έμπαινε πάντα έμπρός.

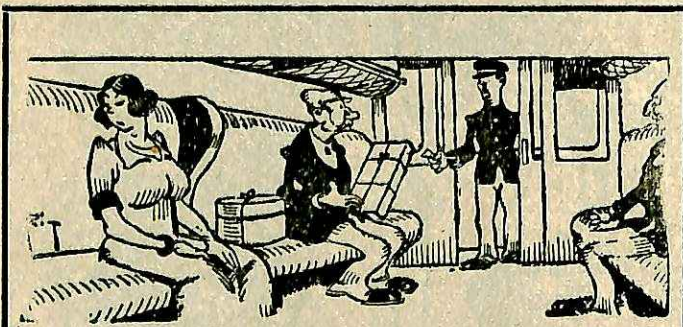
Είθε ότι θα πέθαινε. 26 'Ιουνίου 363. Χανότανε έπάνω στα τρυφερά νειάτα του. Είκοσι μήνες και κάτι ήμέρες ήταν όλο — όλο βασιλιάς! Μέσα στους πόνους της πληγής του θυμήθηκε — σαν τύφι — τή φάλαμα του. Έπιασε τόν άγαπητό του σύντροφο Σαλούστιο σφιχτά και, ενώ έσβυνε ή τελευταία του πνοή, έπρόφερε με βαθύ

ανάστεναγμό:

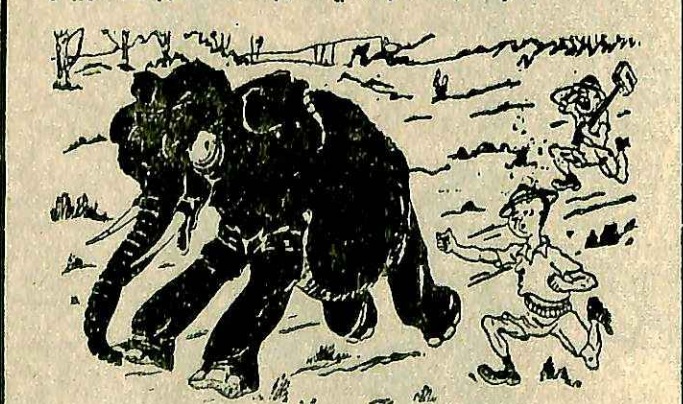
— Βλέπω την ψυχή μου να πετάη ψηλά. Δεν πεθαίνει μαζί με τή σωματική. 'Ας είναι, Ναζωραίε μ' ένίκησες!...

Δεν έβλαψε ο 'Ιουλιανός τόν Χριστιανισμό. Στην ουσία μάλλον τόν ένδυνάμωσε. Γιατί οι έθνικοί ύστερ' άπ' αυτόν τή πηραν άπόφασι. Ο 'Ιουλιανός ήταν ένα παιδί, πού ή ζωή του πέρασε σαν όνειρο, σε μια διαρκή παραίσθησι. Πότε τρέμοντας ότι θα σφαζότανε χωρίς έλπίδα να τή άποφύγη, πότε άποτραβηγμένος από τή δικαιοσύνη του άπόκληρος, πότε καλούμενος αναπάντεχα στα αξιώματα, και τέλος αφήνοντας τη ζωή την ώρα πού θαρρούσε ότι κατέκτησε τή πύλη. Και μέσα στο άνακάτωμα αυτής της ύπνοφαντασίας, ώρα-ματίστηκε τόν έαυτό του ως είδος φραγμό προς τή ρεύμα πού θα κατέκλυζε άκράτητο τήν ύψηλιο και τήν αιωνιότητα. 'Υστερα μετάνιωσε και γι' αυτό! Ένας τύπος ιδεοληπτικός, ήρωας της άμφιβολίας, γεμάτος παλληκαριά, άφέλεια, καλωσύνη και συμπάθεια...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ
(Εικονογράφησης Σ. 'Ορφανίδη)

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ
Ο ε ι σ π ρ ά κ τ ω ρ: Τό εισιτήριό σας δεν σάς επιτρέπει να ταξιδεύετε μ' αυτή την ταχεία.
Ο ε π ι β ά τ η ς: — 'Ωραία. Τότε, πήτε στον μηχανοδηγό να πηγαίνει λίγο σιγότερα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ
— Δόστου, καύμενε Τζόν, να καταλάβη ότι θέλωμε απλώς να τόν φωτογραφίσουμε!

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

★ 'Εάν έγώ δημιουργούσα τόν άνθρωπο, θα έβριζα τήν νεότητα στο τέλος της ύπαρξέως του.
'Ανατόλ Φράνς

★ Τό δράμα τού γήρατος δεν είναι τή γήρας, αλλά τή πού προϋπηρε νεότης.
'Οσκαρ Ουάιλντ

★ Η ζωή φέρνει τήν νεότητα, τή γήρας φέρνει τήν ζωή.
Ταίν

★ Τα χιόνια τού Χειμώνας είνε έπάνω στο κεφάλι μου. Η αιωνία όμως νΑνοιξις είναι μέσα στην καρδιά μου.
Βίκτωρ Ουγκώ

★ Η μεγαλύτερη εύτυχία για τόν άνθρωπο είναι να παραμένη όσο τή δύνατον περισσότερο, παιδί.
Ζάκ Νορμάντ

★ Κάθε ηλικία έχει τις διαθέσεις της, τή νοστιμάδα της, τις ευχαριστίες της.
Μαθουρέν Ρενιέ

★ Γηράσκειν δεν είναι, για τόν πιδ εύτυχισμένον παρά αναβάλλειν τόν θάνατο.
Ανίς Ντέ Σομερβ

★ Στόν χειμώνα της ζωής κάθε μικρή άκτινα εύτυχίας γεμίζει τήν ψυχή μας με εύγνωμοσύνη.
Ε. Γουαρντ

★ Η ωραιότερη ηλικία της γυναίκας αρχίζει στα εξήντα χρόνια. Όποια άπελευθερώσει! Καμιά ματαιότης, καμιά φροντίς, καμιά γυναικεία ζηλοτυπία.
Σοφία Γκεύ

★ Ο παράδεισος επί της γής θα είναι, με γυναικεία πάντοτε νέους, με παιδικά πάντοτε μικρά.
Βίκτωρ Ουγκώ

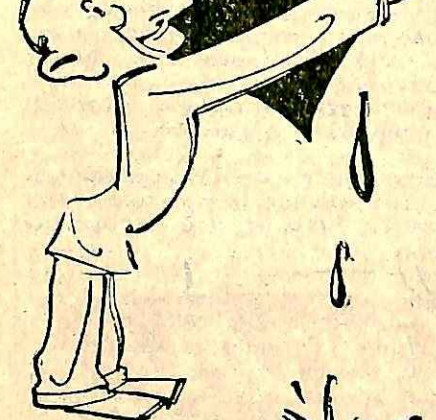
★ Λένε ότι αλλάζουν καρδιά αλλάζοντας ηλικία. Έχουν πάντοτε τήν ηλικία της καρδιάς των, της πείρας των, της πίστεως των.
Γεωργία Σάνδη

★ 'Εάν τίποτε δεν αλλάξη έξωτερικώς, ή καρδιά αλλάζει: ή εύτυχία μας αφήνει ή τήν αφήνομε.
Ζάν-Ζάκ Ρουσσώ

★ Τί πρέπει νάχη κανείς, στα είκοσι χρόνια, για να ναι εύτυχισμένος; Μιάν άκτινα έλπίδος! Στα σαράντα; Μιάν άκτινα δόξης! Στα εξήντα; Μιάν άκτινα ήλίου!

Α. Ντ' Ουντέτο

ΟΙ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΕΥ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ

Μέσα στο μεγάλο κατάστημα τών άπουκικών ειδών έψώνιζε ο 'Ατυχής. 'Αλλά έψώνιζε με ύφος κάπως ταραγμένο και άνησυχο. Είχε, δηλαδή, τή ύψη του ένοχου, πού κάνει πράξιν παράνομον και κυττά δεξιά — άριστερά με βλέμματα καχύποπτα. Πακέτια έμαζεύοντο μπροστά του. Πακετάρηδες, πακετάρια και πακετάρροι, έσχημάτιζαν λοφίσκον δόλοκληρον, πού όλο και έμεγάλωνε.

Έξαφνικά, όμως, αισθάνθηκε ένα χέρι να τόν χτυπά φιλικώτατα στην πλάτη. Έγυρμος έγύρισε ο 'Αριστείδης και είδε κάτωχρος, ένα στενό του φίλο.

— Γειά σου 'Αριστείδη.
— Γειά σου...
— Στα ψώνια σου είσαι, βλέπω!
Ο 'Αριστείδης έξεροκατάπτε:
— 'Α, κάτι πραγματάκια...
'Αλλά τή μάτι τού φίλου έπεσε στόν σεβαστόν όγκο τών πακέτων κι' ύστερα έγύρισε με κάποιαν έκπληξιν στόν 'Αριστείδη:

— Πραγματάκια τή λές αυτά; 'Εσύ, παιδί μου, κοντεύεις να σηκώσης όλο τή μαγαζί. Χαρά στη γυναίκα σου! Δεν ήξερα πως είσαι τόσο λαμπρός σύζυγος!

'Αλλά ο 'Αριστείδης τόν έσταμάτησε:
— Σας...

— Γιατί;
— Δεν είναι τίποτε.
'Απόρησε ο φίλος:

— Γιατί κάνεις έτσι; Τραπέζι έχεις, μου φαίνεται, 'Αριστείδη, και μου τή κρύβεις. Λοιπόν προς τιμωρίαν σου τή βράδυ θάρρω να φάω σπύτι σου. 'Αντίο. 'Ετρεξε από πίσω του ο 'Ατυχής:

— Μή, προς Θεού!

'Αλλά ο φίλος ήταν αδιάλλακτος:
— Άστα αυτά! Είδοποίησε και τή γυναίκα σου ότι με είδες κι' ότι μονάχος μου είπα πως θα έλθω. Για να μάθης να φέρεσαι. Γειά σου.

— Μή, προς Θεού!
— Γιατί;

— Μή τυχόν και πής τής Λουλούς ότι με είδες εδώ.

Ο φίλος έξεπλάγη:

— Γιατί, 'Αριστείδη; Τί υποπτα πράγματα είν' αυτά; Ποιους έχεις καλεσμένους σπύτι σου και προσπαθείς να μ' άποφύγης; Δεν μπορείς. Πρέπει να τής τή

πώ...
— Όχι, για τή Θεό!
— Μά τί συμβαίνει;
— Η γυναίκα μου δεν πρέπει να μάθη τι με είδες εδώ.
— Ψωνίζεις κρυφά άπ' τή Λουλού;
— Ναι.
— Άααα, έκαμε ο φίλος, κλείνοντας τή μάτι. Για άλλου προορίζονται τή ψώνια! Για πού, λοιπόν, αν επιτρέπεται...
Ο 'Αριστείδης άρχισε να ιδρώνη:
— Μήν επιμένεις, σε παρακαλώ.
— Όχι, θα μού πής.
— Είπε αδύνατον!
— 'Ωραία. Τότε θα τή πώ τής Λουλούς;
— Όχι, προς Θεού! Με καταστρέφεις! Κακέ! Θα σου πώ!

Και συντετριμμένος ο 'Αριστείδης άρχισε να τού έκθέτη τή έσθμινε τή μυστηριώδες αυτό ψώνισμα. 'Ηταν ένα χρόνο, τώρα, παντρεμένος. Πιστός και τίμιος σύζυγος. Τακτικός στο σπύτι, τακτικός στη δουλειά του. Κανένα σύνεφο δεν έσκίαζε τήν οικονομική γαλήνη του. 'Αλλά ή μοίρα τού άνδρος είνε φοβερή. Και όσο υπάρχουν γυναίκες σ' αυτόν τόν κόσμο να γίνεται διαρκώς και φοβερότερη. Βέβαια, μονότονο ήταν λιγάκι, τή μενού τών συζυγικών άπολαύσεων. Πολλοί είνε οι σύζυγοι πού θαρρούνται τή εύκολα στην συζυγική τρέπεζαν κι' άρέσκονται να τοιμολογούν κι' άπ' άλλου. 'Οχι από κακίαν. 'Αλλά, έτσι απλώς για ποιήλιαν. Άλλος κυττά μια παντρεμένη. Άλλος έποσθαλμιά μια χήραν. Άλλος φλέγεται για μια κοπέλλα. Άλλος όρέγεται μια δούλα, έστω, και για χατήρι της αφήνει τή δουλειά του και χαζεύει τις στρουμπουλές καμπύλες της, άφηρημένος.

— Και εσύ 'Αριστείδη;
— Άστα, φίλε μου!
— Έχεις καμιά στο μάτι;
— Μιά ζωντοχήρα.

— Τί λές μωρέ 'Αριστείδη. 'Εσύ; Ένα χρόνο μόλις παντρεμένος! Με μια γυναίκα τόσο χαριτωμένη!

Ο 'Αριστείδης έξεροκατάπτε:
— Δεν έχει σημασία αυτό, αγαπητέ μου. Τήν Λουλού τήν αγαπάω. Άλλά, λέω, να δοκιμάσω και λιγάκι ζωντοχήρα. Είπε μεγάλο άμάρτημα.

— 'Ε, όχι βέβαια.

— Άλλωστε, αυτή μου έκανε τή γλυκά μάτια. Φταίω γώ. Έχω πάει μαζί της τρία ραντεβού. Και όλο μου λείπει για τόν άντρα της πως είχε πολλά έλαττώματα, και είχε και ένα μεγάλο καλό. 'Ηταν κουβαλητής!

— Δηλαδή;

— Τής κουβάλαγε τού πουλιού τή γάλα στο σπύτι. Μ' έννόησες; Λοιπόν, σήμερα, πού θα πάω για πρώτη φορά στο σπύτι της, θέλω να τήν καταπλήξω.

Ο φίλος έγέλασε:
— Μακαριστίνο!

— Ναι, κάνει ο 'Αριστείδης, σκεπτικά. Είμαι λιγάκι μακαριστικός. Δεν ξέρω αν κάνω καλά, αλλά είμαι!

— Τώρα έγινες;
— Ναι, τώρα τελευταία. Ο γάμος μου άνοιξε τή μάτι. Φίλε μου. 'Ωραίο πράγμα οι γυναίκες. Τί τή θέλεις! Τρελλάινω-

μαι πού τις βλέπω, άδερφέ.
— Άντε, γειά σου λοιπόν, 'Αριστείδη.
— Στό καλό. Και άκουσε; Προς Θεού, αν τυχόν κι' έλθης σπύτι, μιλιά στη Λουλού!
— Μείνε ήσυχος.
— Τίποτε. Μ' έκαψες! Γιατί έγώ δεν τή πολυκαταφέρνω στα ψέματα και δεν μπορώ να μπαλάνω τίποτε! Λοιπόν, ούτε υπαινιγμός.

— Μή φοβάσαι, σου λέγω...
— Έφυγε ο φίλος. Κι' ο 'Αριστείδης με τήν καρδιά του έλαφραμένη ότι είπε, τελοσπάντων, σε κάποιον τή μυστική του, συνεπλήρωσε τή πακέτια του κι' ύστερα διέταξε τόν μικρό να φωνάξη ένα ταξί.

— 'Ηλθε τή ταξί. Έκουβάλησαν όλα τή ψώνια μέσα. Κι' ήταν τόσα πολλά, ώστε είχε μισογεμίσει τή ταξί. 'Ολόκληρο βουνό άπό πακέτια κάθε είδους πού τή καμάρωνε ο 'Ατυχής και έτριβε τή χέρια του σκεπτόμενος τί κατάπληξι θα έκανε τής ζωντοχήρας. 'Επροχώρησε, λοιπόν, να μπή κι' ο ίδιος μ' ένα μειδίωμα προκαταβολής εύτυχίας στο πρόσωπό του. 'Αλλά, ώ φρένη! στην κρίσιμη αυτή στιγμή, νά-

τη ή Λουλού μπροστά του!

— 'Αριστείδη;
— 'Επάγωσε ο 'Ατυχής.

— Ψώνια έκανες;
— Έτρεξε ο 'Ατυχής:

— Ναι...
— Γιατί τόσα πολλά; Έκάλεσε κανένα για τραπέζι άπόψε;

— Άνέπνευσε ο 'Ατυχής:
— Ναι.

— Ποιους;
— Αυό φίλους μου.

— Και για όύ φίλους σου έπήρες τόσα πράγματα;

— Δεν είναι δυό, Λουλού. Είπε λέντε... όχι, έξη... όχι ένα... δυό... τρεις... πέντε... έφτά! Έφτά ακριβώς.

Η Λουλού έδυσφόρησε:

— Έφτά ανθρώπους! Στα καλά καθούμένα. Θεέ μου! Πότε θα προσφάσω να μαγειρέψω, να έτοιμάσω, να σιγουρίσω! Κι' έγώ βγήκα να κάνω κάτι ψώνια άπ' τή μαναζιά. Γιατί δεν με είδοποίησες, τή μεσημέρι;

Ο 'Ατυχής τή έμάσησε:

— Μά ήταν ξαφνικό.

— Ποιό;

— Αυτό, νά! Μου έκαναν κάποια προαγωγή... κι' έγώ... καταλαβαίνεις, Λουλού, έφώναξα τούς συνεδέλφους μου στο τραπέζι.

Η Λουλού έγινε θηρίο:

— Και ήταν ανάγκη τή άμείωση;
— Μά... νά, ήταν έπάνω στη χαρά μου και δεν ήξερα τί έκανα. Τό είπα κι' ύστερα δεν μπορούσα να πάω πίσω τή λόγο μου.

— Τελοσπάντων, έκανε ή Λουλού, κι' έμπήκε στο ταξί.

— 'Ωραία, έκανε ο 'Αριστείδης. Πήγαινε εσύ στο σπύτι κι' έγώ έφτασα.

Έφυγε ή Λουλού. Και ο 'Αριστείδης, τρέμων άκδη από τήν παρατή, έσκακίστικε για να βοη έφτά συνεδέλφους του, αλλοίμονον, για να τούς καλέσει στο τραπέζι...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

του Μιχάλη του Πάντου

Πρωτότυπο θαλασσινό διήγημα του ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

ΚΑΘΕ φορά που το φορτηγό πλευρίει το μώλο, αυτής της μεγάλης ξένης πολιτείας, ήταν ή ίδια ιστορία. Ακόμη δεν είχανε δε-
θῆ καλὰ-καλὰ τὰ παλαμάρια, καὶ ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος βρισκόταν στὴ στεριά.

Σὰν τρελλὸς ἔκανε. Παραμέριζε τοὺς βασιτάχους, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λιμανιοῦ, τοὺς χαζοὺς ποὺ μαζεύονταν καὶ χάσκουν μπρὸς σὲ κά-
θε καράβι ποὺ ἔρχεται, καὶ ἔτρεχε κρατώντας πλήρως ἀπὸ δέματα καὶ δεμετάκια. Τὸν ἤξεραν ὅλοι ἀπ' τὸ πλήρωμα, κ' ὅταν τὸν ἔβλεπαν ἀπ' τὴν κουβέρτα νὰ παίρνῃ ἔτσι τὸ δρόμο, σὰν κάποιος νὰ τὸν κυνηγοῦ-
σε, ἀρχίζανε τὰ γέλια. Ἀκόμα κ' ὁ καπετάνιος, ποὺ εἶχε ὅλο τὸ δίκιο του νὰ θυμώσει, γέλοῦσε κ' αὐτός.

—Μωρὲ, εἶδες πῶς κάνει ὁ ἔρωτας τὸν ἀνθρώπο!.., ἔλεγε κ' ἀνασήκω-
νε τὸ κασκέτο του γελώντας. Μάγια τοῦ ἔχει κάνει ἡ ἀναθεματισμένη. Κὺττα τον! Σὰν ἀλαφιασμένος τρέ-
χει. Καὶ ὅλο δῶρα τῆς κοβαλαίει. Ἀμ! τὸν ἔχει μπλέξει γιὰ καλὰ τὸ διαβολοθήλυκο.

Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν εἶχε ἄδικο ὁ καπετάνιος. Ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος ἦταν ἐρωτευμένος, ἦταν τρελλὸς, ἦ-
ταν δεμένος ὁ νοῦς κ' ὁ λογισμὸς του σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Κι' ὄχι γιὰ ἓνα καὶ δυὸ ταξίδια, ὅπως γίνεται μὲ τοὺς ναυτικούς — παίξε, γέλασε καὶ φύγε. Τὸ κακὸ βαστοῦσε δυὸ χρόνια τώρα. Καὶ στὸ διάστημα αὐ-
τὸ ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος εἶχε γίνει ἄλλος ἀνθρώπος.

Πρῶτα-πρῶτα ἄρχισε νὰ πίνῃ, αὐ-
τὸς ποὺ δὲν ἔβαζε ποτὲ φαρμάκια στὸ στόμα του. Κι' ὕστερα τῶχε ρί-
ξει πολὺ ἔξω. Ἐβγαίνει στὰ λιμάνια γλεντοῦσε μὲ γυναῖκες, πετοῦσε τὰ λεπτά του, ἔκανε ὅλο φασαρίες καὶ καυγάδες στὲς ταβέρνες καὶ στὰ μπάρ.

—Ὅλὸ νὰ τὴν ξεχάσω, ἔλεγε. Ὁ-
ταν εἶμαι μακριὰ τῆς καὶ μοῦ περ-
νοῦν κάτι ὑποψίες... τὴ συχαίνομαι τὴν ἀτίμη!

Καὶ δὸς του ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος ἔ-
πινε καὶ ρεμπέλευε παρέα μὲ τὰ χει-
ρότερα ὑποκείμενα τοῦ καραβιοῦ, μὲ
ἀνθρώπους ποὺ, ἄλλοτε, στὰ καλὰ
χρόνια, τοὺς ἔλεγε μιά μασημένη,
μονάχα καλημέρα.

—Θέλω νὰ τὴν ξεχάσω! Τὴ συ-
χαίνομαι!, ἔλεγε ὁλοένα καὶ σὲ κά-
θε λιμάνι χαλοῦσε τὸν κόσμὸ στὰ
καταγῶγια κ' ἓνας θεὸς ξέρει τί
λεπτά ξώδευε.

Εἶχε γερὸ κομπόδεμα ὁ Μιχάλης
ὁ Πάντος. Ἀπὸ ἀμουστακο παιδί εἶ-
χε μπῆ στὰ καράβια, κ' εἴκοσι χρό-
νια εἶχε δουλέψει σκληρά, γιὰ νὰ
μαζέψῃ λεπτὰ, νὰ πᾶ στὴν πατρί-
δα του, νὰ νοικοκυρετῇ καὶ νὰ ἰ-
δῇ καλὰ στερνά. Ἐτοῦτο τὸ ὄνειρο
τῆς ζωῆς του ἦταν τόσο ἐπιθυμητό,
ποὺ μέσα στὰ καράβια εἶχε περά-
σει τόσον καιρὸ, σὰν κορίτσι. Οὔτε
παρέες, οὔτε γλέντια, οὔτε ξεῖδα.
Μετρημένος, οἰκονόμος, μυαλωμένος,
εἶχε βάλει τὴ ζωὴ του σὲ ρέγουλα,
καὶ τὰ πᾶγαινε πρίμα.

—Καμιὰ δεκαριά ταξίδια ἀκόμα
καὶ σὰς ἀφήνω ἐγώ!.. ἔλεγε μὲ
κρυφὸ καμάρι. Θὰ γίνω στεριανὸς,
νὰ βρῶ ἀνάπαυσι, νὰ δῇ ζεστασιά
τὸ κόκκαλό μου.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ βάλῃ σ' ἐ-
φαρμογὴ τὸ σχέδιό του. Μιά μέρα,
σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πολιτεία, γνώρι-
σε τὴ Ζιζή. Κι' ἀπὸ τότε, τὸ γύρισε
τὸ φύλλο. Τὰ ταξίδια, ἀπὸ δέκα ἔ-
γιναν εἴκοσι, ὁ Μιχάλης ἔβαλε χέ-
ρι στὲς οἰκονομίες του καὶ στὰ σα-
ράντα του χρόνια ἔλλαξε ζωὴ.

Γι' αὐτὸ ὁ καπετάνιος κάθε φορὰ
ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ τρέχῃ σὰν τρελ-
λὸς, φορτωμένος μὲ πακέτα, στὸν
μώλο, αὐτῆς τῆς μεγάλης ξένης πο-
λιτείας, μουρμούριζε:

—Μωρὲ, εἶδες πῶς τὸν καταντὰ
τὸν ἀνθρώπο ὁ ἔρωτας!

Καὶ νὰ πῆς, νάταν καμιὰ ποὺ ἄ-
ξιζε, κανένα νοικοκυροκόριτσο, καμ-
μιὰ φρόνιμη κοπέλλα τῆς δουλειᾶς;
Αὐτὴ ἡ Ζιζή, μιὰ παλαιογυναίκα ἦ-
ταν, μιὰ ξεμυαλισμένη, ἓνα τιποτέ-
νιο πλάσμα. Ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος

τῶξερε αὐτό. Δὲν τὴν ἀντάμωσε σὲ
κανένα τίμιο σπῆτι, νὰ πῆς πῶς γε-
λάστηκε. Ἡ Ζιζή δούλευε σ' ἓνα
μπάρ στὸ λιμάνι. Εἶχε ξετρελλάνει
κόσμο καὶ κοσμάκι ἀπ' τὴν ἡμέρα
ποὺ ἦρθε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί. Σ' ὅλα
τὰ καράβια ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἐ-
κεῖνο τὸ πόρτο, τὸνομά της ἦταν
γνωστό.

—Ἡ Ζιζή!, σοῦ λέγανε. Ἡ Ζιζή,
εἶναι γυναῖκα μιά φορὰ! Μὰ ἔχει τὸ
διάβολο μέσα της. Δὲν πιάνεται εὐ-
κολα... Μὰ ἀλλοίμονο στὸν ἄμοιρο
ποὺ θὰ μπλέξῃ μαζί της.

Καὶ στὸ τέλος ὁ ἄμοιρος αὐτὸς ἔ-
γινε ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος.

—Ὅταν τὴν πρωτοεἶδε, ἀποσβολώ-
θηκε. Τοῦ φάνηκε σὰν ὄνειρο —σὰν
ἐκεῖνες τὲς ἱστορίες ποὺ ἀκούγε μι-

κρὸς ἀπ' τὴ γιαγιά του. Ἦταν ξαν-
θὴ μὲ κάτι μάτια γαλάζια καὶ φο-
ροῦσε ἓνα τριανταφυλλί φόρεμα,
ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ὁμορφῇ. Ὁ
Μιχάλης ὁ Πάντος μαγνητίσθηκε.
Κάθισε κορφωμένος ἐπὶ ὧρες στὴν
καρέκλα του καὶ δὲν τὴν ἔχανε ἀπ'
τὰ μάτια του. Μελετοῦσε τὸ σβέλτο
βάδισμά της, τὲς κινήσεις τοῦ κορ-
μοῦ της, τὰ μαλλιά της ποὺ ἔφευ-
γαν, τὸ χαμόγελό της ποὺ σχηματί-
ζε δυὸ λακκάκια στὰ μάγουλα, τὸ
θλέμμα της ποὺ ἦταν ὁλό χαδὶ καὶ
γλύκα.

Τὸ βράδυ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμη-
θῇ. Ὅλο καὶ τὴ συλλογιζόταν τὴν
κοπέλλα τοῦ μπάρ.

—Σὰν νεράιδα εἶναι ἡ ἀφιλότιμη!,
ἔλεγε μέσα του κ' ἔνοιωθε κάτι ἐ-
πιθυμίες ποὺ τὲς δοκίμαζε γιὰ πρῶ-
τὴ φορὰ.

Ἦθελε νὰ τῆς χαϊδέψῃ ἐκεῖνα τὰ
ξανθὰ μαλλιά, νὰ φιλήσῃ ἐκεῖνα τὰ
βυσινιά χεῖλάκια, νὰ σφίξῃ τὴν ντε-
λικάτη μέση, ὄχι ὅμως πολὺ δυνα-
τά, γιατί ἡ κοπέλλα ἦταν λεπτὴ καὶ
φαρφουρένια, σὰν τὲς πριγκιπέσες
ἐκεῖνες τῶν παραμυθιῶν τῆς γιαγι-
ας του.

—Μιά τέτοια γυναῖκα... μουρμού-
ριζε ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος, θάπρεπε
νὰ τὴν ἔχῃ κανεὶς μέσα σ' ἓνα ὀ-
μορφο σπιτάκι, στολισμένο μὲ με-
ράκι ἀπὸ χίλια δυὸ πλούτη καὶ ἀ-
γαθὰ. Νὰ τὴν ἔχῃς δίπλα σου καὶ
νὰ μοσχομυρίζῃ τὸ σπῆτι... Νὰ τὴ
βλέπῃς καὶ ν' ἀνοίγῃ ἡ καρδιά σου.
Νὰ σοῦ μιλά καὶ νάσαι σὰ στὸν
Παράδεισο.

Πολλὰ τέτοια παράξενα πράγμα-
τα συλλογιζόταν ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ
Μιχάλης ὁ Πάντος, πράγματα ποὺ τὰ
διαβάξῃ κανεὶς μονάχα στὰ βιβλία
κ' ἀπορεῖ γιὰ τὸ μυαλό αὐτῶν ποὺ
τὰ βρῆκαν καὶ τὰ γράψανε. Ἐνοιω-
θε τὴν καρδιά του σὰν νὰ ἐλάφρυνε
κομμάτι, καὶ τὸ μυαλό του καθαρὸ.
γεμάτο ἀπὸ καινούργιες καὶ εὐχά-
ριστες σκέψεις.

Καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα, ὁ Μιχά-
λης ὁ Πάντος ἐξαντλήσε στὸ μπάρ
μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μιλήσῃ στὴν κο-
πέλλα.

Δὲν τῆς εἶπε πειράγματα καὶ σα-
χλά ἀστεία, σὰν κ' ἐκεῖνα ποὺ τῆς
πετάγανε ὅλοι οἱ ναῦτες. Ὅχι! Τῆς
μίλησε σταρᾶτα καὶ σοβαρά, — μυ-
αλωμένα καὶ τίμια λόγια:

—Ἐδῶ ποὺ εἶσαι... δὲ μοῦ ἀρέσει.
Θάρθῃς μαζί μου, Ζιζή. Εἶμαι ἀν-
θρώπος τίμιος κ' ἔχω τὸν τρόπο
μου...

Ἡ Ζιζὴ τὸν κύτταξε μὲ τὰ γελα-
στὰ μάτια της, λίγο παράξενη, καὶ
στὰ μάγουλά της σχηματίσθη-
καν ἐκεῖνα τὰ λακκάκια ποὺ δὶναν
τόση ὁμορφιά στὸ πρόσωπάκι της.

—Θάρθῃς μαζί μου, Ζιζή... ἔανάπε
ὁ Μιχάλης κ' ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ
λίγο γιὰτὶ ἡ κοπέλλα σιωποῦσε καὶ
τὸν κύτταζε δίχως νὰ δείχνῃ ἄν εἶ-
ναι εὐχαριστημένη ἢ θυμωμένη γιὰ
τὰ λόγια του.

—Θὰ σ' ἔχω δική μου... σὰν βα-
σίλισσα. Ἐχω τίμιους σκοπούς...
Θάχῃς ὅ,τι θέλεις.

Ἡ Ζιζὴ δὲν εἶπε τίποτα πάλι. Ὑ-
στερα, ἀφοῦ πῆγε κ' ἦρθε στὸ
μπάρ, καὶ ἀκούσε πειράγματα ἀπ'
τοὺς πελάτες καὶ μοίρασε χαμόγε-
λα καὶ σερβίρισε πιотά καὶ χασομέ-
ρισε στὸν μπάγκο μιλώντας μὲ μιὰν
ἄλλη κοπέλλα, τὸν θυμήθηκε κ' ἦρ-
θε κοντὰ του.

—Θὰ σκεφθῶ, τοῦ εἶπε — αὐτὸ μο-
νάχα—καὶ τοῦ χαμογέλασε.

Καὶ ὁ Μιχάλης ἔνοιωσε ἓναν ξα-
φνικὸ πόνο στὴν καρδιά, γιατί νόμι-
σε πῶς τὸ γέλιο αὐτὸ ἦταν κάπως
κοροϊδευτικό.

★

Τὸ φορτηγὸ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυ-
γε. Μαρτύριο ἦταν γιὰ τὸν Μιχάλη
τὸν Πάντο ἐκεῖνο τὸ ταξίδι.

Ἡ Ζιζή! Ὅλο αὐτὴν εἶχε στὸ νοῦ
του. Καθόταν τὸ βράδυ μόνος στὴν
κουβέρτα, ἔπανά σὲ κάτι κουλου-
ριασμένα σχοινιά τῆς πρύμης, καὶ
τὴ συλλογιζόταν. Τὴν ἔβλεπε μέσα
στὸ τριανταφυλλί της φόρεμα νὰ πη-
γαίνονέρχεται μὲ τὸ δίσκο, ἀνάμεσα
στοὺς καπνοὺς, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ
βουερὸ μαγαζί, ὅπου μαζεῦονταν
κάθε βράδυ λογιῶν-λογῶν ναῦτες, ὅ-
λες οἱ φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τῶρ-
ριχναν στὸ πιότη. Ἡ Ζιζὴ ἦταν ἐ-
κεῖ, ἔρριχνε ὁλοένα ματιές, ποὺ ἀ-
νάβαν τὲς καρδιές, ἀπαντοῦσε στὰ
πειράγματα, πότε γελαστὴ καὶ πό-
τε θυμωμένη, πάντα ὅμως μ' ἐκεῖνο
τὸ κοροϊδευτικὸ ὄφος ποὺ σὰν τ'ἀν-
τίκρυζε κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ ἐλ-
πίξῃ.

Μιά ζήλεια ἄγρια κυρίευε τὴν
καρδιά τοῦ Μιχάλη. Τότε σηκώνονταν
κ' ἔκοβε βόλτες στὴν κουβέρτα ἢ
καθόταν δίπλα στὸ τιμόνι τῆς πρύ-
μης, ἔπαιρνε τὴ ρόδα καὶ τὴν τράν-
ταζε ἀπὸ θυμὸ, σὰν νάθελε νὰ τὴ
σπᾶσῃ. Ὑστερα ὅμως πάλι ἡμέρευε,
ἐνοιωθε μιὰν ἐλπίδα τρυφερὴ νὰ
τοῦ δῇν κουράγιο, καὶ καθόταν καὶ
ἔβλεπε τὴ σκοτεινὴ θάλασσα, τὰ ἀ-
μέτρητα ἀστρά, κ' εἶχε μπροστὰ
στὰ μάτια του ἐκεῖνη τὴν ξανθὴ
πριγκιποπούλα τῶν παραμυθιῶν.

Στὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ ἔβρεθε,
ξεμπαρκάρεισε γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ
δῶρα. Καὶ τί δὲν τῆς πῆρε! Ὑφά-
σματα μεταξωτά, ἓνα σωρὸ στολι-
δια, χρυσαφικά, μυρουδιές, πραγ-
μὰτιες φανταχτερές κ' ἀκριβές ποὺ
ἀρέσουν στὲς κοπέλλες. Ἀπὸ κάθε
λιμάνι καὶ κάτι τῆς ἔπαιρνε. Τριγύ-
ριζε τὰ ἐμπορικά, κύτταζε τὲς βι-
τρίνες, κ' ὅ,τι τοῦ χτυποῦσε στὸ μά-
τι, τὸ ἔπαιρνε. «Κι' αὐτὸ θὰ τῆς ἀ-

ρέσῃ, κ' ἐκεῖνο θὰ τῆς ἀρέσῃ — ὁ
Μιχάλης ξώδευε ἀλύπητα, μὲ τὴ λα-
χτάρα νὰ φανῇ πλοῦσιος, νὰ θαμ-
πώσῃ τὴν κοπέλλα, νὰ τὴν γλυκάνῃ,
καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τριάντα μέρες
ταξίδι, τὸ φορτηγὸ ξαναγύρισε στὸ
λιμάνι τῆς μεγάλης ξένης πολιτεί-
ας, ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος, φορτωμέ-
νος σὰν Ἀῖ Βασίλης, ἔτρεξε στὸ
μπάρ νὰ βρῇ τὴ Ζιζή.

—Σκέφθηκες; τῆς εἶπε... Νά, αὐτὰ
ὅλα εἶναι γιὰ σένα.

Ἡ Ζιζὴ τὸν τράβηξε στὸ βάθος,
σ' ἓνα καμαράκι, τὸν ἔβαλε νὰ κα-
θῇ δίχως νὰ πῇ λέξι καὶ ἄρχισε
ἐνᾶ-ἐνᾶ ν' ἀνοίγῃ τὰ δέματα.

Ἐξέτασε τὰ ὑφάσματα, τὰ ξετύ-
λιξε καὶ τὰ ἐκρέμασε ἀπ' τὸν ὧμο
της, γιὰ νὰ δῇ ἄν τῆς πᾶνε, φόρεσε
τὸ σαχτυλίδι, τὰ βραχιόλια, ἀνοίξε
τὰ μπουκαλάκια μὲ τὲς μυρουδιές,
κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη.

Ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος τὴν κύτταζε
μὲ ἄγωνία. Ὅμως τὸ πρόσωπό της
ἦταν πάντα τὸ ἴδιο, τὸ χαμόγελό
της ἀπαράλλαχτο, ἡ ματιά της δὲ
φάνερωνε καμιὰ χαρά.

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἔβγαλε

τὴν ἄσπρη ποδιά της, καὶ κάθισε
κοντὰ του.

—Θάρθῶ μαζί σου!, τοῦ εἶπε καὶ
μὲ τὸ κάτασπρο χεράκι της τοῦ
χαϊδεψε τὰ μαλλιά.

Οἱ πρῶτες ὑποψίες τοῦ γεννήθη-
καν ἀπὸ κάτι κουβέντες ποὺ ἀκού-
σε μέσα στὸ καράβι.

—Βρὲ Μιχάλη, τοῦ εἶπανε κάτι
συνάδελφοι, μονάχη τὴν ἀφήνεις τὴ
λεγάμενη στὸ πόρτο; Ἐ, βρὲ κα-
κομοίρη, ἐσὺ πληρώνεις, κ' ἄλλοι
καλοπερνοῦν!

Ὁ Μιχάλης, σὰν ἀκούσε αὐτὲς τὲς
ξεστοίπωτες κουβέντες, ἀποσβολώθη-
κε. Πρῶτὴ φορὰ τὸ σκεφτόταν αὐτό,
πῶς ἡ Ζιζὴ ἔμενε πολὺν καιρὸ μο-
νάχη — καὶ τί ἔκανε σὰν ἦταν μο-
νάχη ἡ Ζιζή; Ὁ Μιχάλης πρῶτὴ φο-
ρὰ τὸ σκεφτόταν αὐτό. Ὑστερα ἄρ-
χισε νὰ συλλογίζεται μερικά περι-
στατικά, ποὺ δὲν εἶχε προσέξει, κά-
τι καθέκαστα ποὺ κάνανε βάσιμες
τὲς ὑποψίες του.

Στὸ μικρὸ σπιτάκι, ποὺ ἦταν ἐπά-
νω στὸ ὕψωμα, τριγυρισμένο μ' ἓνα
ὁμορφο περιβόλακι, ἡ Ζιζή, σὲ κά-
θε ταξίδι, τὸν ὑποδεχόταν μ' ἓνα
γέλιο, μ' ἓνα γελαστὸ βλέμμα. Λι-
γομίλητη καὶ τρυφερὴ μὲ τὸν δικὸ
τὸν τρόπο. Ὑστερα, ἀνοίγει τὰ δέ-
ματα μὲ τὰ δῶρα, ἐξέταζε τὰ ὑφά-
σματα, φόρεσε τὰ στολίδια, κυττα-
ζόταν στὸν καθρέφτη καὶ τοῦ χαί-
δευε τὰ μαλλιά, ἴδια κ' ἀπαράλ-
λαχτα σὰν τὴν πρῶτὴ φορὰ.

Ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος ἄμα τὴν ἀν-
τίκρυζε, τοῦ περνοῦσαν ὅλα. Δὲν θυ-
μῶταν πιά τὲς πίκρες τοῦ ταξιδιοῦ,
τὲς κατάρες του, τὲς ἄγριες ζήλειες
του, τὸ μῖσος ποὺ εἶχε γι' αὐτὴν. Ξα-
φνικά, ἡμέρευε κ' ἡσυχάζε σὰν τὸ
καράβι ποὺ βρίσκει σίγουρο λιμάνι,
ὕστερ' ἀπ' τὴ φουρτούνα.

Κι' ὅταν τὸ βράδυ κρατοῦσε τὴ
Ζιζὴ στὴν ἀγκαλιά του, ἀνάμεσα
στὰ γερά μπράτσα του, τοῦ φαίνό-
ταν ὅλα ἀστεία καὶ ἀπίστευτα. Ὅχι
ποτέ! Αὐτὸ τὸ πλάσματάκι δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κάνῃ κακὸ. Εἶχε ξανθὰ
μαλλιά ἡ Ζιζή, γαλανά βλέμμα, δυὸ
λακκάκια στὰ μάγουλα σὰν γελού-
σε, κ' ἦταν ντελικάτη καὶ φαρφου-
ρένια σὰν τὴν πριγκιποπούλα τοῦ
παραμυθιοῦ. Κι' ἦταν δική του... νά,
ἀφοῦ τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά
του!

—Σὲ περιμένω, τοῦ ἔλεγε. Κάθο-
μαι στὸ παράθυρο καὶ κυττάζω τὰ
καράβια ποὺ φεύγουν καὶ ἐργονταὶ
στὸ λιμάνι. Καὶ μετρῶ τὲς μέρες. Ξέ-
ρω πότε θάρθῃ τὸ δικό σου. Τὸ γνω-
ρίζω ἀπ' τὸ σφύριγμα. ἀπ' τὰ ἔαρ-
πια, ἀπ' τὸ σκαρί.

—Μ' ἀγαπᾷς;
—Ἀφοῦ κάθομαι ἐδῶ καὶ σὲ πε-
ριμένω;

Ἡ καρδιά τοῦ Μιχάλη τοῦ Πάντου
φεροκοποῦσε σὰν ἀκούγε αὐτὰ τὰ
λόγια.

Μὰ ὕστερα, σὰν ἐρχόταν ἡ ὥρα νὰ
φύγῃ καὶ κατηφόριζε τὸ ὕψωμα ἐμ-
παιναν οἱ διαβόλοι μέσα του. Ὁ Μι-
χάλης τότε θυμῶαν τὰ περιστάσι-
κα καὶ τὰ σημάδια ποὺ εἶχε παρα-
τηρήσει. Τί ἦταν ἐκεῖνη ἡ μελανιά
στὸν ὦμο, ποὺ τοῦ εἶπε πῶς ἦταν
ἀπὸ χτύπημα; Γιατὶ στὸ σπῆτι ὑπῆρ-
χε μιὰ μισὴ μπουκάλια οὐίσκου; Κι'
ἐκεῖνο τὸ κουτί μὲ τὰ ποῦρα, ποὺ
τοῦ εἶπε πῶς τὸ πήρε γι' αὐτόν; Πῶς
τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ
ποῦρα, ἀφοῦ κάπνιζε αὐτὸς ὅλο τὸν

καιρό τσιμπούκι; Κι' εκείνο τὸ θαλασσι φόρεμα γιὰ τὸ χορό, κι' ἐκεῖνα τὰ ἀσημένια γοβάκια, καὶ τὸ ἐπανωφόρι μὲ τις γούνες, γιατί μαθὲς τὰ εἶχε, ἀφοῦ δὲν ἔβγαине τὸ βράδυ ἔξω; Κι' ὕστερα, ἦταν τὰ λεπτά... Τοῦ ἔπαιρνε πολλὰ λεπτά. Καὶ τὰ δῶρα ποὺ τῆς πῆγαινε, δὲν τὰ ἔβλεπε ὅλα. Τόσα χρυσαφικά! Ὁλόκληρο μαγαζὶ μποροῦσε ν' ἀνοίξη κανεὶς μὲ δαῦτα!

Ὡστόσο φθάση στὸ καράβι, ποὺ ἔλυνε κιόλας τὰ παλαμάρια, ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος εἶχε πιά βεβαιωθῇ. —Τὴν συχαίνομαι, τὴν ἀτιμῇ!, μουρμούριζε...

Καὶ τὴ φράσι αὐτὴ τὴν ἔλεγε μέσα του κάθε τόσο, πότε ἀγριεμένα καὶ πότε τρυφερά, πότε μὲ ἀγάπη καὶ πότε μὲ ἔχθρα, καὶ τὸ μυαλό του βούιζε καὶ ἡ καρδιά του πονοῦσε κι' ἦταν σὰν ἀρρώστος ποὺ δὲν ἔχει γιαιτρικά.

Καὶ ὁ Μιχάλης τὸ ἔρριχνε τότε ἔξω καὶ σὲ κάθε λιμάνι ρεμπέλευε, ἔπινε, γλεντοῦσε καὶ γύριζε στὸ καράβι βρίζοντας τὴ Ζιζή, μαζί μὲ τὴν παρέα του, ποὺ διασκέδαζε λέγοντας κι' αὐτὴ μαζί του βαρειὲς βλαστήμιες...

Μιά μέρα, ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος, καθὼς κατέβαινε ἀπ' τὸ ὕψωμα βιαστικός γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ καράβι, ποὺ ἦταν ἔτοιμο νὰ σαλπάρῃ, κοντοστάθηκε ξαφνικά κι' ἀπ' τὸ μυαλό του πέρασε σὰν ἀστραπή, ἡ φρικτὴ ὑποψία. Γιατὶ τάχα ἡ Ζιζή ἦταν τόσο στολισμένη ὅταν τὸν ἀποχαιρετοῦσε; Γιατὶ εἶχε φτιάξει ἔτσι ἀλλοιωτικά τὰ μαλλιά της, κι' εἶχε βάλει τόσες μυρωδιές, κι' εἶχε σταθῇ ὥρες στὸν καθρέφτη νὰ φτιόχνηται καὶ νὰ στολιζέται; Τοῦ Μιχάλη τοῦ Πάντου τοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι:

— Ἀπόψε ἀπόψε κιόλας, θὰ ξεπορτίση!, εἶπε ἀγριεμένος καὶ ἐνοίωσε ἕνα ἀπέραντο μίσος στὴν καρδιά του

★

Γιὰ μιὰ στιγμή, σταμάτησε, κῦταξε τὸ λιμάνι, τὸ μῶλο, ὅπου ἦταν ἀραγμένο τὸ φορτηγὸ τους καὶ ποὺ τὸ εἶχε κιόλας ἀποστάρει τὸ ρυμουλκὸ. Κάθισε ἐκεῖ σὰν καρφωμένος κυττάζοντας μὲ ἀγωνία τὸ καράβι, παρακολουθώντας μὲ τὸ νοῦ του τίς μανούβρες του, ἄκουσε τὸ

σφύριμά του, ὕστερα τὸ εἶδε νὰ βάζῃ σιγά-σιγά πλῆρη γιὰ τὸ πέλαγος. Τοῦ φαινόταν πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει, πὼς τὸ βαπόρι αὐτὸ ὅπου εἶχε δουλέψει χρόνια, ἔφευγε κι' ἔπαιρνε τὴ ζωὴ του. Μαζί του εἶχε ζήσει καιροὺς, φουρτούνες καὶ μπόρες, ἀγωνίες καὶ κινδύνους, χαρὲς καὶ εὐτυχίες καὶ λιμάνια ξενικά καὶ ξανὰ ταξίδια καὶ ταξίδια σ' ὁλῶν τῶν λογιῶν τίς θάλασσες. Ἦταν τὸ σπῆτι του κι' ἡ ζωὴ του τὸ καράβι αὐτό, ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε στὸν κόσμο αὐτόν, ἀφοῦ στὴ στεριά εἶχε μείνει ἔρημος. Πρῶτη φορὰ τοῦ ἔκανε ἀπιστία! Πρῶτη φορὰ τὸ εἶχε ἀφήσει νὰ φύγῃ μόνο του — νὰ φύγῃ γιὰ πάντα!

Καὶ γιὰτὶ ὅλ' αὐτά; Γιὰ μιὰ κοπέλλα ξανθοῦ, μιὰ πού τὴν περιμάζεψε ἀπ' τὸ δρόμο, μιὰ τιποτένια πού τὸν ξετρέλλανε καὶ τὸν ξεμυάλισε καὶ τὸν ρεζίλεψε!

— Τροπὴς γιὰ τὴν ἡλικία μου καὶ τὸ μυαλό μου!, μουρμούρισε.

Καὶ κάθισε βαρὺς σὲ μιὰ πέτρα, κι' ἔβαλε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του, καὶ σφάλιξε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ κατὰ τὸ πέλαγο τὸ καράβι.

Ξαφνικά, σὰν νάγινε φῶς μέσα του, ἕνα φῶς δυνατό καὶ καυτερό, ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος εἶδε τὴ ζωὴ του καταστραμμένη, τὸ ὄνομα του λερωμένο, τοὺς κόπους τῶσαν χρόνων σκορπισμένους σὰν στάχτη στὸν ἄνεμο... Ὑστερα θυμήθηκε πάλι τὸ καράβι ποὺ ἔφυγε κι' ἀρχισε σὰν μωρὸ παιδί νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλήτα...

Εἶχε νυχτώσει πιά γιὰ καλὰ, ὅταν σηκώθηκε μὲ βαρεὶα καρδιά καὶ πῆρε τὸν κατήφορο. Οὔτε μιὰ σιγὴ μὴ γύρισε καὶ κυττάξῃ πίσω στὸ ὕψωμα, ὅπου βρισκόταν τὸ λευκὸ σπιτάκι, μὲ τὸ μικρὸ περιβόλι καὶ τὸν ἀνθισμένον φράχτη. Ὁ Μιχάλης ὁ Πάντος εἶχε γίνῃ ξανὰ ἄλλος ἄνθρωπος...

Ὡστόσο, ἀπὸ κείνη τὴν νύχτα, κανεὶς δὲν ξαναεἶδε, οὔτε ἔμαθε τίποτα γιὰ τὸ Μιχάλη τὸν Πάντο. Εἶπαν πολλοὶ ὅτι πνίγηκε, ἄλλοι πάλι ὅτι μαρκαρίσθηκε σ' ἕνα μεγάλο ποτάμι ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο.

ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

Μ κρὰ ἀριστουργήματα ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ Τοῦ ΖΑΚ ΡΙΣΠΕΝ

— Μπα! μοῦ εἶπε ὁ γέρο-σαλιμπάγκος, χρειάζεται ὑπομονὴ κι' ἀγάπη στὴν τέχνη.

Καὶ ἦταν καλλιτέχνης ἀληθινὸς στὸ εἶδος του.

Θὰ τὸ ἔχετε ἰδῇ, βέβαια, τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παίχνιδι στὰ διάφορα ἱπποδρόμια: Μιά γυναίκα, μ' ἀνοιχτά τὰ χέρια, σὰν σταυρὸς, ἀκουμπᾷ ἐπάνω σ' ἕνα ὄρθιο σανίδωμα, ἐνῶ κάποιος ἄλλος, ἀπὸ ἀρκετὴν ἀπόστασι, ρίχνει μαχαίρια, ποὺ καρφώνονται ἐπάνω στὸν τοῖχο, γύρω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ κεφάλι, τὰ δάχτυλα κι' ὅλο τὸ σωμα τῆς γυναίκας. Στὰ περισσότερα, ὡστόσο, ἱπποδρόμια τὰ μαχαίρια αὐτὰ δὲν εἶνε καθόλου κοφτερά καὶ ἐξ ἄλλου καρφώνονται ἐπάνω στὸν τοῖχο σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ γυναικα.

Ὁ γέρο-σαλιμπάγκος ὁμως ποὺ σὰς ἀναφέρω, μεταχειριζόταν πάντοτε μαχαίρια κοφτερά σὰν ξυράφια καὶ τὰ καρφωνε ἀκριβῶς γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ, τὰ δάχτυλα καὶ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του, σὲ τρόπο ποὺ ν' ἀγγιζόντων σχεδὸν τὴν ἐπιερμίδα της. Φυσικά, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες, περνοῦσε κι' αὐτὸς ἀπαρατήρητος, μπερδεύοντας μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀσυνειδητῶν σαλιμπάγκων.

Μονάχα ἐγώ, ἀνάμεσα σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐξετίμησα τὴν ἀξία του. Τὸν πλησίασα λοιπὸν καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι.

Ἐκεῖνος ἐδάκρυσε. — Δὲν ἀμφιβάλλω, τοῦ εἶπα, ὅτι καὶ νὰ θέλατε τώρα πιά δὲν θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε λάθος. Τόσο πολὺ ἐθαύμασα τὴν εὐθυβολία καὶ σταθερότητα τοῦ χεριοῦ σας.

Μ' ἐκύτταξε παράξενος.

Ἐνας καλὸς λόγος, ποὺ πηγαίνει κατ' εὐθείαν μέσα στὴν καρδιά, κάνει φίλους τοὺς χθεσινούς μας ἀγνώστους.

— Ναι, ναι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, μὲ ὑπόκοψη φωνή, ὅλα μὲν ἀπ' τὰ ἔαθ' ἡ τῆς ψυχῆς του. Ναι, δὲν μπορῶ τώρα πιά νὰ κάμω λάθος, τὰ χέρια μου δὲν μὲ ὑπακούουν, ἔχουν μάθει πιά τὸν ἴσιο δρόμο...

Ἐσκυψε πολὺ σιμά μου κι' ἐπρόσθεσε ψιθυριστά:

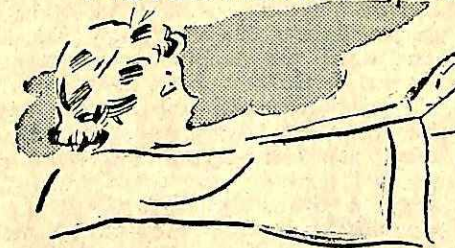
— Τὴν εἶδατε αὐτὴ τὴ γυναίκα; Εἶναι γυναίκα μου. Πολὺ νέα γιὰ μένα σ' ἀλήθεια. Τὸ ξέρω πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷ. Τὸ ξέρω πὼς μ' ἀπατᾷ ἀκόμα... Χίλιες φορές ὡς τώρα ὠρκίσθηκα νὰ τῆς μπῆσω κάποιο μου μαχαίρι στὸ λαιμὸ ἢ στὴν καρδιά. Τοῦ κάκου ὅμως. Τὸ χέρι μου δὲν ὑπακούει. Κι' ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, τὰ μαχαίρια ἕνα-ἕνα πηγαίνουν καὶ καρφώνονται γύρω-γύρω στὸ κεφάλι της καὶ σχηματίζουν ἕνα στεφάνι, σὰν κι' ἐκεῖνα τῶν ἀγίων...

Τὸ ξέρετε κι' αὐτὴ πὼς τὴν μισῶ, μὰ εἶναι βέβαιη, εἶναι ἡσυχὴ πὼς τὸ χέρι μου ποτὲ δὲν θὰ λαθέψῃ, καὶ μὲ κροζιδεῖ καὶ ἐλά...

Ζ. ΡΙΣΠΕΝ

ΤΟ Β' ΜΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΧΜΑΛΩΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙ

Αδ. Δ. Παπαδόπουλο

Η ΚΛΕΙΔΙΤΡΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ἡ κόρη τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Τῶνη, ἡ ὡραία Θάλασσα, ποὺ δὲν εἶνε παρὰ δεκαοκτὼ χρονῶν τὴν πρώτη νύκτα ποὺ γυρίζει ἀπὸ τίς Καλὲς γῆρας τῆς Τήνου στὸ σπῆτι τῆς μητέρας της, σ' ἕνα ἐξοχικὸ προάστειον τῶν Ἀθηνῶν ἐπνέει κατατρομαγμένη ἀπὸ μιὰ ἐφιαλτικὴ ὁπτασία. Στὴν ἀρχὴ νομίζει πὼς ἐλέπει ὄνειρον. Ἐπεταὶ ὅμως ἐξωστρέφει μέσα στὸ γλῶσσό της τὴν ἐξοχικὴν, μιὰ ἀλλόκοτη αἰσούετα, καὶ σὰν σκελετὸ, ποὺ ἀπλύνει ἀπειλητικὰ πρὸς αὐτὴν τὰ μακρὰ κοκκαλιάρικα χέρια, λέει καὶ θέλει νὰ τὴν πνίξῃ. Ἡ πνιγμένη κραυγὴ τῆς ὁμορφῆς κοπέλλας ἐπνέει τὴν ἐξοχικὴν τῆς Τῆς, τὴν κόρη τῆς Ἀννας καὶ τοῦ Ντίνου, ποὺ ἔχει μείνει ἐκεῖνη τὴ νύκτα νὰ κοιμηθῇ στὸ σπῆτι τῆς θείας της. Ὅλοι ἀναστατώνονται. Μὰ ὅλοι νομίζουν ὅτι ἦταν ὄνειρον. Καὶ μόνο μιὰ γρη῏ φάντασμα, ποὺ μένει κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Τῶνη, μὸς μισθὸν τῆς λεπτομέρειας ἀπὸ τὴν παράξενον ὁπτασία, ποὺ εἶδεν ἡ Θάλασσα, σταυροκοπιέται καὶ μουρμουρίζει: — Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε θροκοκοπιέται. — Τὴν ὥρα τὴν ἀναπαύει ἕνας νέος, ὁ Τίτος, ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποὺ ἦταν ἀκόμη μικρὴ κοπελλίτσα. Μιὰ νύχτα ὅμως ὁ Τίτος ἀκούει τὸ φίλο του, τὸν Θρασύβουλο, ποὺ τὸν παίρνει μ' ἕνα ταξὶ καὶ πᾶνε στὸ σπῆτι τῆς θείας της στὴν Ἀλυσίδα. Ἡ θεία του, μιὰ ὑποχόνδρια γρη῏ μὲν μόνον τῆς ἐκεῖ νύκτα ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε ναυτικός καὶ ταξιδεύει. Ὁ Θρασύβουλος ἀφήνει τὸν Τίτο στὸ ταξὶ νὰ περιμένῃ. Καὶ μπαίνοντας στὸ σπῆτι τῆς θείας της ποὺ προφασίζεται ὅτι ἐπῆγαινε γιὰ νὰ φάῃ ἐκεῖ. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἡ ἀνύποπτη γρη῏ πᾶει νὰ θάλλῃ τὸ φαῖ ἀπὸ τὸ ντουλάπι, ὁ κακοῦργος νέος τῆς ἐπιτίθεται ξαφνικά καὶ ἐνῶ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τῆς σφίγγει, τὸ λαμβάνει, μὲ τὸ ἄλλο τῆς θοῦζει ἕνα μαχαίρι, ποὺ ἔχει κομμένο, στὴν καρδιά. Οἱ δύο νέοι γυρίζουν στὴν παρέα τους ποὺ τοὺς περίμενε στὸ καφενεῖο καὶ ἐκεῖ ὁ ἀνύποπτος Τίτος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα αἰματοδαμμένο κομμάτι ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς γρη῏ς θείας τοῦ Θρασύβουλου, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θρασύβουλος τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ Τίτου γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἀλυσίδα λέει στὴν ἐξοχικὴν τῆς Θάλασσας ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὴν περιμένει στὸ δάσος ὁ Τίτος. Οἱ Κηφισιώτες ἐξ ἄλλου λένε ὅτι ἀπὸ τὴν ἰσσοεπιπομένη ἐπὶ τοῦ κ. Τρύφωνος θοῶνουν τὴ νύχτα φαντάσματα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Τίτος συναντᾷ μὲ τὴν Θάλασσαν στὸ δάσος τοῦ ἐξοχικοῦ προαστείου, γιὰ πρώτη καὶ γιὰ τελευταία φορὰ, γιὰ τὸ κοκοῦργος Θρασύβουλος καταγγέλλει τὸν Τίτο γιὰ φονεὴ τῆς γρη῏ς θείας του).

4ον

— Πότε θέλετε νὰ ξανάρθω; — Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐγώ, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ βλέμμα τοῦ πᾶνω ἀπὸ τὸ νῆο.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἐπίμονη αὐτὴ ἐξεταστικὴ ματιά δὲν μπόρεσε νὰ φθάσῃ ὡς τὰ κατάσθαι τῆς ἐγκληματικῆς ψυχῆς τοῦ νέου, γιὰτὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐφάνηκε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Θρασύβουλου καὶ οὔτε μπόρεσε νὰ ὑποπτευθῇ πὼς αὐτὸς εἶχε στείλει μὲ δύο μαχαίριες τὴν ἀμοιρὴ γρη῏ θεία του στὸν ἄλλο κόσμον.

4ον

— Πότε θέλετε νὰ ξανάρθω; — Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐγώ, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ βλέμμα τοῦ πᾶνω ἀπὸ τὸ νῆο.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἐπίμονη αὐτὴ ἐξεταστικὴ ματιά δὲν μπόρεσε νὰ φθάσῃ ὡς τὰ κατάσθαι τῆς ἐγκληματικῆς ψυχῆς τοῦ νέου, γιὰτὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐφάνηκε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Θρασύβουλου καὶ οὔτε μπόρεσε νὰ ὑποπτευθῇ πὼς αὐτὸς εἶχε στείλει μὲ δύο μαχαίριες τὴν ἀμοιρὴ γρη῏ θεία του στὸν ἄλλο κόσμον.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ἔλαβε τὸ ἀνώνυμον γράμμα ποὺ εἶχε γράψῃ ὁ Θρασύβουλος, τότε προτοῦ διατάξῃ καὶ συλλάβουν τὸν Τίτο, ξανακάλεσε στὸ γραφεῖο του τὸν Θρασύβουλο. Ἐκεῖνος ἐπῆγε μὲ τὴν ἴδια προθυμία γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑπόνοιες καὶ ἡ πρῶ-

γνώμη ὅτι ὁ Τίτος ἦταν ὁ ἐνοχος. Γι' αὐτὸ καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ φέρεται ὅπως θὰ ἐφερόταν σ' ἕνα κακοῦργο.

Ἡ ταραχὴ ἐξ ἄλλου τοῦ Τίτου ἐγίνετο μεγαλύτερη τὴ στιγμή τοῦ ὀρθᾶ κοφτὰ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ εἶπε:

— Γιατὶ σκέτωσες τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ γρη῏; ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου σοῦ στέλλουν τακτικὰ χρήματα.

— Ποιὰ γρη῏; μπόρεσε καὶ μουρμούρισε, ἐνῶ τὸ αἷμα πάγωνε στὶς φλέβες του, ὁ Τίτος.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, τοῦ εἶπε ἀπότομα τώρα ὁ ἀνακριτὴς, εἶνε νὰ μὴ ἀρνήσῃς τὸ ἐγκληματὶ σου ἀφοῦ ὅλοι, καὶ οἱ πῖο στενοὶ φίλοι σου ἀκόμα λένε ὅτι σὺ εἶσαι ποὺ σκότωσες τὴ γρη῏ στὴν Ἀλυσίδα γιὰ νὰ τὴν κλέψῃς. Ἐξ ἄλλου δὲ χρειάζεται μεγαλύτερη ἀποδείξι ἀπὸ τὸ ματωμένο κομμάτι τοῦ φορέματος τῆς γρη῏ς, ποὺ ποῖος ξέρει πὼς θρέθηκε στὴν τσέπη σου.

★

Ἐτρεμε τώρα ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ ὁ ἀμοιρος ὁ Τίτος. Καὶ δὲ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχε ρίξει ἐπιτίδες στὴν τσέπη τὸ κομμάτι τὸ ὑφασμα ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς θείας τοῦ Θρασύβουλου. Ὅλα μέσα στὸ μυαλό του ἐθόλωναν τώρα καὶ μπροστά του ἐσθονόταν ἡ ζωὴ. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ εὐαισθησία τοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸν ἀφῆναν ἄλλο. Τὴν εὐαισθησία τοῦ αὐτὴ καὶ τὴν ταραχὴ τοῦ ὁ ἀνακριτὴς τὴν πῆρε γιὰ μιὰ ὁμολογία ἐνοχῆς καὶ σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ὁ Τίτος θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐμουρμούρισε μάλιστα «Κ. ἀνακριτὰ σᾶς θεοβαίνω δὲν ξέρω τίποτα», ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἀποπῆρε, λεγοντάς του:

— Μοῦ φθάνει ἡ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ἐγκληματὶ σου ποὺ βρέθηκε στὴν τσέπη σου. Μολαταῦτα δὲ μπορῶ βέβαια ἀκόμα νὰ σοῦ ἀπαγγεῖλω τὴν κατηγορίαν γιὰ φόνο, γιὰτὶ δὲν ἔχω ὅπ' ὀψει μου ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ σοῦ τὴν ἀπαγγεῖλω. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ εἶσαι ὑπὸ κράτησιν. Ἡ συμβουλὴ μου εἶναι νὰ ὁμολογήσῃς τὸ γρηγορότερον τὸ ἐγκληματὶ σου, γιὰτὶ εἴσαι θὰ ἐλαφρύνῃς τὴ θέσι σου. Δυστυχῶς δὲν ξέρω ποτὲ ἀκριβῶς ἐδολοφονήθηκε ἡ δυστυχισμένη γρη῏ γιὰ νὰ σὲ καλέσω νὰ μοῦ ἀποδείξῃς τὸ ἄλλοθι. Πῆγαινε καὶ σκέψου.

Μὲ κραυγὲς τώρα ὁ Τίτος σφίγγονταν τὰ χέρια του, εἶπε:

— Κύριε ἀνακριτὰ, εἶμαι ἄθωος. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι ἄθωος. Ὅτι μὲ στέλνετε ἄδικα στὴ φυλακή.

— Ὅλοι οἱ ἐνοχοὶ τὰ ἴδια λένε, τοῦ

Ἀκούστε, ἀκούστε...

Ἀνεκαλύφθη πρὸ τινος ὅτι ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Εὐρώπη ἀπομακρύνονται καὶ συμπλησιάζουν νυν περιοδικῶς κάθε ἑνδεκα χρόνια.

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ποτίου Ἀμερικῆς προσκολλοῦν ἕνα φωτοβόλο ἔντομο, τὸ «Κουτσόξο» στὰ πόδια τους γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τὰ μύδια.

Ἐνα κρῖνον ποὺ τρέχει μὲ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὴν ὥραν χρειάζεται 170 χρόνια γιὰ νὰ διατρέξῃ τὴν μετὰξὺ Γῆς καὶ τοῦ ἀπόστασι.

Τὸ φύλλωμα μιᾶς γιγαντιαίας συκομωρέας τῆς Ἀβυσσινίας μπορεῖ νὰ καλύψῃ 5.000 τ. μέτρα κι' ὁ κορμὸς τῆς μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ πάχος τῶν 500

ἀπὸ τῆς ἀνακριτῆς.

— Κύριε ἀνακριτά, ἀφήστε με νὰ σὰς μιλήσω.
— Λέγε, ὅ,τι θέλεις νὸ πῆς. Σὲ ἀκούω.

Ταραγμένος πάντοτε καὶ ἐνῶ διακοπτόταν κάθε τόσο, ὁ Τίτος διηγήθηκε ὅτι λίγες μέρες πρὶν ἑνὸς φίλου του, ὁ Θρασύβουλος, τὸν ἐπῆρε καὶ πῆγαν στὸ σπίτι τῆς θείας του. Ὅτι ἔμεινε ἐκεῖ λίγο ὁ Θρασύβουλος καὶ ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ ταξί, μέσα στὸ ὅποιο τὸν ἐπερίμενε ὁ Τίτος.

Ὁ ἀνακριτῆς ἀφοῦ τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ μὴ παίρνοντας τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω του, τὸν ρώτησε:

— Γιατί δὲ μοῦ τὸ εἶπες ἐξ ἀρχῆς αὐτό;

— Δὲν τὸ θυμήθηκα ἀμέσως, κ. ἀνακριτά. Καταλαβαίνετε, εἶναι τόση ἡ ταραχή μου, ἡ ταραχή ἑνὸς ἀθώου.

— Δηλαδή, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ψέμα.

— Ὁχι, κ. ἀνακριτά, δὲν εἶναι ψέμα. Ἐφώνασε κατάχλωμος σὰν τὸ κερί πάντα, ὁ Τίτος. Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια.

— Μὲ ἄλλα λόγια κατηγορεῖς τὸν ἀντιπὸ τῆς σκοτωμένης, ὅτι τὴν σκότωσε. Αὐτὸ δὲ θὲς νὰ πῆς;

— Δὲν ξέρω, κ. ἀνακριτά. Ἐγὼ σὰς λέω τὰ γεγονότα ὅπως ἐγίναν.

— Καλὰ. Θὰ ἐξετάσω τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτῆς. Μὰ σὰν υπερδεμένα μοῦ φαίνονται αὐτὰ πού λές.

Πραγματικὰ, ἔτσι ταραγμένος ὥπως ἦταν ὁ νέος διηγήθηκε στὸν ἀνακριτῆ ἀκρες-μέσες τῇ νυκτερινῇ σκηνῇ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ καφενεῖο γιὰ νὰ πάνε μετὰ τὰξὶ στὸ ἀπόμερο σπιτάκι τῆς θείας

τοῦ Θρασύβουλου, στὴν Ἀλυσίδα.

Κερωμένος ὁ δυστυχισμένος ὁ Τίτος ἀκολούθησε τοὺς δύο ἀστυφύλακες, κάτω ἀπὸ τὸ ἐπιμόνο βλέμμα τοῦ ἀνακριτοῦ, πού τὸν κύτταξε πασχίζοντας νὰ καταλάβῃ ἂν ἦταν πραγματικὰ ἔνοχος ἢ ὄχι.

Καὶ ὅταν ἡ πόρτα τοῦ ἀνακριτικοῦ γραφείου ἐκλείσθηκε, ὁ ἀνακριτῆς πού δὲν εἶχε πολὺν καιρὸ πού ἔξαι, σκούσε χρέη τοῦ λειτουργοῦ τῆς θείας, ἐμυρμούρισε:

— Μ' ἔλες τίς διαμαρτυρίες του, τὰ καμώματά του μοῦ φαίνονται ὅ,τι ποτὰ. Καὶ πὺ ὑποπτο ἀπ' ὅλα μοῦ φαίνεται τὸ ὅτι μοῦ διηγήθηκε τελευταίαν τὴν ἐπισκεψί του μετὰ τὸν ἀντιπὸ τῆς γρηᾶς, στὸ σπίτι τῆς. Πάντως εἶναι μιά πολὺ υπερδεμένη ὑπόθεση.

Καὶ ὁ ἀνακριτῆς ἔσκυψε στὴν ἀπολογία τοῦ Τίτου πού εἶχε γράψῃ ὁ γραμματέας του, ἐνῶς ὁ ἀγαπημένος τῆς θείας μιλοῦσε ταραγμένα καὶ διακεκομμένα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Τίτος ὠδηγήθηκε κε σ' ἕνα κελλὶ..... Τέτεια διαταγὴ εἶχε δώσει ἀλλοῦσε ὁ ἀνακριτῆς, ὁ ὁποῖος εὗρισκε ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς δολοφονίας τῆς γρηᾶς στὴν Ἀλυσίδα τοῦ ἀπασχολοῦσε δλόκληρῳ τὸν ἀθηναϊκὸ τύπο ἦταν ἀρκετὰ περίπλοκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

«ΕΣΒΥΣΕ Ο ΗΛΙΟΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ...»

Πρῶτα ἡ Λέλα καὶ ὁ ἀδελφός της ὁ Μάχος ἔμαθαν ὅτι ὁ Τίτος εἶχε συλληφθῇ ὡς ἐνεχόμενος στὸ ἐγκλημα τῆς Ἀλυσίδας. Ἐκείνη τὴν ἡμέ-

ρα ἡ Λέλα εἶχε ἀφήσει τὸ προάστειον ὅπου ἔμεινε ἡ ἐξαδέλφη της ἡ Θάλεια καὶ κατέβηκε στὴν Ἀθήνα. Μιά ἀγρία χαρὰ τὴν ἐτρίκυψε σύγκορμη. Ἦταν ἡ χαρὰ γιατί ὁ Τίτος τὸν περσμένο βραδὺ δὲν εἶχε πάει στὸ δάσος ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἡ ἀγαπημένη του ἡ Θάλεια. Καὶ δὲν πῆγε γιατί εἶχε μεταφερθῇ στὴ φυλακὴ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἡ Θάλεια ὁμως πού δὲν ἤξερε τὴν τραγικὴ τύχη πού περίμενε τὸν ἀγαπημένο της, ἐγύρισε στὸ σπίτι της μετὰ θλιμμένη τὴν καρδιά καὶ ἀμίλητη.... Ἡ Λέλα ἔξ ἄλλου πού ἡ ἀγρία ζήλεια της τὴν ἔκανε νὰ καίρεται, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸ μῖσος, τὴν ἀποστροφή στὴν καρδιά της ἐξαδέλφης της, τῆς ἔλεγε:

— Ἀλλοίμονο! Πόσο δίκαιο ἔχουνε ἐκεῖνες πού λένε πὼς μιά κοπέλλα δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τοὺς ἄνδρες. Τοῦ κάκου ἡ πονεμένη Θάλεια πᾶσχιζε νὰ δικαιολογῇ τὸν ἀγαπημένο της:

— Μπορεῖ νὰ τοῦ ἔτυχε τίποτε ἔκτακτο.

— Καλὰ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ἐλδοποιήσῃ; τὴν ρωτοῦσε, μετὰ τὴν ἴδια κακεντρέχεια ἡ Λέλα.

— Ἐμεινε μιά στιγμή ἀλλοῦσε ἡ Θάλεια, θυσιάζοντις τοὺς μαῦρες σκέψεις της κ' ἔπειτα μετὰ τρόμο εἶπε ξαφνικά:

— Νομίζεις λοιπὸν, ὅτι ὁ Τίτος ἐπαίσε νὰ μ' ἀγαπᾷ, Λέλα;

— Ἐσῆκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους τῆς ἡ Θάλεια καὶ χαμογέλασε:

— Ξεῦρω ἐγὼ! εἶπε.

Κ' ἔπειτα, μετὰ μιά σιγαλὴ φωνή, ἐπρόσθεσε:

— Ὅλα γίνονται, σὸν κόσμον αὐτό!...

— Λέλα, μετὰ τρώζεις! Μὲ τρώζεις τὰ λόγια σου. Σκέψου, ὅτι ὁ Τίτος εἶναι ὁ μόνος ἄνδρας, πού ἀγάπησα. Εἶναι ἡ πρώτη μου, ἡ μεγάλη μου ἀγάπη.

Ἐχαιρόταν μιά ἀγρία χαρὰ ἡ Λέλα, παίζοντας τώρα μετὰ τὸν πόνο τῆς ἐξαδέλφουλας της. Ἐχαιρόταν γιατί μάτωνα ἡ καρδιά της, ἂν καὶ στὸ βάθος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ οὕτε κ' αὐτῇ, γιατί ὁ ἀγαπημένος τῆς θείας δὲν εἶχε ἔλθει στὸ ραντεβού του.

★

Γιὰ μιά στιγμή εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἡ Λέλα συλλογιζόταν πὼς τὸ προχθές, ἐνὸς πρώτου ραντεβού τοῦ Τίτου, μετὰ τὴν Θάλεια στὸ δάσος, μποροῦσε νὰ εἶχε διαψεύσει τίς ἐλπίδες του. Μποροῦσε δηλαδή νὰ μὴ εἶχε ξαναβρῇ ὁ νέος τῆς Θάλειας, πού περίμενε καὶ γι' αὐτὸ διέκοπτε ἔτσι ξαφνικὰ τίς σχέσεις του μαζί της. Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ χαρῇ περισσότερο. Μὲσα στὸν ἐγωισμό της ἐξ ἄλλου, μέσα στὴν τρελλὴ κοκκεταρία της ἐφάντασθηκε ὅτι ὁ Τίτος ἦταν πιά ἐρωτευμένος μαζί της. Καὶ προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ δώσῃ αὐτῇ τὴν ἐξηγήσιν ὅτι κάποιες ματιές πού τῆς ἔριξε ὁ νέος καὶ σὲ κάποια λόγια πού τῆς εἶχε πῆ. Ὁ κρυφὸς πόθος της γιὰ τὸν Τίτο, ἔδινε τὴν ἐξηγήσιν πού τὴν συνέφερε, στίς ἀθῶες ματιές καὶ στὰ ἀδολὰ λόγια τοῦ εὐγενικοῦ νέου. Ἐπειὶ ἐγύρισαν στὸ σπίτι οἱ δύο ἐξαδέλφες. Ἡ Θάλεια μετὰ τὸ θάνατον στὴν καρδιά καὶ ἡ Λέλα μετὰ τὴν ἀγρία χαρὰ, ζωγραφισμένη στὸ τσαχινίτικο πρόσωπό της καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κέρδιζε τὸν Τίτο, θὰ τὸν ἔρπαζε μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά

τῆς ἐξαδέλφης της!

Μόλις ὅμως ἡ Λέλα κατέβηκε στὴν Ἀθήνα, ἔμαθε τὴ φοβερή, γιὰ τὴν Θάλεια εἰδησιν, ὅτι ὁ Τίτος εἶχε συλληφθῇ ὡς ἔνοχος γιὰ τὸ ἐγκλημα τῆς Ἀλυσίδας. Ἦταν μετὰ τὸν ἀδελφὸς της τὸν Μάχο, στὴν κάμαρή του, ὅταν ἐδιάβασαν τὴν ἐφημερίδα, πού ἔγραφε τίς λεπτομέρειες γιὰ τὸ ἐγκλημα. Κ' ἔμειναν καὶ οἱ δύο κατάπληκτοι.

— Παράξενο! Αὐτὸς ἐφαινόταν τόσο καλὸ καὶ ἡσυχὸ παλληκάρι, εἶπε ἡ Λέλα.

— Μήπως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ πραγματικὸς ἔνοχος; ρώτησε ὁ ἀδελφός της, ὁ Μάχος.

— Δὲν εἶδες τί γράφει ἡ ἐφημερίδα; Μὰ τώρα πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἡ Θάλεια. Θὰ πάω ἐγὼ νὰ τῆς τὸ πῶ.

— Τώρα κατέβηκες καὶ θὰ ξαναπάς; τῆς εἶπε ὁ ἀδελφός της.

— Κι' ὁμως πρέπει. Πρέπει νὰ τὸ μαῶν ἀπὸ κάποιο δικό της.

Ξανακτύπηκε γρήγορα-γρήγορα ἡ Λέλα καὶ πῆρε τὸ αὐτοκίνητο, πού θὰ τὴν ἔφερνε στὸ ὄμορφο προάστειον. Ἐπῆγαινε μετὰ μιά ἀγρία χαρὰ, γιὰ νὰ πῇ στὴν ἐξαδέλφη της τὴ φρικτὴ γι' αὐτὴν εἰδησιν, ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ὁ Τίτος ἦταν στὴν φυλακὴ, μετὰ τόσο βαρεῖα κατηγορία.

«Νὰ γιατί δὲν ἦλθε στὸ ραντεβού», συλλογιζόταν ἡ Λέλα, ἐνῶ ἐπῆγαινε στὸ σπίτι τῆς ἐξαδέλφης της.

★

Βρῆκε τὴ Θάλεια ριγμένη σὲ βαθεῖα συλλογὴ. Κ' ἐκείνη, σὰν νὰ μάντεψε κάτι, τὴν ρώτησε μετὰ ἀνσυχίας, ὅταν οἱ δύο κοπέλλες ἔμειναν μόνες.

— Λέλα, τί συμβαίνει, γιατί γύριες τόσο γρήγορα; Μήπως ἀφῆσες κάτι ἐδῶ; Πές μου. Ἡ μήπως ὁ Τίτος σοῦ εἶπε νὰ μοῦ πῆς τίποτε.

Μὲ τρομαγμένα μάτια καὶ μετὰ κερωμένο τὸ πρόσωπο ἐκύτταξε τώρα ἡ Θάλεια τὴν Λέλα. Ἐκείνη, ἐνῶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγρίας ζήλειας τὴν εἶχε κυριεύσει καὶ ζήλευε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὴν ἀγωνία, πού εἶδειχνε ἡ ἐξαδέλφουλα της νὰ μάθῃ γιὰ τὸν Τίτο, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ναι, εἶναι κάτι, κάτι πολὺ σοβαρό!...

— Λέλα, λυπήσου με. Πές μου το. Κάτι μοῦ κρύβεις. Τὸ μαντεύω ἀπ' τὴν ὄψιν σου. Θεέ μου, δὲν με θλίπεις λοιπὸν πὼς τρέμω;

— Κάθησε. Θὰ σοῦ πῶ, ἐμυρμούρισε ἡ Λέλα.

★

Ἡ Θάλεια, μετὰ κινήσεις καὶ χειρονομίες ὑποβάτιδος ἐκάθησε σὲ μιά καρέκλα, χωρὶς νὰ πάρῃ τὰ μάτια της, ἀπὸ τὴν Λέλα. Ἐκείνη ἐξ ἄλλου δὲν ἤξερε πὼς νὰ τῆς πῇ τὴν εἰδησιν.

— Τὸν εἶδες τὸν Τίτο; τῇ ρώτησε, μετὰ τὴν ἴδια ἀγωνία ἡ Θάλεια.

— Ὁχι. Οὔτε καὶ θὰ τὸν ξαναδοῦμε ἴσως.

— Δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε; Ἀλλὰ τότε... Θεέ μου. Ἐπᾶσε κανένα μεγάλο κακό; εἶπε μετὰ σπαραγμοῦ ἡ Θάλεια. Μιλήσε μου. Θεέ μου. Πάγωσα δλόκληρη. Τρέμω.

Τὴν παρακαλοῦσε, ἐνώνοντας τὰ χέρια της ἡ δυστυχισμένη ἡ Θάλεια. Κ' ἐκείνη σκληρόκαρδη καὶ μετὰ τὴν ἀγρία χαρὰ, ζωγραφισμένη πάντα στὸ τσαχινίτικο πρόσωπό της, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ναι, Θάλεια, τοῦ συμβαίνει κάποιο μεγάλο κακό. Μὰ πρέπει νὰ φαῖς ψύχραιμη. Ἴσως ὁ ἄνθρωπος

Ὁ Τίτος, ὁ ἀθῶος Τίτος ἐρρίχθηκε σ' ἕνα κελλὶ τῆς φυλακῆς σὰν τὸν τελευταῖο κακοῦργο...

αὐτὸς νὰ μὴ ἦταν ἄξιός της ἀγάπης σου.

— Λέλα! Λέλα! Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τὰ λόγια αὐτά. Ξέρεις, ὅτι τὸν Τίτο τὸν ἀγαπάω τόσο χρόνια. Εἶναι ὁ μόνος ἄνδρας, πού ἀγάπησα. Εἶναι τὸ μοναδικὸ ὄνειρό της ζωῆς μου!

Ἡ ζήλεια ἐδάγκασε πάλι τὴν καρδιά τῆς Λέλας.

— Καὶ ὁμως δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷς πιά! Εἶπε στὴν ἐξαδέλφη της. Δὲν τοῦ ἀξίζει.

— Θεέ μου. Γιατί; Μήπως μετὰ ἔρχασε στὴν ἀγκαλιά μιάς ἄλλης;

— Ὁχι, Θάλεια. Δὲν εἶν' αὐτό.

— Ἀλλὰ τότε γιατί; γιατί;

Ἡ φωνὴ τῆς δυσμοίρης κοπέλλας ἐπνιγόταν στὸ λάρυγγά της. Ἡ καρδιά της ἐκτύποσε δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ.

— Μὰ σὺ κάνεις σὰν παιδί Θάλεια. Εἶσαι μιά κοπέλλα πιά καὶ πρέπει νὰ φαῖς ψύχραιμη. Νομίζεις, ὅτι αὐτὰ εἶναι παιδαροκαμώματα, πού δὲν σοῦ ταιριάζουν.

★

Ἡ ζήλεια, γιατί ἔβλεπε τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐξαδέλφης της, γιὰ τὸν Τίτο, ἡ κακία της, γιατί ἀντίκριζε ὅλον τὸν σπαρακτικό πόνο τῆς θείας πού ξεχείλιζε ἀπὸ τὴν ἀγνὴ ἐκείνην καρδιά, τὴν ἔκανε νὰ μιλήσῃ. Κ' ὅταν πιά τὴν εἶδε ἕνα σά, στὸ κουρέλι μπροστὰ της, τότε τῇ εἶπε:

— Θάλεια, σοῦ ξαναλέω, πὼς πρέπει νὰ θγάλῃς ἀπὸ τὴν καρδιά σου τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, γιατί δὲν σοῦ

ταιριάζει πιά!

Κ' ἔπειτα, μετὰ μιά σπασμωδικὴ χειρονομία τῆς ἔδωσε τὴν ἐφημερίδα, πού ἔγραφε, γιὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ ἀπόμερου σπιτιοῦ τῆς Ἀλυσίδας καὶ γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Τίτου.

Στὴν ἀρχὴ ἡ φτωχὴ κοπέλλα δὲν ἐπίστευε σ' ὅ,τι ἐδιάβαζε. Τὰ γράμματα ἐχοροπηδοῦσαν μπροστὰ στὰ θολωμένα μάτια της. Κ' ἔπειτα, ὅταν ἐδιάβασε καὶ τίς τελευταῖες γραμμές, ἀπὸ τὴν ἀνεπάντεχον εἰδησιν, νόμισε ὅτι ἡ ζωὴ ἔφθασε γιὰ πάντα, ἔσθυνε. Καὶ στηρίχθηκε σὲ μιά πολὺ θρόνα γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τὰ χεῖλη της, ἄσπρα ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισίαν, ἐμυρμούρισαν:

— Ὁ Τίτος στὴ φυλακὴ! Ὁ Τίτος ἕνας κακοῦργος!...

Καὶ σὰν νὰ μιλοῦσε μιά ἄλλη φωνὴ μέσα της, μιά φωνὴ σίγουρη, λές κ' ἔλεγε κάποιος ἄλλος τὰ λόγια αὐτά, ἐπρόσθεσε, μετὰ παράξενον σιγούριαν, τώρα:

— Ὁχι. Δὲν μπορεῖ. Δὲν εἶναι δυνατόν. Ἐχει γίνει κανένα λάθος.

— Ἡ ἀστυνομία δὲν κάνει λάθος, τῆς ἀποκρίθηκε μετὰ κακίαν ἡ Λέλα. Ἐξ ἄλλου διάβασε καλύτερα καὶ θὰ εἶδῃς ὅτι τοῦ ἔρριξε στὴν τσέπη του ἕνα ματοβαμμένο κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα ἐκείνης πού σκότωσε. Δὲν πιστεύω νὰ χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξις γιὰ τὸ ἐγκλημά του. Πάλαψε φαίνεται, μετὰ τὸ δυστυχισμένον τὸ θῶμά του, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεφτά καὶ πάλιν στὴν πάλιν, ἐσχίσθηκε τὸ φόρεμα τῆς γρηᾶς. Αὐτὸ εἶναι!

★

Μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι καὶ σὰν νὰ ἐξοῦσε τίς μαῦρες στιγμὲς ἐνός φρικτοῦ ἐφιάλτη, ἡ Θάλεια δὲν ἔλεγε πιά λέξι. Ἄκουε μόνον τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ γλήγορα, πολὺ γλήγορα. Καὶ τὸ αἷμα κτυποῦσε ἐξ ἄλλου στοὺς κροτάφους της.

Ἐμειναν κάμποσες στιγμὲς ἔτσι οἱ δύο ἐξαδέλφες, ἀμίλητες καὶ ἀσάλευτες. Ἡ Λέλα δὲν ἔπαυρε τὰ μάτια της, ἀπὸ τὴν Θάλεια. Ξαφνικὰ ἡ Θάλεια εἶπε:

— Θὰ πάω στὴ φυλακὴ. Θὰ τὸν ἰδῶ καὶ μόνο σὲ μένα, πού τὸν ἀγάπησα τόσο θὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἡ Λέλα τὴν ἐκύτταξε ἐκπληκτικῇ.

— Θὰ πᾶς στὴ φυλακὴ; τῇ ρώτησε ἔπειτα. Ἐ, σίγουρα δὲν εἶσαι στὰ καλά σου. Δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν ὅτι μποροῦν νὰ ἐνοχοποιήσουν καὶ σένα; Δὲν σκέπτεσαι τοὺς γονεῖς σου, τί θὰ κάνουν, ὅταν θὰ μάθουν ὅτι ἐπῆγες νὰ εἶδῃς ἕνα κακοῦργο, πού αὐριομεθαῖον οἱ ἔνοχοι θὰ τὸν δικάσουν καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν, σὲ βαρεῖα ποινῇ;

Μιά γερὴ καμμουτικία νόμισε, ὅτι ἐδέχθηκε ἡ φτωχὴ ἡ Θάλεια, στὸ πρόσωπο, μὲ μὲν ἄκουσε τὴν λέξι: κακοῦργος. Ἦταν ἀλήθεια λοιπὸν ὁ ἀγαπημένος της κακοῦργος; Ὁ εὐγενικός ἐκείνος νέος, μετὰ τὰ τρυφερά αἰσθήματα, ὁ ἄνθρωπος πού τῇ ἔγραφε καὶ τῆς ἔλεγε τὸσον ὁμορφα λόγια, εἶχε θάψει τὰ χέρια του, στὸ αἷμα μιάς ἀθῶας, πού λίγες μόνο ἡμέρες ζωῆς τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ κατὰφλι τοῦ χάους; Καὶ τὴν σκότωσε γιὰ νὰ τὴν κλέψῃ; Προχθὲς λοιπὸν ἀκόμη ἡ Θάλεια ἐπνιγνε τὸ ματοβαμμένο χερί ἐνός φονῆ;!... ὦ, τί φρίκη!...

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Τίτος στὴν φυλακὴ. Ὁ Τίτος ἕνας φονῆς! εἶπε ἡ Λέλα στὸν ἀδελφὸ της τὸν Μάχο, πού εἶχε μείνει κατὰπληκτός, μπροστὰ στὴν ἀνεπάντεχον αὐτὴν εἰδησιν.

Είπε τέσσερις ή ώρα και πάω για τόν τακτικό μου περίπατο στο ποτάμι. Σας συνιστώ θερμά έναν περίπατο κά-θε απόγευμα, αν έχετε στην πόλι σας ποτάμι. Είναι αληθινή απόλαυση να στέκεται κανείς άπάνω στη γέφυρα, να κυττάξη τὸ θολὸ νερὸ πὸν περνάει ἀπὸ κάτω καὶ νὰ σκέπτεται πὼς αὐτὸ τὸ νερὸ δὲν θὰ ξαναγυρίση ποτὲ πίσω. Σήμερα, μάλιστα, πρόκειται νὰ σκεφθῶ ὅτι αὐτὸ τὸ νερὸ πὸν θὰ χυθῇ στὴ θάλασσα, θὰ τα-ξιδέψη σὲ πελάγη καὶ σὲ ὠκεανούς καὶ θὰ γίνῃ ἓνα μὲ τὸ ἀπέραντο ὕγρὸ στοι-χείο πὸν περιβάχει ἀνεξέλεγκτο τὸ στε-ρεὸ μέρος τῆς γῆς.

Πλησιάζω, λοιπόν, στὸ ποτάμι. Τὸ ἀν-τικρύζω ἀπὸ μακριὰ καὶ χαίρομαι. Κάνει πολὺ κρύο καὶ βλέπω πὼς ἡ γέφυρα εἶνε ἔρημη. Τώρα φτάνω. Καὶ ξαφνικά... ὦ! Θεέ μου! Μία γυναῖκα ἀνεβαίνει στὰ κάγ-κελλα καὶ πέφτει στὸ ποτάμι... Τρέχω ταραγμένος! Κυττάζω ἀπὸ πάνω καὶ βλέ-πω νὰ τὴν παρασύρῃ τὸ ρεῦμα. Βλέπω γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι τῆς νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἁμέσως τὸ χάνω. Ἐπει-τα τὸ βλέπω πὺδ κάτω καὶ πάλι τὸ χάνω. Καὶ δὲν φωνάζει βοήθεια! ὦ! τὴ δυστυ-χισμένη! Θέλει νὰ πνιγῇ! Θυμάμαι πὼς εἶμαι καλὸς κολυμβητής. Πετῶ τὸ παλ-τό μου καὶ τὸ σακάκι μου καὶ πέφτω μέσα, χωρίς νὰ συλλογισθῶ τὴν κινάδα τοῦ νεροῦ. Κολυμπῶ καὶ κατορθώνω νὰ τὴν φτάσω. Τὴν ἀρπάζω ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἐκείνη φωνάζει:

— Ἀφῆσέ με! Θέλω νὰ πνιγῶ!
Μὰ δὲν τὴν ἀφήνω. Τὴν κρατῶ γερά στὰ χέρια μου καὶ τραβάω πρὸς τὴν ὄχθη. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν συγκεντρωθῇ καὶ παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὸ θέαμα, γε-ρὰ κουκουλωμένοι στὰ παλτά τους. Μόλις πλησιάζω στὴν ὄχθη, μοῦ δίνουν τὰ χέ-ρια. Σηκώνουν πρῶτα ἐκείνη, ἔπειτα ἐ-μένα. Μὲ συγχαίρουν γιὰ τὸ ἥρωικό μου κατόρθωμα, μὲ λυποῦνται πὸν εἶμαι βρε-μένος, ἀλλὰ κανένας δὲν λέει νὰ μοῦ δώ-σῃ τὸ παλτό μου. Εὐτυχῶς πὸν τὰ συγ-χαρητήριά τους εἶνε θερμά!

Ἐκείνη τὴν μεταφέρουν σ' ἓνα φαρμα-κεῖο. Πηγαίνω καὶ ἐγὼ κοντά. Ἐνας ἀ-στυνόμες τὴν εἰσάγει γιὰ νὰ πεθάνῃ. Τοῦ ἀπαντᾷ πὼς εἶνε δικὸς τῆς λογαρια-σμὸς καὶ ἐκείνος παίρνει τὴν κατάθεσί της καὶ φεύγει. Ἐγὼ ὅμως μένω γιὰ νὰ τῆς κρατήσω συντροφιά. Ἐχω τὸ δικαίωμα, ὡς σωτήρας τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες, βρισκόμαστε μαζί σ' ἓνα μέρος ὅπου δὲν ὑπάρχουν περιεργοί. Θέλω νὰ μάθω ποιὸς λόγος τὴν ἐσπρωξε σ' αὐτὸ τὸ ἐκρούσιο μπάνιο, πὸν μποροῦσε νὰ τὴν πᾶη κατ' εὐθείαν στὸν ἄλλον κόσμο.

— Εἶμαι ἀπογοητευμένη, μοῦ ἀπαντᾷ.
— Γιατί;

— Κάποιος πὸν ἀγαποῦσα τρελλά, μ' ἐγ-κατέλειψε μὲ τὸν πύδ σκληρὸ τρόπο... Καὶ δὲν ἔχω κανέναν ἄλλον στὴ ζωὴ μου. Ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, βγάζω τὸ μαντήλι μου, τῆς σκουπίζω τὰ δάκρυα, βρίσκω ὡ-ραία λόγια νὰ τὴν παρηγορήσω.

— Εἶσθε τόσο καλὸς, μοῦ λέει. Τώρα βλέπω τί κουταμάρα ἐπῆγα νὰ κάμω γιὰ ἓναν παληάνθρωπο. Εὐτυχῶς, ὁ Θεὸς θὰ σὰς ἐστελεε μπροστά μου. Μοῦ σόσατε τὴ ζωὴ. Σας εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτό... Μοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

Εἶνε ὥρα νὰ χωρίσωμε, μὰ δίνωμε ραν-τεβὸ γιὰ τὸ ἄλλο βράδυ.

Γυρίζω στὸ σπίτι μου καταγοητευμένος ἀπὸ τὸν ἐαυτό μου. Ἐσώσα μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ θάνατο. Καὶ μάλιστα μιὰ ὡραία γυναῖκα. Δὲν εἶνε μικρὸ αὐτό. Αἰσθάνο-μαι μεγάλη περιφρόνησι γιὰ τὸν ἄνδρα

Τοῦ τακτικοῦ συνεργά-
του μας

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

πὸν ἔγινε ἡ αἰτία νὰ ζητήσῃ μιὰ γυναῖκα τὸ θάνατο, καὶ ἀπορῶ πὼς ὑπάρχουν τέ-τοιοι ἄνδρες...

5, 6, 7, 8, 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Συναντιώμαστε κάθε απόγευμα. Ἡ Στέλ-λα—ἔτσι τὴν λένε—μοῦ διηγείται τὴ ζωὴ τῆς, τὰ βάσανά της, καὶ τὴν παρηγορῶ. Τῆς λέω καὶ ἐγὼ τὰ δικά μου καὶ μὲ πα-ρηγορεῖ. Μιὰ περιέργη τρυφερότητα ἀνα-πτύσσεται ἀνάμεσά μας καὶ εἶμαστε δυὸ καλοὶ φίλοι.

16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐπὶ τέλους, σήμερα ἀνακαλύψαμε πὼς εἶμαστε ἐρωτευμένοι. Ἡ Στέλλα μ' ἀγα-πά. Τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ.

— Αὐτὸ ἦταν ἀναπόφευκτο, μοῦ λέει. Ἐγὼ μὲ μάς ὅτι στὰ μυθιστορήματα. Μιὰ γυναῖκα πὸν τῆς σώζει τὴ ζωὴ ἓνας ἄνδρας, ἐρωτεύεται πάντα τὸν σωτήρα τῆς.

Αὐτὸν τὸν ἄλλον τὸν ἔχει ξεχάσει πῶς ἐντελῶς. Τὸν μισεῖ μάλιστα. Δίνουμε τὸ πρῶτο φιλί, στὴ μέση τῆς γεφύρας καὶ ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου ἔπεσε αὐτὴ καὶ ἀπὸ πίσω τῆς ἐγὼ. Βρίσκομε πὼς αὐτὸ θὰ μάς φέρῃ γοῦρι.

28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Ἀ-νακαλύπτω πὼς δὲν μποροῦμε νὰ ζήσωμε πῶς χωριστά καὶ ἀποφασίζωμε νὰ παντρευ-τοῦμε.

— Ἡ ζωὴ πὸν μοῦ ἔσωσε σὺ ἀνίκη, μοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή τρυφερότητας. Εἶνε τόσο καλὴ, τόσο τρυφερή, τόσο εὐγενική μαζί μου... Χωρὶς ἀμφιβολία, μὲ περιμένει μιὰ ζωὴ ἐξαισία.

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Σήμερα παντρευθήκαμε. Εἶμαι πολὺ εὐ-τυχισμένος, καὶ ἐκείνη τὸ ἴδιο. Ἀναπο-λῶ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ μοῦ φαίνε-ται ὅταν ὄνειρο.

5 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὁ πῆνας τοῦ μέλιτος κυλάει ἥρεμα καὶ

γεμάτος τρυφερότητα. Εἶμαι εὐτυχισμέ-νος.

12 ΜΑΡΤΙΟΥ

Σήμερα διαπίστωσα ὅτι ἡ Στέλλα εἶνε γιὰνὶ νευρική. Κάτι εἶπα ἀντίθετο μὲ ὅτι εἶχε πῆ ἐκείνη καὶ εἶδα ὅτι τὸ πρό-σωπό της ἔπῃρε μιὰν ἔκφρασι πὸν δὲν τὴν εἶχα δῆ ποτὲ ὡς τώρα. Γιὰ νὰ τὴν καθη-υχάσω, εἶπα πὼς εἶχε δίκιο.

19 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὰ νεῦρα τῆς τὴν πιάνουν τακτικά. Σή-μερα μάλιστα μοῦ εἶπε πὼς καλὰ θὰ κά-νω νὰ μὴν ἔχω γνώμη, ἀφοῦ ἔχει αὐτὴ. Πόση ἀλλαγὴ, ἀλήθεια, μέσα σὲ τόσο μι-κρὸ χρονικὸ διάστημα! Ἀποφασίζω ν' ἀ-

ποσύρω κάποτε—κάποτε τὴ γνώμη μου, μὰ ὄχι ἐντελῶς. Καμμιά φορὰ θὰ λέω καὶ τὴ δική μου.

3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἐπεχείρησα σήμερα νὰ πῶ καὶ τὴ δι-κή μου γνώμη, ὅπως εἶχα ὑποσχεθῇ. Ἡ ἀπάντησις ἦταν νὰ σπᾶσῃ ἓνα πιάτο. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ πιάτο ἔσπασε στὸ κεφάλι μου. Ἀναγκά-στηκα ν' ἀποσύρω τὴ γνώμη μου.

9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Σήμερα ξωδεύτηκαν τρεῖς πιάτα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Θεέ μου, πόσο διαφορετικὴ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀπὸ ὅσο τὴ νόμιζα τότε! Φέρνω στὸ νοῦ μου τίς ὥρες πὸν περάσαμε ὡς ἐρωτευμένοι καὶ ἀναρωτιέ-μαι:

— Ἀρὰ γε αὐτὴ εἶνε ἡ Στέλλα πὸν ἤ-ξερα;

Μάλιστα, κύριοι, αὐτὴ εἶνε.

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ὁ κακὸς τῆς χαρακτῆρας ἀποκαλύφθη-κε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ. Τῆς ἔκανα πα-ράπονο γιὰ τὸ φαί δὲν ἦταν καλομαγει-ρεμένο.

Μοῦ φόρεσε τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ κλωτσιά, καὶ μοῦ εἶπε:

— Πήγαινε νὰ φῆς στὸ ἐστιατόριο.
Ἦταν ἀνάγκη, ἀρὰ γε, νὰ φάω καὶ τὴν κλωτσιά;

18 ΜΑΪΟΥ

Σήμερα ἡ Στέλλα μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ καπνίζω τσιγάρο. Πρέπει νὰ κάνωμε, λέ-ει, οἰκονομία.

22 ΜΑΪΟΥ

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα μοῦ ἔφεραν τὸ λο-γαριασμὸ τῆς μοδίστρας. Πρόκειται γιὰ δυὸ φορέματα. Τώρα καταλαβαίνω γιὰ τὴν ἐπρεπὴ νὰ κόψω τὸ τσιγάρο.

3 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ἐκμα πρότασι νὰ παραγγείλω ἓνα καινούργιο κοστοῦμι. Δυστυχῶς εἶνε ἀδύ-νατον. Ἡ γνώμη τῆς Στέλλας εἶνε ὅτι μπορῶ νὰ φορέσω τὸ περσινὸ, καὶ τοῦ χρόνου νὰ τὸ γυρίσω.

19 ΙΟΥΝΙΟΥ

Δὲν σὰς ξαναμίλησα γιὰ τὰ πιάτα, γιὰτί δὲν θέλω νὰ ἐπανερχομαι στὸ ἴδιο θέμα. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔχασα πῶς τὸ λογαριασμὸ. Δὲν προφταίνω ν' ἀγορά-ζω καινούργια.

10 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ἡ ζωὴ μου κατῆντησε μαρτυρική. Ἡ γυναῖκα μου θέλει νὰ τὴν πηγαίνω κάθε βράδυ, στὴ Γλυφάδα. Ἀναγκάζομαι νὰ σηκώνω ὅλες μου τίς οἰκονομίες γιὰ ν' ἀντεπεξέλθω στὰ ἔξοδα. Ἐχω κόψει καὶ τὸν καφέ καὶ βρίσκω πολὺ ὠφέλιμο νὰ

πηγαίνω στὸ γραφεῖο μου μὲ τὰ πόδια.

14 ΙΟΥΛΙΟΥ

Τρεῖς λογαριασμοί: ὁ ἓνας ἀπὸ τὴ μο-δίστρα, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν κατελλοῦ καὶ ὁ τρίτος ἀπὸ τὸν κομμωτή. Ἀναγκάζομαι νὰ συνάψω ράνειο ἀπὸ κάποιον καλὸ μου φίλο.

22 ΙΟΥΛΙΟΥ

Τὰ γλέντια συνεχίζονται καθὼς καὶ οἱ καυγάδες στὸ σπίτι. Ἀπαιτεῖ νὰ τὴν πάω σ' ἐξοχὴ παραθαλάσσια.

28 ΙΟΥΛΙΟΥ

Εἶμαστε στὴν παραθαλάσσια ἐξοχὴ. Τὸ βράδυ, μιὰ μεγάλη παρέα, πηγαίνουμε θα-λασσινὴ ἐκδρομὴ μὲ τὴ δόξα. Σὲ κάποια στιγμή πέφτει στὴ θάλασσα ἡ ἐσώρα τῆς γυναῖκας μου. Κατ' ἀπαίτησιν τῆς βουτάω στὸ νερὸ καὶ τῆς τὴν φέρνω. Γυρίζω στὸ σπίτι πουντιασμένος.

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀπόψε εἶχαμε μεγάλο ἐπεισόδιο. Ἡ γυναῖκα μου εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνευσι, γιὰ ἓνα ζήτημα ἐντελῶς ἀστείο—ἐτόλμησα νὰ ἔχω γνώμη ἀντίθετη πρὸς τὴ δική της—νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα χαστούκι μπροστὰ σὲ ξένους. Σκέφθηκα νὰ τῆς τὸ ἀνταποδώσω, ἀλλὰ τὸ βρήκα κατώτερο ἀπ' τὸν εὐγενικό μου χαρακτήρα. Ἀντὶ ἀξιοπρέπεια.

29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Γυρίζω ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ. Γιὰ νὰ κάνω-με οἰκονομία, κουβαλῶ τίς βαλίτσες μό-νος μου στὸ σπίτι.

16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Σήμερα ἡ γυναῖκα μου μ' ἄφησε νησι-κό, γιὰ τιμωρία. Φαντάζομαι πὼς εἶνε καὶ λόγοι οἰκονομίας στὴ μέση, γιὰτί ἔχτες ἦθε ὁ λογαριασμὸς τῆς μοδίστρας γιὰ τὰ φθινοπωρινὰ φορέματα.

16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἡ ζωὴ μου κατῆντησε μαρτυρική. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πῶς. Ἡ γυναῖκα μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἔχω γνώμη, μοῦ σπᾶει τὰ πιάτα στὸ κεφάλι, μ' ἀφήνει πολλὰς φορὲς νησιτικό, φεύγει τὸ βράδυ καὶ μὲ κλειδώνει στὸ σπίτι, μὲ προσβάλλει μπροστὰ σὸν κόσμῳ, τῆς ἀρέσει νὰ μὲ βασανίζῃ. Ἀρχίζω νὰ μετανοῶ γιὰ

τὴν ἡλίθια ἰδέα πὸν εἶχα νὰ μ' ἀρέσουν οἱ περιπάτοι στὸ ποτάμι.

2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τί ἤθελα καὶ τὴν ἔσωσα; Καλύτερα νὰ τὴν ἀφήνα νὰ πνιγῇ.

26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Φορὴν εἶνε πῶς ἡ ζωὴ μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω.

19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι πὼς ὁ θάνατος εἶνε ἡ μοναδικὴ λύσις γιὰ ἓναν ἄνθρωπο βασανισμένο.

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας μύρχεται συχνὰ στὸ μυαλό.

28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ὀριστική.

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εἶνε πολὺ τραγικό, ἀλήθεια, νὰ γιορ-τάξῃ ὅλος ὁ κόσμος τὸν καινούργιο χρό-νο καὶ ἐγὼ νὰ ἐτοιμάζομαι νὰ τὸν ἀφήσω.

2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Μὲ τί ν' αὐτοκτονήσω, ἀρὰ γε; Ἀμφι-ταλαντεύομαι ἀνάμεσα σὲ ὅλα τὰ γνωστά μέσα, γιὰ νὰ βρῶ τὸ πῶς ἀποτελεσματι-κό. Αὐριο κλείνω ἓνα χρόνο ἀπὸ τότε πὸν γνώρισα τὴ γυναῖκα μου, σῶζοντάς τὴν ἀπὸ τὸ ποτάμι. Τῆς ἐτοιμάζω ἓνα ὡ-ραῖο δῶρο.

3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

(Ἀ π ὀ τ ῖ ς ἐ φ η μ ε ρ ῖ δ ε ς :)
«Χθὲς ἠτοκτόνησε κατὰ τραγικὸν τρόπον ὁ συμπολίτης μας Εὐστάθιος Ἀσταθιά-δης, πεσὼν εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὴν νο-τιοδυτικὴν γέφυραν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδεσεν εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ τεράστιον βά-ρος. Ἡ αὐτοκτονία ὀφείλεται εἰς λόγους οἰκογενειακοῦς. Ἀς σημειωθῇ ὅτι πέρι-σὺ ἀκριβῶς, ὁ ἀτυχὴς αὐτόχειρ εἶχε σῶ-σει εἰς τὸ ἴδιο μέρος μιὰν γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε ἐπιχειρήσῃ ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐνυμφεῖσθαι ἀργότερον, κατόπιν ἐ-πακολουθήσαντος σφοδροῦ ἔρωτος. Ἡ σύμπτωσις εἶνε ἀληθῶς περιεργός. Τὸ πτώμα τοῦ αὐτόχειρος ἐξήχθη, κατόπιν πολλῶν ἐρευνῶν εἰς τὸν δυθὸν τοῦ πο-ταμοῦ».

4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σκέπτομαι ὅτι ἂν πέρσω δὲν ἔσωζα τὴ γυναῖκα μου ὅταν ἔπεφε ν' αὐτοκτονή-σῃ, ἔχτες δὲν θὰ εἶχα πνιγῇ ἐγὼ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιοῦμορ

ΕΞΟΔΟΙ ΚΑΙ ΕΙΣΟΔΟΣ

Ὁ ἀ ρ χ ι φ ὄ λ α ξ :— «Ὡστε διέφυγε ὁ διαρρηκτής; Μὰ καλὰ, δὲν φυλάγαντε ὅλες τίς ἐξόδους;

Ὁ ν έ ο ς π ό λ ι σ μ α ν :— Τίς φυλάγαμε. Φαίνεται ὅμως ὅτι πῶσκασε ἀπὸ τὴν... εἰσοδο!

"Ας ήταν νάξερές..."

Μοντέρνος διάλογος του συνεργάτου μας
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Σ' ένα μικρό σαλονάκι, Έκεινος ευθισμένος σε μία πολυθρόνα, τελειώνει το πτυχίο του. Στο χάλ, καμιά δεκαριά προσκαλεσμένοι ρουφούν το σάσι τους. Σε μία γωνιά, τα δέκα δάχτυλα μιάς ήμισυ-θούς δεσποινίδος παιδεύουν τα πληκτρα του πιάνου, ενώ τα χείλη της εκτελούν άδυσωπτα ένα τραγουδάκι του Μπροντγουάι. Λίγο πριν Έκεινος πετάξει το σιγάρο του, Έκείνη μπαίνει στο σαλονάκι, εύθυμη, πεταχτή, πρόσχαρη).

Έκείνη (καρφώνοντας άπάνω του τα δυο ολόμαυρα μάτια της, που τόσες φορές έχουν άνοιξει μπροστά του τα χάλ των άτελειωτων νυχτών τους): — Μόνος;...

Έκείνος (ανάθοντας ένα δέυτερο σιγάρο με τα λείψανα του πρώτου): — Μόνος..., φυσικά...

Έκείνη (κάθεται κοντά του, σ' ένα χαμηλό ταμπουρέ): — Τόσο λοιπόν σε πλήττει η συντροφιά μας;...

Έκείνος (που άπ' την καρδιά του όρμουν προς τα χείλη του λόγια του πιό τρελλού έρωτα. Συγκρατημένα): — Όχι δά... Δεν μπορώ να πώ ότι η συντροφιά μου είναι πληκτική...

Έκείνη: — Τότε;... Γιατί κάθεται μακριά άπ' τους άλλους;

Έκείνος: — Άπλούστατα: Νοιώθω περισσότερη έμπιστοσύνη στον έαυτό μου, παρά στους άλλους... Μ' άρέσει να καλλιεργώ σχέσεις μαζί του...

Έκείνη: — Πολύ περίεργη ιστορία!... Κι άπό πότε έγινες μισάνθρωπος;...

Έκείνος: — Μισάνθρωπος; "Όχι, παιδί μου... Άσκημα με κατάλαβες... Δέ μισώ τον άνθρωπο... Τί μου κανε ό κακομοιρης; Είν' ένα δυστυχισμένο πλάσμα της δημιουργίας, που προορισμός του είναι να ζήση, να υποφέρει και να πεθάνη με μιάν όμοιομορφία που καταντάει έκνευρική, τόσες χιλιάδες χρόνια τώρα.

Έκείνη: — Έγινες και φιλόσοφος... Έκείνος (κυττάζοντας το άναμμένο τζάκι): — Όχι... Μά, νά, πώς να στο πώ;... Βλέποντας τα χοντρά κουτούρα στην άρχή να φλογίζονται μέσ' στον έξαίσιο φωτοστέφανο της φωτιάς, κι ύστερα, σιγά-σιγά να γκρεμίζονται σε στάχτη, συλλογίζομαι, πόσο μάταια κι' εφήμερα είν' όλα σ' αυτή τη ζωή, και πόσο έγκληματούμε όταν κλείσωμε θαθεία τη φωνή της καρδιάς μας, ενώ η εύτυχία μας είναι μετρημένη, κι' οι όμορφες στιγμές μας άσύλληπτες...

Έκείνη (κοκέττικα, πνίγοντάς τον πάλι μέσ' στις νύχτες των ματιών της): — Γιατί το λές αυτό; Έχεις κανένα λόγο;...

Έκείνος (που η έξομολόγησις τον πνίγει, σάν πυρωμένη λάσα της καρδιάς, έτοιμη να ξεχειλίση σε φλογισμένα λόγια): — Άν έχω;... Μά γίνεται να μην έχω;... Κάθε άντρας έχει μέσα του μιά καρδιά κι'

άφθονη θλακεία... Η καρδιά θέλει να φωνάξη το μυστικό της, να γεμίσει μ' αυτό τους άνέμους, να τ' όσκορπίση σάν ολόχρυση σκόνη στην πνοή του θραδυνού ζεφύρου. Η θλακεία όμως κλείνει άναίτια τη φωνή της καρδιάς, παίρνοντας για πρόσχημα την άξιοπρέπεια, τις κοινωνικές συνήκες, ή τόσες άλλες άηδίες, που έφευρέθησαν άπ' τον άνθρωπο για να του χαλάνε τη λίγη του χαρά...

Έκείνη (σιγά): — Άλήθεια;...

Έκείνος (χωρίς να τ' όθελι, την έχει πλησιάσει κάπως περισσότερο, ενώ το πιάνο παιδεύεται λιγώτερο τώρα άπ' τα δέκα δάχτυλα, που καταφέρνουν επί τέλους να παίξουν υποφερτά ένα «λίντ» του Σουμπερτ):

— Νά, είνε μυστικά που μένουν άποταμειυμένα χρόνια και χρόνια μέσ' στις ανθρώπινες ψυχές, κι' όμοια με τα καλά κρασιά, όσο παλώνουν τόσο δυνατό γίνονται... Τί να την κάνουν όμως τη δύναμή τους;... Μεγαλώνει άνώφελα μέρα με την ήμέρα, κι' όμως, καμιά φορά, δεν έρχεται ποτέ η εύλογημένη στιγμή, που το μυστικό, θγαίνοντας μ' όρμή, ξαλαφρώνει την καρδιά... Το μυστικό τότε μένει βουβό, δυνατό, άπελπισμένο, κι' η δύναμή του πάει χαμένη κι' άνώφελι... (Έκεινος καπνίζει για λίγο, χωρίς να μιλήσει). Νά, έγω ξέρω ένα μυστικό, πούναι κλεισμένο μέσα σε μιάν άντρική καρδιά έντεκα ολόκληρα χρόνια...

Έκείνη (πετάγεται): — Έντεκα χρόνια;... Όσο ακριβώς γνωρίζομαστε κι' έμεις... Έκείνος (χωρίς να την άκούη): — Έντεκα χρόνια τώρα, δυο άντρικά χείλη είν' έτοιμα να μιλήσουν δίχως τελειωμό γι' άγάπη, κι' όμως κρατιούνται, κρατιούνται με μιά κουτή κι' άπάνθρωπη έπιμονή... Έντεκα χρόνια τώρα, μιά άντρική καρδιά χτυπάει τρελλά κι' άπελπισμένα μόλις την πνίξουν τα σκοτάδια δυο όνειρεμένων ματιών, μόλις τη δονήσουν τα λόγια που θγαίνουν άπό δυο λατρεμένα χείλη, μόλις την πλημμυρίση χαρά το πλησίασμα ενός έξοχου γυναικείου κορμιού, πλάσμένου μόνο για ζεστά φιλά και παράφορα άγκαλιάσματα... Κι' όμως, όλες αυτές τις στιγμές, η καρδιά κρατάει δυνατό κι' άπεγνωσμένα το μυστικό της... Γιατί;... Έτσι, άπό μιάν όρμέφυτη άνάγκη σαδισμού, άπό μιάν άκατανίκητη διάθεσι πόνου... Αυτά λεζούλες μικρές είνε τόσο εύκολο να τις πη κανείς, όπως και τόσο εύκολο να τις άκούση: «άγαπώ»... Κι' όμως οι δυο αυτές λεζούλες σκαλώνουν πίσω άπ' τα χείλη και δέ θγαίνουν ποτέ...

Έκείνη (άρκετά συγκινημένη): Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

Έκείνος (σιγά): — Νά, δέν έχεις άδικο... Έκείνη (θέβαιη πώς γι' άπάνω): — Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

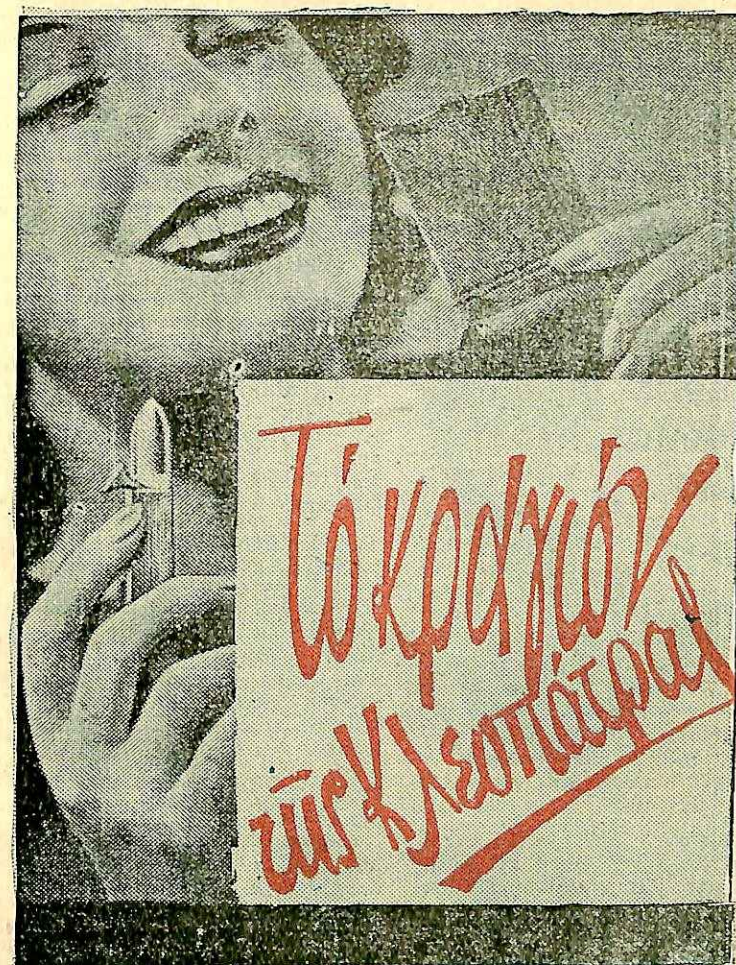
Έκείνη (θέβαιη πώς γι' άπάνω): — Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

Έκείνη (θέβαιη πώς γι' άπάνω): — Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

Έκείνη (θέβαιη πώς γι' άπάνω): — Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

Έκείνη (θέβαιη πώς γι' άπάνω): — Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

Έκείνη (θέβαιη πώς γι' άπάνω): — Νομίζω πώς τα χείλη αυτά που δέν άφήνουν το «σ' άγαπώ» να θγί. Είνε τα δικά σου...

Μιά παράδοση δραματική ιστορία ΠΡΟ ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΤΩΝ

ΕΙΧΑΝ περάσει μόλις τρεις ήμέρες άπό τότε που ό Μάρκος Άντώνιος είχε γευτή την όμορφιά των ήδονικών χειλιών της Κλεοπάτρας.

Τώρα εκείνη κυττάζοταν στον μικρό καθρέφτη της, που ήταν πλαισιωμένος με χρυσαφιά κορνίζα.

Αυταρχικά χτύπησε τα χέρια της.

Ένας γιγαντιαίος Νουμιδός παρουσιάστηκε, άπαντώντας σιωπηλά στην πρόσκλησή της.

— Στείλε μου την Νάντια, διέταξε.

Η Νάντια φάνηκε άμέσως, κρατώντας έναν μεγάλο δίσκο. Ήταν μιά νεαρή Αίγυπτια, που ό ιερωμένος πατέρας της, της είχε κληρονομήσει τις γνώσεις του για τα καλυντικά και τα άρώματα.

— Τα καινούργια καλυντικά για τα χείλη, βασίλισσά μου, είνε η Νάντια παρουσιάζοντας στην Κλεοπάτρα το χρυσό δίσκο.

Με μιά χαρούμενη κραυγή, η βασίλισσα άρπαξε ένα, που ήταν μέσα σε μιά θήκη κρυστάλλινη. Η Νάντια της έξήγησε με την απαλή θαθεία φωνή της:

— Τουτό εδώ, βασίλισσά μου, θά τ' όμεταχειρίζεσαι όταν τ' όφελγάρι λάμπη στο στερέωμα και σκορπά το γλαυκό του φώς τριγύρω. Είναι άπό άμυγδαλόλαδο και λιβά-νι της Άραβίας.

— Κι' αυτό, Νάντια μου; ρώτησε με χαμόγελο η Κλεοπάτρα παίρνοντας ένα αλαβάστρινο βαζάκι με σμαλτωμένα σχέδια.

— Η Νάντια άπήντησε χα-διάρικα.

— Αυτό, βασίλισσά μου, παίρνει μόνο για τα χείλη μιάς νέας και γοητευτικής γυναίκας. Το χρώμα της βαφής βγήκε άπ' το χυμό σπανίων φυτών. Η μεθυστική εωδιά του, πού, όπως βλέπω, μαγεύει τη βασίλισσά μου, είναι άπό θυμάρι και ρίγανη της πατρίδας μας.

Η Κλεοπάτρα άφησε το μικρό αλαβάστρινο βαζάκι στο χρυσό δίσκο, και ρώτησε:

— Έχεις καθόλου γραμμένα πουθενά γι' αυτά;

— Νά. Έχω τις συνταγές σκαλισμένες επάνω σε κάτι πέτρινες πλάκες, στο σπίτι μου, άπήντησε η νέα κόρη.

Ύστερα πήρε μιά θήκη πορφυρένια.

— Αυτό, βασίλισσά μου, είναι ιδιαίτερα έτοιμασμένο για τη μεγαλόπρεπη βασιλική όμορφιά σου. Έχει το χρώμα του αίματος, όπως και η πορφύρα σου. Πλούσιοι χυμοί άπό φλοιούς φρούτων, μυρωδιές άπό άγριολούλουδα θυσιάστηκαν για την κατσκευή του.

Η Κλεοπάτρα χτύπησε ξαφνικά τα χέρια της. Και όταν παρουσιάστηκε ό Νουμιδός, είνε στη Νάντια:

— Άφησέ με να δοκιμάσω σε σένα πρώτα αυτή τη βαθύχρωμη βαφή, που μοιάζει σάν αίμα!

Η κόρη γονάτισε μπροστά στη βασίλισσα. Η Κλεοπάτρα βύθισε το δάχτυλό της στο αλικο καλυντικό και τ' άλειψε γύρω στο λαμύ της Νάντιας, με τρόπο που ζωγράφισε έναν λαμπρό πορφρένιο κύκλο επάνω στο σταρένιο δέρμα της. Τότε έκαμε νόημα στον Νουμιδό να πλησιάσει. Και εκείνος δρασκέλισε την άπόστασι κρατώντας ένα σπαθί στο δεξιό χέρι.

Μιά σπαρακτική κραυγή έξφυγε άπό τα στήθη της νέας κόρης, πριν τ' όφοβερό λεπίδι της πάρη το κεφάλι πέρα για πέρα.

Η Κλεοπάτρα γύρισε, και άρχισε πάλι να περιεργάζεται τις περίτεχνες θήκες στο χρυσό δίσκο και το θεϊκό περιεχόμενό τους.

Τώρα πιά δέν υπήρχε φόβος να χαμογελάση στο Μάρκο Άντώνιο, καμιά άλλη με όμοια γοητευτικά βαμμένα χείλη. Εκείνη μόνο γνώριζε το μυστικό τους.

— Αυτό, βασίλισσά μου, είναι ιδιαίτερα έτοιμασμένο για τη μεγαλόπρεπη βασιλική όμορφιά σου. Έχει το χρώμα του αίματος, όπως και η πορφύρα σου. Πλούσιοι χυμοί άπό φλοιούς φρούτων, μυρωδιές άπό άγριολούλουδα θυσιάστηκαν για την κατσκευή του.

Η Κλεοπάτρα χτύπησε ξαφνικά τα χέρια της. Και όταν παρουσιάστηκε ό Νουμιδός, είνε στη Νάντια:

— Άφησέ με να δοκιμάσω σε σένα πρώτα αυτή τη βαθύχρωμη βαφή, που μοιάζει σάν αίμα!

Η κόρη γονάτισε μπροστά στη βασίλισσα. Η Κλεοπάτρα βύθισε το δάχτυλό της στο αλικο καλυντικό και τ' άλειψε γύρω στο λαμύ της Νάντιας, με τρόπο που ζωγράφισε έναν λαμπρό πορφρένιο κύκλο επάνω στο σταρένιο δέρμα της. Τότε έκαμε νόημα στον Νουμιδό να πλησιάσει. Και εκείνος δρασκέλισε την άπόστασι κρατώντας ένα σπαθί στο δεξιό χέρι.

Μιά σπαρακτική κραυγή έξφυγε άπό τα στήθη της νέας κόρης, πριν τ' όφοβερό λεπίδι της πάρη το κεφάλι πέρα για πέρα.

Η Κλεοπάτρα γύρισε, και άρχισε πάλι να περιεργάζεται τις περίτεχνες θήκες στο χρυσό δίσκο και το θεϊκό περιεχόμενό τους.

Τώρα πιά δέν υπήρχε φόβος να χαμογελάση στο Μάρκο Άντώνιο, καμιά άλλη με όμοια γοητευτικά βαμμένα χείλη. Εκείνη μόνο γνώριζε το μυστικό τους.

— Αυτό, βασίλισσά μου, είναι ιδιαίτερα έτοιμασμένο για τη μεγαλόπρεπη βασιλική όμορφιά σου. Έχει το χρώμα του αίματος, όπως και η πορφύρα σου. Πλούσιοι χυμοί άπό φλοιούς φρούτων, μυρωδιές άπό άγριολούλουδα θυσιάστηκαν για την κατσκευή του.

Γιατί
ΤΑ ΠΕΤΑΛΑ
ΦΕΡΝΟΥΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μόλις θρούμε στο όρομο ένα πέταλο άλόγου, θεωρούμε άπραίτητο να τ' άρωμε και να τ' όκρεμάσωμε κάπου στο σπίτι μας, για «να μάς φέρνη εύτυχία». Άπό πού όμως προέρχεται ή πρόληψις αυτή; Κατά τους άσχολουμένους με τις δοξασίες, τους θρύλους και τα έθιμα των λαών, ή πρόληψις αυτή όφείλεται σε μιά παλιά άγγλική δοξασία.

Διηγούνται, λοιπόν, ότι κάποτε ό διάβολος παρυσιάσθηκε στον Άγγλον άρχιερέα Ντυσταν (925-983), ό όποιος άργότερα έγινε άρχιεπίσκοπος της Κανταρυβούργιας και τέλος κατετάχθη μεταξύ των αγίων.

Ο Ντυσταν ήταν την εποχή εκείνη πεταλωτής και ό Σατανάς τον παρεκάλεσε να του βάλη ένα καρφή στο ένα του χαλασμένο παπούτσι. Ο Ντυσταν, που άνεγνώρισε τον διάβολο, έδέχθη και άφου τό έτοποθέτησε προσεκτικά στο παπούτσι που φορούσε ό Σατανάς, τό κάρφωσε δυνατό, ώστε τό ζεστό σίδερο κόλλησε στη φτέρνα του.

Ούρλιάζοντας άπ' τον πόνο, ό διάβολος άρχισε να ζητά χάρι άπό τό δεσπότη. — Σύμφωνοι, του άπήντησε ό Ντυσταν, άλλά υπό τον όρον όμως ότι ποτέ δέν θά πλησιάσης έναν χώρο όπου θά βρίσκεται ένα πέταλο μέσας.

Ο διάβολος έδωσε τον λόγο του και ό Ντυσταν τον άπήλλαξε άπ' τό καφερό πέταλο.

Άπό τότε τό πέταλο θεωρείται ότι φέρνει εύτυχία.

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

μα, άκουσεν ή δυστυχισμένη Κάρμεν την καταδική της και μόλις μπόρεσε να κρατηθή να μη φωνάξη τόν πόνο της στα δυο πλάσματα που άγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλο τι στον κόσμο.

Και σέρνοντας τα θήλατά της ξαναγύρισε σιγά-σιγά στην κάμαρά της, κι έπεσε με λυγμούς άπλωτο στο κρεβάτι της παρακαλώντας τόν Θεό να πεθάνη.

* * *

Τήν άλλη μέρα τó πρωί τó σπλι της δουκίσσης ντέ Σανταρέμ ήταν άναστατο. Διάφοροι υπηρέτες άνεβόκατέβαν τισ σκάλες τού μεγάρου για να μεταφέρουν τα λουλούδια που έφθαναν αδιάκοπα, ενώ ή μουσική τού συντάγματος πού διουκούσε ό Φερνάντο, έπαιζε στην αύλη από νωρίς. Η μεγάλη πόρτα τού μεγάρου, πλούσια στολισμένη, ήταν όρθάνοιχτη για να μπορουν να περνούν τ' άμαξία τών μεγιστάνων της αύλης πού ήλθαν να παρέυρεθούν εις τούς γάμους.

Πρώτη έφτασε ή κόμισσα Ντ' Άλταμέρα. Αυτή έπρεπε να συνοδεύση την άνεψιά της στην εκκλησία. Άνέβηκε άμέσως στο δωμάτιο της Κάρμεν για να έπιστάτση στο στολισμό της νύφης.

Όρθια στη μέση της αύλας, χλωμή μά θμάρφη περισσότερο από κάθε άλλη φορά, με τó χαμόγελο στα χείλη, έδέχετο τούς προσκεκλημένους με χάρη και μεγαλοπρέπεια βασιλίσσης.

Σέ λίγο ήλθε ό Φερνάντο ντ' Άλμπάντα, με τη μεγάλη στολή και τα παράσημά του και σχεδόν άμέσως ό άδελφός Λουδοβίκος

Άλιάγα. Δέν περίμεναν πιά παρά την νύφη κι άπορούσαν για την άργοπορία της.

Ξαφνικά, άντλ της Κάρμεν, φάνηκε ή κόμισσα Ντ' Άλταμέρα, κατάχλωμη και ταραγμένη. Τούς είπε πως μόλις άνέβηκε στην κάμαρά της άνεψιάς της την όρη κε άρρωστη με δυνατό πυρετό και παραληρήματα.

Άνήσυχoi ό Φερνάντο και ή Άϊζά έτρεξαν άμέσως στην Κάρμεν ακολουθούμενοι από τόν Πικουίλλο, ενώ οι προσκεκλημένοι σιγά-σιγά άποχωρούσαν σχολάζοντας διαφόρoτpοπα την εαφνική αυτή άρρώστεια πού άνέβαλε τόν γάμο.

Τήν άλλη μέρα ή βασιλίσσα, πού την τελευταία στιγμή την είδοποίησαν να μιν έλθη γιατί ή νύφη ήταν πολύ άρρωστη, έστειλε να ρωτηθή στο σπλι της Άϊζας για την ύγεια της Κάρμεν.

Τής απήντησε ότι ό πυρετός έξακολουθούσε. Κι αυτό θάσταζε κάμποσες μέρες. Μιά έβδομάδα όλοκληρη ή Άϊζά, ό Πικουίλλο κι ό Φερνάντο δέν έφυγαν από τó πλευρό της άρρωστης.

Έπί τέλους την ενάτην ήμέραν ό πυρετός υπεχώρησε. Η νεότης της Κάρμεν ένίκησε την άρρώστεια πού παρ' όλίγον να την έφερνε στον τάφο.

Όταν ή άρρωστη συνήλθε κάπως, έζήτησε να την αφήσουν μόνη με τόν Πικουίλλο και έμειναν οι δυό τους πολλήν ώραν κλεισμένοι. Λίγο άργότερα ζήτησε να ίδρ την Άϊζά και τόν άρραβωνιαστικό της. Όταν

αυτοί μπήκαν στο δωμάτιο της Κάρμεν, την είδαν πού τούς προσκαλούσε κοντά της μ' ένα χαμόγελο γεμάτο άγγελική άγαθότητα και τόν Πικουίλλο γονατιστό να προσεύχεται σε μιά γωνιά, ενώ τα μάτια του ήταν θουρκωμένα από τó δάκρυα.

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Έλ'ατε κοντά μου, άγαπημένοι μου φίλοι, είπε ή Κάρμεν στην Άϊζά και στον Φερνάντο, πλησιάστε γιατί είμαι τόσο άδύνατη ακόμα, πού μόλις μπορώ να σ'α μιλήσω. Σταμάτησε μιά στιγμή να πάρη την άναπνοή της και έξηκολούθησε:

Φερνάντο και συ Άϊζά μου πού τόσο μ' άγαπάτε, άκούστε με καλά τί θά σ'α πώ: Όταν ό πυρετός έκαίγε τó κορμί μου, φοβόθηκα πως θά πεθάνω, πως δε θά μπορούσα να σ'α ξαναϊδω.

Όταν λοιπόν ένοιωθα τη ζωή μου να σβύνη και την ψυχή μου έτοιμη να πετσίη στους ούρανους, έσυλλογίσθηκα ποιά λύπη θά σ'α προξενούσε ό θάνατός μου και θέλησα να ζήσω για σ'ας φίλοι μου. Παρεκάλεσα την Παναγία να με σώση, να μου χαρίση ζωή και της άρκίσθηκα, άν εισήκουσε τη δέησί μου, να της άφιερώσω για πάντα τη ζωή αυτή πού θά μου χάριζε:

Τί έκαμες; φώναξε ό Φερνάντο.

Έταξα ν' άφιερωθώ στην Παναγία, είπε ή Κάρμεν, κι εκείνη έδωξε τόν θάνατο από κοντά μου. Ό πυρετός έπαψε, τα μάτια μου άνοιξαν και μπόρεσα να σ'α ξαναϊδω, άγαπητοί μου.

Ά! Όχι είπε ή Άϊζά. Δέν μπορείς να κρατήσης αυτό τόν όρκο πού έκαμες στον παροξυσμό τού πυρετού σου. Δέν τό θέλει ούτε ό Θεός ένα τέτοιο πράγμα.

Ό όρκος μου αυτός είναι ιερός, είπε με γαλήνη ή Κάρμεν, άποφασισμένη να τόν κρατήση.

Μά πριν από τó όρκο σου αυτόν στην Παναγία, έλεος δώσει έναν άλλον όρκον στον Φερνάντο, να τόν παντρευής γιατί τόν άγαπούσες!

Και μήπως άν δέν τόν άγαπούσα θά είχα τó θάρρος να κάμω ό,τι έκαμα;

Τί θέλεις να πής; ρώτησε ό Φερνάντο.

Πώς δέν έπιθυμώ παρά μονάχα την εύτυχία σου. Άν πέθαινα, Φερνάντο, θά ήσουν πολύ δυστυχισμένος, δέν εινε αλήθεια; Τώρα τουλάχιστον θά ξέρης πως ζω. Δέν θά είμαι θέσθαια δική σου, μά δέν θ' άνήκω και σε κανένα άλλον παρά μόνον στον Θεό. Αυτόν, έλπίζω, δέν θά τόν ζηλεύης.

Έγώ όμως, είπε ό Φερνάντο, δέν θά συγκραταθώ ποτέ σ' αυτή σου την άπόφαση.

Ούτε κι' εγώ, είπε ή Άϊζά.

Πικουίλλο, άδελφέ μου, ψιθύρισε ή Κάρμεν, έλα να με βοηθήσης! Εινε δυό έναντίον μου, δέν έχω δύναμη για ν' άντισταθώ. Μίλησε τους εσύ για μένα.

Ναι, είπε ό Πικουίλλο, πλησιάζοντας, έκαμα ό,τι μού ήταν δυνατόν για να τήν πείσω ν' αλλάξη άπόφασή, μά στάθηκε άδύνατο: «Άν θελήσετε να μ' έμποδίσετε, μού έπρεπε, να φυλάξω τόν όρκο πού έκαμα στην Παναγία, τότε θά προτιμήσω να πεθάνω».

Τό είπες αυτό; ρώτησε ή Άϊζά.

Τό έπες και θά τό κάμω, απήντησε ή Κάρμεν. Δέν θέλω ν' άνήκω πιά παρά μονάχα στον Θεό. Υπαρχει στην Παμπελόν, εκεί όπου μεγάλωσα και πέρασα τόσο εύτυχισμένες μέρες κοντά στον πατέρα μου και κοντά σε σένα καλή μου Άϊζά, τό μοναστήρι της Αναλήψεως. Θυμάσαι, άδελφή μου, τη γρηά ήγουμένησα πού μάς περιποιόταν όσες φορές πηγαίναμε εκεί; Έχει πεθάνει τόν περασμένο μήνα. Και σύ, άδελφή μου, πού σε άκούει ή βασιλίσσα, θά της ζητήσης τη θέσι αυτή για μένα. Η βασιλίσσα εινε τόσο καλή, πού δέν θά μού άρνηθή αυτή τη χάρη. Ημουν μνηστή σου, Φερνάντο, τώρα θά γίνω μνηστή τού Κυρίου. Μην κλαίτε, φίλοι μου, θά είμαι κοντά στον πατέρα μου, εκεί άναπαύεται και με περιμένει. Ησύχασε, Φερνάντο, θά τού πώ, ότι σάν άνθρωπος τίμιος θέλησες να φυλάξης τόν όρκο σου, μά εγώ σ' έμποδισα με την άπόφασή μου αυτή ν' άφιερωθώ στο Θεό.

Ό Φερνάντο και ή Άϊζά ήλπιζαν πάντα ότι στο τέλος θά κατάρθωναν να πείσουν την Κάρμεν να μην κρατήση την ύπόσχεσι πού έδωσε σε μιά στιγμή πού, όπως ένομίζαν, ό πυρετός είχε σκοτίσει τó λογικό της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ενώ στη φίλια της Άϊζας, ή Μαργαρίτα είχε όρη

κάποια ψυχική ήρεμία και φαινόταν εύχαριστημένη από τη ζωή της, εαφνικά ή ύγεια της, πριν λίγο καιρό, άρχισε ν' άνησυχή πολύ τούς γιατρούς της Αυλής και όλους εκείνους πού την άγαπούσαν. Η Μαργαρίτα ένοιωθε τόν τελευταίο αυτό καιρό τις δυνάμεις της να εξασθενούν και έβλεπε τó σωμα της σιγά-σιγά ν' άδυνατίζη χωρίς όμως να αισθάνεται κανένα πόνο πού να φανερώνη μιά όρισμένη όργανική πάθησι, ώστε να μπορέσουν να όδηγηθούν και οι γιατροί για ν' άνακαλύψουν την αίτια. Έλυωνε μόνο, μέρα με την ήμερα σάν κερί.

Όταν οι φίλοι της και ή Άϊζά την ρωτούσαν τί αισθάνόταν, ή Μαργαρίτα άπαντούσε στερεότυπα:

Δέν έχω τίποτε πού να μ' ένοχλή και σ'ας θεσπιάω πως ποτέ μου δέν ήμουν καλύτερα. Είμαι τόσο εύτυχισμένη κοντά σας, σ'ας άγαστώ τόσο, θέλω να ζήσω και όμως νοιώθω πως ή ζωή σιγά-σιγά μού φεύγει. Φοβούμαι πως δέν μού έμειναν πιά πολλές ήμέρες να ζήσω. Γι' αυτό, φίλοι μου, σκεφθήτε γρήγορα και πέστε μου με ποιόν τρόπο θά μπόρεσω να εξασφαλίσω την εύτυχία σας, γιατί σε λίγο δέν θά έρισκωμαι πιά κοντά σας να σ'α βοηθήσω και να σ'α προστατεύσω.

—Κρυφά γρηγόρα έδώ μέσα, είπε ή Ζουανίτα σπρώχνοντας τόν Γεζίντ μέσ' στο προσευχητήριο της βασιλίσσης.

Η Άϊζά χύνοντας δάκρυα θερμά και με ψυχή θαθεία πληγωμένη παρακολουθούσε την άπελπιστική αυτή κατάντια της ύγείας της Μαργαρίτας και ή ιδέα πως μπόρουσε γρήγορα να στερηθή την άγγελική αυτή φίλη και προστάτρια την έκανε να θλέπη τó μέλλον σκοτεινό και τη ζωή της έρημη.

Εφρόντισε, όπωσδήποτε να δοθή ή θέσις της ήγουμένης τού μοναστηρίου της Αναλήψεως στην Κάρμεν άφου εκείνη τόσο έπέμενε, άλλα πρώτ'όλα έπρεπε να μείνη ένα όλόκληρο χρόνο ως άλλη καλογρηά.

Και μολονότι ή Κάρμεν άνυπομονούσε να πάη να κλεισθή στο μοναστήρι της Παμπελόν, ή ύγεια της βασιλίσσης δέν της επέτρεπε ν' άπομακρυνθή άκόμα από την Μαδρίτη.

Ό βασιλεύς πού έβλεπε την γυναίκα του να σβύνη έτσι, κάθε μέρα έρχόταν και περνούσε κοντά της όλοκληρες ώρες, περιποιήτικος για την άρρωστη και ελκικρινά λυπημένος.

Η Μαργαρίτα δέν έβγαίνε σχεδόν από την κάμαρά της τόν τελευταίο καιρό, συντροφευμένη πάντα από την Άϊζά, την Κάρμεν και τόν Πικουίλλο, πού δέν έφευγε πιά από τó προσκεφάλι της βασιλίσσης.

Τό θλέμμα του ήταν γεμάτο καλωσύνη και τα λόγια του γεμάτα συμπόνοια και παρηγοριά. Η βασιλίσσα αισθανόταν πραγματική άνακούφισι κοντά του. Συνηθισμένη στην τραχύτητα και στην άσχημότητα των προκατόχων τού Πικουίλλο ιερέων, ήταν εύτυχισμένη πού εύρισκε τώρα ένα παρηγορουν φίλον, εκεί πού συναντούσε πάντα έναν άσπλην δικαστή. Οι άλλοι την έφόβιζαν ενώ αυτός της έδινε θάρρος. Εκείνοι της μιλούσαν για κόλασι, ενώ αυτός της έδειχνε πάντα τόν δρόμο τού παραδείσου.

Ό Πικουίλλο είχε άποκτήσει όλη την συμπάθεια και όλη την έμπιστοσύνη της βασιλίσσης. Κι όμως ύπηρχε ένα μυστικό στα βάθη της καρδιάς της πού δέν τού είχε έξομολογηθή ακόμα.

Κι' όσο αισθανόταν να πλησιάζη τó τέλος της τόσο ένοιωθε πως έπρεπε να ξαλαφρώση τη συνειδησί της και την ψυχή της από τά θάρρος τού μυστικού αυτού, μά δέν τολμούσε και άρκαώς άνέβαλε την έξομολόγησί της. Οι ήμέρες περνούσαν ή μιά ύστερ' άπό την άλλη και σε λίγο, αλλοίμονο! έφτανε ή τελευταία...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ό άρχιεπίσκοπος της Βαλέντίας ντέ Ριθιέρα, ό Μέγας Ιεροεξεταστής και τά άλλα μέλη της Ιερής Έξετάσεως, όσο έβλεπαν να κλονίζεται έτσι ή ύγεια της Μαργαρίτας, διέδιδαν σατανικά ότι ό Θεός έπείθευ την βασιλίσσα και άπειλούσε την ζωή της μ' αυτόν τόν ανεξήγητο μαρμασμό, για να την τιμωρήση τόχα έπειδή θέλησε πάντα να προστατεύση τούς Μαυριτανούς τού βασιλείου της. Συγχρόνως όμως και μιά άλλη φήμη κυκλοφορούσε, κυρίως μεταξύ τού λαού της Μαδρίτης: Ότι ό πρωθυπουργός έδηλητήρισε την βασιλίσσα παρακινούμενος από τόν άδελφόν του, τόν Μέγαν Ιεροεξεταστήν, έπειδή ή Μαργαρίτα ήταν ή μόνη πού τόν έμπόδιζε να θάλλη σ' έφαρμογή τó προσφιλές του σχέδιο των προγραφών των Μαυριτανών.

Την φήμη αυτή διέσπειραν, χωρίς άμφιβολία, οι πατέρες τού Τάγματός τού Ιησού, για να κλονίσουν τη θέσι τού δουκός ντέ Λάρμα και τού άδελφού τού Σαντοβάλ. Και ή φήμη αυτή γινόταν πιστευτή από τόν λαό, έξ αίτίας τού μίσους πού αισθανόταν για τόν πρωθυπουργό.

Και οι συκοφαντίες αυτές είχαν διαδοθή και πιστευθή τόσο, ώστε μιά μέρα ό δούξ Ντέ Λάρμα υπέ-

60*

Όταν λοιπόν φόρεσε τó νυφικό της φόρεμα ή Κάρμεν, θέλησε να κατεβή σιγά-σιγά και να παρουσιασθή εαφνικά, έτσι ντυμένη, στον Φερνάντο και στην Άϊζά. Έπλησίασε ν' άνοίξη την πόρτα όταν άκούσε ν' άναφέρουν τ' άνύτης.

Μιλούν για μένα, είπε με συγκίνηση, άς άκούσω τί λένε.

Και σε λίγα λεπτά ή εύτυχία της κατ'άστράφηκε για πάντα.

Κατάχλωμη, πιά άσπρη κι' άπ' τó νυφικό της φόρε-

26

στη επίθεσιν από τον όχλο της Μαδρίτης ενώ επήγαινε στα ανάκτορα του βασιλέως. Μιά όμως εξαγριωμένων πολιτών ελιθοβόλησε τ' άμάξι του και τον έστόλισε με τὰ χειρότερα επίθετα.

Τις συκοφαντίες δὲ αὐτὲς τίς ἔκαμε πὶο πιστευτὲς ἢ ἀδιάλλακτη πολιτικὴ τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ ποὺ ποσὼλέποντας τὸν γρήγορο θάνατο τῆς Μαργαρίτας, εἶχε ἐνεργήσει νὰ συγκεντρωθῇ στρατὸς στὴν ἐπαρχία τῆς Βαλέντσιαις γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ σὲ κατάλληλη στιγμή ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γέρο Ντελασκάρ ντ' Ἀλβερικ, ποὺ πάντα φοβῶταν πῶς οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς φυλῆς του, μπορούσαν σὲ μιὰ στιγμή ἀδυναμίας, νὰ ὑποκλῆψουν τὴν ὑπογραφή τοῦ βασιλέως καὶ νὰ δημοσιεύσουν τὸ διάταγμα τῆς προγραφῆς τῶν ὁμοεθνῶν του, ἔγραψε στὸν Γεζίντ νὰ γυρίσῃ γρήγορα κοντὰ του γιὰ νὰ σκεφθοῦν πῶς θάπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν κατάστασι.

Ὁ Γεζίντ ὑπήκουσε ἀμέσως στὴν πρόσκλησι τοῦ πατέρα του καὶ ὅταν συναντήθηκαν ἀπεφάσισαν νὰ ἐιδοποιήσουν μέσῳ τοῦ Πικουίλλο, τὴν βασίλισσα γιὰ τὴν συγκέντρωσι τοῦ στρατοῦ στὴ Βαλέντσιαι.

Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ ὁ Γεζίντ ξαναγύρισε γρήγορα πάλι στὴ Μαδρίτη καὶ καθὼς ἤξερε πιά καλὰ ὅλα τὰ κατατόπια τῶν ἀνακτόρων, ἀνέθηκε ἀπὸ μιὰ μυστικὴ σκάλα στὸ διαμέρισμα τῆς βασίλισσης ἐνῶ ὁ Ζουανίτα, κατὰπληκτὴ τὸν εἶδε νὰ μπαίνει πρωτὶ στὸ προσευχητήριό τῆς Μαργαρίτας ποὺ ἐσκοπίζε ἐκείνη πὴ στιγμή.

—Σεῖς, κύριε Γεζίντ; ξαναγυρίσατε, λοιπόν, τόσο γρήγορα!

—Σιωπῇ, Ζουανίτα, κανένας ἄλλος δὲν πρέπει νὰ πὸ ξέρῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πικουίλλο κ' ἐμένα.

—Πότε φθάσατε; —Αὐτὴ τὴ στιγμή μαζί με τὸν Πετράλθι, ποὺ θὰ τὸν ὀρῇ στῆς ἀδελφῆς μου Ἀϊζας.

—Ὁ Πετράλθι ἦρθε μαζί σας; φώναξε χαρούμενη ἡ νέα. Καὶ θὰ μείνῃ πολὺ καιρό;

—Δὲν ξέρω ἀκόμα, πῆγαινε τώρα νὰ τὸν δῇς. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ συναντήσω τὸν Πικουίλλο.

—Δὲν εἶνε δύσκολο, εἶπε ἡ Ζουανίτα δείχνοντάς του μιὰ πόρτα πρὸς τὰ δεξιὰ, ποὺ συγκοινωνοῦσε μετ' τὸ προσευχητήριό τῆς βασίλισσης. Ἐκεῖ εἶνε τώρα τὸ δωμάτιό του.

—Ἀλήθεια;

—Ναί, τὸν παρεκάλεσε ἡ βασίλισσα νὰ μὲνῃ διαρκῶς

κοντὰ τῆς, γιὰτὶ ἡ καὺμένη εἶνε τώρα πολὺ ἄρρωστη.

—Περὶσσότερο ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρὶν φύγῃ; ἔκαμε κατὰχλωμος ὁ Γεζίντ.

—Δυστυχῶς, κύριε! Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα χειροτερεύει. Φοβᾶμαι μήπως γρήγορα μᾶς τὴν πάρῃ ὁ Θεὸς τὴν καλή μας βασίλισσα.

Καὶ τὰ μάτια τῆς Ζουανίτας δάκρυσαν.

—Ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, κύριε! πρόσθεσε δείχνοντας μιὰ πόρτα ἀριστερά, εἶνε τὸ δωμάτιό τῆς βασίλισσης. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐξομολογητήριό της, κ' εἶδειε στὸν Γεζίντ ἕνα ξύλινο καμαράκι ἀπὸ ἔβανο μὲ μιὰ πόρτα δικτυωτὴ, σκαλισμένη ἀπὸ μέσα, μ' ἕνα μεταξωτὸ διολέ παραπέτασμα.

—Κι' αὐτὴ ἡ πόρτα εἶνε τοῦ δωματίου τοῦ Πικουίλλο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τρέχῃ ἀμέσως μόλις τὸν ζητήσῃ ἡ βασίλισσα.

—Ὁ Γεζίντ ἔκανε τότε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ἐκείνη μὰ ἦταν κλεισμένη ἀπὸ μέσα.

—Ἴσως νὰ προσεῦχεται, εἶπε ἡ Ζουανίτα.

Ἐκτύπησε ἐλαφρὰ, μὰ κανέναν δὲν ἀπάντησε.

—Μπορεῖ τότε νὰ κατέβῃκε στὸν κήπο νὰ περιπατήσῃ, πᾶμε ἀν θέλετε, νὰ τὸν θροῦμε.

—Ξεχνᾶς, Ζουανίτα, πῶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς τὸν ἐρχομὸ μου; Ἡρθα γιὰ νὰ μιλήσω στὸν Πικουίλλο καὶ στὴν βασίλισσα, δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ γνωστὸ αὐτὸ.

—Τότε μείνετε ἐδῶ, κύριε. Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Πικουίλλο θὰ γυρίσῃ καὶ γιὰ νάμαστε θέβαιοι πῶς δὲν θ' ἀργήσῃ, πᾶω μόνῃ μου γιὰ νὰ τὸν θρῶ καὶ νὰ σᾶς τὸν στείλω.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Γεζίντ, πῆγαινε γρήγορα κ' ἐγὼ θὰ περιμένω ἐδῶ.

—Ἡ Ζουανίτα ἦταν ἔτοιμη ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς βασίλισσης ὁποῦν ἄκουσε καθαρὰ τὴ φωνὴ τῆς κομῆ-

σης ντ' Ἀλταμέρα ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

—Ἀλλοῖμονο! ἔκαμε ὁ Γεζίντ, νὰ μὲ δῇ αὐτὴ τέτοια ὥρα, ἐδῶ στὸ προσευχητήριό τῆς βασίλισσης!

—Κρυφθῆτε γρήγορα, ἐκεῖ μέσα, εἶπε ἡ Ζουανίτα ἀνοίγοντας τὴν δικτυωτὴ πορτίτσα τοῦ ἐξομολογητηρίου.

—Κι' ἂν μὲ δοῦν; —Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δῇ πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα.

Ὁ Γεζίντ, ἂν κ' ἐδίστασε νὰ κρυφθῇ στὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χάρο, ποὺ μόνο ἕνας χριστιανὸς ἱερεὺς ἔχει δικαίωμα νὰ μπαίνῃ, ἀναγκάσθηκε, ἀπὸ τὸν φόβο του νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὴν βασίλισσα, νὰ μπῇ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἀνοίγε ἡ πόρτα καὶ παρυσιαζόταν ἡ βασίλισσα χλωμὴ κ' ἀδύνατη, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τῆς κομῆσης ντ' Ἀλταμέρα.

—Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ρώτησε ἡ κομῆσσα ποὺ πρόφτασε τὴ Ζουανίτα νὰ κλείνῃ τὴν δικτυωτὴ πόρτα τοῦ ἐξομολογητηρίου.

—Ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκος ἐμπῆκε νὰ προσευχηθῇ, ἀπάντησε ἡ Ζουανίτα χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴν ταραχὴ τῆς.

—Σιωπῇ, εἶπε ἡ βασίλισσα, ἂς μὴ τὸν ἐνοχλήσουμε. Τὸν εἶδα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ παράθυρό μου νὰ περπατᾷ κάτω στὸν κήπο κ' ἔστειλα νὰ τοῦ ποῦν πῶς θὰ τὸν περιμένα ἐδῶ.

Καὶ ἔκαμε νόημα στὴν Ζουανίτα καὶ στὴν κομῆσσα νὰ τὴν ἀφήσουν μόνῃ μετ' τὸν πνευματικὸ τῆς.

Ὁ Γεζίντ, ποὺ ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ, ἐνόμισε πῶς ἔφυγε μόνον ἡ Ζουανίτα καὶ πῶς ἡ κομῆσσα ἦταν πάντα κοντὰ στὴ βασίλισσα, γι' αὐτὸ δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ οὔτε νὰ παρουσιασθῇ σ' αὐτήν. Ἡ ταραχὴ του ἦταν ἀπερίγραπτη καθὼς ἄκουσε τὴν βασίλισσα νὰ λέῃ ὅτι ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸν Πικουίλλο.

Καὶ τί θάλεγε ἡ κομῆσσα ὅταν ἔθλεπε νὰ μπαίνῃ ὁ

ἀδελφὸς του ποὺ αὐτὴ ἐνόμιζε ὅτι θρίσκειται μέσα στὸ ἐξομολογητήριό;

Καθὼς ἦταν ἔτσι στενοχωρημένος καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ, ἄκουσε κάποιον ποὺ ἐγονάτισε μπροστὰ στὴ δικτυωτὴ πορτίτσα καὶ μιὰ φωνὴ συγχρόνως ποὺ ἐψιθύρισε:

—Ἀδελφέ μου!

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς βασίλισσης, μὰ τόσο σιγανὴ ποὺ μόλις μπορούσε νὰ τὴν ἀκούσῃ.

—Ἀδελφέ μου, συνέχισε, ἤθελα ἀκόμα ν' ἀναβάλω τὴν ἐξομολόγησι τοῦ μυστικοῦ ποὺ μοῦ τυραννεῖ τὴν ψυχὴ μου, μὰ φοβᾶμαι πῶς αὐριο θὰ εἶνε πῶς πολλὸ ἀργά. Οἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουν ὁλοένα καὶ περισσότερο. Μόλις μπορῶ νὰ κινήθῃ καὶ νὰ μιλήσω ἀκόμα... Ἀδελφέ μου, εἶμαι μιὰ γυναίκα ἀμαρτωλὴ! Ἀγαπᾶ!

Ναί, ἀγαπᾶ ἀπὸ καιρὸ κάποιον ποὺ ποτὲ δὲν τὸ ἔμαθε. Τὸν ἔρωτά μου αὐτὸν τὸν ἐπολέμησα ὅσο μπορούσα, μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, χωρὶς ὅμως νὰ καταφέρω νὰ τὸν πνίξω. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωροῦσε ἴσως ἀν αὐτὸς ποὺ ἀκούσιως μου ἀγάπησα, ἔτσι σιωπηλὰ, ἦταν χριστιανὸς, μὰ εἶνε ἐχθρὸς τῆς πίστεώς μας, ἀδελφέ μου, εἶνε Μαυριτανός...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ Πικουίλλου καὶ ἡ βασίλισσα, βλέποντας τὸν ἱερέα τῆς, ποὺ νόμιζε πῶς ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησί της, νὰ μπαίνῃ μόνον ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα, ἄφησε μιὰ φωνὴ τρόμου! Κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια νὰ σηκωθῇ κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ νέου ἱερωμένου φωνάζοντας:

—Σεῖς, ἀδελφέ μου; Εἶσθε σεῖς; Μὰ τότε ποιὸς εἶνε ἐκεῖ; Ποιὸς μ' ἄκουσε νὰ λέω...

Ἡ Μαργαρίτα εἶδε τότε τὴν κουρτίνα τοῦ ἐξομολογητηρίου ν' ἀνοίγῃ ἐλαφρὰ καὶ νὰ φαίνεται ἕνα ἀνδρικό χέρι ποὺ πέταξε στὰ πόδια της ἕνα ξερό ἀγριολούλουδο.

—Σεῖς, ἀδελφέ μου; Εἶσθε σεῖς; Μὰ τότε ποιὸς εἶνε ἐκεῖ; Ποιὸς μ' ἄκουσε νὰ λέω...

Ἡ Μαργαρίτα εἶδε τότε τὴν κουρτίνα τοῦ ἐξομολογητηρίου ν' ἀνοίγῃ ἐλαφρὰ καὶ νὰ φαίνεται ἕνα ἀνδρικό χέρι ποὺ πέταξε στὰ πόδια της ἕνα ξερό ἀγριολούλουδο.

Ὁ Πικουίλλο, προσπαθῶντας νὰ καθουράσῃ τὴν βασίλισσα δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Τὴν ἔβαλε νὰ καθῇ στὴν μοναδικὴ καρέκλα ποὺ ὑπῆρχε στὸ προσευχητήριό καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ζουανίτα.

Μόλις ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνῃ, ἐσύρθηκε ὡς τὴν δικτυωτὴ πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε. Βλέποντας τὸν Γεζίντ, ποὺ ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ της, ἄφησε μιὰ χαρούμενη φωνὴ κ' ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὸ ἀγαπημένο του κεφάλι.

Ὅταν ἄκουσε τὰ θήματα τοῦ Πικουίλλου καὶ τῆς Ζουανίτας, ἡ Μαργαρίτα εἶδειε στὸν Γεζίντ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ ἀδελφοῦ του, λέγοντάς του:

—Ἐκεῖ κρυφθῆτε, ἔρχονται! (Ἀκολουθεῖ),

ἮΤΑΝ πάντα προληπτικός, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ μαζί μετ' τὴν πρόληψιν ἐνώθηκε κ' ὁ ἔρωτας, κ' ἔτσι ἐνοιώθη τώρα μιὰ διπλὴ ἀγωνία, ἕναν διπλὸ πόνο. Σ' ἐκεῖνο τὸ ἀραβικὸ χωριό, τὸ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν λευκῶν, ὁ Πῶλ Ντούνκαν εἶχε ἐρωτευθῇ τρελλὰ τὴ μυστηριώδη γυναίκα. Ποιὰ ἦταν; Πιθανόν, μιὰ μάγισσα. Δὲν ἦταν καμμιά ἐξωτικὴ καλονή, οὔτε καμμιά ἐξαιρετικὰ ἐξυπνὴ γυναίκα. Δὲν εἶχε καμμιάν ἄλλη ἐπιθυμία παρὰ νὰ ζῇ ὅπως ἐζούσε ἐγκαταλείποντας τὸν ἑαυτὸς τῆς ἀνάμεσα στὰ ἀρώματα καὶ τὴ μαγεία, στὸν ἐλεύθερον ἥλιο καὶ στὴν ἀπέραντη ἔρημο.

Ὁ Πῶλ Ντούνκαν τὴν εἶχε ἰδῇ κάποια φορὰ ποὺ οἱ φίλοι του θέλησαν νὰ τοῦ δείξουν τὰ πιὸ ἀξιοπεριεργὰ πράγματα τοῦ χωριοῦ καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον πρόσωπο ποὺ ζούσε ἐκεῖ, καὶ τοῦ εἶπαν:

—Εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφὴ γυναίκα τοῦ τόπου, ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ τὸν νοῦ του, γιὰτὶ εἶναι μιὰ μάγισσα. Προβλέπει τὸ μέλλον, ἀλλὰ μπορεῖ πολὺ εὐκόλῃ ν' ἀνακατευτῇ καὶ στὸ παρόν...

Ὁ Πῶλ ἐγέλασε καὶ συγχρόνως ἐθαύμασε τὴ γυναίκα. Ὑστερα τὴν ἐγνώρισε καὶ θέλησε νὰ τὴν ξαναδῇ.

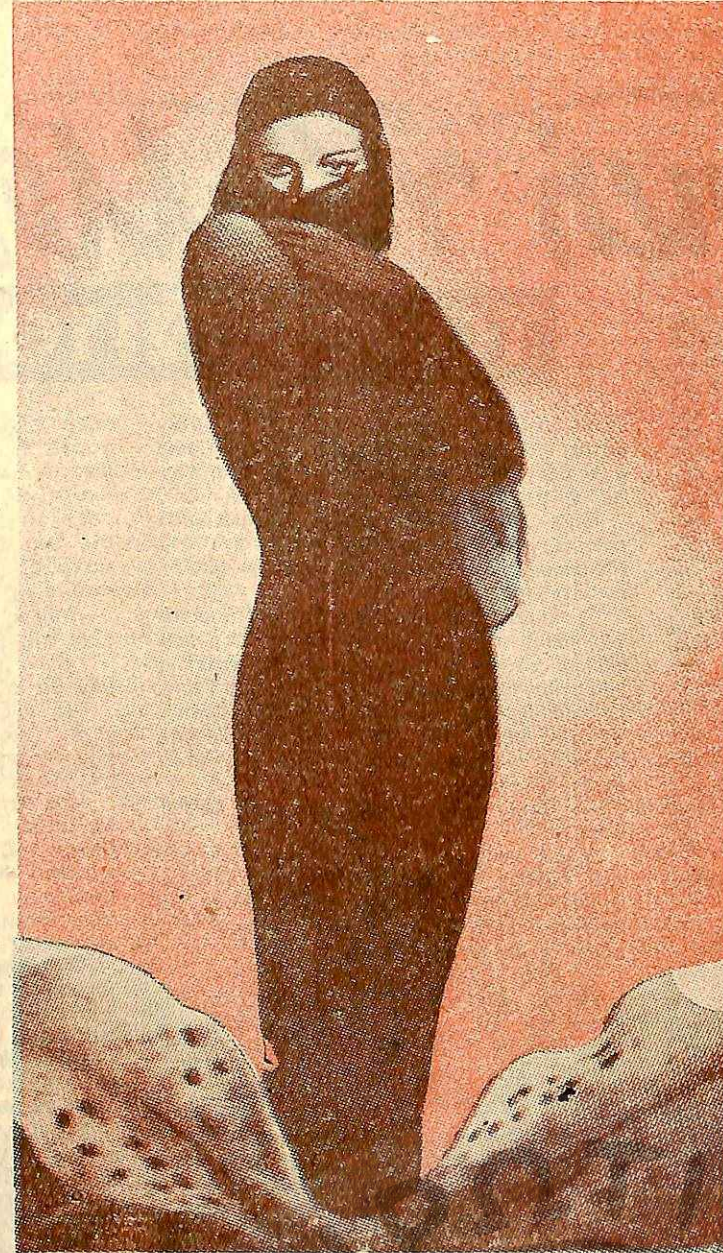
Ἦταν χακαρτῆρας ἀνήσυχος καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ζωὴ του καὶ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸ μέλλον του.

Ἡ Ἀμπραίμα, ἡ μάγισσα, πολλὰς φορὲς ἔκαμε τὰ μάγια της γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ μέλλον τοῦ Πῶλ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ εἶπε καθαρὰ.

—Βλέπεις; Ἐδῶ ὑπάρχει κάποιον κενὸ καί... δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω καλὰ τὴν τύχη σου. Εἶσαι πολὺ δυνατὸς κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω στὰ μάτια σου περισσότερα ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα.

Ὁ Πῶλ ξαναγύριζε στὴν καλύβα τῆς μάγισσας, ὅχι ὅμως πιά μετ' τὸ σκοπὸ νὰ γνωρίσῃ τὸ μέλλον του, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν Ἀμπραίμα, νὰ μεθύσῃ ἀπὸ τὸ σαγηνευτικὸ βλέμμα της, ὡς ποὺ μιὰ μέρα ἐνοιώσε πῶς τὴν ἀγαποῦσε. Μὰ τὴν ἀγαποῦσε πραγματικὰ; Μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ μιὰ μάγισσα; Ὁρκεζόταν πῶς τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἴσως νὰ ἐνοιώθε τὴν ἀνάγκη μιᾶς γυναίκας ἀπὸ ἐκείνης ποὺ δινευρέθηκε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ἡ Ἀμπραίμα στεκό-

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Δραματικὸ διήγημα τοῦ Φ. ΣΙΟΚΕΤΤΙ

ταν καὶ τὸν ἄκουγε σκεπτικῇ, μελαγχολικῇ, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Κι' ὕστερα τοῦ χαμογελοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε:

—Νά, τὸ πνεῦμά σου τώρα εἶναι πῶς ἀδύνατο καί... θὰ μπορέσω νὰ τὸ δαμάσω. Θὰ μπορέσω νὰ μάθω, καὶ νὰ μάθῃς καὶ σὺ τὸ μέλλον σου.

Μὰ τὸν Πῶλ, δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά τὸ μέλλον του, ἀλλὰ μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀγάπη, πάθος, ἐπιθυμίες. Ἡ φιλοδοξία του εἶχε πνιγῇ μέσα στὸν ἔρωτα.

Ἡ Ἀμπραίμα τοῦ πῆρε κάποτε τὸ ἀριστερὸ του χέρι, κύτταξε γιὰ κάμποσὴ ὥρα τὴν παλάμη του κ' ὕστερα τοῦ εἶπε με σφιγμένα τὰ δόντια:

—Ὁχι. Δὲν εἶσαι ἀκόμη

ὅπως σὲ θέλω!

Κι' ὕστερα μὲ μιὰν ἀπότομὴ κίνησι, ἔσυρε τὸν Πῶλ στὴν ἀγκαλιά της καὶ φιλώντας τον, μουρμούρισε:

—Ἔτσι... ἀνακατεῖντας τίς ἐπιθυμίες καὶ τὸν ἔρωτά μας θὰ μάθωμε τό... μέλλον μας.

Ὑστερα ξανακύτταξε τὴν παλάμη τοῦ νέου καὶ πρόσθεσε:

—Τί θέλεις; Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω ἂν δὲν μάθω τὴ μοῖρα σου, ἂν δὲν διαβάσω ὅλη σου τὴ ζωὴ!

Ὁ Πῶλ ἄφησε τὴν καλύβα τῆς μάγισσας καὶ βγήκε ἔξω σὺν ὑπνωτισμένους. Οἱ φίλοι του, ποὺ τὸν εἶδαν τόσο σκεπτικὸ καὶ μελαγχολικὸ, τοῦ εἶπαν:

—Σοῦ τῶπαμε ἑμεῖς πῶς ἦταν πολὺ ἐπικίνδυν-

ὴν ἡ γνωριμία τῆς Ἀμπραίμας. Ἀσφαλῶς θὰ σοῦ ἔκαμε μάγια!

Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν κυττούσαν ὅλοι με βλοσυρὰ βλέμματα, γιὰτὶ εἶχαν κυριευθῇ ἀπὸ ἐκείνη τὴ ζήλεια ποὺ καταλαμβάνει τοὺς χρωματισμένους ἀνθρώπους ὅταν ἰδοῦν ἕναν λευκὸ νὰ ἐρωτεύεται μετὰ μιὰ δική τους γυναίκα.

Ὁ Πῶλ ὅμως δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ λόγια τῶν φίλων του καὶ στὸ ἐκδηλοῦ μίσος τῶν ἰθαγενῶν, ἀλλὰ ζούσε βουτηγμένος σὲ μιὰ μεγάλη λύπη, γιὰτὶ ἔβλεπε πῶς ἡ Ἀμπραίμα δὲν δεχόταν τὸν ἔρωτά του. Καὶ δὲν ἤξερε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀρνησί της. Ἦταν ἀνάγκη τάχα, γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, νὰ μάθῃ τὸ μέλλον του; Καὶ δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νὰ περνοῦσαν τὴ ζωὴ τους ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τοῦ ἔρωτα, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ βαθὺ αἶσθημα;

Καὶ ξαναγύριζε στὴν καλύβα της. Κι' ἐκείνη τὸν δεχόταν καὶ τοῦ εἰτοίμαζε τὰ καλύτερα καὶ τὰ μεθυστικώτερα ἀρώματα, φοροῦσε τὰ πιὸ ὁμορφα φορέματά της καὶ τὸν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της σὺν ὑπνωτισμένο ἀπὸ τὰ μάγια της.

Ἐνα βράδυ, ὁ Πῶλ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε με παθητικὴ φωνή:

—Ἀμπραίμα, σ' ἀγαπᾶ! Σὲ νοιώθω!

Ἐκείνη τοῦ γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια σὺν ἔχιδνα, κυλίστηκε κάτω στὰ χαλιά κ' ὕστερα, γονατιστὴ μπροστὰ στὰ πόδια του, τοῦ φώναξε:

—Τὸ ξέρω!... Τὸ ξέρω!... Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπᾶ. Κι' ἐγὼ νοιώθω πῶς σὲ λατρεύω... Μὰ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω μέσα στὴν ψυχὴ του!

Ὑπῆρχε ἕνα μόνον μέσον ἀκόμα γιὰ νὰ μάθῃ τὴ μοῖρα τοῦ Πῶλ ἡ Ἀμπραίμα καὶ γι' αὐτὸ φώναξε τὴ σκλάβαν τῆς καὶ τὴν διέταξε:

—Ἐτοίμασε δυὸ καφέδες σ' αὐτὰ τὰ δυὸ φλυτζάνια!

Καὶ τῆς ἔδωσε δυὸ μικρὰ μεταλλίνα φλυτζάνια, ποὺ πῆρε ἀπὸ ἕνα κλειδωμένο ἐπιπόλο.

Δὲν πρόκειται πιά μόνον γιὰ τὴ δική σου μοῖρα, ἀλλὰ γιὰ τὴ δική μου. Ὁ ἀνακατέψωμε τοὺς καφέδες μας καὶ θὰ τοὺς πιόμε μαζί. Ἀπὸ τὸ (Τὸ τέλος στὴ σελ. 66)

—Μήπως εἶδατε, παρκαλῶ, μιὰ μπαλλα τοῦ τέννης;

Λευκή γλέ Μπαράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Με οδηγό πάντοτε τον πιστό της σκύλο Τουρκώ η Τζέννη έφθασε επί τέλους. Ύστερα από εξαντλητική πορεία στο Παρίσι που έκείνη το θράδυ ήταν παρασμένο στην τρέλλα της Α. ποκρηάς. Νηστική και κουρασμένη, άδικα παρακαλούσε τους διαβάτες να της πουν την διεύθυνση της κ. Μποστέλ, και μη μπορώντας πια να προχωρήσει, στριμώχθηκε σε μία γω. νιά ενός προσαυλίου έχοντας πάντοτε δίπλα της το επίσημο εξαντλημένο ζώο. Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα και καθώς ένας δούλος προ- σωπίδοφωρον που περνούσε απ' εκεί, άνεκ- λυψε την παρουσία της, άρχισε να την πει- ράζει παρά τα άπειλητικά γαυγίσματα του Τύρ. Καί θα εξακολουθούσαν επί πολύ να διασκεδάζουν με τη δυστυχία της Τζέννης ή εθούμη έκείνη συντροφιά των φοιτητών, αν άφαινα δεν έπενέβαινε προστατευτικά όπέρ της Τζέννης ένας διεργόμενος νεαρός, που από τη μικρή θαλίτσα που κρατούσε φαινόταν ταξιδιώτης. Ένας μετεμψιμένης νεός τότε άνέγνωσε στο πρόσωπο του νέου τον συμφοιτητή του Μαροιάλ και όλοι τότε άπεχώρησαν. Ο Μαροιάλ, μ' ένα άμεί- ωδήγησε την Τζέννη στο δωμάτιό του, που ήταν στο τελευταίο πάτωμα μιάς πολυκατο- κίας κι έκεί άφού της προσέφερε κρύα φαγη- τιά και γλυκύματα που είχε φροντίσει να του βάλλη στη θαλίτσα του ή μητέρα του, της είπε κάποια στιγμή:

—Τώρα πρέπει ν' άναπαυθής, να κοιμηθής. Θά εξαπλωθής στο κρεβάτι μου...).

26ον

Η Τζέννη, στο άκουσμα της φρά- σεως αυτής, για πρώτη φορά, απ' τη στιγμή που δέχτηκε τη φιλοξενία του άγνωστου, άφησε να ζωγραφιστή στο πρόσωπό της κάποια σκιά δισταγ- μού, τον όποιο μπορούσε κανείς να έωρήσει αν άρνησι που είχε άφορμή τον φόβο.

Κι' ο Μαροιάλ, που δεν του διέφυ- γε ο δισταγμός αυτός, θέλησε να την καθησυχάση άμέσως:

— Έγώ, θ' άρκεσθώ στην πολυθρό- να, θιάστηκε να προσθέσει, και μόλις τραβήξει τις κουρτίνες μπορείς να είσαι ήσυχη και ν' άναπαυθής όσο θε- λήσης...

Και σαν να σκέφθηκε ότι έπρεπε να καθησυχάση άκόμα περισσότερο το δύστυχο έκείνο κορίτσι:

— Σας θεβαίω, δεσποινίς, είπτε με απλόητητα, ότι δεν θά σέ άνησυχήση κανείς στον ύπνο σου, σου το υπόσχο- μαι... σου τ' όρκίζομαι:

Το πρόσωπο του Μαροιάλ έδειχνε τότε ελκρινεία, τόση άξιοπρέπεια και τιμιότητα, που έκπληκτη και ντρο- πιασμένη κάπως ή Τζέννη, σήκωσε τα μάτια της πάνω στον άνθρωπο που την έκτιμούσε τόσο, ώστε να καμη όρ- κο σ' αυτήν την έγκαταλειμμένη που δεν ήταν συνηθισμένη να της φέρνω- νται με τόση γλυκύτητα και τιμιότητα.

Και νοιώθοντας όλη την άγνότητα της σκέψης που έκαιε ο νέος, θρήκε τις πιδ συγκινητικές φράσεις, για να έξωτερικεύση την ταραχή της καρδιάς της.

— Κύριε, είπτε με συγκίνησι, αν πά- θαινα κανένα δυστύχημα... αν μου εί- ναι γραφτό, όταν σάς άφήσω, να μη τολμώ πια να παρουσιαστώ μπρός στους γονείς μου, που μ' άνέθρεψαν για να με λατρεύσουν και να με κά-

νουν τίμιο κορίτσι... Ω! σας όρκί- ζομαι κι' έγώ τώρα, ότι ο πατέρας μου θά τρελλανόταν απ' τη λύπη του κι' ή μητέρα μου... θά πέθαινει!...

Είχε σηκωθεί απ' το κάθισμα και στηριζόμενη πάνω στο μπράτσο του Μαροιάλ, έφτασε κλονιζόμενη κάπως ως το κρεβάτι.

Ύστερα, τη στιγμή που επρόκειτο να χαθή πίσω απ' τις κουρτίνες, που θάβαν το μόνο προπύργιο της άρετης και της παρθνικής της ντροπής, έρρι- ξε μιά ήρεμη ματιά πάνω στο πρόσω- πο του νέου. Και θάζοντας κάθε της δύναμη, για να καταστήση πιό στα- θερή τη φωνή της:

— Έχω έμπιστοσύνην, σ' έσας! είπτε...

Λίγες στιγμές σιωπής άκολούθησαν και καθώς τα θλέμματα των δυο νέων συναντήθηκαν, ή Τζέννη επανέλαθε με έκφρασι στην όποία δεν ύπήρχε π'ά- ούτε ίχνος άνησυχίας:

— Ναί, έχω έμπιστοσύνην!...

Μετά, ρίχνοντας τις κουρτίνες χά- θηκε απ' τα μάτια του νέου που για ώρα έμεινε άκίνητος μπρός στην άξιο- πρεπή και τόσο συγκινητική έκείνη δήλωσι της άγνωστης μικρούλας.

Κι' όπως είχε υπόσχεθί ο Μαρο- σιάλ ρίχτηκε σε λίγο πάνω στην πο- λυθρόνα που ήταν κοντά στο τζάκι και άπέναντι του σκύλου, που είχε εξαπλωθί, με τη μουσούδα άκουμπι- σμένη στα μπροστινά του πόδια, σαν άληθινός φύλακας, μπρός στο κρεβ- βάτι της κυρίας του.

Κι' ενώ ύποκύπτοντας στην κόπωσι και στον πυρετό ή Τζέννη, κοιμώταν κιόλας θαθεία, έκείνος που την φιλο- νούσε ούτε σκέφθηκε καν να κοιμη- θή.

Και μέσα στη σιωπή της νύχτας, σιωπή που την διέκοπτε ή ρυθμική ά- ναπνοή της άθώας μικρούλας, ο Μαρο- σιάλ θρσκόταν υπό το κράτος μυστη- ριωδών αίσθημάτων.

Χίλιες δυο σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό του, χίλιες δυο υποθέσεις έκαιε για το δύστυχο έκείνο κο- ρίτσι που δεν γνώριζε παρά πριν λί- γες ώρες μονάχα και που τοι κινού- σε το ένδιαφέρον μέχρι του σημείου να μη μπορεί ν' άπαλλαγί από την σκέψι της.

Ακόμα δεν ήξερε με ποιάν είχε να κάμη και σκεπτόταν κιόλας πώς θά φρόντιζε για την άγνωστη σαν να έ- πρόκειτο να εξακολουθήση να την έχη κοντά του και να την θλέπη.

Και το λίγο όμως που ήξερε για το κορίτσι έκείνο, τον έθελγε, και οι λέξεις «έχω έμπιστοσύνην σ' έσας» που είχε προσφέρει ή Τζέννη ξανάρχον- ταν στη μνήμη του και ένοιωθε μιά ι- κανοποίηση που τον άνύψωνε στα ίδια του μάτια.

Σ' όλη τη διάρκεια της άτελειωτης

έκείνης χειμωνιάτικης νύχτας, έκато φορές ο Μαροιάλ δοκίμασε τον πει- ρασμό να πάη να παραμερίση τις κουρτίνες του κρεβάτιου για να κυ- τάξη το πρόσωπο έκείνο, που ή έκφρα- σίς του τον είχε έκπληξει, αλλά στα- ματούσε στη θύμησι της ύποσχέσεως που είχε δώσει.

«Μόλις κλείσης τις κουρτίνες, της είχε πη, μπορείς να είσαι ήσυχη και ν' άναπαυθής όσο θελήσης. Κανείς δεν θά σ' άνησυχήση στον ύπνο σου.»

Τις λέξεις αυτές τις είχε προσφέρει, είχαν υπόσχεθί, είχαν όρκισθί. Και την υπόσχεισι αυτή, τον όρκον αυτόν, ήθελε να τον κρατήσει με κάθε τρόπο.

Και άντιστάθηκε πραγματικά στην έπιθυμία που ένοιωθε, σεβάστηκε τον ύπνον του φτωχού και άνυπεράσπιστου έκείνου πλάσματος, παρ' όλον ότι θιαζόταν να ξεδιαλύνη το μυστήριο της περιπετειάς του, ρωτώντας την σχετικά.

Θυμώταν τα λόγια που με τόση ά- πλόητητα και συγκινητική φωνή άπήγ- γειλε ή προστατευόμενη του: «Αν έ- πάθαινα κανένα δυστύχημα...» και θα σάνιζε το μυαλό του προσπαθώντας να μαντεύση κάτ' από ποιές περιστά- σεις, το παιδί αυτό, που τόσο άγαπού- σαν οι γονείς του, θρέθηκε μόνο κι' έγκαταλειμμένο, τη νύχτα, στους δρό- μους του Παρισιού.

Και ή νύχτα πέρασε με τις άτέλει- ωτες αυτές σκέψεις, χωρίς ο Μαροιάλ να μπορεί να κλείση, έστω και για λίγο τα μάτια του.

Η αύγή άρχισε να διαγράφεται πά- νω στα τζάμια των παραθυριών του, όπότε άποφασιστικά τινάχτηκε απ' τη θέσι του. Σκέφθηκε ότι έπρεπε να πάρη τις προφυλάξεις του αν ήθελε να κρύψη από το θυρωρό την παρου- σία ενός νεαρού κοριτσιού μέσα στο φοιτητικό του δωμάτιο. Και έπρεπε να το κάμη γιατί ήξερε καλά τόσο την περιέργεια του θυρωρού, όσο και την άκατάπαυστη φλυαρία του.

Μόλις λοιπόν κατάλαθε ότι ο θυ- ρωρός δεν είχε σηκωθεί, έγκατέλειψε το δωμάτιο και άθόρυβα κατέδρασε στον διάδρομο.

Η μικρή πορτίτσα του θυρωρείου δεν είχε άνοιχθί άκόμα. Χωρίς να χω- σή ούτε στιγμή ο Μαροιάλ πετά- χτηκε στο γειτονικό γαλακτοπωλείο για ν' αγοράση ένα φλυτζάνι ζεστό γάλα και μερικά φρατζολάκια, δου- λειά που συνηθως την έκαιε ο θυρω- ρός.

Επιστρέφοντας χτύπησε στον φεγ- γίτη:

—Μπαρμπα Σιμόν, είπτε στον άν- θρωπο πουύθαλε το κεφάλι του, σή- μερα δεν θά κάμης τον κόπο να φροντίσης για το πρόγευμά μου, να- το τ' έχω έδω. Και τουδίδει το φλυ- τζάνι.

—Ω! Ω! μουρμούρισε ο θυρωρός, μπας κι' ήσουν κάτ' απ' το κρεβ- βάτι μου άπόψε, κύριε Μαροιάλ;

—Πες καλύτερα πώς δεν κοιμήθη- κα καθόλου.

—Α! το καταλαβαίνω, με τη μα- νία που έχεις για το δικηγορηλικί! Πιστεύω πώς δεν σηκώσες κεφάλι ά- πό το βελβίο άπόψε.

—Ακριβώς, όλη τη νύχτα εργαζό- μουν.

—Είσαι καλό παιδί, έσύ, κύριε Μαροιάλ.

Ο νέος θάσπελνε στο διάβολο μ' όλη του την ευχαρίστησι την ευγέ- νεια του φλύαρου έκείνου που τον έμπόδιζε να έπιστρέψη κοντά σ' έ- κείνην που είχε αφήσει κοιμισμένη και που-μπορούσε να ξυπνούσε κατά την άπουσία του, δεν ήθελε όμως ν' άφήση τον θυρωρό να ύποπτευθί τί- ποτε απ' την άνυπομονησία που τον κατέτρωγε.

—Εμείς οι θυρωροί ξέρουμε πολ- λά πράγματα και γι' αυτό στο λέω αυτό, συνέχισε ο Σιμόν. Και ξέρω από μέρους μου ότι όταν θά είσαι δόκτωρ Μαροιάλ και θά έχης το δι- καίωμα να υπερασπίσης την χήρα και το όρφανό, σαν τους συναδέλ- φους σου, θρίσκειται έδω κάπου στο Παρίσι, μιά κάποια δεσποσύνη Λευ- κή ντ' Ωμόν, που θά ευχαριστηθί πολύ...

Ο Μαροιάλ μ' όλο που δυσаре- στίθηκε κάπως, δοκίμασε να χαμο- γιάσει, για ν' άποκριθί μ' άστείο τόνο:

— Είσαι μιά κακιά γλωσσίσσα, μπαρμπα Σιμόν!...

—Ας έχω κακιά γλώσσα, παραδέ- χθηκε ο θυρωρός, έχω όμως και κα- λιά μάτια κι' αυτά που θλέπουν κι' άκούνε πολύ καλά. Και γι' αυτό ξέ- ρω... ό,τι... ξέρω! Το κάτω - κάτω δεν θάνε και κακός γάμος για σένα, κύριε Μαροιάλ, να γίνης ο άντρας μιάς δεσποσύνης της ύψηλης τάξε- ως, της όποιας ο πατέρας είχε έκ-

τομυριοδχος, πράγμα που το ξε- ρεις καλύτερα από μένα άφού ο κ. Γκοντράν ντ' Ωμόν είχε έκείνος που σ' έπούδασε στο καλύτερο γυμνά- σιο του Παρισιού και σου δίνει τα μέσα να μελήτησης για δικηγόρος!

Ο Μαροιάλ θέλησε να διακόψη τον συνομιλητή του και ν' άποσυρθί, αλλά την ήμέρα έκείνη ο μπαρμπα Σιμόν ήταν πεθαμένος για λίμα, ά- πό τη στιγμή που πήδησε κάτ' απ' το κρεβάτι του. Και κάθε φορά που ο πρώην μαθητευόμενος θυρωρός, ο σύντροφος του Ζακόμπ Μενιέ πάνω στη γέφυρα του Σηκουάνα τη νύχτα έκείνη της επαναστάσεως, είχε τέτοια όρεξι, γινόταν όχι μόνο άγενής άλ- λά και φορτικός.

Κρατώντας λοιπόν τον έτοιμον ν' άπομακρυνθί νέον πρόσθεσε δυνατά:

—Α! δεν πρέπει να θυμώνης, κύ- ριε Μαροιάλ, γι' αυτά που σου λέω. Δεν έχεις πεντάρα, είναι αλήθεια, άλ- λά θά γίνης κάτι μιά μέρα, έννοια σου! Και με την προστασία και τις σχέσεις του μπαρμπα πεθερού, θά προχωρήσης γρήγορα στο στάδιό σου. Δεν έχεις όνομα χτυπητό, είναι αλή- θεια, αλλά ποιος σου λέει πως ο μπαρμπα πεθερός δε θ' άπαιτηθή να προσθέσι το όνομά του στο δικό σου, όταν θάχης πάρει γυναίκα τη δεσπο- σύνη Λευκή; Έ, τότες θά είναι πολύ χτυπητό.

Και ο Σιμόν άπήγγειλε με δοθαρό- τητα:

—Ο κ. Μαροιάλ Μπερέν ντ' Ωμόν! Παρ' όλη του όμως τη φλυαρία ο μπαρμπα Σιμόν ήξερε να φυλάξη για τον έαυτό του και να μην πη λέει, για την έντολή που είχε λάθει να έ- πιτηρή την διαγωγή του νεαρού ένοι- κιστοδ του και τουτο για λογαρια- σμόν της Λευκής, μιάς νεαρής δεκά- ετι μόλις έτδν.

Όστόσο κάποια στιγμή ο Μαροιάλ κατώρθωσε να γλυτώση απ' τη γλωσ-

σα του θυρωρού και μ' όσο το δυνα- τόν λιγώτερο θόρυβο μπήκε στο δω- μάτιό όπου κοιμώταν άκόμη ή Τζέννη.

Και πιστός πάντοτε στον όρκο που είχε κάμει άρκέσθηκε ν' άκούση, χω- ρίς ν' άνοιξη τις κουρτίνες του κρεβ- βатиού, την ήρεμη άναπνοή της κοιμι- σμένης.

Λίγες στιγμές άργότερα κι' όταν αυτός καταγινόταν στο να προετοι- μάξη το πρόγευμα οι κουρτίνες τρα- βήχτηκαν άπότομα και στο άνοιγμά τους φάνηκε όρθια ή Τζέννη.

Στην άρχή το πρόσωπό της εξέ- φρασε μιά έκπληξι και φόβο μαζί, φόβο άνθρώπου που ξυπνά εξαφνικά χωρίς ξεκαθαρισμένη τη σκέψι.

Αντικρούζοντας όμως τον νέο και δι- πλα τουτόν Τουρκώ που κουνούσε ευ- χαριστήμενος την ούρά του, γρήγορα συνήλθε και προχωρώντας με πλεγμέ- να τα χέρια είπτε με γλυκειά φωνή:

—Ω! ευχαριστώ... ευχαριστώ, κύ- ριε!

Και τα μάτια της εξέφραζαν μιά μεγάλη ευγνωμοσύνη.

—Δεν έχετε να μ' ευχαριστήσετε για πράγμα τόσο φυσικό, είπτε ο Μαροιάλ με φωνή που έτρεμε κάπως... Άλλά άφού πιστεύετε ότι μου όφειλετε κά- ποιαν ευγνωμοσύνην, μπορείτε να μου το άποδείξετε, δεσποινίς.

Κι' ενώ μιλούσε είχε φέρει συγχρό- νως την Τζέννη ως την πολυθρόνα.

—Καθήστε έκεί, δεσποινίς, έκαιε με άγαθό χαμόγελο.

Και ύστερα τραβώντας κοντά στην πολυθρόνα και το κάθισμά του, άρά- δικα έμπροστά στην έκπληκτη Τζέννη μαζί με το γάλα και τα φραντζολάκια και διάφορα άλλα κλυκίσματα από έ- κείνα που φρόντισε να του γεμίση τη θαλίτσα ή μητέρα του.

Για να δώση δε περισσότερο θάρ- ρος στην φιλοξενούμενη του, ο Μαρο- σιάλ, έδωσε και στον Τύρ τα ύπολείμ- ματα της κρεατοπότητας και μιά φού- γα γλυκύματα που το φτωχό ζώο άρπαξε σχεδόν απ' τα χέρια του.

Τότε ή Τζέννη ένοιωσε πόση άγα- θότης ύπήρχε στην καρδιά του νέου αυτού που ή Θεία Πρόνοια είχε θάλει στον δρόμο της.

Κι' άπ' έκείνη τη στιγμή ένοιωθε να γεννάται μέσα της ένα αίσθημα που δε, ήταν πια άπλη έμπιστοσύνη, γιατί τώρα δοκίμαζε κάποια άμνησιν στην άνάμνησι της νύχτας που πέρασε στο δωμάτιο ενός άγνωστου. Τώρα δεν τολμούσε πια να σηκώση τα μάτια της πάνω στον νέον και τα μάγουλά της κοκκίνιζαν.

Ο Μαροιάλ πάλιν, άδικα αγωνιζό- ταν να πάρη πατρικό ύφος και με δυσ- κολία έκρυβε τη δειλιά του στο ν' ά- νοιξη κάποια συζήτησι.

Κι' όταν, λίγες στιγμές άργότερα, ή Τζέννη τελείωσε την συγκινητική ά- φήγησι των γεγονότων που μεσολά- θησαν από την ώρα που ξεγελάστηκε ν' άφήση το σπίτι της στο Μπορντώ, ο Μαροιάλ δεν μπόρεσε πια να κρύ- ψη την συγκίνησι που τον κατέλαθε:

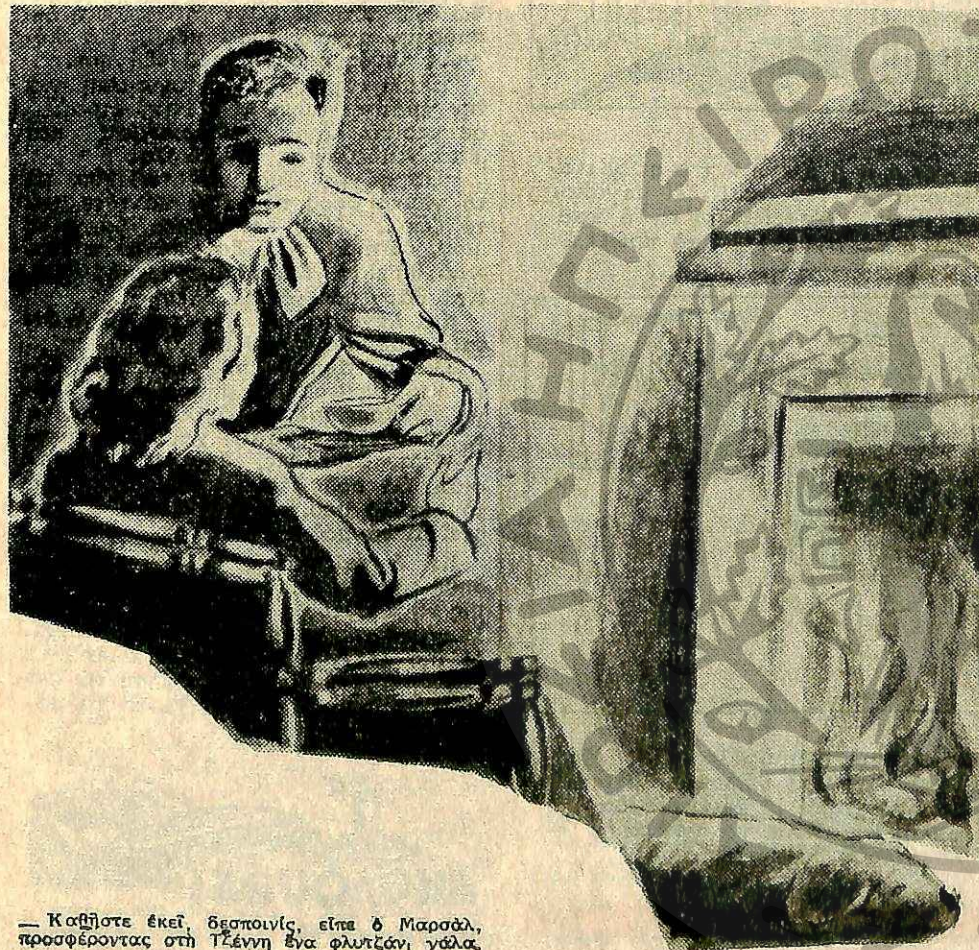
—Αχ, καυμένο, φτωχό παιδί! φώ- ναξε.

Κι' ύστερα, έπειδή το δύστυχο κο- ρίτσι δεν μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυά του:

—Δεν ύπάρχη λόγος ν' άπελπίζεσθε πια, δεσποινίς, έπρόσθεσε, άφού θά σάς συνοδεύσω έγώ στής κ. Μποστέλ.

—Αμέσως, δεν είν' έτσι, κύριε!

Μόλις όμως έπρόσθεσε τα λόγια αθ- τά, μετάνοιασε για την εκδήλωσι αυ- τή της άνυπομονησίας της, γιατί έκεί- νος πρds τον όποιον άπευθιναίταν, την

— Καθήστε έκεί, δεσποινίς, έκαιε ο Μαροιάλ, προσφέροντας στη Τζέννη ένα φλυτζάνι, γάλα.

κότταξε ξαφνικά, και η Τζέννη μπήκε να διακρίνει στα μάτια του σαν μια φευγαλέα έκφραση γλυκού παραπνίου.

—Ω! συγγνώμη, κύριε... άρχισε.
—Καταλαβαίνω, δεσποινίς, το ότι θιάζεσθε να μάθετε τί γίνονται οι γονείς σας, την διέκοψε άμέσως ο Μαρσιάλ. Τό καθήκον σας, σαν φιλόστοργου κοριτσιού, σας επιβάλλει να καθουχάσετε όσο τόν δυνατόν γρηγορότερα εκείνους πού δέν γνωρίζουν τί γίναντε...

—Αλήθεια, διάστηκε να προσθέσει, τίποτε δέν σας εμποδίζει να γράφετε σεις ή ίδια ένα γράμμα με τη διεύθυνση του πατέρα σας πού εγώ θα φροντίσω να ρίξω άμέσως. Σας τó προτείνω αυτό, εξηκολούθησε, γιατί ήθελα, για να σας θγάλω από τó σπιτι αυτό, να θρω την ευκαιρία, την στιγμή πού ό θυρωρός μ' ένα μικρό φιλοδώρημα θά δεχθώ να πεταχθώ ως τó ταχυδρομείο. Μ' αυτό τόν τρόπο δέν θα σας δη κι' έτσι κανείς δέν θα ξέρη ότι περάσατε άπόψε την νύχτα στο δωμάτιό μου...

Η Τζέννη κατάλαβε άμέσως την έννοια της φράσεως αυτής πού υπαγορεύθηκε από αίσθημα μεγάλης λεπτότητας και ή νεανική της φαντασία ανέκαλυψε άμέσως σε τούτο την απόδειξη τού ενδιαφέροντος πού είχε εμπνεύσει στον νέον.

Τώρα πού ένοιωθε τόν έαυτό της προφυλαγμένο από κάθε περιπέτεια, ή εύγνωμοσύνη αύξανε στην ψυχή της και έπαιρνε τη θέσι πού κατείχαν σ' αυτήν ό φόβος και ή άπελπισία.

Τη μεγάλη λύπη διαδέχθηκε τώρα τó αίσθημα της παρηγοριάς. Κι' όταν με τη νεανική της σκέψι άνεγνώριζε ότι την μεταβολή αυτή δέν την χρωστούσε παρά στον άγνωστον έκείνον νέον πού έγινε υπερασπιστής της, χωρίς καμιά άλλη σκέψι παρά μόνον για να την βοηθήσει, ένοιωσε την καρδιά της να σκίρτα από άγαλλίασι.

Άγνοούσε τó άθωο πλάσμα, ότι ή έλξης αυτή πρós τόν άγνωστον πού ή τύχη έρριξε μπροστά της, ή συγκίνησης αυτή πού την νόμιζε μόνο ως εύγνωμοσύνη, ήσαν οι άρχες τού πρώτου έρωτος πού γεννιόταν...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ Κ. ΜΠΟΣΤΕΛ

Είνε άδύνατο να περιγραφή ή χαρά και κατάπληξι μαζί της άγαθής γυναίκας κ. Μποστέλ, πού συγκατατέθηκε να γίνη συνένοχος ενός, είναι αλήθεια, σεβαστού ψέματος, πού θάρυνε ώστόσο την συνειδήσή της, όταν λίγες ώρες άργότερα είδε να φθάνη σπιτι της ή Τζέννη.

—Ω! παιδί μου, παιδί μου! φώναξε καταφύλωντας την Τζέννη, πόσο άνακουφίσθηκε πιά ή συνειδήσις μου!

Και με τη φανερή χαρά πού πλημμύριζε την καρδιά της, πρόσθεσε στον ίδιο τόνο:

—Μά αυτό είναι σαν θαύμα... σαν παραμύθι!... Τί ευχάριστη έκπληξι για τούς γονείς σου!... Πόσο θά χαρούν!

Και γυρίζοντας άμέσως στον Μαρσιάλ:

—Ω! τί εύγνωμοσύνη θά σας χρωστούν οι καλοί αυτοί άνθρωποι, τού είπε.

—Τό καθήκον μου και μόνον έκαμα, κυρία, απήντησε ό Μαρσιάλ περισσότερο συγκινημένος απ' όσο ήθελε να φαίνεται.

Η φωνή του όμως έτρεμε ελαφρά και ή κ. Μποστέλ πού τó πρόσεξε αυτό τού είπε με σοβαρότητα:

—Η συγκίνησις αυτή σας τιμá ι-διαίτέρως, κύριε!

Και γυρίζοντας πρós την Τζέννη: —Ελπίζω, παιδί μου, της είπε, πώς δέν θα ξεχάσης ποτέ τó όνομα τού κυρίου απ' εδώ...

Η Τζέννη ταραχθηκε κάπως στη σύστασι αυτή. Τό όνομα αυτό, στην άπελπισία της, είχε ξεχάσει να τó ρωτήσει καν.

Ο Μαρσιάλ όμως έσπευσε να την βοηθήσει:

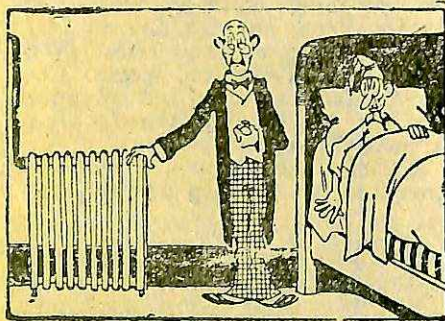
—Μαρσιάλ, ονομάζομαι, Μαρσιάλ Μπερέν, δεσποινίς, είπε.

—Θα τó θυμάσαστε πάντοτε, κύριε, θεαίωσε ή κ. Μποστέλ, για να μάθουν οι Μενιέ σε ποιόν οφείλουν τó ότι θρήκαν τó παιδί τους... Θα τούς γράψω σήμερα μάλιστα...

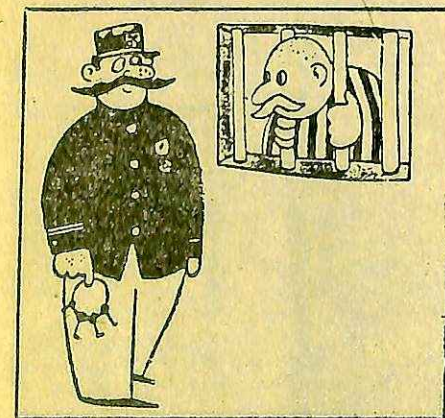
Όσο μιλούσε ή κ. Μποστέλ, ή Τζέννη δέν σήκωσε ούτε στιγμή τά μάτια της από τó πρόσωπο τού Μαρσιάλ, ενώ μέσ' στο μυαλό της έπαναλάμβανε νοερά: «Μαρσιάλ Μπερέν» σαν ναθελε να χαράξη για πάντα τó όνομα αυτό στη μνήμη της.

Η σκηνή όμως αυτή δέν μπορούσε βέβαια να παραταθή και ό Μαρσιάλ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο άπρόσεκτος για τ' όρος: Πά, πά! Τί μεγάλος πυρετός! Αμφιβάλλω αν ό καυμένος θα άνθέξη ως τó πρωί!...

—Κύριε δεσμοφύλακα! Μπορείτε να μου δώσετε μερικές κόλλες χαρτί μ' έπικεφαλίδα της φυλακής; Θέλω να γράψω σ' όλους τούς δανειστάς μου...

έβλεπε με λύπη του να φθάνη ή στιγμή πού θάταν υποχρεωμένος ν' άποχαιρετήσει την κ. Μποστέλ και να χωρισθί από την Τζέννη. Αλλά κι' αυτή, για πρώτη φορά, δοκίμαζε ένα αίσθημα, πού δέν μπορούσε να καθορίσει.

Ήταν σαν ένας πόθος πού της έπιβαλλόταν, ό πόθος να ξαναδη έκείνον πού την προστάτευσε, την περιέθαλψε, την περιποιήθηκε... Και της φαινόταν πώς άμα ό νέος έφευγε, όλα θα τελείωναν και δέν θα ξαναβλέπονταν πιά ποτέ.

Όστόσο ή κ. Μποστέλ δέν σκεπτόταν ούτε να κρατήσει περισσότερο τόν Μαρσιάλ, ούτε και να τόν υποχρεώσει ναρχεται να ρωτά για την υγεία της προστατευομένης του.

Κι' όχι μόνον αυτό αλλά ή μέλλουσα κηδεμών της Τζέννης, άφηνε να ένονηθί εύγενικά ότι ή συζήτησις έπρεπε να πάρη τέλος.

Έτεινε τó χέρι της στον Μαρσιάλ σε χαιρετισμό κι' αυτός πού κατάλαβε, υποκλίθηκε εύγενικά και τράβηξε για την πόρτα, χάνοντας την έλπιδα ότι θάκουε να τόν προσκαλέσουν να ξαναπεράσει, όταν ξαφνικά, δείχνοντας τόν ζαρωμένο σε μία γωνιά Τύρ, ή κ. Μποστέλ είπε:

—Ο σκύλος αυτός είναι δικός σας; υποθέτω, κύριε.

—Όχι, κυρία, θιάσθηκε ν' απαντήσει ή Τζέννη, είναι δικός μου!

—Δικός σου; Έκαμε έκπληκτη ή κ. Μποστέλ. Μά δέν μπορείς, παιδί μου, να τόν κρατήσεις εδώ, πρόσθεσε κυτάζοντας με ύφος περιφρονητικό τόν Τύρ, πού στριμώχθηκε τώρα ανάμεσα στα πόδια της Τζέννης.

Για τόν Μαρσιάλ όμως ή ύπαρξις τού Τύρ υπήρξε μία ευκαιρία ακόμη για να δείξη τó ενδιαφέρον του πρós τó φτωχό κορίτσι, τού όποιου τά βλέμματα άλλως τε, φανέρωναν πραγματική λύπη.

—Κυρία, είπε, μπορούσα ν' αναλάβω εγώ αυτό τó ζώον τó όποιον ή δεσποσύνη άγαπά τόσο πολύ, για λόγους τούς όποιους μου εξήγησε.

Έκπληκτη αλλά εύτυχισμένη για την πρότασι αυτή ή Τζέννη, έτραυλίσε μερικά λόγια εύχαριστίας και μετά χαϊδεύοντας τόν σκύλο:

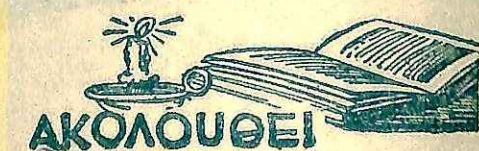
—Θά φύγης, Τύρ μου, τού είπε με τó γλυκό ύφος πού είχε πάντοτε για τó ζώο... Ναί, καλέ μου Τύρ, φίλε μου, σωτήρα μου, ξανάπε με στεναγμό, θά είσαι όμως πάντα δικός μου... Καί θάρχεται να με βλέπης...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά έκύταξε λαθραία τόν Μαρσιάλ.

Ο νέος άρπαξε την πρόσκλησι αυτή και ένοιωσε ότι μπορούσε να φύγη εύχαριστημένος, άφου μάλιστα ή κ. Μποστέλ δεχόταν χαμογελώντας.

—Ναί, δεσποινίς, έκαμεν ό Μαρσιάλ, θά σοι φέρνω καμιά φορά τόν σκύλο σου, άφου ή κυρία εύαρεστείται να μου τó επιτρέψη.

Κι' ό χαϊδεμένος σκύλος άκολούθησε τόν νέο του κύριο, όχι όμως χωρίς να προστρέψη τó χοντρό του κεφάλι με τó τραχύ τρίχωμα πάνω στο χέρι της Τζέννης πού γύριζε άλλοτ' τó κεφάλι της για να μην αφήση να φανούν τά δάκρυα πού υγραιναν τά μάτια της.

Ναί, είναι ένας πραγματικός θαλασσόλυκος, πού κυβερνά ένα είδος πλοίου - φαντάσματος. Για ένα καράβι, πού δρώ μυστηριωδώς τη νύχτα. Τά μόνο ίχνη πού αφήνει είναι κανένα ξύλο σπασμένο ή κανέναν νεκρός επάνω σε καμιά σχεδιά ή και ακόμη κανένα έμπορικό καράβι πού καννίζει έρημο, άφου ληστεύθηκε και έγινε παρανάλωμα τού πυρός. Τώρα όμως θρискόμαστε σε πόλεμο με τη Γαλλία και την Ισπανία και τά καράβια μας δέν μπορούν να κυνηγήσουν αυτόν τόν τρομερό πειρατή. Ομολογώ όμως πώς ήθελα πολύ να διοικήσω ένα γρήγορο και γερό καράβι με μόνη την επιφόρτισι να ξεφωλήσω τόν θαλασσόλυκο.

Τόν άκουγα με πολύ ενδιαφέρον. Ο άνθρωπος πού μιλούσε ήταν ένας αξιωματικός τού Ναυτικού, ένας υποπλοίαρχος όπως κι' ό σύντροφός του. Κάθονταν κι' οι δυο κοντά μου μέσα στο άμαξι πού ταξίδευε πρós τó Πλύμυθ.

Ένας από τούς δυο αξιωματικούς στράφηκε και μου είπε:

—Αί, μπού, πηγαίνεις να κατατα-

Ένας θαλασσόλυκος

Μιά αύθεντική περιπέτεια με πειρατάς

χθής σε κανένα καράβι;

—Μάλιστα, σέρ τού απήντησα με περηφάνεια και τού έδειξα την ταυτότητά μου ως ναυτικός.

Με μεγάλη μου έκπληξι, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο:

—Γιά κίτταξε εδώ, Αμού, ξεφώνισε στον σύντροφό του. Προορίζουν αυτόν τόν νέο για τó «Σεγκούζ» πού κυβερνάει ό Σιλβερμπελ!

Ο άλλος αξιωματικός έκαμε κάποιον μορφασμό, πράγμα πού μ' έκανε να κοκκινίσω.

—Ω, ώ! έμούγκρισε. Στο «Σεγκούζ»! Μά την πίστη μου είναι κρίμα για τόν νέο ν' άρχισή τη σταδιοδρομία του σ' ένα τέτοιο καράβι. Ο Σιλβερμπελ δέν θα γινόταν ποτέ κυβερνήτης αν δέν είχε τά μέσα με τó ναυαρχείο.

Ομολογώ πώς τά μάτια μου θούρκωσαν και σώπασα σ' όλόκληρο τó ταξίδι ως πού φθάσαμε στο Πλύμυθ.

Είχε προχωρήσει αρκετά τó δειλινό, όταν μπήκα στο καράβι. Άνέβασαν τó μπαούλο μου και με ώδήγησαν στην καμπίνα τού πλοίαρχου. Η καρδιά μου σφίχθηκε τη στιγμή πού μπήκα μέσα. Ένας μικρόσωμος αξιωματικός, άδύνατος και λεπτός με τη θαλασσιά στολή και με τó λευκό γιλέκο τού υποπλοίαρχου, ήταν άφωσιωμένος στην τουαλέττα του μπροστά στον καθρέφτη. Σιγοτρανουδούσε, και για μία στιγμή νόμισα πώς δέν είχε αντιληφθί την παρουσία μου. Ύστερα, άφου έπαιδράρισε τά μαλλιά του, φόρεσε τó μονόκλ του και στράφηκε για να με ίδι.

Άμέσως κατάλαβα γιατί γελοούσαν οι συνάδελφοί του. Από τά πονηραίσμένα μαλλιά του ως τούς άσημένιους γάντζους τών παπουτσιών του έμοιαζε με σωστή κουκκλα βιτρίνας.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν έπιφορτισμένος να κυνηγήσει τούς λαθρεμπόρους. Η φωνή του ήταν λεπτή κι' άσθενική.

—Ηλθα να παρουσιασθώ, σέρ, έψιθύρισα και τού έδωσα την ταυτότητά μου.

—Α, χυ! Ναί, είχα ζητήσει έναν... και τó Ναυαρχείο μου έστειλε έσας. Πολύ καλά. Αλλά θά πρέπει να σας παραλάβω εγώ.

Πρós μεγάλη μου έκπληξι φύγαμε την ίδια νύχτα. Δέν είχα ταξιδέψει ποτέ μου με πλοίο έκτός από θάρκα κι' όμως, όπως και τόσοι άλλοι νέοι, είχα κι' εγώ την άγάπη της θάλασσας μέσα στο αίμα μου.

Ορθος επάνω στο κατάστρωμα και κάτω από τά άστρα τ' ουρανού, πού λαμποκοπούσαν, και τó νυχτερινό αέρακι τού πελάγους, μεθούσα άντικρύζοντας τó μυστήριο τού όκεανού πού άσήμωνε τó φεγγάρι. Κι' όταν πήγα στην καμπίνα μου για να κοιμηθώ, κοιμήθηκα σαν ξύλο.

Παρά τó λεπτεπίλεπτο παρουσιαστικό του, ώστόσο, ό κυβερνήτης ήταν βαθύς γνώστης τών όπλων. Μ' έβαλε και τρώχισα τó μαχαίρι μου σαν ξυράφι, μου έμαθε να σκοπεύω με τó πιστόλι μέχρι τού σημείου να χτυπά μία καρφίτσα στα είκοσι θήματα. Όσο για τó πλήρωμα, διέταξε όλους να τροχίσουν τις σπάθες τους και να ετοιμάσουν τó κατάστρωμα στην έντέλεια. Έπίσης τά έξη κανόνια τού καραβιού ήσαν πάντα γεμάτα.

Και όμως οι ναύτες τόν περιγελοούσαν καθώς τόν έβλεπαν να κόβη βόλτες επάνω στο κατάστρωμα σαν ήθοποιός τού θεάτρου, έτσι κομπονιό-

μένος και καθαρός πού ήταν, παρά αξιωματικός της Α. Μ.

Ο λοστρόμος-δ Ντικ Φάιρμπρας — όμως είχε διαπισώσει κάτι τó περίεργο στον κυβερνήτη.

—Κύριε Μαγερντά, μου μουρμούρισε μία ήμέρα—μη γελάτε με τόν κυβερνήτη μας. Κατά πρώτον, είναι αντιπειθαρχικό... και κατά δεύτερον λόγον έχω τη γνώμη πως θά μετανοιώσετε πολύ για την συμπεριφορά σας.

Δυο ώρες άργότερα, λίγο πιό μακριά από τη νήσο Λούντυ, αντικρύσαμε ένα μεγάλο φώς.

—Ο Θαλασσόλυκος βρίσκεται πάλι σε δουλειά, είπε ό κυβερνήτης ενώ τó καράβι μας πλησίαζε τó καράβι πού έπυρπόλησε ό πειρατής αυτός.

Όταν τó πλησιάσαμε, όλόκληρο τó σκάφος γκρεμίστηκε και εξαφανίστηκε μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού. Έρείπια άπανθηρακωμένα έπέπλεαν στη θάλασσα και δέν υπήρχε ούτε ίχνος ζωής.

Ο Θαλασσόλυκος δέν είχε αφήσει ούτε έναν ζωντανό, για να διηγηθή την ιστορία τού έγκλήματος.

Λίγη ώρα άργότερα ό άνεμος έπεσε και μία πυκνή όμίχλη σκέπασε τόν όκεανό και τó πρωί σαν πλησιάσαμε με προσοχή τούς θράχους τού Λούντυ, άγκυροβολήσαμε και περιμέναμε.

Ο Σιλβερμπελ με χτύπησε στον ώμο:

—Τζάκ, είπε, θγαίνω στην ξη-

ρά για έναν μικρό περίπατο. Θέλεις να με συνοδεύσεις;

Μόλις κατεβόσαμε τη θύρα στο νερό, πήδησα πίσω του και σε λίγο θγήλακα σε έναν μικρό όρμο. Άνευθήκαμε σ' έναν θράχο που ήταν λιγότερο απότομος από τους άλλους. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα πως ο κυβερνήτης εγνώριζε πολύ καλά το νησί. Και σάστισα μόλις τον είδα να ξεγυμνώνη το σπαθί του και να προχωρή προς τα έρείπια του πύργου Μορίσκο.

Βρισκόμουν πίσω από τον Σίλβερμπελ και μόλις τον είδα να πέφτη κάτω στο έδαφος, χαμήλωσα κι' εγώ και άπλωσα το χέρι στο πιστόλι μου.

—Βρισκόμαστε σ' ένα άπαλο μέρος, ακούστηκε μια έμμιλια. Έχω τραβήξει πολλά σ' αυτό το νησί.

— Πολύ επικίνδυνο μέρος, απήντησε ένας άλλος.

— Λοιπόν, σάν πουλήσου. με και τη λειψά του τελευταίου καραβιού θά πάμε ξανά στην Ισπανία, επανέλαβε η πρώτη φωνή.

—Υπάρχει όμως άλλη μια έκδικησις που πρέπει να εκτελεσθή πριν φύγω για τη Δύσι. Θά μου άρεσε να συλλάβω κανένα θασιλικό καράβι και να κόψω τον λαϊμό του κυβερνήτου κι' ολόκληρο του πληρώματός του. Γιατί όταν υπηρετούσα στο ναυτικό, έδω και κάμποσα χρόνια, με μαστίγωσαν μπροστά σ' ολόκληρο τον στόλο, επειδή αποπειράθηκα να μαχαίρω τον πλοίαρχό μου...

— Δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να εκδικηθής σ' αυτά τα μέρη. Σάρκευ. Γά θασιλικά πλοία έχουν άλλες δουλειές... Τώρα με τον πόλεμο. Τό πιο σίγουρο μέρος για μάς είναι η Ισπανία. Πρέπει, λοιπόν, ο «Κόκκινος Άιτλς» να ξεκινήσει από τη Δύσι.

Οι φωνές ολοένα γίνονταν πιο αδύνατες. Οι πειραταί άπομακρύνονταν κι' ένα χαμόγελο ζωγραφιζόταν στα χείλη του Σίλβερμπελ.

— Ο Σάρκευ του «Κόκκινου Άετού», μουρμούρισε. Ποτέ δεν είχαμε τέτοια τύχη! Βλέπεις, Τζάκ; Πετύχαμε κάτι που δεν τό περιμέναμε. Τό πειρατικό καράβι πρέπει να θρίσκειται αγκυροβολημένο έδω στο νησί... περιμένοντας σάν κι' εμάς να καθαρίση ή έμμιχλη.

Τή στιγμή εκείνη συνέβη κάτι που μ' έκαμε να νοιώσω έναν κόμπο στο λαϊμό μου.

— Έ, περιμένετε λίγοι. Εσχάσα τό πιστόλι μου, άκούστηκε ή φωνή που είχε μιλήσει τελευταία.

Ο Πειρατής έτρεξε πίσω,

ξεπέρασε τό σημείο στο όποιο καθόταν με τούς συντρόφους του και σταμάτησε μπροστά στον Σέλβερμπελ που τή στιγμή εκείνη είχε σηκωθή όρθιος με τό σπαθί στο χέρι.

— Προδοσία! Κατάσκοποι! Ξεφώνισε ό πειρατής, τραβώντας τό γιαταγάνι του.

— Αλλά για μία στιγμή ό Σίλβερμπελ πήδησε μπροστά στον πειρατή και τον τρύπησε με τό σπαθί του.

Ο πειρατής άφησε μία διαπεραστική κραυγή κι' έπεσε μπρούμυτα, ενώ ό πλοίαρχος με άρπαξε από τον ώμο και μ' έσπρωχνε τρός τά έμπρός:

— Τρέξε! Τρέξε! Και σ' ακολουθή! φώναξε.

Έτρεχε πίσω μου μέχρις ότου διαπιστώσαμε πως δεν μάς κυνηγούσε κανείς και σάν φθάσαμε στον θράχο, πέρασε μπροστά μου και σε λίγο θρεθήκαμε πάλι στην παραλία που είχαμε αποβιβαστή.

— Ένα σφύριγμα του κάλεσε μία θάρκα και δέκα λεπτά αργότερα θρικόμαστέ επάνω στο πλοίο μας.

Πού είχε πάει ό λεπτοκαμωμένος Σίλβερμπελ; Έξαφανίσθηκε! Και στή θέσι του στεκόταν ένας πραγματικός άνδρας. Ο πλοίαρχος Σίλβερμπελ δεν ύπήρχε πιά. Ο κομψός εκείνος άξιωματικός θρικόταν τώρα στή γέφυρα κι' εξαπέστελλε διαταγές σάν κεραυνούς.

— Παιδιά! φώναξε. Ο Σάρκευ, ό πειρατής θρίσκειται στο νησί. Τό καράβι του, ό «Κόκκινος Άιτλς», είναι αγκυροβολημένο και τον περιμένει. Πιστεύω πως ξέρω τή φωνή του. Δεν μάς έμποδίζει τίποτα να φτάσουμε ως εκεί παρόλ μόνον ή έλλειψις του άνεμου. Έχομε όμως τίς θάρκες μας. Έμπρός, παιδιά! Σκότωσα έναν πειρατή. Ο Σάρκευ θά μυρίστηκε ήδη τον κίνδυνο και θά βάζεται να γυρίση στο καράβι του. Πρέπει να τούς έπιτεθούμε πριν προφτάσουν να πάνε στον «Κόκκινο Άετό». Κατάλαβατε; Ρίγτε στή θάλασσα κι' άλλη μία θάρ-

κα. Έτοιμάστε τά τσεκούρια σας και τά γιαταγάνια σας!

Φαντασθήτε, αν μπορέιτε τον ένθουσιασμό μου. Η έμμιχλη άρχισε να υποχωρή. Σε λίγο θά καθάριζε ό άκεανός και τό νησί θά φαινόταν ολόκληρο. Κονιά μου, ψυχρός και γελαστός στεκόταν ό πλοίαρχός μου με ξεγυμνωμένο τό σπαθί του. Κάθε τόσο μιλούσε στους κωπηλάτες κι' ή μεγάλη θάρκα μας γλυτρούσε με ταχύτητα άκολουθουμένη από τή δεύτερη.

Σάν πήραμε τή στροφή του νησιού, άκούσαμε φωνές και ούρλιασματα.

— Οι πειραταί κάτι θά μυρίστηκαν, είπε ό πλοίαρχος. Ο Σάρκευ προσπαθεί να ξαναγυρίση τό συντομότερο στο καράβι του.

Σηκώθηκε όρθιος και φώναξε στους κωπηλάτες: — Θάρρος παιδιά. Θά σάς δείξω πως «πλευρίζουν» τά καράβια.

Σέ λίγη ώρα σχεδόν όλοι οι άνδρες τής θάρκας μας θρικόταν πληξ στο πειρατικό καράβι.

— Έφοδος! φώναξε ό Σίλβερμπελ.

Σέ μία στιγμή θρεθήκαμε όλοι σκαρφαλωμένοι στα πλευρά του καραβιού. Ο Σάρκευ μάς περίμενε. Άντίκρουσα τό σκληρό του πρόσωπο, ενώ σκόπευε κατ' επάνω μου με τό πιστόλι του και ως έκ θαύματος γλύτωσα από τή σφαίρα του. Αργότερα, ενώ ένας άλλος πειρατής, ένας νέγρος, τρυπούσε τή θάρκα μας με μία χονδρή σφαίρα και τό νερό άρχισε να την πλημμυρίση, ό Σίλβερμπελ κι' εγώ σκαρφαλώσαμε στο καράβι, ακολουθούμενοι από τούς γενναίους ναύτες μας.

Τά ντουφέκια δεν χρησίμευσαν καθόλου. Πολεμήσαμε στήθος με στήθος με τά γιαταγάνια και τά τσεκούρια κι' ό Σίλβερμπελ, με ματωμένο τό σπαθί του, ήταν πανταχού παρών! Πειραταί που τά δνόματά τους έσπερναν τον τρόπο στους άκεανούς και στην Ισπανία ολόκληρη, εξαπλώνονταν κάτω μπροστά σ' εκείνο τό

οπαθί που μοι φαινόταν μαγικό και που τό διηύθυε ένας πραγματικός άριστοτέχνης. Δεν είχαμε ποτέ φαντασθή πως ό άνθρωπος που τον περιγελούσαμε για τήν άσπογη κοιμψότητά του για τό καθρέφτισμά του και τίς πούδρες του, πως θά έδειχνε τέτοιο θάρρος, τετοιαν άντοχή κι' έπιδειότητα μέσα σ' εκείνη τήν κόλπει που δημιουργήθηκε επάνω στο πειρατικό καράβι.

Μέσα σ' εκείνη τήν καταπληκτική μάχη άδίασα και τά δυό μου πιστόλια, σκέτωσα δυό τρεις πειρατάς με τό άσφαιρο όπλο μου, χτυτώντας τό στα κεφάλια τους μ' όλη τή δύναμη των νεύρων μου, κι' ύστερα τράβηξα τό κοφτερό μου μαχαίρι κι' ακολουθήσα τον Σίλβερμπελ που άνοιγε δρόμο για να φτάση τον Σάρκευ, που περιστοιχιζόμενος από μερικους έμπιστους του, έδινε τά τελευταία χτυπήματά του.

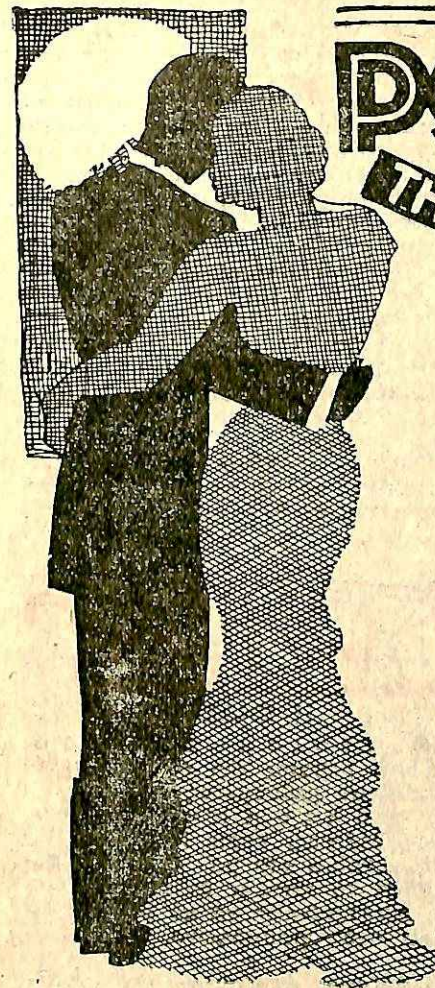
— Έμπρός, παιδιά! Άνεβήτε στή γέφυρα! Σκοτώστε τούς άτιμους!

Η φωνή του Σίλβερμπελ άντήχησε σάν σάλπιγγα που μάς έκανε ν' ανατριχιάσουμε. Κι' ενώ ό Σίλβερμπελ κι' εγώ ώρμούσαμε ακολουθούμενοι από καμιά δεκαριά δικούς μας, οι άλλοι ναύτες είχαν ξεκαθαρίσει τό κατάστρωμα. Ο νέγρος που μάς είχε τρυπήσει τή θάρκα, δέχτηκε μία σφαίρα καάστηθα. Ο πειρατής αυτός ήταν επικίνδυνος, και γι' αυτό τό θύθησα τό μαχαίρι μου ως τή λαβή στο στήθος του, γονατίζοντας επάνω του. Σάν σηκώθηκα όμως, είδα τον Σάρκευ ν' άνεμίζη τό τεράστιο γιαταγάνι του, ενώ ό Σίλβερμπελ άποθούσε τά χτυπήματά του με τό σπαθί του. Σε μία στιγμή, όμως, έκανε ένα πλάγιο πήδημα για ν' άποφύγη ένα θανατηφόρο χτύπημα του Σάρκευ και μ' εύλογισία γάτας έμπηξε τό κοφτερό σπαθί του στην κοιλιά του αντίπαλου του.

Ο Σάρκευ σωριάστηκε στο κατάστρωμα! Οι σύντροφοί του διελύθησαν και έξοντώθησαν: άλλοι έπεσαν στή θάλασσα προτιμώντας τον πνιγμό από τή σύλληψη που θά έσήμαινε τήν άγχνη γι' αυτούς, ενώ άλλοι θρίσκονταν στο κατάστρωμα νεκροί κοντά στους γενναίους ναύτες μας που θρήκαν και αυτοί τον θάνατο.

Έτσι έξοντώθηκε ό θαλασσοδύκος από τον μικροσκοπικό πλοίαρχο Σίλβερμπελ κι' ό Άτλαντικός Ωκεανός άπηλλάγη από τον άδυσώπητο πειρατή που μετέβαλλε τά καράβια σε πυροτεχνήματα.

Σ. ΟΒΟΛΚΕΥ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΣΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

την οίνταξι του μοιράρχου Άποστόλου Γκανά που είχε πεθάνει από καρδιακό νόσημα λίγα χρόνια πριν. Ήταν τον Οκτώβρη του 1914, όταν ή Άννα έγνωρίσθηκε στο σπίτι μιας φιλενάδας της, τής Δημητρούλας, που είχε πάει να τή χαιρετήσει για τή γιορτή της, με τον Τάκη Γεωργιάδη. Ο Τάκης ήταν ένας ψηλός μελαχρινός νέος, με λεβέντικη κορμοστασιά, με έξυπνα δραστήρια μάτια και με κατάμαυρα σάν έθένου σκαλωτά μαλλιά. Σε μία στιγμή, που στο παχινίδι τής υπερλίνας, ό Τάκης έπηρε με τήν άφέλεια, που χαρίζει ή εύθυμη συναναστροφή τήν Άννα από

σου...». Έσφιγγε τό γραμματάκι του νέου ή Άννα στο χέρι της σάν να κρατούσε ένα θησαυρό.

Λίγες μέρες αργότερα ό Τάκης έμπαινε στο σπίτι τής κ. Άφροδίτης Γκανά, χωρίς ή γειτονιά να ξέρη αν ήταν άρραβωνιαστικός τής Άννας ή τής μεγαλύτερης αδελφής της, τής Ευτέρπης.

Τά όμορφα φθινοπωρινά βράδια έβγαιναν ό Τάκης και ή Άννα περίπατο, στη Λεωφόρο Άλεξάνδρας. Μέσα στο έρωτικό μεθύσι τους, και κάτω από τό τρεμουλιαστό φεγγοδόλημα των άστρων, έπλεξαν τό γλυκό όνειρο τής άγάπης των... Μά ή βουθή σπαρτακτική τραγωδία που έπαίζονταν στο σπίτι τής Άννας από τήν ήμέρα που μπήκε σάν άρραβωνιαστικός ό Τάκης, έξεσπασε. Η μεγαλύτερη αδελφή της, ή Ευτέρπη, που ήταν μία ξανθα κοπέλλα με βερνιολυγερό κορμί και πού ή κομψή τάγια της είχε έναν άέρα άρχοντιάς, έπεσε να πεθάνη μόλις άκουσε ότι θά παντρευόταν ή αδελφή της. Η αλήθεια ήταν ότι και οι δυό αδελφές ήταν πολύ όμορφες και εκείνος που θά πάσχιζε να διαλέξη τήν όμορφότερη άνάμεσα στις δυό τους, θά θρικόταν στή θέσι του λαϊμαργου παιδιού, που δεν ξέρει ποιά όμορφο γλυκό να πρωταρπάξη. Μά ή άμοιρη ή Ευτέρπη ύπέφερε από ύστερικά. Κι' ό γιατρός είχε πη στή μητέρα της να πασιήση να τήν παντρώψη τό γρηγορότερο. Τώρα λοιπόν που ή κ. Άφροδίτη Γκανά έβλεπε τήν Ευτέρπη της να λιώνη μέσα με τήν ήμέρα σάν τό κερί, έφοδώνταν με τυχόν ή Ευτέρπη κάνη καμιά τρέλλα και φύγη πριν άπ' τήν ώρα της από τό μάταιο αυτόν κόσμο.

—Παιδί μου, είπε στην Άννα ή κ. Γκανά, όταν ή Άννα τή ρώτησε τί είχε ή αδελφούλα της και νυχτοξημερώνονταν με κλαμένα μάτια και με θαθεία πονεμένα άναστενάγματα. Παιδί μου, τή χάνομε τήν Ευτέρπη μας. Δέ βλέπω καλά σημάδια. Δεν ήταν ν' άνοίξη ή δική της τύχη;

Συλλογισμένη, πικραμένη και ανήσυχη ή Άννα κλείστηκε στην καμαρούλα της. Άλήθεια ή θέσι τής αδελφής της ήταν απελπιστική. Λίγνευε τό κορμάκι της μέσα με τήν ήμέρα κι' έμοιαζε σάν τό καλαμί που τό δέρνει ό μανιασμένος βορρής. Μιά νύκτα ή Άννα έύπνησε από τίς άγριες φωνές τής μητέρας της. Σάν από θαύμα γλύτωσε ή δυστυχισμένη ή κ. Άφροδίτη τή μεγαλύτερη κόρη της από τήν αυτοκτονία... Βρήκε ένα παλιό ξυράφι του μακαρίτη του άντρα της πάνω στο κρεβάτι τής Ευτέρπης και τήν Ευτέρπη κέρνιη σάν πτώμα. Τότε κατάλαβε ή Άννα πως έπρεπε να κάνη τή μεγάλη θυσία. Και παίρνοντας τήν α-

Η Άννα Γκανά

τό χέρι για να τήν φέρι, να καθίση στή μέση τής συντροφίς, ή Άννα στο άνοιγμα του χεριού του, ένοιωσε τό πρώτο σκίτημα του έρωτα. Μά και ό Τάκης είχε έρωτευθή από τό βράδυ εκείνο τή γλυκομελάχρονη κοπέλλα που τή μεγάλη παθητικά μάτια της άκτινοβολούσαν κάτω από τό στεφάνι των μαύρων μαλλιών.

Δυό τρεις φορές ακόμα συναντήθηκαν στο προλονέ της φίλης τής Άννας. Και εκεί οι ματιές των έίπαν ότι τά χείλη των δίσταζαν ακόμα να πούν. Έπειτα ή Άννα έπηρε τό πρώτο έρωτικό γράμμα άπ' τον άγαπημένο της. Και τό πήρε εκεί μπροστά στην εύθυμη συντροφιά, γιατί ό Τάκης τόβαλε με πολλή μαστοριά μέσα στο πακέτο με τά τσιγάρα. που τό πήρε με τρόπο ή Άννα.

Με πόση λαχτέρα τό διάβασε ή Άννα τό λιγόλογο εκείνο γραμματάκι, σάν βρέθηκε μόνη της. Χωρίς έσένα, τής έγραφεν ό Τάκης, τά ρόδα και τά ζουμπούλια που φαίνονται σάν φλόγες κορμωμένης φωτιάς. Είσαι συ ή άνοίξη τής ζωής μου και θά ήμουν ό πιο εύτυχος άνθρωπος αν υπορθεσά να μη φεύγω ούτε λεπτό από κοντά

—Καθώς ξέρετε, επανέλαθε με με πιδ ήρεμη φωνή, εγώ δέν αξίζω για την τιμή που θέλετε να μου κά- νετε. Δέν μου ταιριάζει ή ζωή που μου προσφέρετε, καί μὴν ξεχνάτε πώς υπάρχουν χιλιάδες γυναίκες καλύτερες από μένα. Σκεφθήτε λι- γάκι πιδ ώριμα, ντόν Ροντριγκέζ.

—Εγώ θά σάς κάνω, απήντησε έ- κείνος ταπεινά, τή ζωή που θέλετε. Θά συστήσω ένα καραβάκι κυνη- γών καί θά πάμε στά δάση καί στούς ποταμούς...

—Δέν θέλετε να με καταλάβετε, ντόν Ροντριγκέζ, δέν θέλετε να με καταλάβετε, τόν διέκοψε ή 'Ινές κουνώντας λυπηρά τδ κεφάλι. Δέν καταλαβαίνω γιατί επιμένετε. Τί θά κάνετε μιά γυναίκα που δέν έκτιμα τόν τρόπο τής ζωής σας καί τδ γού- στα σας; Τί θά έκανα εγώ έναν άν- δρα που είναι διατεθειμένος ν' αρ- νηθί τή ζωή του, από άδυναμία;

—Μά σάς αγαπώ, δεσποινίς.
—Σάς φαίνεται. Έν τούτοις δέν είν' αλήθεια. Βρισκόμαστε σχεδόν σέ μιάν έρημο καί έχετε να κάνετε με μιά πατριώτισσά σας...ντόν Ρον- τριγκέζ.

Μά όσο πιδ γλυκά τδ μιλούσε ή 'Ινές καί προσπαθούσε να τόν κάνει να την καταλάβει, τόσο περισσότε- ρο απέλιζόταν ό Ροντριγκέζ. Μά- σα στή σκέψι του βασίλευε ή ιδέα πώς ή 'Ινές τδ μιλούσε κατ' αυτόν τόν τρόπο για να έκτιμήση περισσό- τερο τόν έαυτό της καί για να κρύ- ψη τόν έρωτα που είχε για τόν 'Αν- τόνιο Μορένι που τώρα είχε εξαφα- νισθί από κοντά της. Αυτή ή σκλη- ρή ιδέα τόν έκανε να άποθηριωθί. 'Αν ή 'Ινές τδ έριχνε μιά ματιά, θά έδλεπε πώς τδ πρόσωπό του ό- λοένα έπαιρνε μιάν έκφρασι πιδ με- γάλου, αφάνταστου θυμού. Κι' έπί πλέον, τή στιγμή εκείνη θυμήθηκε τά λόγια τδ Σιλβα: «Δέν ξέρετε να κάνετε τόν έρωτευμένο». Κι' έ- πρεπε ν' άποδείξει τδ έναντίον.

Ο Ζαμδέζης έτρεχε άριστερά τους, σέ λίγων μέτρων απόστασι : Δεξιά τους άπλωνόταν τδ δάσος. Οι νέγροι του, καθώς κι' οι νέγροι τής 'Ινές, βρίσκονταν μέσα στην πυκνή θλάστη καί δέν θά τολμούσαν να τους πλησιάσουν άν δέν τούς φώνα- ζαν.

Έξωθούμενα, λοιπόν, από τδ θυμό, τά πιδ άπαίσινα ένστικτα τδ Ροντριγκέζ ξύπνησαν καί τόν πα- ρώτρυναν στην πράξι που τή στιγ- μή εκείνη παρουσιαζόταν έξαιρετι- κά εύνοική. Γι' αυτό τδ λόγο δέν ά- πήντησε στά λόγια τής νέας: την άρπαξε ξαφνικά από τή μέση καί την τράβηξε πρds τδ στήθος του.

Υπερήφανη όμως, σάν άπόγονος τδν Γκαρντόζο, ή 'Ινές κατώρθωσε ν' άπαλλαγή από εκείνο τδ σφιζίμο άπομακρύνοντας με τά χέρια τδ πρόσωπο που ήθελε να πλησιάση τδ δικό της καί κτυπώντας το με δυνα- τές γροθιές που δέν έμοιαζαν καθό- λου με γυναίκεία χάδια.

—Αφήστε με!, είπε με άγανάκτη- σι καί χαμηλή φωνή για να μὴν την ακούσουν οι νέγροι. Αφήστε με, ά- θλιε! Δέν φοβάσαστε την έκδίκησι τδ πατέρα μου;

—'Α, ό πατέρας σου! Έκαμε εκεί- νος. Ο πατέρας σου σ' έδωσε σέ μένα καί θά γίνει δική μου. Ξέρω καλά πώς άν έδινα σημασία στά λό-

για σου, θά έκανα άδικα τόν καιρό μου.

Η 'Ινές έννοιωσε μιάν άκαταμάχη- τη έπιθυμία να κλάψη, να έκτεύση. Η σκέψις όμως πώς θ' άπειθυνόταν σ' έναν άνθρωπο κατώτερη ράτσας, τής αύξησε αφάνταστα τις δυνάμεις της. Χτύπησε με όλη της τή δύναμι- στή, στή δεξί μάτι τόν Ροντριγκέζ, αφή- νοντας να τής ξεφύγι μιά θλαστή- μια κι' έπιτυγχάνοντας μιά χαλά- ρωσι στή σφιζίμο, από τδ όποιο κα- τώρθωσε ν' άπαλλαγή με μιάν από- τωμη κίνησι. Τότε ή 'Ινές έκαμε ένα πήδημα πρds τά όπλα καί έστησε τδ ντουφέκι έναντίον τδ Ροντρι- γκέζ που μούγκριζε από την άπελ- πισία του.

—Σκοτώστε με!, ούρλιασε. Σκο- τώστε με! ΕΙδ', άλλως θά σάς σκο- τώσω εγώ άργά ή γρήγορα. Ο ά- γών μας μόλις άρχισε, 'Ινές, καί θάναί άγών θανάτου.

Κι' εξαφανίστηκε μέσα στή δάσος. Μόνον όταν τδ μισαρό έκείνο πρό- σωπο άπομακρύνθηκε, ή ήρωική νέα ξάπλωσε στή έδαφος κι' έκλα- ψε... Μά τή στιγμή εκείνη κι' ένα άλλο ανθρώπινο πλάσμα άπομακρυ- νόταν από τδ αντίθετο μέρος, που δέν ήξερε να πη ποιός ήταν. Μιά λευκή σιλουέττα "Ενα φάντασμα ί- σως...

IV

Ο ΣΙΛΒΑ ΓΚΑΡΝΤΟΖΟ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ

Τδ καραβάκι τδ Σιλβα Γκαρντό- ζο είχε εήη ποταμόβαρκες, πιδ γε- ρές καί μεγάλες από τις συνήσιμέ- νες πιρόγες. Κάθε θάρκα είχε πλη- ρωμα πέντε άνδρών, τέσσερις νε- γρους κι' έναν λευκό, έκτός από τή θάρκα τής 'Ινές καί τδ Γιουσούφ, που ξεχώριζε από τις άλλες.

Κι' οι έξη θάρκες ξεκίνησαν τή χαρταυγή άκολουθώντας τδ ρεύμα τδ ποταμού καί σέ λίγη ώρα έφτα- σαν κάτω από τή νέα γέφυρα. Η 'Ινές, στήν πρύμνη τής δεύτερης θάρκας, ένώ ό Γιουσούφ καθόταν στήν πλώρη, άνεγνώρισε άμέσως, επάνω σ' έναν πυργίσκο από εκεί- νους που χρησίμευαν για παρατηρη- τήρια τδ έργου, τις σιλουέττες τδ Ροντριγκέζ καί τδ Βάσκο που χαιρετούσαν με τις κάσκες τους. Μά ή έκδήλωσις εκείνη έκ μέρος τδ διωγμένου άρραβωνιαστικού δέν τής έκανε καμιάν αίσθησι:

«Ξέχασε κιόλας, σκέφτηκε, καλύ- τερα έτσι». Κι' έστρεψε τδ βλέμμα της πρds τδ δάσος.

Υστερα από κάμποση ώρα, είχαν περάσει την Κακένζη σχεδόν πέντε χιλιόμετρα, ή μορφή τδν άκτιών άλλαξε αισθητά : Παρουσιάζονταν πιδ έλάνδεις. Πυκνά κλαριά έκλει- ναν τδ φάρδος τδ ποταμού καί ά- φηναν μόνο μιά στενή δίοδο, που μό- λις μπορούσαν να περάσουν οι θάρ- κες. Κάθε στιγμή ώραιότατα που- λιά με χρωματιστά φτερά διάχυ- ζαν τόν ποταμό, αφήνοντας διαπερα- στικά κρωξίματα, ένώ κάμποσοι κροκόδειλοι, άκίνητοι επάνω στή νε- ρά παρατηρούσαν τδ πέρασμα τής κάθε μιάς θάρκας.

Υστερα από ένα μίλι ταξίδι, ό Σιλβα έδωσε ένα σήμα να πλησιά- σουν την ξηρά, έπειδή σ' εκείνο τδ σημείο τδ δάσος ήταν εύνοική για κυνήγι τής αντίλοπης, κι' ό Ζοζέ Κο- χίντο, άρχηγός τής πρώτης θάρκας,

την ώδήγησε άνάμεσα στις στέπες που σκέπαζαν την άριστερή όχθη τδ ποταμού. Οι στέπες τέλειωναν στή πέρασμα τής θάρκας τδ Κοχίν- το, αλλά μόλις πέρασε απ' αυτές, έννοιωσε σάν να προσέκρουσε κάπου καί ένας παράξενος θόρυβος άκού- στηκε, που έφτασε ως τή θάρκα τής 'Ινές που βρίσκόταν σέ άρκετ ή από- στασι από τή θάρκα τδ Κοχίντο. Ο Γιουσούφ τινάχτηκε από τή θέσι του κι' άρπαξε τδ ντουφέκι του, ένώ ή 'Ινές κάπως άνησυχη από τδ γε- γονός, άντελήφθη πώς κι' ό 'Αλγε- ρίνος ήταν τρομαγμένος, έπειδή, έ- στω καί για λίγες στιγμές, έχασε την ψυχραιμία του καί παρακολού- θούσε μ' άγωνία εκείνο που συνέ- βαινε...

Πράγματι, μπροστά σ' όλων τδν κυνηγών τά μάτια διαδραματίστη- κε μιά άβροπτη σκηνή: ή θάρκα τδ Κοχίντο άρχισε να σηκώνεται σάν κάτι να ύπληχε μέσα στή νερά καί την έσπρωχνε πρds τά επάνω, ως που μιά γκριζά μαζά ξεπρόδα- λε στην έπιφάνεια τδ νερού φρά- ζοντας τδ πέρασμα τής θάρκας τής 'Ινές, "Ενας ίπποπόταμος! Έκείνο που όλοι θεώρησαν ως θόρυβος, δέν ήταν άλλο από ένα μούγγρισμα ά- παίσιου τδ ίπποπόταμου, που προφα- νώς έξύπνησε με την προσάραξι τής θάρκας επάνω στή ράχη του. Οι άνδρες τδ Κοχίντο, γιά μιά στιγμή νόμισαν πώς ήσαν χαμένοι, γιατί σάν θυμώση ό ίπποπόταμος είναι ως γνωστόν έξαιρετικά έπικίνδυνος. Μά ή σκηνή αυτή τδ άνέκφραστο τδ Γιου- σουφ, ό όποιος δέν άργησε να έπα- νακτήση την παροιμιώδη ψυχραιμία του, τόν είδε να έσπλώνεται μπρο- στά στην πλώρη τής θάρκας καί σκοπεύοντας τδ παχύδερμο στή δε- ξιά μάτι, να τδ πυροβολή.

Τδ ζώο δέν άγωνίστηκε καί πο- λύ. Άνοιξε διάπλατα τις τεράστιες μασσέλες του, άφησε δυδ τρομακτι- κά ούρλιασματα καί σωριάστηκε στή δεξιά πλευρά του, άναποδονυ- ρίζοντας τή θάρκα τδ Κοχίντο καί άναταράσσοντας τά νερά τόσο, που οι κωπηλάται τής 'Ινές γρήγορα γρήγορα άπεμάκρυναν τή θάρκα της για να μὴ βουλιάξη. Κάθε κίν- δυνος είχε περάσει.

—Προσοχή στους κροκαδείλους!, ξεφώνισε άπότομα ό Σιλβα, που εί- χε άντικρύσει τά άπαίσινα αυτά άμ- φίβια που έκαναν τά κοιμισμένα για να πλησιάσουν κρυφά - κρυφά τδ ναυάγιο καί να κατασπαράξουν τούς ναυαγούς.

Χρειάστηκαν άρκετές όμοθρονιές από τή δεύτερη καί την τρίτη θάρ- κα για να σκοταθούν μερικά από εκείνα τά τέρατα καί να άπομα- κρυνθούν τά άλλα, ένώ ό Κοχίντο καί οι άνδρες του, σίγουροι πώς έ- προφυλλάσσοντο από τούς συντρό- φους τους, κατώρθωσαν να σωθούν ξαναφέροντας τή θάρκα στην έπι- φάνεια τδ νερού. Έχασαν τά τρό- φιά τους, αλλά ή ζήμια ήταν μι- κρή, γιατί άμέσως τούς έφωδίασαν μ' αυτά οι άλλες θάρκες καί τδ κυνήγι ύπληξε πλούσιο για όλους.

Σάν βγήκαν στην ξηρά, ό Γιου- σουφ κατάλαβε πώς είχε άποκτήσει άρκετούς φίλους. Σάν πραγματικώς μουσουλμάνος, όμως, απήντησε

στους έπαίνους που τδ έκαναν, φέρ- νοντας τδ χέρι επάνω στή στήθος του καί καί κάνοντας μιά θαθείά ύ- πόκλισι. Τότε ή 'Ινές τδ είπε:

—'Η έτοιμότης σου έσωσε πέντε' άνθρώπους. Πρέπει να είσαι υπερί- φανος γι' αυτό.

Κι' εκείνος τής απήντησε: —'Ο Άλλάχ είπε: «Μὴν είσαι ύ- περήφανος' αλλά ταπεινός. Χαμήλω- νε τόν τόνο τής φωνής σου, γιατί ή πιδ άσχημη καί πιδ δυνατή φωνή είναι ή φωνή τδ γαϊδάρου».

Τέσσερις ήμέρες άργότερα είχαν σχηματίσει όλοι τή γυνάμη πώς ό Γιουσούφ ήταν ένας ιδιόρρυθμος άνθρωπος. Στις άρες τής άναπαύ- σεως έμενε πάντα μόνος. Δέν επέ- τρεπε να τόν σεβείρουν οι νέγροι. Δέν τούς επέπληττε ποτέ, ούτε κι' όταν ήταν άνάγκη να τδ κάνει. Τους βοηθούσε στις πιδ σκληρές δουλειές τους καί γενικώς τούς υπερίσπιζε.

Ένα θράδυ — τδ κυνήγι τής ή- μέρας εκείνης ήταν θαυμάσιο—ό Σιλβα τδ είπε:

—Έχασα έναν καλό κυνηγό, άλ- λά έβρηκα έναν άλλον άφθαστο.

Κι' ό Γιουσούφ, απήντησε: —Κανείς δέν είν' άνώτερος από κανέναν, γιατί μόνον ό Άλλάχ θέ- λει τις ψυχές καί μπορεί να κρίνη την άνωτερότητα τδν πιστών του.

Οι δουλειές πήγαιναν καλά. Κά- θε δυδ-τρείς ήμέρες έφθαναν ως έ- κεί, είτε διασχίζοντας τόν ποταμό, είτε από την ξηρά, οι έμποροι από τδ Καττέντζι με τούς δούλους τους, κι' έπαιρναν μαζί τούς τά προϊόντα τδ κυνηγιού αφήνοντας στήν Σιλ- βα άρκετά χρήματα.

Στδ σημείο εκείνο τής ζούγκλας βρίσκονταν έδω καί δέκα ήμέρες κι' ό Σιλβα σκεφτόταν να ξαναπάρη τόν δρόμο τδ Ωκεανού, όταν ξα- φνικά παρουσιάστηκε ό ντόν Ροντρι- γκέζ.

—Τί νέα; ρώτησε ό Σιλβα κατσο- φιάζοντας σάν είδε πώς ό συμπατρι- ώτης του ήταν κι' αυτός σκεπτικός.

—Άσχημα νέα, ντόν Σιλβα. Δέν ξέρω πώς να σου μιλήσω.

Κι' άναστέναξε.

—Μίλησε άμέσως, διάβολε!, είπε ό κυνηγός με θυμό. Με πήρες για

καμιά γυναί- κούλα; Έμπρός, μίλησε! Μήπως πρόκειται για τόν Βάσκο;

—Ναί. Έξαφα- νίστηκε έδω καί δυδ μέρες παίρ- νοντας μαζί του δέκα χιλιάδες σκούδα.

Ο Σιλβα νόμι- σε πώς δέχτηκε μιά καμτσικιά κατάμουτρα κι' έκαμε ένα βήμα πρds τόν Ρον- τριγκέζ, τρέμον- τας.

—Πές μου την αλήθεια, ντόν Ροντριγκέζ.

—Μά νομίζεις πώς άστειεύο- μαι;

—Πάει καλά, μουμούρισε ό Σιλβα.

Υστερα άπομα- κρύνθηκε, μπήκε

στη σκηνή του καί ξαναγύρισε σέ λίγα λεπτά τής ώρας μ' ένα γράμ- μα, τδ όποιον έδωσε στήν ντόν Ρον- τριγκέζ λέγοντάς του:

—Πάθε αυτό τδ γράμμα. Η Τράπε- ζα τδ Σέρπα-Πίντο θά σου πληρώ- ση τις δέκα χιλιάδες σκούδα. Γειά σου!

—Μά, αγαπητέ Σιλβα, άρχισε ό Ροντριγκέζ. Μου φαίνεται πώς παρε- ξήγησες τά λόγια μου... Ποιός σου είπε να μου δώσης τά χρήματα; "Ε- καμα άσχημα που σου είπα ότι συνέ- βη; Μου φαίνεται, πώς μαζί μας πρέ- τει να μιλάμε καθαρά. Ξεχνάς, άλ- λως τε, πώς κοντεύουμε να γίνωμε συγγενείς;

—Ποτέ!, ούρλιασε ό κυνηγός κι' ό Ροντριγκέζ άχρίασε, σκεπτόμενος πώς ή 'Ινές θά είχε πη στήν πατέρα της ότι συνέβη τδ θράδυ τής παρα- μωνής τής άναχωρήσεως τους.

—Ποτέ!, επανέλαθε ό Σιλβα. Δέν μπορώ να είμαι κατώτερός σου σέ τί- ποτα. Σου έδινα την 'Ινές με την πε- ποίθησι πώς είμαστε όμοιοι, άλλ' έφ' όσον δέν είμαστε πιά, έξ αίτίας τδ καταραμένου τδ γιουδ μου.... καί σέ γνώρισα άρκετά καλά...., προ- σέθεσε, φύγε, ντόν Ροντριγκέζ! Φύγε, άθλιε! έμούγγρισε. "Ηρθε με μιά κακή είδησι, με την έλπίδα πώς μ' αυτή θά μάς ταπεινώνες καί θά μάς άνάγκαζες να... άθλιε!

—Μά τί σου γέμισε τδ κεφάλι, Σιλ- βα; μουμούρισε ό έπιχειρηματίας κρατώντας, για καλό καί για κακό, κάποια σχετικήν απόστασι από τόν Σιλβα.

Ο Σιλβα Γκαρντόζο ήταν έξω φρε- νών. Οι άνθρωποι του παρακολουθού- σαν όλη τή σκηνή καί έπαιρναν έχ- θρική στάσι έναντίον τδν Ροντρι- γκέζ, παρ' όλο που δέν άκουσαν την αίτία τής λογομαχίας. Ο Ροντρι- γκέζ μάταια προσπαθούσε να βρή τόν λιγώτερο δειλό τρόπο άπομα- κρύνσεως, θυμώνοντας συγχρόνως καί με τόν έαυτό του για την άστο- χη συμπεριφορά του.

Για μιά στιγμή, ή φωνή τδ άρχη- γού άκούστηκε:

—'Ινές! 'Ινές! Ποδ είσαι;

—Έδω, πατέρα!, απήντησε ή νέα

—Αφήστε με! είπε με άγανάκτησι καί χαμηλή φωνή ή 'Ινές. Αφήστε με, άθλιε!

ποδ βρίσκόταν μέσα στή σκηνή, έ- πειδή έμαθε τόν έρχομό τδ Ρον- τριγκέζ.

Βγήκε έξω.

—Νά με, πατέρα!

—Βλέπεις αυτό τδ σκυλί; ρώτη- σε ό Σιλβα. Τδ βλέπετε όλοι σας; προσέθεσε άποτεινόμενος πρds τούς κυνηγούς. Λοιπόν, ήξερε πώς ή κό- ρη μου δέν τόν ήθελε γιατί τόν θεω- ρούσε δειλό καί άνανδρο, πράγμα που πολλές φορές προβλέπουν οι γυ- ναίκες καλύτερα από μάς. Καί ξέ- ρετε τί έκανε αυτός ό άνάξιος για να κατακτήση την καρδιά τής κό- ρης μου; "Ηρθε καί μου είπε πώς ό Βάσκο τδ έκλεψε δέκα χιλιάδες σκούδα.

—Συγγνώμη..., ετόληψε να προ- φέρη ό Ροντριγκέζ κατάχαρος από τδ φόβο του, αλλά ένα άπειλητικό μούγγρισμα έκ μέρος τδν κυνη- γών τόν έκαμε να σωπάση.

—Αθλιε!, φώναξε ό Γιουσούφ κι' όλοι στράφηκαν πρds εκείνον σάν να είχε μιλήσει ένας δικαστής.

—Ναί, είναι ένας άθλιος!, επανέ- λαθε ό Σιλβα κουνώντας τδ κεφά- λι. Έγώ τδ έδωσα πίσω τά χρή- ματά του, αλλά έσύ, 'Ινές μου, πρέ- πει να τόν φτύσης στή πρόσωπο! Φτύσε τον!

—Πατέρα μου, είπε ή νέα άγκα- λιάζοντας τον σφιχτά καί φιλώντας τον. 'Ας τόν αφήσωμε στην τύχη του. Έγώ τδ είμαι σχεδόν εύγνώ- μων γιατί σου άνοιξε τά μάτια τε- λικά. 'Ας φύγωμε, γιατί δέν τδ ά- ξίζει ούτε κι' ό θυμός μας.

Καί τράβηξε απ' εκεί τόν πατέ- ρα της, ένώ ό Ροντριγκέζ έβρισκε την κατάλληλη στιγμή για να προ- χωρήση πρds τδ δάσος καί να εξα- φανισθί.

Ο ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΟΛΥΤΙ- ΜΟΣ

Τρελλός από τόν θυμό του καί ά- πό την άποτυχία του, που εόημαινε τδ σβύσιμο καί τής τελευταίας του έλπίδας για την 'Ινές, ό Ροντρι- γκέζ Γκαρθία έτρεξε μέσα στή δά- σος ως που έφθασε εκεί που τόν πε- ρίμεναν οι δυδ νέγροι του. Όταν τόν είδαν οι νέγροι, στή πρόωπό του δέν φαινόταν πιά ούτε ίχνος θυ- μού, ούτε τδ μί- σος τδ έφού- σκωνε τδ στήθος.

— Ξαναγυρίστε στήν καταλισμό είπε στούς νέ- γρους.

Σάν έμεινε μό- νος, καβάλησε τδ άλογό του καί σιγά - σιγά έφτασε ως τδ τέ- λος τδ δάσους, άλλ' έπειδή έκα- νε μιά καμπύλη πορεία, κατ' ού- σίαν δέν είχε ά- πομακρυνθί ου- τε πεντακόσια μέ- τρα από τόν τό- πο που διαδρα- ματίστηκε ή σκη- νή μεταξύ ατόυ καί τδ Σιλβα.

(Ακολουθεί)

καὶ συναντήσετε ἐν τῇ μετὰ τὸ τοιοῦτον ὁδῷ, καὶ
τενὰ προσηυθέητε ἕνα λαὸν τοῖς Ἑθνηκοῖς
χείους. καὶ ἂν παρ' ἑλπίδας δὲν κερδίσετε αὐ-
τοὺς, μὴν ἀπογοητεύητε. Ἀπλῶς ἡ γὰρ τοῦ
μαζαί τὴν ὑπομονὴν σας. Μία ἄλλη κλήρωσις
σας ἐκπονήσῃ.

Χαβάν
ο προβάκιος
των Παραδεισίου

1. Έκδρομη στο ακρωτήριο Ήραϊον Κορινθίας. Στο βάθος ο γνός σπός φάρος. 'Αποστολούς: Παν. Πισσούνης — 2. 'Η χαριτωμένη μικρούλα Ρίτσα Παντοπούλου με κοστούμι θλαχοπούλας στον 'Εθνικό Κήπο. 'Αποστολούς: Ι. Χ. — 3. 'Ομάς Ιατρών, αδελφών και τραυματι. σφοδρών στον κήπο του νοσοκομείου του 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυ. ρού. 'Αποστολούς: Β. Μ. — 4. 'Η κυρία Ε. 'Αναγνώστου, στην επαύλ. της, με τη χαριτωμένη κορούλα της. 'Αποστολούς: Λ. Χ. — 5. 'Ενα μπουμπουκι μέσο στον κήπο. 'Η χαριτωμένη μικρούλα Μαρία Ι. Βα. σιλειάδου. 'Αποστολούς: Κώστας Γ. Ταραστούπουλος. — 6. 'Η γνωστή στο αθηναϊκόν κοινόν αοιδός και πιανίστρια του ραδιοφωνικού στα. θμού Ρώμης δνις 'Ιρις Κολάση μετά του εξασέλφου της κ. Ρίκου Πι. ζάνη Εξωθεν τον Κολιζέου της Ρώμης. 'Αποστολούς: Α. Π. — 7. Τρεις αγαπημένες φιλενάδες στο δμορφο Φαναράκι του Καδῆ — Κισί Κωνσταντινουπόλεως. 'Αποστολούς: Νενέττα Μαρινέλλι, Σοφία 'Ιγ. γλέση και Τζάο Μαυρίδου. — 8. 'Από την έκδρομη της 'Εργατικής 'Ε. στίλας στον Πόρο. 'Αποστολούς: 'Αν. Βροχόπουλος. — 9. Οι δεσποινί. δες Κούλα Ψ. και 'Ελλη Κ. στον 'Αγιο Κοσμά. 'Αποστολούς: Θ. — 10. Μπράς στο αγάλμα του άποδ ανόντος Καμάλ 'Ατατούρκ, στο Σ. ράι. — Μπουρινού Κωνσταντινουπόλεως. 'Αποστολούς: Ι. Διαμάντοβι. — 11. 'Ο νεαρός Δημήτριος Τσιμπερτζόπουλος με λίγα διαλεχτά ροδάκι. να ποικιλίας 'Μισσολι 'Αφροδίτης, καθέναν των οποίων ζυγίζει 520 γραμμάρια. 'Αποστολούς: Α. Τ.

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΚΗ ΣΟΥ

Ένας παράξενος πατέρας

ΛΟΡΝΑ! Μόλις είχε άκουμπήσει τα δάχτυλά της στο πιάνο ή κοπέλλα, την ώρα που οι στερνές χρυσάφιες άχτίνες του ήλιου ξεψυχοῦσαν άπάνω στους τοίχους του σαλονιού. Τρόμαξε καθώς άκουσε τ' όνομά της, γιατί ό θεός της ό κ. Γκάμπρεθ, δέν της μιλούσε σχεδόν ποτέ. Κατά κανόνα τό Φόξγκλοβ Χάουζ γινόταν παράξενα ήσυχο και πένθιμο τέτοια ώρα, κι' οι τόσοι ύπηρέτες τριγύριζαν σαν σιιές. 'Ο άφέντης του σπιτιού δυθιζόταν σίτες σκέψεις του. Ποιές; Κανένας δέν ήξερε. 'Ισως νάβλεπε με φόβο τό μέλλον, ίσως νά συλλογιζόταν τη γυναίκα που είχε τώρα μοναχά τόν τίτλο της συζύγου του.

—Θεϊε; έκανε ήσυχα ή κοπέλλα.
—'Ηθελα νά σου πώ... άν σκοπέυης νά με παρακούσης πάλι, και νά πäs άπόψε κρυφά κάτω στην παραλία...

—'Απόψε δέν θά πάω.
—Κι' αύριο;
Καμιά άπόκρισις. Είδε τό αίμα που άπέδηκε στα μάγουλά της, είδε την κοπέλλα νά σηκώνεται φουρτουνιασμένη και νά πηγαίνει στο παράθυρο.

Συνέχισε:
—Πρέπει νά σου μιλήσω πιό ξάστερα; Καλά! 'Η θά τόν παρατήσης αυτό τόν άνθρωπο, ή θ' άντιμετωπίσης τίς συνέπειες. Κι' άν είσαι πλάσμα λογικό,δέν θά τόν ξανασκεφθής. Μά πάλι, είσαι γυναίκα. Κι' ό Θεός ξέρει, πώς όταν κάνη ένα τέτοιο λάθος μιá γυναίκα, τό πληρώνει. Και θά τό πληρώσης!

Μιά άγρια, θανάσιμη σχεδόν άπειλή άντιλάλωση στή φωνή του. Περίμενε.
'Η λεπτή κοπέλλα όμως στεκόταν άκίνητη στο παράθυρο. Τά καστανά μαλλιά της κι' ή νταντελλένια τραχηλιά της άνέμιζαν απαλά. Μά τά μάτια της έτρεχαν μακριά.

—Λόρνα!
'Ο γέρος πετάχτηκε άπάνω, όργισμέ-

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ
ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΛΙΦΑΣ

—Ναί, άκουσα την κάθε σκληρή κι' άχρηστη λέξη, είπε ή κοπέλλα, ένφ τή χείλη της έτρεμαν.

—Λόρνα, είπε ο Γκάμπρεθ πιδ ήσυχα. Δεν πρέπει να τον ξαναδής αυτόν τόν άνθρωπο, αυτόν, που τόν ώνόμαζα άλλοτε παιδί μου... Τού άπηγόρευσα να ξαναπατήση έδώ, γιατί τόλμησε ν' άνοιξη τή γραφείο μου κρυφά τή νύχτα και να με κλέψη.

Τά μεγάλα σταχτιά μάτια της κοπέλλας άστραφαν.

—Δέν τώκανε αυτό! φώναξε. Τό πιστέψατε έπειδή θέλατε να τό πιστέψετε. Μπορούσε ν' άποδείξη την άθωότητά του, αλλά μ' έναν τρόπο που θα σάς πλήγωσε βαθειά, και θε θέλησε. Έγώ τόν ύπερασπίζομαι τώρα που λείπει, σέβομαι όμως τή σιωπή του. Άλλά έσεις που μπορούσατε να διώξετε τό παιδί σας, που τό άπειλήσατε με φυλάκιση, μόνο και μόνο έπειδή αγαπάτε τυφλά τόν έτεροθαλή τόν άδελφό, δεν θα καταλάβετε ποτέ. Ο καιρός όμως θα τή φανερώση όλα. Τό ξέρω.

—Τί ξέρεις; ψιθύρισε ο Γκάμπρεθ σιγά. Είχαμε άποδείξεις. Τε κλεμμένα χαρτιά δρόθηκαν στό δωματίό του.

—Άλήθεια; έκαμε ή κοπέλλα ειρωνικά. Δεν πειράζει, θείε. Άς μη συνεχίσουμε τή συζήτηση. Οι τοίχοι έχουν αυτά έδώ.

Αυτό σημαίνει πως κάποιος πληρώνει τούς ύπηρέτες για να κρυφακούνε. Γι' αυτό με παρακολούθησαν κι' έμένα κι' είδαν ότι κατέβηκα άργά τή νύχτα στην παραλία. Άλλά δεν κρύβομαι. Ναι, συναντώ τόν άνδρα που σέβομαι κι' αγαπώ. Κι' αυτός δεν φοβάται. Έρχεται με τή θάρρα έδώ, άφού τού έχετε άπαγορεύσει να πατήση στην περιοχή σας. Μα γιατί τόν μισείτε; Δεν είσθε κακός. Να σάς τόν πώ έγώ: Μισείτε τόν Χάρρυ, τό μικρότερο γυιό σας, γιατί αγαπήσα αυτόν αντί ν' αγαπήσω τόν Κέννεθ, τό μεγαλύτερο. Και μιά κι' ήλθε ή ώρα, θα σάς τό πώ. Ποτέ, ποτέ δεν θα παντευθώ τόν Κέννεθ, κι' άς είνε όλος ο κόσμος με τό μέρος του έναντίον τού Χάρρυ.

Γιά μιá στιγμή νόμισε πως τόν είχε νικήσει. Πώς τή άπλά της λόγια θα μαλάκωναν τή καρδιά του, θάνοιγε τή μάτια του να μαντέψη.

Έκείνη όμως τή στιγμή, χτύπησε ή πόρτα κι' άνοιξε άμέσως. Ένας ύπηρέτης φάνηκε, κρατώντας ένα γράμμα. Ύποκλήθηκε δέβαια τυπικά, αλλά ή Λόρνα πρόφθασε να ιδή ένα παγωμένο χαμόγελο στό χείλη του.

—Έχει δικαίωμα να μās ένοχλή όποτε θέλει, αυτός ο άνθρσπος! φώναξε ή Λόρνα, μόλις ξανάκλεισε ή πόρτα. Αιτός ο κατάσκοπος έφερε τή διχόνοια στό σπίτι. Τώρα βρήκε για πρόσχημα να φέρη τό γράμμα...

—Ξέρει τή θέσι του, την διέκοψε ο Γκάμπρεθ, ένφ ο γυιός μου δεν την ήξερε. Όποτε, θα παντρευθής όπωσδήποτε τόν Χάρρυ, έ; Ίσως νάσαστε κιόλας άνδρόγυνο;

—Όχι, άποκρίθηκε ή νέα, ήσυχα. Δεν μου έχει μιλήσει για γάμο. Γιατί, βέβαια, καταλαβαίνει, πως ή κατάστασίς του δεν τού επιτρέπει να προτείνη γάμο σέ καμιά γυναίκα.

—Ακριβώς! Και ούτε ποτέ θα είνε σέ θέσι. Τώρα θα καταλάβης τή δυστυχία του, τώρα που τού έκοφα όλους τούς πόρους. Θα προτιμήση τή φτώχεια, ή κανένα άλλο έγκλημα...

—Δέν θα φταιή αυτός! φώναξε ή Λόρνα άναμμένη. Άναθεώσατε τούς γυιούς σας με τήν ιδέα πως δεν έχουν να φροντίσουν για τό ψωμί τους. Έξ άλλου, συνέχισε, μπορεί να πάρη κι' άλλος λόγος που δεν μου μιλάει για γάμο. Αιτός είνε σήμερα πτωχός, ένφ έγώ έχω περιουσία...

—Σύμφωνοι! Κι' έδώ όμως κάνει λάθος.

—Πώς;.. Πώς τό είπατε αυτό; Τί έννοείτε; Η Λόρνα άνατρίχιασε δίχως να θέλη. Ο θεός έκανε μερικά δήματα, έφθασε στην πόρτα και τότε γύρισε τό κεφάλι. Τό ύφος του ήταν παγωμένο.

—Έννοώ πως άν παντρευθής με τόν Χάρρυ, δεν θαής περιουσία. Άλλο τίποτα δεν σου λέω. Κοιμήσου τώρα, κι' άν αύριο, στό πρόγευμα, νομίζης άκόμα πως ή άγάπη σου μπορεί ν' άνθέξη σέ μιá τέτοια δοκιμασία, άν μου ξαναμιλήσης σ' αυτόν τόν τόνο, δε θαχουμε πιά λόγια, αλλά έργα. Κι' όταν βαλθώ να κιήσω έγώ, νικώ!

«Ποτέ μη ρωτάς μιá γυναίκα γιατί δεν αγαπάς»...

ΧΡΥΣΟΡΡΟΔΙΝΗ πρόβαλε ή αύγή τήν άλλη μέρα. Τέλειωσε πιά ή άπέραντη κι' άύπνη νύχτα. Πιδ άσπρη κι' από τό κατάλευκο πρωϊνό της φουστάνι, κατέβηκε ή Λόρνα τή φαρδιά δρόμνη σκάλα τού παλιού άρχοντικού. Τά χείλη της ήταν σφιγμένα, τό κεφάλι της ψηλά.

Ο Γκάμπρεθ βρισκόταν κιόλας στην τραπεζαρία. Ο Κέννεθ έλειπε άκόμα, είχε πάει μέρες κυνηγι μ' ένα φίλο του, κι' ή κυρία Γκάμπρεθ, ή δευτέρα γυναίκα τού θείου της, δεν έπαίε τώρα πιά κανένα ρόλο στην καθημερινή ζωή τού σπιτιού.

—Άργησες, είπε στην άνεψιά του, χαμογελώντας άνεπαίσθητα. Θέλεις καφέ;

—Όχι, δεν πεινώ.

—Α! Δεν μου κάνει έντύπωσι.

Πήρε ένα γράμμα στό χέριά του, κι' άνήγγειλε με δραχνή φωνή:

40

—Νά! Έρχεται ο Κέννεθ σήμερα. Καί φέρνει, μαζί του και δυό κυνηγετικά σκυλιά, που σκέπτεται, λέει, να τή ντρεσάρη. Για πόνο σκοπό, δεν ξέρω.

Η Λόρνα δεν πρόσεξε τήν τελευταία φράσι. Η στενοχώρια της έσφριξε τήν ψυχή σ' όνομα τού Κέννεθ. Βέβαια, της φερόταν πάντα εύγενικά, δεν μπορούσε να πη. Μονάχα, τώρα τελευταία, είχε καταντήσει μαρτύριο να κάθεται άντικρυ του στό τραπέζι και να βλέπη τό κεντηρό χαμόγελο στό καστανά του μάτια. Τώρα όμως: Τώρα που οι μάσκες έπρεπε πιά να πέσουν; Τώρα που θα μάθαινε πως έχανε όριστικά τήν καρδιά και τήν περιουσία μιās γυναίκας; Ό, έπρεπε να ξεκαθαρίση τήν κατάσταση, άμέσως, πριν έλθη κι' αυτός.

—Χθές τό βράδυ, άρχισε σιγά, μου είπατε κάτι για τήν περιουσία μου... Μήπως σημαίνει... είνε δυνατόν να σημαίνη ότι πατήσατε τόν όρκο σας, ότι χρησιμοποιήσατε τή λεπτά που σάς είχε αφήσει για μένα ο πατέρας μου;

Πετάχθηκε με θυμό από τήν καρέκλα του.

—Σημαίνει πως τή λεπτά πρόκειται να τή πάρης σ' ένα χρόνο, κι πώς άν δεν φερθής όπως θέλω έγώ, δεν θα τή πάρης ποτέ.

—Άλήθεια!

—Έμεινε μιá στιγμή κεραυνοχτυπημένη. Ήταν χλωμή σαν άντασμα.

—Μου φαίνεται πως θέλετε να με σπρώξετε στην άπελπισία. Α περιμένω τήν κληρονομία τού πατέρα μου, να μου τήν δώσετε τήν ημέρα και τήν ώρα που πρέπει. Είμαι γυναίκα, και ξέρω πως δεν εκτιμάτε και πολύ τίς γυναίκες, θείε Γκάμπρεθ. Άλλά θα ύπερασπισθώ τή δικαιώματά μου!

Με χαμηλή, κοφτή φωνή, άποκρίθηκε ο γέρος:

—Τά λεπτά σ' άφησε ο πατέρας σου υπό τόν όρον ότι δε θα παντρευθής χωρίς τήν συγκατάθεσί μου. Άν άμφιδόλλης, να ιδής τή διαθήκη.

—Ψέματα! φώναξε, κι' ή φωνή της έτρεμε. Αιτά τή φτιάσατε έσεις με τόν Κέννεθ. Δεν γράφει τέτοιο πράγμα ή διαθήκη σου πατέρα μου.

—Σιωπή! ψιθύρισε αιτός. Πώς τολμάς; Τό γράφει... και δεν τό γράφει. Είνε ένα συμπλήρωμα της διαθήκης, και διαβάστηκε τήν ίδια μέρα της κηδείας, τότε που εσύ ήσουν άρρωστη και δεν μπορούσες να παραστής. Δεν σκεπτόμουν να στό ύπενθυμίσω, αλλά μ' αναγκάζεις. Πάντως είμαι άποφασισμένος να εκτελέσω τή διαθήκη τού καϊμένου τού άδελφού μου κατá γράμμα. Τώρα πήγαινε και πές στό Χάρρυ ότι είσαι έτοιμη να τόν παντρευθής. Θα δοκιμασθής ή άγάπη του για σένα. Άλλά, θυμήσου αυτή τήν ώρα. Όταν πωλήσης και τό τελευταίο σου κόσμημα, να μη πής πως δεν σέ πηρεϊδοποίησα όσο έπρεπε.

Η Λόρνα τραβήχτηκε σιγά-σιγά από κοντά του, με φρίκη. Άν ήταν άλήθεια;.. Κι' όμως, κάτι της έλεγε μέσα της, ότι αιτά ήταν ένα καινούργιο όπλο, κατασκευασμένο για τήν περιστάσι.

«Όσο ζώ, ψιθύρισε, ποτέ, ποτέ δεν θα πιστέψω πως ο πατέρας μου έγραψε αιτά τή λόγια που με αφήνουν στό έλεος ένός τυχοδιώκτου!...»

Βιαστικά, πήγε ο γέρος στην πόρτα, βεβαιώθηκε πως ήταν καλά κλεισμένη, κι' έπειτα, άργά, δήμα-δήμα, ήλθε κοντά της. Τό αίμα της πάγωσε. Ένοιωθε γύρω της στόν άέρα, μιá άόρατη άπειλή.

—Δέν είνε άνάγκη να με πιστέψης! είπε ο θεός με τρομερό, ειρωνικό χαμόγελο. Άλλά, στό είπα, να τό ξέρης. Τά λεπτά σου είνε ο μαγνήτης. Σου φανέρωσα τούς σκοπούς τού γυιού μου...

—Γιατί; Γιατί; ξεφώνισε ή κοπέλλα, με ένα λυγμό, Για ν' άνοίξης τό δρόμο για τόν Κέννεθ; Για να μου τόν παρουσιάσης άγγελσ αυτόν, και τέρας τόν άλλον; Άλλά έγώ είχα σχηματίσει τήν ιδέα μου, τότε άκόμα που δεν φανταζόμουν αιτή τήν συνωμοσία.

—Έξερεις τί λές; φώναξε ο γέρος πνιχτά. Ξέρεις πως άν άπλώσω τό χέρι, ο Χάρρυ θα πάη φυλακή για κλοπή; Θέλεις να τόν ιδής στή φυλακή; Κάθισε να μιλήσωμε ήσυχα.

—Όχι. Μου άνοίξατε τή μάτια. Δεν θέλω να μείνω πιά έδώ, θα φύγω.

—Πολύ καλά. Θα φύγης για πάντα. Κι' άν θέλεις τή λεπτά σου, πήγαινε στό δικαστήριο. Ά, τότε θα μετανιώσης για τήν τόλμη σου... Έγώ σέ συνεδούλευσα. Νά, τ' όμολογώ, πως τ' όνειρό μου ήταν να πάρης τόν Κέννεθ. Έγώ γερνάω, θέλω να τόν ιδώ άποκαταστημένο, να αφήσω κληρονόμους τού δόματός μου... Παντρεύσου τον. Πάρε τήν κοινωνική θέσι που σ' άν ταιριάζει, κοντά του. Τόν Χάρρυ, τόν άλλο μου γυιό, τόν έγγραφο από τή ζωή μου. Ο Κέννεθ φέρεθηκε πάντα καλά μαζί μου... Γιατί δεν τόν αγαπάς;

Η φωνή τού θεού είχε μιá άγωνία τώρα. Πίεσε τόν έαυτί της ν' άπαντήσει ήσυχα:

—Δέν ξέρω... ποτέ μη ρωτάς μιá γυναίκα γιατί δεν αγαπάει. Η καρδιά της τήν οδηγεί... Κι' ή καρδιά μου έμένα μου λέει πως ο Κέννεθ με θέλει μόνο για τή λεπτά μου... Ίσως νάχω άδικο, μα τό πιστεύω.

Ο γέρο Γκάμπρεθ δάνκωσε τό χείλη του. Φαινόταν τώρα μετανιωμένος που ή συζήτησις είχε φθάσει τόσο στό άκρο.

—Πώς; Για τή λεπτά σου; έκανε με θλιμμένη φωνή. Μοναχά

αυτό τό σπίτι, τό κτήμα αξίζουν...

—Ναί, μα είνε χρεωμένα! τόν διέκοψε αυθόρμητα ή Λόρνα. Θείε, μη νομίσατε πως από περιέργεια άνακατεύομαι στίς ύποθέσεις σας. Τυχαιά τόμαθα...

—Ο Χάρρυ στό είπε. Είνε ψέμα! φώναξε δραχνά ο Γκάμπρεθ.

—Ο Χάρρυ!

Τόν κύτταξε περιφρονητικά, και γέλασε σχεδόν:

—Αυτό δείχνει πως δεν τόν γνωρίζετε καθόλου τό γυιό σας. Κι' ή όψις σας μου δείχνει πως δεν θέλατε να μάθω τό μυστικό σας όπου... όπου να κατορθώσετε ν' άνήκη πιά στό παρελθόν.

Φαινόταν να μη τήν άκούη. Τό αίμα είχε άνεβή στό μάγουλά του.

—Νά τελειώνωμε! είπε κοφτά. Ίσως είχα άδικο που δίστασα να τόν συλλάβουν... Νομίζει πως τόν φοβάμαι... Τριών μηνών φυλάκιση δεν θα σκοτώσουν τόν άνθρωπο που έκλεψε τόν πατέρα του, αλλά μπορεί να σέ σώση έσένα. Να τόν συλλάβουν. Γιατί όχι; Γιατί να διστάσω;

—Θείε! φώναξε ή κοπέλλα με άναφυλλητά, θείε, δεν τολμά να μιλήσω. Τού ύποσχέθηκα πως δεν θα μιλήσω, όπου να συγκεντρώση τίς άποδείξεις. Άλλά σκέψου καλά. Θα τόν έρεθίσης, ένφ προσπαθεί ήρωικά να ξεχάση. Έκτός όμως άπ' αυτό, τί έκανε; Μου είπαν πως δεν αγαπήσατε ποτέ τήν μητέρα του. Τό βλέπω, στό σπίτι έδώ είνε μονάχα μιá σκιά. Δεν προσπαθήσατε να τήν αγαπήσετε. Ό, είνε τόσο σκληρά όλα αιτά και άδικο!

—Ξέχασε τόν Χάρρυ! φώναξε ο γέρος δραχνά. Όλα μπορούν να τελειώσουν με μιá σου λέξι. Τώρα, αιτή τή στιγμή.

—Ποτέ!

Τό πρόσωπό της είχε τώρα τήν άκαμψία και τή λευκότητα τού μαρμάρου, στό σταχτερά της μάτια σπίζιζε μιá έπαναστατική φλόγα.

—Ποτέ! Ούτε για να σάς γελάσω, ούτε για να τόν σώσω από τίς άπειλές σας, θα πώ αιτή τή λέξι. Μπορεί να πετύχετε να τόν συντρίψετε, να με κάνετε δυστυχισμένη. Άλλά τήν άγάπη μου δεν θα τή χάση. Αυτό, δεν θα τό κατορθώσετε! Σας προκαλώ! Δοκιμάστε άν μπορείτε!

★

Θεέ μου! Τί είχε πη; Τί είχε κάνει; Νά τόν φωνάζη πίσω; Όχι, ήταν άργά. Η πόρτα είχε κλείσει βροντερά πίσω από τόν Γκάμπρεθ.

Γιά κόμηση ώρα στάθηκε ή Λόρνα σάν άπολιθωμένη. Τής φαινόταν πως έφεταν σ' οι τοίχοι γύρω της, κι' όμως δεν μπορούσε να φωνάξη.

Ένα παγωμένο χέρι έσφιγγε τήν καρδιά της. Ένας άόριστος τρόμος τήν κάρφωσε άνιτη. Σέ λίγο όρμητικά ήθε ή αντίδρασις. Τώρα πιά καταλάβαινε πολύ καλά, πόσο άδύνατη ήταν στή χέρια τους, τώρα έννοιωθε με μιá τή δύναμη ν' άντιμετωπίση τή μόνη της έλπίδα σωτηρίας, τό τελευταίο, άελεπτόμενο μέσον.

Νά φύγη μακριά, να μη τούς βλέπη... καλά. Άλλά πως θα βοηθούσε τόν Χάρρυ, δίχως μιá δεκάρα στην τσέπη; Η άγάπη της δεν άκούσε για να θεη τό δικαίο του στην κοινωνία. Κι' αιτή ή ιδέα τί θάκανε; Θα πήγαινε στό Λονδίνο... να χαθή, να έξαφανισθής... Όχι, χωρίς λεπτά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Όσο και να μ'ήν ήξερε τόν κόσμο ή νέα κοπέλλα, τό έβλεπε αυτό καλά.

—Ό, να είχε ένα φίλο, κάποιον να τήν συμβούλεψη αιτή τή στιγμή!

Νά ήταν κοντά της ο Χάρρυ, νάνιωθε γύρω της τή δυνατό τήν χέρια!

Η καρδιά της χτύπησε να σπάση, τήν έπνιξαν οι λυγμοί. Όχι, ούτε αιτή τή χαρά δεν μπορούσε νάχη τώρα. Άν τόν έδλεπε άπόψε, θα τό μάθαινε ο θεός της, και πρώτη τού σκέψης θα ήταν να τόν καταγγείλη για κείνη τήν φανταστική κλοπή.

Τί να κάνει; Τί να κάνει;

Πρώτη δουλειά, να τόν έμποδίση να πάη άπόψε στό άκρο γυιό.

Μ' έλη τή θανάσιμη άγωνία της, μ' έλη τή λαχτάρα της να τόν ιδή, ν' άκούση τή φωνή του, έννοιωσε καλά πως έπρεπε να τόν έμποδίση.

Μά πως; Νά τού στείλη ένα τηλεγράφημα, να τού λήη να μη τήν περιμένη άπόψε στην παραλία; Άλλά τί να γράφη τό τηλεγράφημα; Πώς να τή καταφέρη και τήν καταλάβη αιτός, κι' οι άλλοι να μ'ήν ύποπτευθούν; Νά βγή από τό σπίτι, δεν έπρεπε ούτε να τό συλλογισθής αιτή τή στιγμή. Όλοι οι τοίχοι γύρω

ήταν γεμάτοι αιτιά και μάτια έτοιμα να άντιληφθούν τήν πράξη της κίνησι για να τήν καταδώσουν. Κι' όμως έπρεπε, έπρεπε να είδοποιηθής.

Όταν έλθη ο Κέννεθ ίσως νάνε πιά πολύ άργά...

Μετάνιωσε τώρα για κείνο τό «Ποτέ!» που είχε φωνάξει στην ταραχή της. Έπρεπε να μεταχειρισθής διπλωματία, να ζήτηση προθεσμία.

Κι' όμως ύπήρχε μιá άμυδρά έλπίδα άκόμα. Ούτε ο Γκάμπρεθ ούτε ο μεγάλος τόν γυιός, τή θεωρούσαν ίκανή να ύποκριθής. Αυτό ήταν τό τελευταίο της όπλο. Για χιτρηι τού Χάρρυ, πρέπει να φορέση τή μάσκα, να πολεμήση παράνομα τήν παρανομία.

Τά μάγουλά της άναψαν. Η ματιά της καρφώθηκε σά μαγνητισμένη στό πάτωμα. Ένα φύλλο χαρτί, τό γράμμα τού Κέννεθ στόν πατέρα του. Τό είχε πετάξει κάτω ο γέρος, δίχως να τό προσέξη, στην ταραχή του. Άπό εκεί μπορούσε να μάθη πολλά, να καταποισθής.

Τό αίμα της πλημμύρισε τό πρόσωπο σ' αιτή τή σκέψη. Κι' όμως, έπρεπε. Έσκυψε, πήρε τό χαρτί, κι' ένφ τή χέρια της έτρεμαν, άρχισε να διαβάξη:

«Τί συμβαίνει; Άπέτυχες; Άν ναι, να ένεργήσης άμέσως. Όποιες κι' άν είνε οι συνέπειες, δεν πρέπει ποτέ αιτή...»

Ός εκεί. Δεν άκουσε τήν πόρτα ν' άνοιγη, αλλά κάποιον ένστικτο τήν έσπρωξε να σηκώση τή μάτια. Τό αίμα πάγωσε στίς φλέβες της. Μπορούσε να ρίξη κάτω τό γράμμα, και να γυρίση περιφρονητικά τήν πλάτη. Άλλά δεν ήξερε να παίξη τό ρόλο της άκόμα καλά. Κι' ο Γκίφφορντ, ο ύπηρετής με τήν άφύγη έμφάνισι και τό γατίσιο δήμα, τήν παρατηρούσε και φαινόταν να διασκεδάξη με τήν ταραχή της.

—Λοιπόν; ψιθύρισε ή κοπέλλα, ένφ δυό κόκκινες δούλες σημάδευαν τή χλωμά της μάγουλα. Πές μου τί θέλεις και πήγαινε.

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς Λόρνα, αλλά δεν φανταζόμουν πως βρισκόταν κανείς στην τραπεζαρία. Ο κ. Γκάμπρεθ με έστειλε για κάποιον γράμμα που έχασε έδώ. Άσφαλώς ίσως κάνη λάθος, έφρησε μόνο τό φάκελλο.

—Δέν κάνει λάθος, έδώ είνε τό γράμμα. Άν σου προξενή εύχαρίστησι μπορείς να τού πής ότι τό διάβαζα όταν μ'ήκης κλειστά.

—Ζητώ συγγνώμη! Βλέπω ότι υπάρχουν περιπτώσεις που πρέπει να χτυπώ δυό φορές.

Άντί ν' άποκριθής ή κοπέλλα, πέταξε κάτω τό γράμμα. Έσκυψε ο Γκίφφορντ, τό πήρε, και στή ματιά του πέρασε μιá σκοτεινή άστραπή.

Ένοιωσε ή Λόρνα πως τόν είχε πιάσει έχθρο όριστικά.

—Ωραίο άστείο! ψιθύρισε με τή μαλακή φωνή του ο ύπηρέτης. Άλλά είνε κρίμα που οι ύπηρέτες δεν ξέρουν τί θα πη άστείο.

—Ούτε και τί θα πη τιμή! άποκρίθηκε αιτή ήσυχα. Μόνο που από τώρα και στό έξής, έγώ ξέρω πως πρέπει να κρατώ ένα μαστίγιο για τήν ασφάλειά μου.

Τά λεπτά του χείλη σφίχτηκαν σ' ένα παράξενο χαμόγελο, που τήν τρώε για μιá στιγμή. Πάλι μετάνιωσε που είχε παραφερθή. Μα δεν μπορούσε άλλο, τό άδικο τήν έπνιγε, τήν έφερνε στην τρέλλα.

Η ώρα όμως περνούσε, κι' έπρεπε ο Χάρρυ να είδοποιηθής. Σέ ποιόν να έμπιστευθής τό τηλεγράφημα; Κάθε τή λέξι θα διααζόταν, θα περνούσε από διυλιστήριο, ήταν βέβαια. Δεν είχε έμπιστόνη σέ κανένα ύπηρετή. Στην Άννα, τήν καμαριέρα της; Καλή φαινόταν, πρόθυμη. Άλλά ο ίδιος ο Γκάμπρεθ της τήν είχε διαλέξει. Μπορούσε νάχη έμπιστόνη; Ούτε και στην κυρά-Μάρθα, τήν οικόνομο τού σπιτιού, που περιδιάβαζε στοές διαδρόμους σά να ήταν ή διακοσμητική κυρία τού σπιτιού.

Όχι! Η κυρά-Μάρθα δεν τήν έβλεπε με καλό μάτι, γιατί φροδάν πως θα τήν έπαίανε ο Κέννεθ και θαχανε αιτή πιά τή μεγαλεία της στό Φόβενκλσ Χάουζ. Κι' έπειτα άκόμη δε μπορούσε να συνήθιση ή Λόρνα τό ατάθικο και άπεροπτικό ύφος της οικόνομο μπροστά στην κυρία Γκάμπρεθ, τήν πραγματική κυρία τού σπιτιού, αιτή τήν παράξενη, ήσυχη γυναίκα, που έμενε άδιάκοπα στό δυό της δωμάτια κλεισμένη, σά να τής ήταν άπαγορευμένο να διαβή τό κατώφλι.

Στή σκέψη της θέας της κοκκάωσε πάλι ή Λόρνα. Πρώτη φορά σά να τής φάνηκε πως άρχιζε να ξεδιαλύνη ένα σκοτεινό δρώμα.

«Ό, ή κυρία Γκάμπρεθ! της είχε πη ή Άννα, ή καμαριέρα της. Δεν τή ξέρετε λοιπόν; Περγατούσε τή νύχτα στόν ύπνο της... γελούσε μοναχή της, καταλαβαίνετε...» Ο κύριος

41

Γκάμπρεθ, τὰ κατὰφερε δὺς νὰ τὴν περιορίσῃ κι' ἔτσι θ' ἀποφύγῃ τὸ τρελλοκομειο...

» Ἄν ἦταν ψέματα ὅλα αὐτά; Ἄν τὸ μόνο αἶσθημα ποῦκανε τὴ δύστυχη γυναῖκα νὰ κρύβεται καὶ νὰ φέρεται σὰν ἀδύνατο παιδί, ἦταν μοναχὰ ὁ φόβος;»

«Ὁ, ἐπρεπε νὰ τὴν ἰδῇ. Ἐνας ἀπέραντος οἶκτος πλημύρισε τὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ ὑπέφερε κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα, κύτταξε στὸ διάδρομο. Ἐνας ὑπηρέτης περπατοῦσε στὰ νύχια. Διαταγὴ τοῦ Γκάλμπρεθ βέβαια κι' αὐτῇ. Γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσῃ ἔκανε πὼς ἀνεβαίνει τὴ σκάλα κι' ἔπειτα γύρισε πίσω ἀπαρτήρητη στὸ διάδρομο. Ἐπρεπε νὰ διαβῇ μπροστὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ διαμέρισμα τῆς θείας της. Ἦξερε πὼς ὁ θεῖος της θρυσκόταν μέσα ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄκουσε τὴ φωνὴ του, καὶ δίχως τύψεις, σταμάτησε.

«Νὰ κάνῃς ὅπως σοῦ λέω. Νὰ πῆς τῆς Ἄννας νάλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ μὴ πῇ λέξι. Κι' αὐτὴ ἡ σημείωσις νὰ δοθῇ ἀμέσως στὸν κύριο Κέννεθ, μάλιστα κατεβῇ ἀπὸ τὸ τραῖνο».

— Ἡ Ἄννα!

Ἐπρεπε στὸ διάδρομο σὰ κνηνημένη. Δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ εἶχε κρυφακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ θάξερε νὰ φαλαχθῇ.

Στὸ διαμέρισμα τῆς κ. Γκάλμπρεθ

ΔΥΟ συνεχόμενα δωμάτια ἀποτελοῦσαν τὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας Γκάλμπρεθ. Ἡ κρεββατοκάμαρα ἐβγαίνει σ' ἕνα μικρὸ μπαλκονάκι. Περιτοκλάδες σκαρφάλωναν γύρω, κι' ἐμπόδιζαν τοὺς ἔξω νὰ βλέπουν τὴ φυλακισμένη γυναῖκα ὅταν στεκόταν στὸ μπαλκόνι. Αὐτὴ ὅμως μπορούσε ν' ἀπολαύσῃ τὴ θέα τοῦ ἔρημου τοπίου, μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα. Νὰ ἰδῇ τὸ ὠραῖο πᾶρκο μπροστὰ στὸ σπίτι, ἔπειτα τὶς γυνὲς κατηφορικές πλαγιὲς ποὺ φθαναν στὴ θάλασσα. Καὶ πέρα, ἀριστερά, τὶς σταχτερές στέγες τῆς πολιτείας τοῦ Πένκαρον. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη τῆς ἐξαφῇ μὲ τὸν ἔξω κόσμον.

«Πρέπει νάχῃ ἀπόλυτὴ ἡσυχία, εἶχαν πῇ οἱ γιατροὶ στὸ Λονδίνον».

Ἔτσι ἔλεγεν ἡ κυρία Μάρθα τῆς Λόρνας.

Χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα ἡ κοπέλλα κι' ἄνοιξε πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι, βάζοντας τὸ δάκτυλο στὸ στόμα, γιὰ νὰ προλάβῃ κανένα ἐπιφώνημα τῆς θείας της. Ἦταν ὅμως περιττὴ αὐτὴ ἡ προφύλαξις, γιατί ἡ κ. Γκάλμπρεθ δὲν εἶδε νὰ ταραχθῇ μ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἐπίσκεψιν. Κύτταξε τὴ νέα μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε, μὲ τὸ φτερό στὸ χέρι, τὴν αἰωνία τῆς ἀπασχόλησιν τὸ ἐσκόνημα τοῦ δωματίου.

Ἡ καρδιά τῆς Λόρνας σφίχτηκε. Ἀνατρίχιασε δίχως νὰ τὸ θέλῃ, καθὼς ἀντίκρισε τὴν ἀδύνατη, χλωμὴ γυναῖκα, μὲ τὰ σβυσμένα μάτια καὶ τὰ ἀκατάστατα χρυσὰ μαλλιά. Κι' ὅμως, ἡ φήμῃ ἔλεγε πὼς ἡ κυρία Γκάλμπρεθ ὑπῆρξε καλλονή.

— Θεῖα! ψιθύρισε ἡ Λόρνα. Ἐπρεπε νάρθω... εἶμαι δυστυχισμένη. Τόσον καιρὸ δὲν ἐρχόμουν, ὅχι ἀπὸ ἀδιαφορία, ξέρεις...

— Ὁχι, ἔκανε ἡ ἄλλη, μὲ βραχνὴ φωνή. Ξέρομαι πὼς αὐτὸς δὲν τὸ θέλει. Καλύτερα λοιπὸν, ἀγαπητή μου, νὰ μὴν ἐρχεσαι. Εἶμαι εὐτυχισμένη μοναχὴ μου.

— Δὲν εἶσαι!

Μ' ἕνα λυγρὸ τὸ φώναξε αὐτὸ ἡ κοπέλλα. Ἐπιασε τὸ διάφανο χέρι τῆς θείας της κι' ἐξακολούθησε μὲ δονούμενη φωνή.

— Μὴ φοβάσαι! Μίλησέ μου! Πές μου τί σὲ κρατᾷ κλεισμένη ἐδῶ. Ἴσως τώρα σὲ καταλάβω καλύτερα. Ἴσως μὲ βοηθήσῃς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι. Πές μου. Τὸν φοβάσαι;

— Σώπα! φώναξε ἡ κυρία Γκάλμπρεθ. Σώπα! Ἐρχεται πότε-πότε. Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ πῶ πολλὰ πράγματα. Εἶμαι ὅμως γυναῖκα τοῦ ἀκόμη. Ξέρῃ πὼς εἶσαι ἐδῶ; Μοῦ τῶχει ἀπαγορεύσει...

— Ναί, μὰ γιατί; ἐπέμενε ἡ Λόρνα. Εἶσαι θεῖα μου. Γιατί νὰ μὴ σὲ βλέπω, νὰ μὴ σοῦ μιλῶ ἐλεύθερα;

— Αἱ! ἀναστρέφει αὐτὴ, κι' ἕνα χλωμὸ, ἀνεπαίσθητο χαμόγελο πέρασε στὴ διάφανη φυσιογνωμία της. Ἐκανε κι' αὐτὸς τὸ σφάλμα τῆς ζωῆς του. Γιατί νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ τὸ ξεχάσῃ; Θὰ μπορούσα νὰ φύγω, ἀλλὰ τὸ φοβάται αὐτό. Κύττα πὼς ἔχω καταντήσῃ. Ὁδῖνα τέλος σ' ὅλα αὐτά, ἂν δὲν ἦταν ὁ Χάρρυ, ὁ γυιὸς μου. Οὔτε κι' αὐτὸς δὲν καταλαβαίνει καὶ δὲν τολμῶ νὰ τοῦ πῶ...

— Ὁ Χάρρυ, ὁ γυιὸς σου! ψιθύρισε ἡ Λόρνα παρακλητικὰ. Τί ἔχεις νὰ τοῦ πῆς; Τί ἔχεις νὰ τοῦ κρύψῃς; Πές μου.

— Ὁ, τόσα πολλά, τόσα λίγα... ἀποκρίθηκε ἀόριστα ἡ θεῖα. Ὁ ἀπαρτήρησες ὅτι κι' ὁ κ. Γκάλμπρεθ ὑποφέρει. Ἴσως παρὰφροσύνῃ πάλι καὶ σηκώσῃ χέρι ἀπάνω μου. Ναί, μοῦ φαίνεται πὼς μὲ χτύπησε μιά φορὰ. Μαλώναμε γιὰ τὸν Χάρρυ καὶ γιὰ...

γιὰ τὰ λεπτὰ. Πάντα τὰ λεπτὰ! Ξέρεις, τὰ λατρεῖ. Νόμισε, δὲν ξέρω πὼς, ὅτι ὁ γάμος μας θὰ τοῦφερε μιά καινούργια περιουσία. Καὶ τοῦφερε μόνο τὸ παιδί. Ἐπιασε. Βλέπεις τὸ σημάδι στὸ μέτωπό μου. Μὲ πῆγαν σ' ἕνα νοσοκομειο κι' ἀνέθεσαν τὸν Χάρρυ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἔχουν τρελλή. Ἀλλὰ ἐγὼ δραπέτευσα κι' ἦλθα ἐδῶ, νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου. Τότε ὁ Γκάλμπρεθ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ μείνω ἐδῶ, μέσα σ' αὐτὰ τὰ δύο δωμάτια. Ἀλλὰ φοβάται πάντα μήπως μιλήσω... Ὁ... θὰ... τί λέω; Τί μὲ ρώτησες; φώναξε ξαφνικὰ μ' ἀγωνία. Δὲν ἐπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω.

— Ἀλλὰ μίλησες, καὶ τώρα ξέρω! φώναξε ἡ Λόρνα, μ' ἕνα σιγανό, ὑστερικὸ γέλιο.

Ἐπειτα ἄρπαξε τὸ μικρὸ, λευκὸ χερσάκι τῆς κυρίας Γκάλμπρεθ, ποὺ ἦταν παγωμένο, κι' εἶπε σιγὰ, χαϊδευτικὰ:

— Θεῖα, ἦλθα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀγαπῶ τὸ γυιὸ σου. Τὸ ἀνεκάλυψαν καὶ θέλουν νὰ μ' ἐμποδίσουν. Πρὶν μιλήσῃς δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω ὅτι δὲ διατάζουν νὰ μεταχειριστοῦν παράνομα μέσα ὅταν δὲν κατορθώνουν ὅ,τι ζητοῦν κανονικὰ. Θέλουν τὰ λεπτὰ μου.

— Σώπα!

Ἡ ματιὰ τῆς ἔγινε ἑξαφνα γυάλινη ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Ἀκου! εἶπε, κι' ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε. Δὲ γνωρίζεις τὸ βήμα του; Κρύψου, κρύψου, ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα!

Ἡ πρώτη κίνησις τῆς Λόρνας ἦταν νὰ σταθῇ, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον. Μὰ συλλογίστηκε πὼς ἡ μόρτα θὰ ξεσπούσε στὸ κεφάλι τῆς ἁμοιρῆς αὐτῆς γυναίκας, καὶ κρύφτηκε.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τοῦ Γκάλμπρεθ πρόβαλε.

— Τί τρέχει; ρώτησε κοιτᾷ.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀποκρίθηκε ἀόριστα, ψιθυριστὰ.

— Καλὰ, καλὰ! τὴν ἔκοψε αὐτὸς ἀνυπόμονα. Νόμισα πὼς εἶχε ἔλθει ἐδῶ αὐτὸ τὸ κορίτσι. Θυμήσου τί σοῦ εἶπα! Δὲ θέλω νὰ σοῦ κάνω ἄλλο κακὸ. Ἐλπίζω πὼς ἔχεις ἀρκετὴ μνήμη γιὰ νὰ καταλάβῃς τί ἐννοῶ.

Κι' ἡ πόρτα ξανάκλεισε.

— Θεῖα! φώναξε ἡ Λόρνα πνιχτὰ. Εἶνε φοβερό, εἶνε ταπεινὸ. Συχώρη! Πρέπει ὅμως νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σώσουμε τὸν Χάρρυ.

— Πήγαινε, φύγε!

Αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις μοναχὰ μπόρεσε ν' ἀποκριθῇ ἡ δύστυχη γυναῖκα. Ἦταν παγωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Καλὰ. Μὰ ἀπόψε νάρθῃς στὴν κάμαρά μου. Ὅταν θὰ κοιμηθῶν ὅλοι. Νά, πάρε τὸ κλειδί, ν' ἀνοίξῃς, νὰ μὲ ξυπνήσῃς. Ὁχι, δὲ θὰ φοβηθῶ. Μὴ φοβηθῇς κι' ἐσύ. Ἄν σὲ ἰδοῦν, θὰ φανταστοῦν πὼς περπατᾷς στὸν ὕπνο σου, ὅπως ἄλλοτε. Σήμερον ἔρχεται ὁ Κέννεθ, ἴσως θάνε ἔπειτα πολὺ ἀργά. Σκέψου τὸ Χάρρυ! Δώσε μου τὸ λόγο σου.

Σὰν νὰ ξεπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ λήθαργο, ἡ κυρία Γκάλμπρεθ ἀποκρίθηκε σιγὰ:

— Ναί, ἀπόψε, ὅποια ὥρα, μὲ τὸ κλειδί θ' ἀνοίξω τὴν κάμαρά σου. Κατάλαβα. Μὰ δὲν πρέπει νὰ συναντήσω τὴν κυρὰ Μάρθα. Αὐτὴ μ' ἐμπόδισε νὰ τριγυρνῶ μέσα στὸ σπίτι μου.

Τὴ φίλησε ἡ Λόρνα βιαστικὰ, καὶ πατώντας στὶς μύτες, θρῆθηκε στὸ διάδρομο. Εὐτυχῶς, δὲν τὴν εἶδε κανένας. Ὅταν κλείστηκε πάλι τὸ δωμάτιό της, ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

— Χάρρυ, Χάρρυ, ἀγαπημένε! ψιθύρισε. Τί νὰ σκέπτεσαι τώρα; Τί νὰ κάνῃς; Ἄν ἦξερες... Ναί, θὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε, ὁ κόμος νὰ χαλάσῃ. Σ' ἀγαπῶ. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ.

Τὰ δάκρυά της στέγνωσαν. Μιά παράξενη γαλήνη φλόγισσε τὴν ψυχὴ της. Ἡ γαλήνη τῆς γυναίκας ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾷ. Κάθησε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, στὸν ἥλιο νὰ σκεφθῇ.

Σὲ λίγο σηκώθηκε. Φόρεσε τὸ καπέλλο της δίχως ν' ἀλλάξῃ φουστάνι καὶ κατέβηκε. Ἐτσι θὰ νόμιζαν πὼς πάει νὰ κάνῃ μιά βόλτα στὸ κτήμα, δὲν θὰ ὑποπτεύονταν πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ φθάσῃ στὸ Πένκαρον, νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν Χάρρυ, νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ ἀσφάλεια, χωρὶς κίνδυνον, γιὰ ὅλα αὐτά. Ἐπειτα θὰ γύριζε σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα καὶ θὰ-βλέπε τὴ θάλασσα...

Καθὼς περνοῦσε τὴν αὐλή, εἶδε τοὺς ὑπηρέτας μαζεμένους. Ἀκούσε γυναισιμα. Δυὸ πελώρια κνηνητικὰ σκυλιὰ τραβοῦσαν τὶς ἀλυσίδες τους.

Ἡ καρδιά της σταμάτησε. Τὰ σκυλιὰ ποῦφευρε ὁ Κέννεθ! Μήπως κι' αὐτός;...

Μηχανικὰ ἔτρεξε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν αὐλή. Χώθηκε στὸ ἀνθισμένο μονοπάτι ποὺ θὰ τὴν ὀδηγοῦσε σύντομα στὸ δημόσιο δρόμον.

Δὲν πρόφθασε νὰ κάνῃ λίγα βήματα κι' ἔβγαλε μιά μικρὴ κραυγὴ.

Δίχως νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια, ἔνοιωσε τὴ σκιά του, κατάλαβε πὼς στεκόταν μπροστὰ της μὲ τὰ ταξιδιωτικὰ του ρούχα, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ψηλός, εὐθυτενής. Ὁ Κέννεθ εἶχε φθάσει!

Μιά σκηνὴ στὴ μέση τοῦ δρόμου...

ΝΑΙ, ὅχι, ναί... αὐτὴ εἶνε! Ἡ ἑαδερφοῦλα μου, ποὺ ξεπήδησε σὰ νεαρί-δα μπροστὰ μου. Σίγουρα θὰ ὠνευρεῖται πὼς θάαρχοιουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι' ἦλθε νὰ μὲ καλοσωρίσῃ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κέννεθ ἦταν βαθεῖα, δονούμενη ἀπὸ ἐκπλη-ξί κι' εὐχαρίστησι. Ἄν ἔν-ῃ-ξερε ὅλα αὐτά, ἡ κοπέλλα, θὰ πιστεῦε στὴν εὐκαιρίαν τῆς χαρᾶς του. Γιὰ κάμψοι ὥρα στάθηκε σὰν ἄγαλμα ἡ Λόρνα, καὶ μὲ δυσκολία ἐμπόδιζε τὰ πόδια της νὰ τρέξουν, νὰ φύγουν, νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τὸ ἥλιοφῶς γύρω της τῆς φαινόταν πὼς τὴν ἀρ-ρώστεινε. Κι' ἔξαφνα μὲ φρί-κη τῆς ἔνοιωσε τὰ γερά μελα-χροινὰ του χέρια νὰ σφίγγουν ἑστὰ τὸ δικὸ της παγωμένο χερσάκι.

— Σὲ τρώαξα! ψιθύρισε ὁ ἄντρας μαλακὰ. Ναί, μικρο-λα, τρέμεις. Ἐλα νὰ περπα-τήσουμε λίγο, νὰ συνέλθῃς. Δὲς μου τὸ χέρι σου.

— Ὁχι, ὅχι! ψιθύρισε ἀχνὰ ἡ Λόρνα.

Σὰν νὰ μὴ τὴν ἄκουε ὅμως αὐτὸς πέρασε τὸ χέρι της στὸ δυνατό του μπράτσο. Τὸ μυα-λό της γύριζε. Κι' ὅμως στὴν ταραγὴ της, ξεγύρισε μιά σκέ-ψιν. Πὼς ὀκωσθήποτε δὲν ἔπρε-πε ν' ἀπελπίσῃ τὸν Κέννεθ σή-μερον, πὼς ἔπρεπε νὰ παίξῃ κομωδία.

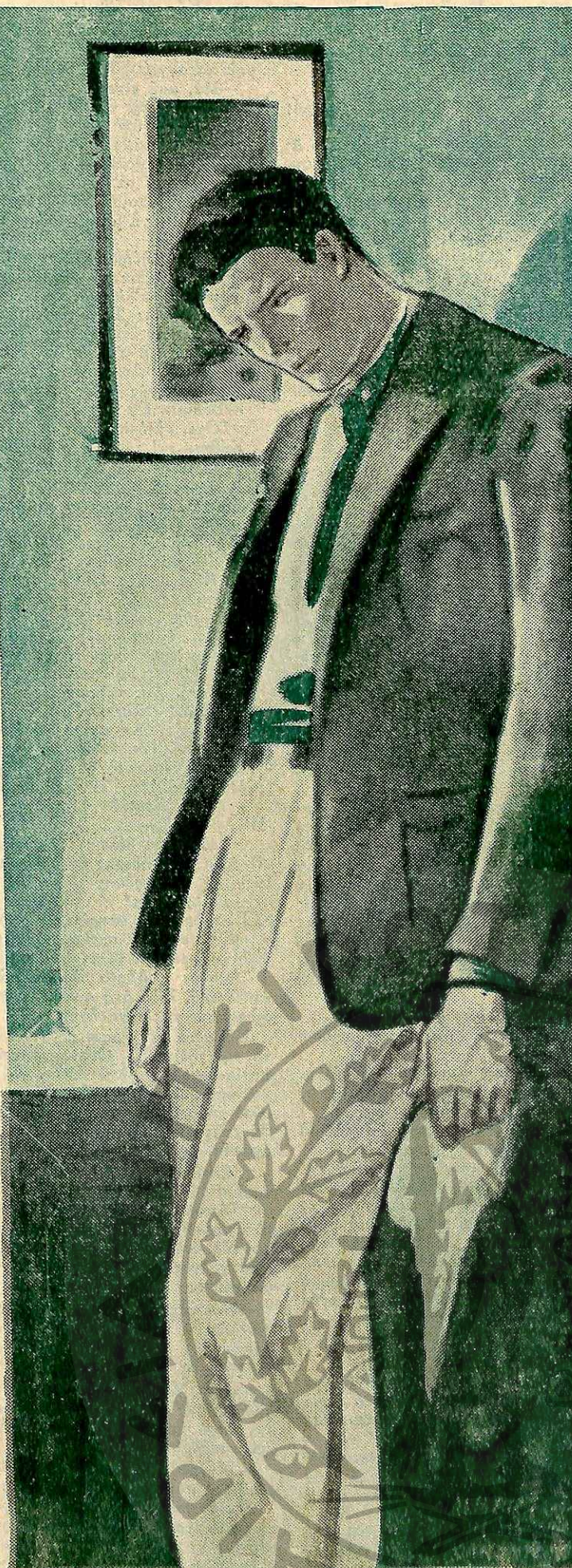
Ἐρριξε αὐτὸς, μὲ μιά γορ-γὴ κίνησι τὸ ντουφεκὶ ποὺ εἶ-χε κρεμασμένο στὸν ὦμο του, κάτω στὸ χορτάρι, σὰ νῦθελε νὰ δείξῃ πὼς ὅταν τὴν εἶχε κοντὰ του, τίποτε ἄλλο δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά.

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τῆς χά-ιδεψε τὰ δάκτυλα κι' ἄρχεισε μὲ γλυκεῖα φωνή:

— Δὲν τὸ μάντεψες ἀκόμα, Λόρνα; Δὲν τὸ νοιοῦσες; Ἡ-μουν δυστυχισμένος. Σ' ἐβλα-πα πάντα τόσο κρύα, τόσο μα-κρυνή. Ὁρε-ὄρες νόμιζα πὼς μὲ μισεῖς. Ἀλλὰ γιατί; Ἄν ἦξερες πόσο χτυπάει ἡ καρδιά μου, μοναχὰ γιατί σφίγγω τὸ χερσάκι σου, δὲν θὰ μπορούσες ν' ἀμφιβάλλῃς γι' αὐτὰ τὰ λό-για, ποὺ τόσον καιρὸ θέλω νὰ σοῦ πῶ, μὰ δὲν τολμῶ. Γύρι-ζα ἐδῶ στὸ σπίτι μὲ τόση ἄ-γωνία. Ἄν σὲ ξανάβρισκα ἄ-διάφορη, ἐπιφυλακτικὴ; Λόρ-να, Λόρνα, δὲν τὸ καταλαβαί-νεις πὼς μὲ φέρνεις στὴν ἀ-πελπισία; Καὶ τώρα εἶνε σω-στό, μετὰ τέτοια λαχτάρα, νὰ μὴν ἀκούσω οὔτε τὴ φωνή σου; Μίλησέ μου, πρέπει, ὁ-φείλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς!

«Νὰ μιλήσῃ! Ναί, θάθελε τό-σο νὰ μιλήσῃ κι' αὐτὴ. Κι' ὅχι-μόνο νὰ μιλήσῃ. Ἄ καὶ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ παγωμένο της γέ-λοι. τὰ χεῖλιά αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγαν τόσο δυσωφα λόγια. Ἐτσι ποὺ ἦταν ὅμως τὰ πρά-γματα, δὲ μπορούσε ν' ἀρρι-στ-ε-λεῖ».

Εἶχαν φθάσει σ' ἕνα μέρος.

Στὴ γωνιά, χλωμός, σὰν κέρνιος μὲ ὕψος φοδισμένο στεκόταν ὁ Κέννεθ.

ὅπου τὰ δένδρα ἐμπλεκαν καὶ σχηματίζαν ἕνα πράσινο θόλον, σκιερὸ. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε, νὰ σπάσῃ. Ἐνοιωσε τὸ χέ-ρι του ν' ἀφήνῃ τὸ δικὸ της; τὸ χέρι καὶ νὰ γλυστρεῖ σιγὰ-σιγὰ στὴ μέση της.

Εἶχαν τόση λαχτάρα οἱ κιν-ήσεις του, ποὺ ἔπρεπε νὰ πιέ-σῃ τὸν ἑαυτὸ της γιὰ νὰ θυμ-πῇ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν μιά κω-μωδία, ὅτι ὁ Γκάλμπρεθ τὸν εἶχε σίγουρα εἰδοποιήσῃ γιὰ τὶς διαθέσεις της, ὅτι ἔκανε τὸν ἄθωο αὐτὸς, γιὰ νὰ κερ-δίσῃ μὲ τὴν ἐκπληξί της τὸ παιχνίδι. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸνοιωσε αὐτὸ καλὰ, τραβή-χτηκε ἀγριεμένη ἀπὸ κοντὰ του.

— Πὼς τολμᾷς; Ἀφῆσέ με! φώναξε. Μὲ τί δικαίωμα μοῦ μιλάς ἔτσι;

— Μὲ τὸ παμπάλαιο δικαίω-μα κάθε ἄρρενος νὰ κερδίσῃ τὸ ταῖρι του.

Εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του καὶ τὴν κύτταξε μ' ἐκείνο τὸ καφετὸ χαμόγελο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ κατεβάσῃ τὰ μάτια. Ἦταν ὁμορφος ἄντρας κι' αὐ-τός, ψηλός, ἠλιοκαμένος κι' ἔμοιαζε τόσο τοῦ Χάρρυ, ποὺ γιὰ μιά στιγμὴ τὸν κύτταξε ἄ-θελα σὰ μαγνητιζομένη.

Νοιώθοντάς την κλομισμένη, ἐξακολούθησε ὁ Κέννεθ.

— Ἀγάπη μου, τώρα μίλησα καὶ πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς ἄ-πάντησι. Ἐλα δῶ, μὴ τραβέ-σαι, δὲν καίνε τὰ χέρια σου.

— Ἀσε με, ἄσε με! ψιθύρι-σε αὐτὴ ἀχνὰ.

Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ὑποχω-ρήσῃ τώρα ὁ νέος. Τῆς κρα-τούσε σφιχτὰ τὸ χέρι κι' ἡ φωνὴ του ἦταν δονούμενη. Τὸ πάθος σπίθιξε στὰ καστανά του μάτια, ποὺ τὴν κύτταζαν βα-θειά.

— Λόρνα, δὲν εἶσαι πιά παι-δί. Ἐχεις γυναικεῖα καρδιά. Κάποιος ἄντρας θὰ τὴν κερδί-σῃ. Δὲν πρέπει νὰ μοῦ δίνῃς τὴν τυπικὴ ἀπάντησι; νὰ περι-μένω! Δὲν μπορῶ νὰ περιμέ-νω. Πρέπει νὰ κερδίσω ἢ νὰ χάσω ἀμέσως. Σὲ θέλω!

— Καὶ γιατί; ψιθύρισε αὐτὴ μὲ τρεμάμενη φωνή.

— Γιατί; Ἐπειδὴ εἶσαι ἡ Λόρνα. Καὶ σὲ θέλω! Ἴσως νάκουσες πολλὰ γιὰ μένα, ἴ-σως νὰ μὲ θεωρῇς κατώτερο ἀπὸ κάποιον ἄλλον. Ἀλλὰ μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἡ ἀγάπη μίαν γυ-ναῖκα ἐξυψώνει τὸν ἄντρα. Ὡς ἑαδέρφια... εἶμαστε πάντα ὁ ὁ ὁμοῖος κι' ὁ νότιος πόλος. Ὡς...

Σταμάτησε. Ἐπωφελήθηκε αὐτὴ γιὰ νὰ πετάξῃ:

— Κανεῖς κύριος καθὼς πρέ-πει δὲ θὰ ζητοῦσε ἀμέσως ἄ-πάντησι.

— Μὴ λές ἄδεια λόγια! φώ-ναξε αὐτὸς. Δὲν εἶμαι κύριος καθὼς πρέπει. Εἶμαι μόνον ἄν-τρας. Στάσου, μὴ φεύγῃς. Δὲ θέλω νὰ νομίσουν ὅλοι ὅσοι μίαν βλέπουν πὼς εἶμαι ἀποτυ-χὸν μνηστήρ. Ὁχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ. Λόρνα, εἶσαι

τόσο δημοφιλής! Δεν μπορώ να σ' αφήσω τώρα πιά! Και τί θα σ' ωφελούσε ή αναβολή; Άργά ή γρήγορα θα γίνης δική μου. Θα σε πάρω κι άς παλαιώω με τον κόπο μου. Ορίστε! Μίλησα! Δε μπορώ να πάω πίσω μια λέξη. Τό μέλλον μου εξαρτάται άπό την άπάντησή σου. Άπάντησέ μου.

Επρεπε να μιλήσω. Ψιθυριστά σχεδόν τον ρώτησε: —Θά είχες τά ίδια αισθήματα άν ήξερες πώς είμαι φτωχιά; Είσαι ό άντρας που θα διάλεγε για μένα ό πατέρας μου;

—Είμαι όπως θα με κάνης εσύ! Τήν διέκοψε ό Κέννεθ. Δεν άκουσες τί σου είπα; Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Αυτό σημαίνει, πώς σε θέλω. Εσύ θα με σώσης με μία σου λέξη. Κι' έπειτα τό φιλή πού θα σφραγίσω για πάντα την άγάπη μας...

—Όχι τώρα! άποκρίθηκε φαινομενικά ήσυχη, άν και μέσα της ήταν παγωμένη άπό τον τρόμο. Ένας άληθινός άντρας δεν έμεταλλεύεται τί δύναμή του για να εκδιώξη μία τόσο σπουδαία άπάντησή. Πρέπει να περιμένης να σκεφθώ.

Άναστένανε ό Κέννεθ βαθείά!

—Πόσον καιρό; ψιθύρισε με σφιγμένα δόντια. Τό πεισμένο του σφρος την πείσωσε κι' αυτήν.

—Όσον καιρό θελήσω! άποκρίθηκε δυνατά.

Τήν κύτταξε βαθείά και δάγκωσε τά χείλη του. Ή άπογοήτευσις ήταν ζωγραφισμένη στη φυσιογνωμία του, σά νάνιωθι ότι είχε χάσει την άρχή του παιχνιδιού.

—Σούφερα ένα πόνο, είπε σέ λίγο ό Κέννεθ, αλλάζοντας τό νο. Δύο ώρια κυνηγετικά σκυλιά. Θέλεις να τά ιδής;

—Όχι, ευχαριστώ, όχι τώρα. Πήγαινα κάτω στο σταθμό...

Οι λέξεις αυτές της έξεργαν άβελαν. Τώρα πιά ήταν άργά να τις πάρη πίσω.

—Στό σταθμό, έ; έκανε ό Κέννεθ. Να συναντήσης κάποιον; —Όχι. Να πάρης τό τραίνο και να συναντήσης κάποιον σ' άλλο σταθμό; Πολύ καλά. Θάρθω μαζί σου. Μα γιατί περπατάς σά να κλονίζεσαι; Άκούμπη στο μπράτσο μου!

Κάτω άπό τον ήσυχο τόνο της φωνής του, κάποια άπειλή αντίλαλους. Είχε παντρεύει κι' ήθελε να δεσφωθί. Καθώς της έσφιγγε τό χέρι, μηχανικά τον άκολούθησε ή κοπέλλα. Προχωρούσε σάν ύπνωτισμένη. Έξαφνα, τό μυαλό της, σά να έαστέρωσε, αντίκρισε τις συνέπειες αυτού του περιπάτου μαζί του.

Όλοι όσοι θα τους έβλεπαν χέρι με χέρι, θάλεγαν πώς σίγουρα είχε άρραβωνιαστή με τον Κέννεθ.

—Ω, να μπορούσε ν' άνοιξη ό δρόμος να την καταπιή! Ή φήμη αυτή θάρθανε σ' αυτήν του Χάρρυ. Κι' αυτή προχωρούσε, προχωρούσε κοντά του, χωρίς να μπορεί ν' αντίσταθί, χωρίς να λένε μια λέξη.

Τά σπίτια του Πένκαροκ φάνηκαν κοντά. Επρεπε να σταματήσει πριν μπουνε στην πολιτεία. Μα δεν μπορούσε, Έξαφνα, κάτι ήλθε να την τινάξη άπό την ληθαργική της ύποταγή. Μία μουσική άντήχησε, κι' ή φιλαρμονική της πόλεως έστρεψε στό δρόμο, μπροστά τους. Τό εύθυμο έμβατήριό, τό ρυθμικό δάδισμα των άντρων, σά νάδωσε θάρρος της κοπέλλας. Σταμάτησε, άναγκάζοντάς τον να σταματήσει κι' αυτός. Ή φωνή της άκούστηκε δραχνή, μά πεισμομένη.

—Πώς τολμάς; Γιατί να σ' άκούω και να σ' άκολουθώ σά νάμαι παιδί; Δεν θα προχωρήσω άλλο. Θα γυρίσω πίσω μόνη.

—Στάσου, Λόρνα!

Ή φωνή του έτρεψε, είχε γίνει όμορφος σάν φάντασμα.

—Τί σημαίνει αυτό; Άν γυρίσης πίσω, δεν θα σε συγχωρήσω ποτέ, ποτέ! Τό καταλαβαίνεις αυτό;

—Πολύ καλά! άποκρίθηκε μ' ένα ύστερικό γέλιο ή κοπέλλα. Λοιπόν. Θα σου δώσω τώρα άμέσως την άπάντησή. Σε μισώ, και δεν πιστεύω μια λέξη άπό όσα μου είπες.

Τό δυνατό κομμά του κλονίστηκε για μία στιγμή. Με χλωμά χείλη, τί ρώτησε άχνά:

—Υπάρχει κανείς άλλος άντρας;...

—Ναί! έκανε ή κοπέλλα φουρκισμένη. Και τό ήξερες. Άν όχι, μάθε το για πάντα.

Οι μουσικάντες πού περνούσαν κοντά τους, γύριζαν και τους κύτταζαν. Έίως να καταλάβαιαν τί σκηνή. Πρώτη φορά στη ζωή του αισθάνθηκε ό Κέννεθ τό φόβο της κοινής γνώμης. Καθώς του γύρισε την πλάνη ή κοπέλλα και πήρε γρήγορα τό δρόμο της επιστροφής, χάθηκε κι' αυτός στο πρώτο μονοπάτι πού είδε μπροστά του, για να κρυφθή.

—Ενα φλυτζάνι τσαϊ...

ΠΟΘΩΝΤΑΣ την ήσυχία του δωματίου της, έτρεξε ή Λόρνα πίσω στο σπίτι. Θα τους άνηφοδσε όλους τώρα. Θα έτοιμάζε τά μπασίλα της. Θα έγκατέλειπε αυτό τό μισητό σπίτι κι' έπειτα ό Θεός βοηθός.

Μόλις είχε άρχίσει να συγκεντρώνε μία βαλίτσα, κι' άκουσε κάτω στο γραφείο, τη φωνή του, τη φωνή πού θα την άκουσε της κι' ό Κέννεθ στο σπίτι.

Κλειδωσε ή κοπέλλα την πόρτα της. Επρεπε δίχως άλλο να φύγη την άλλη μέρα τό πρωί, γιατί ό Κέννεθ δεν ήταν άνθρωπος να την άφήση σέ ήσυχία.

Ή πόρτα της χτύπησε έλαφρά κι' ή φωνή της "Άννας, της καμαριέρας της, άκούστηκε σιγανή.

—Δεσποινίς Λόρνα! Ό κύριος Γκάλμπρεθ σάς ζητεί κάτω.

—Άρνούμαι να κατεβώ! άποκρίθηκε ή κοπέλλα γρήγορα. Άς μου παραγγείλν ό τι θέλει.

—Μά, μου είπε να πάτε άμέσως στο γραφείο!

—Νά του πής ότι λίγο ακόμα θά ένοχλήται μ' έμένα. Άγριο τό πρωί φεύγω άπό τό Φόεγκλοβ Χάουζ.

—Για πάντα, μίς Λόρνα;

—Άνοιξε ή κοπέλλα την πόρτα. Τά μάτια της καμαριέρας έπαισαν περιέργα σ' άνοιχιά μπασίλα. Έπειτα, με σιγανή φωνή, πούδειχνε κάποια συμπάθεια, είπε σιγά.

—Έλπίζω να μη συμβαίνει τίποτε. Συζητούσαν κάτω, τόσο τα-ραγμένοι...

Με μία ατύχρητη κίνησι άπλωσε ή Λόρνα τά χέρια της.

—Άννα! είπε με συγκίνηση. Άν χρειαστώ ένα φίλο, μπορώ να βασιστώ σ' εσένα;

—Γιατί όχι; Τί έννοείτε;

—Νά... δεν έχω φίλους εδώ... Θέλω...

Δίστασε μία στιγμή και πρόσθεσε γρήγορα:

—Άννα, θέλω μοναχά να στείλω ένα τηλεγράφημα. Μπορείς να τό άναλάβης εσύ; Καταλαβαίνεις;

—Βέβαια. Θα σάς φέρω την άπόδειξη, άν θέλετε.

—Όχι, σέ έμπιστεύομαι.

Κάθησε κι' έγραψε γρήγορα λίγα λόγια.

—Κύριον Χάρρυ Γκάλμπρεθ. Μήν έλθης άπόψε στην παραλία. Περιέμενε ξεγνήσεις.

Τό τσίλιζε γύρω άπό μισή λίρα και τόδωσε στην ύπρετρία, λέγοντάς της:

—Νά σταλή άμέσως. Και δεν θέλω τά ρέστα.

Ή Άννα κατέθηκε γρήγορα τη σκάλα, κι' εκεί κοκκάλωσε.

Ό Κέννεθ είχε άνοιξει την πόρτα του γραφείου και στεκόταν μπροστά της.

—Λοιπόν; ρώτησε.

—Α... ή δεσποινίς άρνείται να κατεβή, τραύλισε ή Άννα, πού είχε λησμονήσει τη διαταγή του.

—Άλήθεια; Και πού πής; Τί κρατάς;

—Ένα... ένα τηλεγράφημα.

—Ωραία! Δώσε μου τό.

Τό πήρε. Ένα μικρό χαμόγελο σούφρωσε τα χείλη του όταν τό διάβασε. Τσαλάκωσε τό χαρτί κι' είπε της Άννας κοφτά:

—Μισή λίρα για να μη μιλήσης, έ; Πάρε την. Και δεν έχεις πιά δουλειά εδώ. Ή κυρά Μάρθα θα σε πληρώση.

—Κύριε Κέννεθ! ξεφώνισε ή ύπρετρία πνιχτά. Τί έκανα; Με διώχνετε;

—Όστε δεν θέλεις να γάρης τη θέσι σου; Μήπως προτιμάς μάλιστα να κερδίσης δέκα λίρες; Άν ναί, κλείσε τό στόμα σου, και μην έπιχειρήσης ν' άνεβής άπάνω άν δεν σου πώ.

—Γκίλφορντ!

Προχώρησε ή ύπρετρία με τό γατίσιο του βήμα.

—Πρόσχε τη σκάλα, καταλαβαίνεις! Κι' εσύ, Άννα, έλα στο γραφείο, πού θέλει ό κύριος Γκάλμπρεθ.

Άκουσε ή Λόρνα τις σιγανές φωνές, χωρίς να μπορέση να αντίληφθί λέξη άπό τη συνομιλία. Τό σπύτι έπειτα της φάνηκε πώς έγινε περιέργα ήσυχο.

Νύχτωσε κι' ακόμα ή Άννα δεν είχε γυρίσει να της πη για τό τηλεγράφημα. Όσο περνούσε ή ώρα, τόσο μεγάλωνε ή άνησυχία της.

Τώρα έβλεπε πώς είχε κάνει μεγάλο λάθος να γυρίση πίσω σ' αυτό τό σπίτι μετά τη θωελλώδη συνδιάλεξί της με τον Κέννεθ.

Δεν της έμενε τίποτε άλλο, παρά να περάση μία νύχτα γευστή άγωνία, και να περιμένη λυτρωτική την αύγή.

—Επτάμιση, όκτώ! Έπί τέλους! Νά ή Άννα μ' ένα φλυτζάνι τσαϊ στό χέρι.

—Άννα, ψιθύρισε ή κοπέλλα με λαχτάρα. Τί έγινε; Πήγες τό τηλεγράφημά μου; Φαίνεται παράξενη. Πές μου την άλήθεια!

—Μη με ρωτάτε, γιατί δεν θα σάς πώ, άποκρίθηκε ή ύπρετρία γρήγορα, πνιχτά. Ηίρα τό μυαλό μου θέλοντας να σάς φανώ χρήσιμη. Θυμήθηκα πώς θα θέλατε τσαϊ.

—Άκούμπησε γρήγορα τό δίσκο στο τραπέζι κι' έτρεξε στη ντουλάπα ή καμαριέρα. Τήν άνοιξε κι' έκανε πώς κάτι συγκρίψε μηχανικά.

Ήπια ή Λόρνα μία γουλιά τσαϊ, κυττάζοντάς την παρα-ξενεμένη. Μα περιέργα πράγμα, τί γεύσι είχε τό τσαϊ άπόψε;

Ήμύριζε σάν κάποιο ύπνωτικό πού της είχε δώσει ό θεός της μία φορά πού υπέφερε άπό νευραλγία. Ήπια άλλη μία γουλιά και κατάλυβε!

—Άννα! ψιθύρισε με μάτια πελώρια άπό τον τρόμο. Ποιός έτοίμασε αυτό τό τσαϊ; Ποιός σ' έστειλε εδώ;

Σταμάτησε, άπολιθωμένη. Τη στιγμή πού ή Λόρνα έπινε τό τσαϊ της, ή Άννα είχε ξεκρεμάσει τό θαλασσί της τό φοιν-σάνι, τό κερζό της παλτό, τό καπέλλο με τό βέλο πού φορούσε στόν ήλιο, κι' ήταν κατέβαινε κρυφά να συναντήση τό Χάρρυ.

—Τί κάνεις, Άννα; τραύλισε ή κοπέλλα. Τρελλάθηκες;

Δίχως ν' άποκριθί λέξη, σάν άληθινή τρελλή, ώρμησε ή καμα-

ριέρα στην πόρτα, την άνοιξε, δγγηκε και την κλείδωσε άπ' έξω, παίρνοντας μαζί της τά φουστάνια της κυρίας της.

Στάθηκε ή Λόρνα σάν κεραυνοχτυπημένη. Πέρασε κάμποση ώρα ώσπου ν' αντίληφθί την τραγική της θέσι. Ήταν φυλακισμένη!

Με μία άγρια φωνή, έτρεξε στην πόρτα, την τράνταξε. Μάταια! Σωριάστηκε σέ μία καρέκλα κι' άρχισε να σκέπτεται. Τί σημαίνουν όλα αυτά; Τό κερζό παλτό, τό καπέλλο με τό βέλο;...

Έξαφνα τραντάχτηκε, σά να είχε άνάψει μία έκτυφλωτική άστραπή μπροστά της. Κατάλαβε.

Ωρμησε πάλι στην πόρτα, σάν πληγωμένο ζώο. Έπειτα άνοιξε τό παράθυρο και φώναξε με στριγγιά φωνή λίγες φορές. Καμμία άπόκρισι. Τό σπύτι φαινόταν νεκρό. Τότε έπεσε στο κρεβάτι της ή κοπέλλα και τά μάτια της έκλεισαν. Τά νεύρα της χαλαρώθηκαν, ή κύρασι κι' ή ταραχή της νίκησαν τη θέλησι.

Ένας ύπνος βαρύς, ληθαργικός, της έσβυσε την πραγματικό-τητα.

Όταν έγυνησε, της φάνηκε πώς είχε κοιμηθί αιώνας. Μά πώς; Τί χτύπαει κάτω τό ρολόι; Έννέα! Μόνο έννέα! Αυτή την ώρα άκριβώς θα βρισκόταν στην άγκαλιά του Χάρρυ, μόλις θα πηδούσε άπό τη βάρκα ό άγαπημένος της. Πόσες φορές τέτοια ώρα είχε σταθί τρεμάμενη στο άκρογιάλι κι' αντίκριζε τη βάρκα του να ζυγώνει;

Θάρχόταν άπόψε. Είχε λάβει τό τηλεγράφημα; Ή άγωνία την έπνιγε, της έσφιγγε την άναπνοή. "Ω, νάνοιγε τό-τη ή πόρτα, να γινόταν ένα θαύμα!

Μά τί είχε αυτό; Ή καρδιά της γτύπησε να σπάση. Θαύμα ή άπάτη; Ένας σιγανός θόρυβος στην κλειδαρό-τρύπα. Νά, δειλά-δειλά άνοίγει ή πόρτα... ένα διάφανο χέρι προβάλλει, κά-τι άκατάστατα χρυσά μαλλιά, δυό μά-τια τρομαγμένα, μία νυναικα άδύνατη σά σκιά; ή κυρία Γκάλμπρεθ.

ΕΓΩ είμαι! ψιθύρισε ή άρρωστη γυναίκα άχνά. Δεν ξέχασα. Μου είπες πώς μπορούσα να σε βοηθήσω.

—Νά με βοηθήσης! ξεφώνισε έξαλ-λη ή Λόρνα. Ό Θεός σ' έστειλε!

Άρπαξε τό διάφανο χέρι της σαστι-σμένης νυναικας και τη φίλησε σάν τρελλή. Έπειτα σπρώχνοντάς την έλα-φρά, της είπε με πυρετώδη διά-

—Άλλη φορά όμως θα τό πούμε κα-λύτερα. Σήμερα έκανες για τον Χάρρυ περισσότερα άπ' ό τι μπορείς να φαντα-στής. Πήγαινε τώρα κλείσου γρήγορα στην κάμαρά σου.

Ή κυρία Γκάλμπρεθ έφυγε ύποτα-κτικά, σάν μικρό παιδί.

Σάν άστραπή κατέβηκε ή Λόρνα τις σκάλες, πατώντας στις μύτες. Δίχως να ρίξη τίποτα επάνω της, άψηφώντας την νυχτε-ρινή ψύχα, διάβηκε τρέχοντας τό πάγκο και πήρε κατακυλών-τας την πλαγιά πούφερνε στο άκρογιάλι. Ή μυρουδιά της θά-λασσας άλμυρή, της έδινε θάρρος. Χάρρυ! Χάρρυ! Μήπως θά-φθανε άργά;

—Όχι, να ή βάρκα, σ' άσημένια νερά. Και νά, πάρα πέρα, δυό σκιές. Άπό τό σκίρτημα της καρδιάς της τον γνώρισε. Κρα-τούσε τό σκυμένο του κεφάλι με τά δυό χέρια κι' έκανε άργά βήματα στην άμμο, σάν άνθρωπος κουρασμένος άπό άπειρία.

Πλάι του μία νυναικα —δεν παραξενεύτηκε ή Λόρνα, πούβλεπε τον έαυτό της σχεδόν, γιατί είχε μεντέψει άπό πριν τη σκηνο-θεσία. Ή Άννα, ντυμένη με τά φορέματα της κυράς της, στε-κόταν μαζεμένη, φοβισμένη, με τό πρόσωπο κρυμμένο στο πυ-κνό βέλο.

Με φωνή πνιγμένη, μιλώντας μάλλον στόν έαυτό του, έλεγε ό Χάρρυ πικρά:

—Πρέπει να φύγω. Τέλειωσαν πιά όλα. Άφού έδωσε λόγο στόν Κέννεθ. Μ' αυτό τον άνθρωπο, ό, Θεέ μου!

—Χάρρυ! Χάρρυ!

Ή φωνή της Λόρνας άκούστηκε έξαλλη άπό χαρά!

Σήκωσε ό νέος τό κεφάλι, κλονίστηκε.

—Χάρρυ! Ψέματα! Έδώ είναι ή Λόρνα! Σ' αγαπάει!

Θεομά τά χέρια της τυλίχτηκαν γύρω στο λαιμό του.

—Λόρνα! ψιθύρισε αυτός με χείλη άχνά!

—Ναί, ή άληθινή Λόρνα, κι' όχι ή Άννα ή καμαριέρα, πού την έστειλαν για να σε γελάση! Όχι, μη τη χτυπήσης! Άσε την να φύγη. Τό σχέδιό τους άπέτυχε. Είμαι εδώ εγώ, εγώ, "Ω, πώς μπορούσε να τό πιστέψης εδώ και μία στιγμή!

Ή Άννα χάθηκε σάν σκιά, λές κι' άνοιξε ή γή και την κατάρ-πιε.

Άνάσανε ό Χάρρυ βαθείά, λυτρωτικά. Κύτταξε με λατρεία την κοπέλλα, χαίδεψε τά ξανθά μαλλιά της, τό ροδίνο της μά-γουλο, τά χέρια πού τον σφίγγανε ζεστά. Δεν είπε λέξη, λές και του φαινόταν ίερή αυτή ή στιγμή και δεν ήθελε να την τα-ράξη με λόγια. Τό φεγγάρι έπλεκε γύρω τους άσημένια φωτο-στέφανα, τό κυματάκι τους τραγουδούσε νοσταλγικά στα πόδια τους. Είχε τέτοια γαλήνη ή φάσις γύρω, πού ξεχάστηκαν για κάμποση ώρα οι δυό έρωτευμένοι.

Πρώτος μίλησε ό Χάρρυ.

—Λόρνα, άγάπη μου. Πές μου τα όλα. Κάτι φοβερό συμβαίνει, τό αισθάνομαι. Μα δεν μπορώ να κάνω τίποτα άν δεν μάθω τί τρέχει.

Με μιάς έγυνησε ή κοπέλλα άπό τό όνειρο. Οι κοιμισμένοι φό-βοι της την κύκλωσαν πάλι, άρχισε να τρέμη. Ένοιωσε μία λι-ποθυμία. Έγειρε τό κεφάλι της στο δυνατό του όμο και τά δά-κρυα βουδίζ έρχισαν να κυλάνε.

—Λόρνα, όχι μικρή μου. Πές με δειλιάζης τώρα, έκανε ό νέος Ι-κετευτικά. Άκούμπησε άπάνω μου. Άσε να σου μιλήσω εγώ πρώτος. Άπό μακριά, ή νυναικα αυτή, πού σούμοιαζε, μου ψι-θύρισε, τό φοβερό τό ψέμα, πώς άρρα-δωνιάστηκες με τον Κέννεθ. Έμεινα σάν κεραυνοχτυπημένος. Άν περνούσε όμως λίγη ώρα θάβλεπα μοναχός μου τό ψέμα.

—Μά τό πιστέψης, τό πιστέψης! άνσ-τέναζε ή κοπέλλα.

—Λατρεία μου! Μη σκέπτεσαι τώρα πιά αυτό. Πές μου καλύτερα όλα όσα ξέρεις. Σε ζήτησε ό Κέννεθ, έ; κι' εσύ άρνήθηκες; Τό φοβώμουν. "Ω, Λόρνα, δεν ήθελα ως τώρα να σου μιλήσω έτσι για τον πατέρα μου και τον άδελφό μου.

Άλλά τώρα πρέπει. Τά λεπτά σου μπο-ρούν να τους φέρουν στο έγκλημα.

—Ναί, τό ξέρω. Άς τά πάρουν! ψι-θύρισε ή κοπέλλα. Άν είχε να μάς χω-ρίσουν τά λεπτά μου, άς τά πάρουν. Έ-γώ θέλω μοναχά εσένα. Μούδειξαν τί ά-ξίζει τό χρήμα δίχως την εύτυχία. Προ-σάθησαν να σε εκδιώξουν, άπέλυσαν πώς θα σε συλλάβουν. Ναί, Χάρρυ, πρό-σχε, τό είπαν αυτό, Άκου τα όλα.

Με δοιούμενη φωνή, φιλώντας του τά χέρια, του διηγήθηκε όλη την χθε-σινή τραγωδία. Στεκόταν ό νέος άπελ-πισμένος. Ή διαγωγή αυτού του πατέ-ρα του φαινόταν να του σταματούη τη σκέψη του.

—Θεέ μου, ψιθύριζε κάθε τόσο. Ό πατέρας μου, ό άδελφός μου!

Όταν τέλειωσε τη διήγησή της ή Λόρ-να, είπε ό Χάρρυ με άλλαγμένη φωνή:

—Λόρνα, θυμάσαι τί σου είπα για έ-κείνη την κλοπή; Όπως σε βλέπω τώ-ρα μπροστά μου, βλέπω και τη σκηνή. Ό Κέννεθ ή κανέναν ή-πρετης πληρωμένος άπό αυτόν, άνοιξε τό γραφείο έκείνη τη νύχτα κι' έκρυψε εκείνα τά χαρτιά κάτω άπό τό μαξιλάρι μου. Τά σκηνοθέτησαν όλα αυτά για να με άπομακρύνουν με την ά-πειλή μιάς βαρείας κατηγορίας. Άν μπορούσα να τ' άποδείξω αυτό, θα πήγαινα άμέσως στην άστυνομία, θα τους προκαλούσα να πάμε στο δικαστήριο. Δεν τόλμουν να παρουσιαστούν στο δικαστήριο. Έγώ όμως τώρα θα τολμήσω.

—Όχι, όχι, φώναξε ή Λόρνα ικετευτικά. Όχι, ακόμα. Μη τους έξωθήσης στα άκρα, Άν γυρίσης άμέσως πίσω. Είναι ό μόνος τρόπος. Τά σκέφτηκα όλα.

—Ναί, σκέφτηκες για μένα μοναχά. Άλλά εσύ; —Άποφάσισα, άποκρίθηκε γρήγορα ή κοπέλλα. Άν νομίζης ότι δεν πρέπει να τους αφήσω τά λεπτά, θα τ' αναθέσω άμέσως σ' ένα διηγώγο. Θα πάω στο Λονδίνο να έργασθώ για να ζή-σω, όσπου...

—Όσπου ν' άνατείλν ή πύξ εύτυχισμένη μας ήμέρα.

Της έκλεισε τό στόμα μ' ένα φιλή. Μία άγρια χαρά πλημύ-ρισε την καρδιά του νέου. Επρεπε να παρουσιαστή ό κίνδυ-νος για ν' άνοίξουν τ' άγαπημένα χείλη να του δείξουν ξάστε-ρα τό γλυκό μυστικό τους.

Δίσταζε πάντα αυτός, τον σταματούσε ή σκέψις πώς ή Λόρ-να ήταν πλάσιμα κι' αυτός, όπως ήλθαν τά πράγματα, πτωχός. Ή τύχη όμως είχε βοηθήσει. Τώρα του φαινόταν γελοία τά εμπόδια, άσημάντες οι οικονομικές διαφορές.

—Λόρνα, μικρή μου, ψιθύρισε με συγκίνηση, όχι δέ θ' άνα-γκαστής να έργασθης για να ζήσης. Θα φροντίσω εγώ για ό-λα. Μόνον ένα να μου πής εσύ: Τί σκέπτεσαι να κάνης άπόψε;

—Χάρρυ, άγάπη μου! Μίλησε μου! Είμαι στα πιά έλεύθερη ν' αγαπηθώ, να ζήσουμε εύτυχισμένοι!

—Θα γυρίσω πίσω, αποκρίθηκε ήσυχα ή κοπέλλα. Τί κακό μπορούν να μου κάνουν; Θα φοβηθούν. Χάρου, σου λέω, θα γυρίσω στο σπίτι!

—Κι' εγώ σου λέω όχι! φώναξε ό νέος αποφασιστικά. "Ασε με να σκεφθώ.

Καθώς στάθηκαν λίγη ώρα χειροπιασμένοι, ανατρίχιασε έξαφνα ή Λόρνα και φώναξε πνιχτά:

—Κύττα! Κύττα! Κοντά στη βάρκα, κάτι κουνήθηκε!

Μιά σκιά εμφανίστηκε πίσω από τη βάρκα, και σκυμμένη χάθηκε μέσα στα βράχια. Έτρεξε ό Χάρου μ' ήσαν άργά. Έκανε να τρέξη να την κυνηγήσει, αλλά έπρεπε ν' αφήσει μοναχή της τη Λόρνα. Προτίμησε να μείνει, και να πάη κοντά στη βάρκα να ιδή.

Γονάτισε, κι' ένα σύγκρυο πέρασε σ' όλο του το κορμί. "Η Λόρνα που ήλθε κοντά, είδε στάλες κρύου ιδρώτα στο πρόσωπό του. Τό χέρι του έτρεμε έλαφρά καθώς της έδειχνε τη βάρκα. Κι' είδε ή Λόρνα, τρεις τρύπες, σκαμμένες μ' αίχμηρό εργαλείο, στον πυθμένα της βάρκας. Αυτό έσήμαινε πως ό Χάρου ήταν κλεισμένος εδώ στην περιοχή του Χόεγκλοφ Χάουζ.

—Καταλαβαίνεις; ψιθύρισε ό νέος. "Αν δεν τον βλέπαμε, θάμπαινα άνυποπτος στη βάρκα, θα πνιγόμουν, κι' όλα θα τελείωναν. Δες αυτό να ήθελαν;

Σφίχτηκε ή Λόρνα κοντά του παγωμένη από τον τρόμο.

—Πολύ καλά! είπε ό Χάρου αποφασιστικά, άπόψε θα μάθω. Πάμε μαζί στο σπίτι!

Στο γραφείο του αφέντου του Χόεγκλοφ Χάουζ

ΠΡΟΧΩΡΗΣΑΝ βουβοί, ανέθηκαν την πλαγιά, κέρασαν τό πάγκο.

—Θάρρος για λίγη ώρα άκόμα! ψιθύρισε ό Χάρου. Τί ώρα είναι; Δέκα και μισή. Και κανέναν δεν είναι ξύπνιος στο σπίτι; Περίεργο πράγμα!

—Θα είσαι προσεκτικός; ψιθύρισε ή Λόρνα. Φοβάμαι, δεν ξέρω γιατί, μ' φοβάμαι. "Αν τύχη και τσακωθείτε, να ξέρετε πως εσύ είσαι ή μόνη μου χαρά στον κόσμο. Αυτό να σκεφθείς πρώτ' απ' όλα.

—Έννοια σου. Δεν σκέπτομαι να έκδικηθώ. Θέλω μοναχά ν' αντιμετώπισω τους ανθρώπους που θέλησαν να βασανίσουν τη γυναίκα που αγαπώ. Στάσου εσύ εδώ.

Προχώρησε στα νύχια ως το σπίτι, κύτταξε μέσα από τα κλειστά παραθυρόφυλλα.

—Φώς στο γραφείο! ψιθύρισε. "Αγάπη μου... αυτό ήταν της τύχης μου. "Ο πατέρας μου είναι εκεί μέσα, περπατεί άπάνω-κάτω, βλέπω τη σκιά του στον τοίχο, αυτός θα είναι. Ποιός άλλος μπορεί να είναι στο γραφείο του τέτοια ώρα; Θα πάω, θα προσπαθήσω να του μιλήσω, να του εξηγήσω. Στο κάτω-κάτω, τί θα χάσω. Τό πολύ-πολύ να με ειρωνευθώ ή να με φοβερίσει. Δε φοβάσαι να μείνης μόνη λίγα λεπτά εδώ, Λόρνα;

—"Οχι, πηγαίνε, αποκρίθηκε ή κοπέλλα, και κρατώντας του τό χέρι, τού ξανάπε με συγκίνηση: "Αν όμως δε θελήσει να σ' άκούσει, σφίξε τή χείλη σου, σκέψου πως περιμένο εγώ εδώ, μη π'ες και μη κάνης τίποτα για τό όποιο θα μπορούσες άργότερα να μετανοήσης.

Έφυγε ό Χάρου γρήγορα, χάθηκε μέσα στο σπίτι.

Στάθηκε ή Λόρνα τρεμάμενη με άγωνία, κρατώντας την άναπνοή της, με τόν τρόπο μήπως άκούσει καμιά όργισμένη φωνή. "Εκλεισε για μιά στιγμή τα μάτια...

Έξαφνα, καθώς τό ξανάνοιξε, είδε έναν άνδρα να διαβαίνει τρέχοντας τόν κήπο μπροστά στο σπίτι. "Η καρδιά της σκίρτησε. Νόμιζε πως τόν άνεγνώρισε στο σκοτάδι. Ποιός άλλος μπορούσε να είναι;

—Χάρου! φώναξε πνιχτά. Τόσο γρήγορα; Τί σου είπε; Κοιμήλωσε. Μιά λαχανιασμένη άνάσα κοντά της, ένα σκληρό σφίξιμο στα χέρια της, μάτια καρφωμένα σαν φωτιές άπάνω της.

—"Α! εσύ είσαι εδώ; φώναξε πνιχτά μιά φωνή. Τί κάνεις εδώ; Μίλησε!

Ήταν ό Κέννεθ!

Παγωμένη από την έκπληξη, τόν κύτταξε ίκετευτικά ή κοπέλλα.

—Αυτήσου με! ψιθύρισε άχνά. Σίγουρα τού φέρθηκες άσχημα. "Ηλθε για ν' άποδείξει την άωότητά του, όχι για να έκδικηθ.

Τί, τί τού κανες; "Η άπάντησις άργησε. Τράβηξε δυνατά ή Λόρνα τ' άχέρια της από τ' άδικά του, κι' έμεινε σαστισμένη. Στο μισοσκό-αδο, τού πρόσωπο τού Κέννεθ ήσαν σταχτοπράσινο, σαν να φορούσε μιά φρικτή μάσκα, τ' άχέρια του άδεια, κι' ή άνάσα του βαρειά ο'α είχε τρέξει πολύ.

Αργότερα τ' άθυμήθηκε αυτά. "Εκείνη τη στιγμή όλη της ή σκέψις βρισκόταν μέσα, στο γραφείο. Σαν σ' όνειρο άκουσε τη φωνή τού Κέννεθ που έβγαίνει με άφάνταστη προσπάθεια ήσυχη.

—Συγγνώμη, Λόρνα! Δεν ήξερα πως είναι εδώ αυτός... δε θέλω να ξέρω τίποτα γι' αυτόν. "Ηλθα να θρώ έσένα, μονάχα έσένα. Κι' ήμουν τυχερός, βρέθηκες πάλι στο δ'ήμα μου, όπως τό πρωί. Στά μάτια σου βλέπω πως με μισείς άκόμα. Ναι, είπες τή λέξη. Κι' όμως, γυναίκες ύπερευαίσθητες σαν κι' έσένα, καταλήγουν ν' αγαπήσουν τόν άνδρα άκριβώς που μισούν στην άρχή.

Ούτε καν τόν άκουγε. "Αδρίστα μοναχά παρατήρησε πως τό χέρι του έτρεμε καθώς άναψε ένα τσιγάρο.

Η φωνή του γινόταν όλο και πιο ήσυχη.

—Λόρνα, τί σκοπεύεις να κάνης; "Ελα, είθεθα στο σπίτι. "Ο πατέρας δεν είναι κακός, μόνο έχει άπότομο τρόπο. Μά, Θεέ μου, τί είναι αυτό;

Έπεσε τό τσιγάρο από τό χέρι του.

Μιά στριγγιά, πνιγμένη φωνή, σαν κραυγή τρελλού σχεδόν, τάραιε τή γαλήνη της νύχτας. Μοναχά μιά φορά, κι' έπειτα κα' ταλμυτική ή σιγή. Κι' ή φωνή αυτή είχε βγή από τό σπίτι.

"Αθελ'α ή Λόρνα ήλθε κοντά στον Κέννεθ. Της άρπαξε αυτός τό χέρι. Τ' άχέρια του έλαμπαν άγρια.

—Κάτι τρέχει! φώναξε βραχνά. Μου είπες πως έφυγε ό Χάρου; "Ελα μαζί μου!

Ούτε σκέφθηκε ν' άντισταθί τώρα. "Η φωνή αυτή, κι' ό πα'ράξενος τόνος τού Κέννεθ την είχαν παραλύσει.

Μπήκε στο σπίτι. Στο διάδρομο, με μάτια όρθάνοιχτα από τόν τρόμο, στεκόταν ή κυρά-Μάρθα, ή οίκονόμος τού σπιτιού. Και σκυμμένος στην πόρτα τού γραφείου, δίχως να τολμάη ν' άνοίξη, ό Γκιλφορντ, ό ύπηρέτης.

—Τί συνέβη; Ποιός φώναξε έτσι; ρώτησε ό Κέννεθ.

—"Ο Θεός ξέρει, κύριε Κέννεθ! αποκρίθηκε ό Γκιλφορντ, με χείλη πελιδνά.

Είχε χάσει για καλά την ήρεμη πόσα του. Πρόσθεσε με φρίκη:

—Δεν μπορεί να είναι ό κύριος Γκάλμπρεθ... κι' όμως ξέρω πως βρισκόταν στο γραφείο.

Στάθηκαν όλοι βουβοί κάμποση ώρα. Στο τέλος, γύρισε ό Κέννεθ στην κοπέλλα:

—Λόρνα, είτε σιγά, ίσως δεν είναι τίποτα, αλλά, αν... αν συνέβη τίποτα, δεν είναι καλύτερα να π'ες στο δωμάτιό σου;

Τόν κύτταξε με τ' αγκρίζα μάτια της αποφασιστικά δίχως να π'η λέξη. "Ενοιθε μέσα της τόν κόσμο να σβύνη, κι' όμως έπρεπε, έπρεπε να φανή γενναία αυτή τη στιγμή.

—Πολύ καλά! έκανε ό Κέννεθ νευρικά, νοιώθοντας τη βουβή της άπόκρισι. Γκιλφορντ, άνοιξε αυτή την πόρτα.

Υπήκουσε ό ύπηρέτης. "Ανοιξε, κι' έβγαλε μιά κραυγή φρίκης. "Ορμησε ό Κέννεθ στο δωμάτιο. Σάν τυφλή, μπήκε στο γραφείο κι' ή Λόρνα.

Έκει, έσπλωμένος κάτω στο χαλί, με τ' άχέρια του σφιγμένα στασμοδικά, με πελιδνό πρόσωπο, με τό μέτωπο ματωμένο, βρισκόταν ό αφέντης τού Χόεγκλοφ Χάουζ. Κι' όλόρθος, σαν μαρμαρωμένος, κοντά του, ό Χάρου, ό δεύτερος γυιός του.

Ο Χάρου! Ακίνητος, με μάτια πελώρια από τη φρίκη. Τ' άχέρια του μόνον άρθρώσαν μηχανικά, μιά φοβερή λέξη:

—Νεκρός! Νεκρός!

—Πίσω! Ποιός είσαι εσύ; Χάρου! "Εσύ εδώ, κι' ό πατέρας μου χτυπημένος από σένα!

Βραχνά, άγρια, πρόφερε ό Κέννεθ αυτά τ' άχέρια. "Εσκυψε, πήρε τό χέρι τού πατέρα του, τάφησε έπειτα να πέση βαρειά, και ξανάπε άσυνάρτητα:

—Νεκρός!... εσύ... ή έκδίκησί σου για όλα...

—Ψέματα!

Η φωνή τού Χάρου άκούστηκε βαθείά, δονούμενη, μέσα στην καταθλιπτική σιγή. Σ'α να πέρασε ήλεκτρισμός σ' όλους γύρω.

—Ψέματα!

Ήταν ή πρώτη λέξις, τού ανθρώπου που στεκόταν εκεί υπό τό βάρος της πιο φρικτής κατηγορίας.

Σ'ε λίγο, συνέχισε με παλλόμενη φωνή ό Χάρου:

—"Ακούστε με. Τόν πατέρα μου; Ποιός μπορεί να τό πιστέψη; "Ηλθα, είδα φως στην κάμαρά του. Λίγο πριν μου φάνηκε πως είχα ιδεί τη σκιά του να πηγαίνειόρεχεται. "Εσπρωξα την μπλακντόρτα, ήταν άνοιχτή... "Ο πατέρας βρισκόταν έσπλωμένος, άκριβώς όπως τώρα... Τόν χτύπησαν με κάτι στο μέτωπο, κυττάχτε τό σημάδι και τό αίμα. Με ξέρετε. Ξέρετε πως δεν είμαι ικανός ούτε να σκεφθώ μιά δολοφονία. Ναι, δολοφονία, δεν φοβάμαι τή λέξη. Ποιός με κατηγορεί; "Ας μιλήση!

—Ανακαλώ τ' άχέρια μου, είπε ό Κέννεθ σοβαρά. "Ας πούνε οι άλλοι ποιόν ύποπτεύονται.

—"Αλλά με κατηγορήσεις. "Απόδειξε τις ύποψίες σου τώρα ά-μέσως.

—Δεν μπορώ, είπε ό Κέννεθ με σφιγμένα χείλη. "Ισως να κρίνουμε σύμφωνα με τις περιστάσεις. Είπες ότι τόν είδες να πηγαίνειόρεχεται; Τότε, κατά την όμολογία σου, είσαι ό τελευταίος άνθρωπος που τόν είδε ζωντανό. Γιατί ήλθε εδώ; "Επειδή σου άρνήθηκε την άνεψιά του και τ' άχέρια; Μιά στιγμή. Ποιός ήταν εδώ; Δεν άκούσατε τίποτα, Γκιλφορντ;

—Να μιλήσω κύριε; είπε ό ύπηρέτης ταραγμένος. "Ακουσα

όμιλίες εδώ, αλλά δεν έδωσα σημασία. "Επειτα άκουσα τη φωνή και πάγωσα...

—Στάσου! φώναξε ό Χάρου. Κάποιο μυστικό κρύβεται εδώ. Αυτή ή φωνή ήταν δική μου. "Αλλη φωνή δεν είχε άκουστή, ώσπου να μπώ εγώ στο γραφείο. "Όταν τόν είδα χτυπημένο, για κάμποση ώρα έμεινα κεραυνοχτυπημένος, βουβός. "Επειτα, φώναξα, δίχως να τό θέλω. Αυτά τ' άχέρια ήταν βουβά όταν ήλθα εγώ. Δεν με πιστεύετε;

Γονάτισε, πήρε τό χέρι τού πατέρα του, και ψιθύρισε με συγκίνηση:

—Τ' όρκίζομαι!

Μιά σιγανή, βασανισμένη φωνή τόν έκανε να πεταχτή όρθιος.

—Λόρνα! Λόρνα! ψιθύρισε, και τ' άχέρια του δάκρυσαν.

Η καρδιά της κοπέλλας χτυπούσε να σπάση, καμιά όμως λέξη δεν μπορούσαν ν' άρθρώσουν τ' αελιδνά της χείλη.

—Δεν όφελούν τ' άχέρια! είπε ό Κέννεθ κοφτά. "Ο πατέρας μου είναι νεκρός. Γρήγορα, κάποιος να τρέξει να φωνάξη τό γιατρό, τόν κύριο Μάρς. Οι άλλοι πηγαίνετε στα δωμάτιά σας. Γκιλφορντ, εσύ θα μείνης απ' έξω, στον κήπο να φυλάξ.

Σκορπίστηκαν οι ύπηρέτες. Τότε ό Κέννεθ γύρισε στον άδελφό του.

—Αυτούμαι πολύ είπε, δίχως να τόν κυττάξη, αλλά θ' αναγκασθώ να καλέσω άμέσως τις άρχές. "Όσπου να φθάσουν, έχω τό λόγο σου πως δεν θα έπιχειρήσης να...

—Τό λόγο μου; τόν διέκοψε ό Χάρου. "Οχι! "Εγώ θέλω να μείνω ώσπου ν'άβη ή άστυνομία. "Ως τότε, φυλάξου να μη φανής μπροστά μου εσύ.

—Με άπειλείς; ρώτησε ό Κέννεθ.

Τ' άχέρια τους συναντήθηκαν για μιά στιγμή. Ποτέ στη ζωή της δεν θα ξεχνούσε ή Λόρνα αυτή τη ματιά.

Σήκωσαν τόν Γκάλμπρεθ, τόν άνέβασαν άπάνω στο δωμάτιό του. Στο τέλος, έφυγαν όλοι από τό γραφείο, αφήνοντας μόνον μέσα τόν Χάρου.

Μετά κάμποση ώρα, κάποιος χτύπησε σιγά την πόρτα της Λόρνας.

Καθώς άνοιξε διστακτικά, είδε ό Κέννεθ στο μισοσκόταδο τό χλωμό πρόσωπο της κοπέλλας, και τρόμαξε.

—Λόρνα, είτε σιγά. "Η άστυνομία θ'άνε εδώ σ'ε μισή ώρα. Δε μπορώ να μιλήσω σ' αυτόν, μπορώ όμως σ' έσένα... Μπορούμε να βρούμε μιά βάρκα για να φύγη. Δεν τού κρατώ κακία. "Αν άναγνωρίξης τί κίνδυνο διατρέχει, αν νομίζης πως μπορούμε να γανωθίμε για τελευταία φορά εύσπλαχνικοί μαζί του...

—Και ή τιμή της εύσπλαχνίας μας; ψιθύρισε ή κοπέλλα με παρ'άξενη γαλήνη.

Δεν ήρε τίποτα ν' άπαντήση ό Κέννεθ. Μόνο δάγκωσε τ' άχέρια του.

—Καταλαβαίνω! είπε ή Λόρνα με πικρή ειρωνεία. Πήγαυε να τόν ρωτήσης αν θέλη να πληρώση αυτή την τιμή, και να μου φέρης την άπάντησί του.

«Δική σου και μόνον δική σου»...

Η ΞΕΡΕ πως την άπάντησι αυτή δεν θα τή λάβαινε ποτέ. Περνούσε βασανιστική ή ώρα. Κάθε λεπτό της φαινόταν χρόνος. Τί γινόταν κάτω; Μέσα στη δραματική αυτή στιγμή, όλοι την ξεχνούσαν. "Ολοι; "Οχι. Μιά σκέψις βρισκόταν σίγουρα κοντά της. Νόμιζε πως άκουγε μιά φωνή, μιά γλυκιά φωνή.

«Λόρνα, κι' εσύ τό πιστεύεις;»

«Να, πως θάθελε να τού δώση την άπάντησι με φιλικά. Να τού π'η πως κι' αν ό κόσμος όλος τόν πιστευε ένοχο, αυτή ήξερε πως είναι άθώος.

Να καθεθώ... να πάη στο γραφείο... Γιατί ν' αφήση μόνο σ' αυτές τις στιγμές της άγωνίας, τόν άνδρα που λατρεύει;

Πετάχτηκε. "Ανοιξε την πόρτα, έκανε δυό βήματα προς την σκιά.

—Πού πάτε, μίς Λόρνα;

—"Η φωνή της κυρά-Μάρθας ήταν βραχνή.

—Σ' αυτόν! ψιθύρισε ή Λόρνα, σαν παιδί που τό μαλλώνουν.

Είπε άθώος... ύποφέρει...

—Δεν πρέπει να τό κάνετε αυτό! είπε ή οίκονόμος άδυστηρά. Για τό καλό σας, και για τό καλό του, δεν πρέπει να τόν δ'ήτε.

Είπε όρητη διαταγή τού κυρίου Κέννεθ.

—Τόν κλείδωσε στο γραφείο; ρώτησε ή Λόρνα με ξαφνική άγωνία.

—"Οχι, για ποιό σκοπό; "Ο ίδιος ό κύριος Χάρου έπιμένει να καλέσουμε την άστυνομία. "Αλλά... αλλά δεν πιστεύω να τό άποφάσισε άκόμα ό κ. Κέννεθ. "Α, κοντεύω να χάσω τό μυαλό μου άπόψε... Κι' ή "Αγνα, ή καμαριέρα σας έξαφανίστηκε...

Τί κακό είναι αυτό... Μά έσείς, πρέπει να φανήτε γενναία. "Υποτακτικά, γύρισε ή Λόρνα στο δωμάτιό της. Ναι, είχε δ'ήκη ή κυρά-Μάρθα. Δεν έπρεπε να τόν ιδή αυτή τη στιγμή. Μά πως θα περνούσε αυτή ή νύχτα; "Ο γιατρός δε θάρχεταν; Μία... Μιάμιση... Δύο...

Ένα έλαφρό χτύπημα στην πόρτα της την έκανε ν' ανατριχιάση. Πετάχτηκε.

—"Εγώ είμαι!

Η φοβισμένη φωνή της κυρίας Γκάλμπρεθ. Μ' άνέκφραστη άνακούφισι την άγκάλιασε ή Λόρνα.

—Έχασα τό κλειδί, ψιθύρισε ή άθροστη γυναίκα δειλά... "Ηθελα νάρθω τόση ώρα... "Αν τό μάθη όμως...

—Δε θα τό μάθη ποτέ! είπε ή κοπέλλα μαλακά. "Ελάτε, καθήστε. Μά γιατί τρέμετε έτσι;

Γύρισε ή κυρία Γκάλμπρεθ τ' άχρωμα, τρομαγμένα μάτια της γύρω, και είπε ο'α να μονολογήσει:

—"Ισως δε θάρχετε να τόν σκέπτομαι τόσο πολύ. "Αλλά είναι άκόμα άνδρας μου... Ν' άνταλλάξουν τέτοια λόγια... να τόν χτυπήσει έτσι άσχημα... ποιός ξέρει τί κακό τού κανες;... Φοβάται τόν Κέννεθ...

—Τόν Κέννεθ; επανέλαβε ή Λόρνα μηχανικά.

—Ναι, ψιθύρισε ή θεία. "Αλλά δεν θα τό π'ης σε κανένα, γιατί θα γίνη πιο πολλή φασαρία... Τους είδα από τό μπαλκόνι, μέσα από την περιπολάδα...

—Τους είδατε;

—Σιγά-σιγά... Φοβάμαι τόσο άπόψε... Είπε τέτοια λόγια ό πατέρας κι' ό γυιός. Για τό λεπτά, πάντα για τό λεπτά. "Ακουσα δυό φορές τ' όνομά σου... Κάποιο σχέδιο φαίνεται άπέτυχε... κι' ό Κέννεθ ζητούσε άποζημιώσει άμέσως. "Ο πατέρας του τόν ώνόμασε... τόν ώνόμασε... δεν μπορώ να σου πώ, και τού φώναξε να φύγη άμέσως, σαν τόν Χάρου... Και τότε...

Ναι, είμαι σίγουρη... πως τόν χτύπησε... Κάτι έπρεσε... Κρύφθηκα... Τό παιδί του, που για χάρη του πούλησε και τό τελευταίο άπομεινάδι της τιμής του...

Υπέφερε ή δύστυχη γυναίκα. Μά δεν ήταν μονάχα φόβος. Μέσα στις άτονες ματιές της, διάβαζε ή Λόρνα μ' έκπληξη, άγάπη, άγάπη για τόν άνάξιο σύζυγό της. Πήρε τό χλωμό χέρι της θείας της και τό φίλησε στοργικά. "Εμειναν κάμποση ώρα βουβές, άγκαλιασμένες.

Έξαφνα, ή πόρτα τους άνοιξε όρμητικά. Πετάχτηκαν και οι δυό. Ήταν ή κυρά-Μάρθα, έξαλλη από χαρά.

—Δόξα σοι ό Θεός, ξεφώνιζε. Ποιός μπορούσε να τό πιστέψη; Ζή! Ζή! "Η καρδιά του χτυπάει, τό είπε ό γιατρός... "Ελάτε κάτω, γρήγορα!

Έφυγε σαν κυνηγημένη. Μιά άνεπαίσθητη σπύθα χαράς πέ-ρασε στα μάτια της κυρίας Γκάλμπρεθ. "Η Λόρνα την άρπαξε από τό χέρι.

—"Ελάτε κι' έσείς! της φώναξε. "Εκεί είναι ή θέσις σας!

Κατέβηκαν, κι' ή γλωμή, βασανισμένη γυναίκα γονάτισε πλάι στον πληγωμένο. Κύτταξε ή Λόρνα έαλισμένη γύρω. Μην ήταν όνειρο, φαντασία; "Οχι. "Ο θεός της κουνούσε τ' άχέρια, άνάδενε τ' άχέρια, κάτι προσπαθούσε να π'η. "Εγερνε ό γιατρός άπάνω του ικανοποιημένος.

Έξαφνα ή κοπέλλα ανατρίχιασε. Στη γωνιά, χλωμός, σαν κέρνος, στεκόταν ό Κέννεθ. Τ' άχέρια του ήταν πελώρια, γεράτα φόβο, τ' άχέρια χαρκατηριστικά του τραβηγμένα. Καθώς γύρισε τόν άχ' και τόν κύτταξαν ψιθύρισε αυτός σαστισμένος:

—Ζή; Θ'α μιλήση;

—Θ'α μιλήση! είπε χαρούμενος ό γιατρός. "Ορίστε, πάρτε α'τή τη συνταγή, και κάποιος να τρέξη στο σπίτι μου να φέρη αυτό τό φάρμακο. Γρήγορα.

Αρπάξε τό χαρτί ό Κέννεθ. Κατάπνε δυό-τρείς φορές, και τραβώντας με άβέβαιο δ'ήμα κατά την πόρτα, ψιθύρισε:

—Θ'α πάω εγώ, μόνος μου!

Βγήκε από τό δωμάτιο, έκανε δυό βήματα στο διάδρομο κι' έξαφνα σταμάτησε. "Ολόρθη, άυστηρή, με τ' άχέρια γκρίζα μάτια καρφωμένα στα δικά του, στάθηκε μπροστά του ή Λόρνα.

—Θ'α ξαναγύρισης; ψιθύρισε κοφτά. Τολμάς, τώρα;

Δεν αποκρίθηκε ό Κέννεθ. Τ' άχέρια του κατέβησαν, άπελπισμένος, με χείλη σφιγμένα.

—Δε θα ξαναγύρισης! είπε ή κοπέλλα σοβαρά. Κι' όμως, πρίν φύγης, έχεις κάποια δουλειά άκόμα εδώ.

—Λόρνα... ψιθύρισε ό νέος βραχνά, λυπησέν... —Ναι. "Όσο λυπήθηκες κι' εσύ τόν άδελφό σου. Δόσε τη συνταγή στο Γκιλφορντ.

Μηχανικά, άπλωσε ό Κέννεθ τό χέρι του, έδωσε στον ύπηρέτη τό χαρτί.

—Να π'ες άμέσως! είπε βραχνά.

Ήταν ή τελευταία διαταγή που θάδινε ό πρωτότοκος γυιός τού αφέντη τού Χόεγκλοφ Χάουζ.

—Και τώρα, άνοιξε τ' άχέρια τού γραφείου!

Η φωνή της Λόρνας ήταν άδυσώπητη. Τό χέρι τού Κέννεθ έτρεψε καθώς έξετέλεσε σαν αυτόματο τη διαταγή της. "Η πόρτα άνοιξε. "Ο Χάρου στεκόταν στη μέση τού δωματίου, χλωμός, άυστηρός, με χείλη σφιγμένα, με τό ύφος τού ανθρώπου που είναι έτοιμος ν' αντιμετώπιση τούς κατηγορούς του. "Ω, πως θάθελε να ριχτή στην άγκαλιά του αυτή τη στιγμή ή κοπέλλα!

Τώρα όμως, έπρεπε πρώτα να γίνη δικαιοσύνη. "Εκλεισε πίσω της την πόρτα, και πρόφερε κοφτά:

—Ματώστε τα όλα στον άδελφό σου!

Ο Κέννεθ άνάσανε βαθείά, λαχανιασμένα. "Η άγωνία τού άλλόφωνε τη φυσιογνωμία του. Τ' άχέρια του ήταν στεγνά, ο'α

ν'αχε πυρετό. 'Επί τέλους, βραχνή, βασανισμένη ακούστηκε η φωνή του:

—'Εγώ... εγώ τον χτύπησα... Δεν τόθελαν... 'Αρπαξα ένα μπρούτζινο βάζο στο θυμό μου... κλονίστηκε έπεσε... Ταράχτηκε, κι' η μόνη μου σκέψη ήταν να ρίξω σ' άλλον το κοίμα. Χάρου... λυπήσου με. Ζή... δεν θα πεθάνω... 'Ασε με να φύγω πριν μιλήσω... γιατί τότε θ'άνα πολύ άργά...

Δεν άνοιξε το στόμα του ο Χάρου. Στάθηκε σαν άγαλμα, χλωμός, αίσθητός, με μια περιφρονητική πτυχή στα σφίχτά του χείλη. Σιγά, διστακτικά, τράβηξε ο Κέννεθ ως την πόρτα του γραφείου. 'Επειτα το θήμα του ακούστηκε βιαστικό στο διάδρομο ή έξωπορτα έλεισε πίσω του...

Ο Κέννεθ Γκάλμπρεθ είχε σωθ' από το χέρι του νόμου. Μόνο στη συνείδησή του θάχε πιά να δώση λόγο. Ο Χάρου στεκόταν ακόμα αλύγιστος, φουρτουνιασμένος. 'Εξαφνα, ένοιωσε δυο ζεστά χέρια γύρω στο λαιμό του. Μια γλυκιά φωνή ακούστηκε σαν χάδι.

—Χάρου! αγάπη μου! Μίλησέ μου! Είμαστε ελεύθεροι ν' αγαπηθούμε... να ζήσουμε ευτυχισμένοι... Ο πατέρας σου ζή, κι' εγώ είμαι δική σου, και μόνο δική σου!... Βαθεία, λυτρωτικά, άναστενάξε ο Χάρου. 'Επειτα, άργά, δυνατά, τα χέρια του έσφιξαν το λιντό κορμί της κοπέλλας.

★

Ο Γκάλμπρεθ έζησε χρόνια ακόμα. Κοντά του, ανάλαφρη πάντα σ'α σκιά, η κυρία Γκάλμπρεθ ξεχνάει τις τραγικές ημέρες της φυλακής της, και η χαρά φωτίζει τώρα το άλλοτε σκοτεινό Φόεργκλιν Χάρου. απ' τις χαρούμενες φωνές των παιδιών του Χάρου και της Λόρενας.

Τ Ε Λ Ο Σ

Απόδοσις:
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ — ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΤΡΑΤΙΑΙ ΔΙΑ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

 230 π.χ. Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ 50.000 ΑΝΔΡΕΣ	 218 π.χ. Ο ΑΝΝΙΒΑΣ ΕΚΥΡΕΥΣΕ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ 60.000 ΑΝΔΡΕΣ	 51 π.χ. Ο ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ 90.000 ΑΝΔΡΕΣ	 1494 Ο ΚΑΡΟΛΟΣ 8 ^{ος} ΕΙΣΕΒΑΛΕ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΜΕ 18.000 ΑΝΔΡΕΣ
 1632 Ο ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΑΔΟΛΦΟΣ ΕΜΙΚΗΣΕ ΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ ΜΕ 25.000 ΑΝΔΡΕΣ	 1643 Ο ΚΟΝΤΕ ΕΦΡΙΑΒΕΝΣΕ ΣΤΟ ΡΟΚΡΟΥ ΜΕ 20.000 ΑΝΔΡΕΣ	 1796 Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΕΞΕΣΤΡΑΤΕΥΣΕ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΜΕ 45.000 ΑΝΔΡΕΣ	 1805 Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΕΚΕΡΕΥΣΕ ΤΗΝ ΜΑΚΗΝ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΜΕ 67.000 ΑΝΔΡΕΣ
 1812 Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΟΙΚΗΣΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΑΝ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΜΕ 340.000 ΑΝΔΡΕΣ	 1914-18★ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΟΛΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΘΕΝΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ 60.000.000 ΑΝΔΡΕΣ		

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Δύο στήλες με απ' όλα δι' όλους

ΕΙΣΘΕ ΤΙΜΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

"Αν θέλετε να εξετάσετε την τιμιότητά σας, απαντήστε σ' αυτές τις ερωτήσεις, που παραθέτομε κι' αν τ' άξιζ' είναι περισσότερα από τ' άνα, τότε άσφαλώς θ' είσθε τίμιος άνθρωπος. "Αν αντιθέτως, τότε πρέπει επεγόντως ν' αλλάξετε ζωή.

1) Ταξιθεύοντας με το τράμ, πληρώνετε το εισιτήριο σας κι' όταν άκόμη δεν σ'ας το ζητήση ο εισπράκτωρ;

2) Όταν σ'ας δανείζουν βιβλία, συνηθίζετε να τ'α επιστρέψετε;

3) Βάζετε σωστά τα γραμματόσημα σ' ένα γράμμα όπου δεν φηγουράρει τ' όνομά σας ως αποστολέως;

3) Μπορείτε να αντιταχθήτε στην επιθυμία να δείξετε περισσότερο απ' εκείνο που είσθε;

5) Παραδίδετε στους ιδιοκτήτας των τ' αντικείμενα που θ'ρίσκετε χωρίς να ξέρετε σ'ε ποιους άνήκουν;

6) Στο έστιατόριο, όταν σ'ας κώνη το γκαρσόνι λογαριασμό, ξεχνάτε τίποτε από εκείνα που φάγατε;

7) "Αν σ'ας δανείσουν ένα αντικείμενο και σ'ας χαλάση ή σ'ας σπάση, λέτε πως ήσαν χαλασμένο ή σπασμένο όταν το δανειστήκατε;

8) Λέτε πάντα την άκριβή ηλικία σας;

9) Δίνετε ύποσχέσεις όταν εκ των προτέρων ξέρετε πως δεν θ'α τις τηρήσετε;

10) Χρησιμοποιείτε το τηλέφωνο ενός άλλου ξέροντας π'α, δεν θ'α σ'ας ιδή;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τα τελευταία λόγια ενός έτοιμοθανάτου έχουν κάποτε τόσο αξία όση δεν έχει ολόκληρη ή βιογραφία του. Με τα λόγια αυτά πολλές φορές ο έτοιμοθάνατος εκφράζει τα μυαλιάτα της καρδιάς του κι' όσο κι' αν υποκριθήκε σ' όλη του την ζωή, τη στιγμή του θανάτου του άποκαλύπτεται ποιος πραγματικά είναι. Κατά τη στιγμή εκείνη πρέπει να πη την άλήθεια και την λέει χωρίς να το νοιώθη. Γι' αυτό οι επιθανάτιες άναφωνήσεις έχουν σημαντική σημασία. Παραθέτομε μερικές, γνωστοτάτων ανδρών της ιστορίας:

★ Η κωμωδία έτελείωσε! φώναξε ο Καίσαρ Αύγουστος.

★ Τα χέρια μου είναι καθαρά από αίμα! ο Φρειδερίκος Ε'.

★ "Αφήστε με για τελευταία φορά άκόμη ν' ακούσω μουσική!, ο Μότσαρτ.

★ Λυτρώθηκα!, ο Κρόμγουελ.

★ "Όλα πανε καλά!, ο Ο'άσιγκτων.

★ Περισσότερον φως!, ο Ικαίτε.

★ "Ενα σωμα στρατού!, ο Ναπολέων.

★ Νά η στιγμή που πρέπει να κοιμηθ' κανείς!, ο Βύρων.

★ Είς χείρας σου παραδίδω το πνεύμα μου, Κύριε!, ο Τορκουάτος Τάσσο.

★ "Όλο μου το βασίλειο δίνω για να ζήσω λίγες στιγμές άκόμη!, η βασίλισσα της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ.

★ "Αρκεί!, ο "Αγγλος φιλόσοφος Λοκίον.

★ Αυτός λοιπόν είναι ο θάνατος!, ο Γεώργιος ΣΤ' της 'Αγγλίας.

★ Νοιώθω ότι ξανάρχομαι στον έαυτό μου!, ο Βάλτερ Σκώτ.

★ Ο συγγραφέας Μπόρνε λίγο πριν έκπνευση, άναρωτήθηκε τί γεύσι είχε το στόμα του.

—Καμμιά! όπως ή γεωμανική φιλολογία..., άπήνησε ο ίδιος.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

"Όλοι μας, θέβια, γνωρίζομε, τί θαυμασία μηχανή είναι η ανθρώπινη καρδιά. Εκείνο όμως που ελάχιστα ξέρομε είναι η καταπληκτική ενέργεια που άναπτύσσει, ή τεράστια έργασία που εκτελεί.

"Ας δοκιμάσωμε να την κοθορίσωμε.

"Ως γνωστόν οι μηχανικοί παίρνουν ως μονάδα έργασίας τον άτμόμητρον, που ίσουςται με την άνύψωσιν θάρους ενός κιλού σ'ε ύψος ενός μέτρου κατά δευτερόλεπτον. Μια μηχανή λοιπόν δύναμειως ενός ίππου παράγει έργον 75 χιλιογραμμόμετρων σ' ένα δευτερόλεπτο. "Η καρδιά παράγει 70.000 χιλιογραμμόμετρα σ'ε 24 ώρες.

Σ'ε διάστημα ενός έτους θ'α είναι, άρα, ικανή να άναψώσιν ένα θάρος άνω των 25.500.000 χιλιογραμμόμετρων ή, αν προτιμάτε, ένα θάρος ενός κιλού σ'ε ύψος 25.500.000 μέτρων!

ΑΥΤΗ είναι η τελευταία φορά που θ'α μου ξυρίσουν το κεφάλι, είπε το Νούμερο 453, ένω καθόταν σ'ε μια καρέκλα για να υποστή τη συνηθισμένη διαδικασία των καταδικών της φυλακής του Τσαρτάρουν. Πριν έρθη πάλι ή σειρά μου, θ'α είμαι ελεύθερος επί τέλους! "Η ποιή μου θ'α έχη τελειώσει. Θ'α είμαι για πάντα ελεύθερος!

—"Αν δεν διαπράξης κανένα άλλο έγκλημα, παρετήρησε με χαμόγελο ο δεσμοφύλας, και σ'ε ξαναφέρουν έδω.

Το Νούμερο 381 άκουγε και κυτούσε σιωπηλά. Φαινόταν πως το ξυρισμένο κρανίο του συντρόφου του του προκαλούσε μεγάλο ένδιαφέρον.

"Όταν, μια ώρα άργότερα, οι δυο κατάδικοι βρέθηκαν μαζί, το Νούμερο 381 είπε στο Νούμερο 453:

—Λοιπόν, Χάτζ, έτοιμάζεσαι να φύγης.

—Βεβαίως, είναι καιρός πιά!

—'Εγώ όμως έχω πολλά χρόνια άκόμη να περάσω σ' αυτή την κόλαση... "Αν δεν μου συμβ'η έννοείται, κάτι να με σώση... 'Εσύ θ'α μπορούσες να με βοηθήσης...

—'Εγώ; ρώτησε κατάπληκτος ο Χάτζ. Με ποιόν τρόπο;

—Βγάζοντας έξω από τη φυλακή ένα «σχεδιάγραμμα» που θ'α δώσης σ' έναν άνθρωπο που θ'α σου π'α: Το «σχ'» ίαγραμμά σ' αυτό θ'α ώσης τόσο μένα, όσο κι' κείνον, αλλά κι' εσύ θ'α πάρης άρκετά λεφτά για τον κόπο σου και θ'α ζήσης ήσυχος πιά από τ'α βάσανα της ζωής.

—Για έξηγήσου καλύτερα, Πιλ...

—Μη μάς άκούη κανείς;

—"Όχι, ο δεσμοφύλας είναι μακριά μας. Μίλησε.

—Ξέρεις πως εγώ λέγομαι Πιλ Ουέμπενς και βρίσκομαι στη φυλακή έπειτα δ'α τάχα σκότωσα έναν άνθρωπο σ'ε μια συμπλοκή για έρωτική αντίζηλια. "Όχι, αυτό δεν είναι άλήθεια. Τον άνθρωπο εκείνον, που τον έλεγαν Τζάκ Κλάρκ, τον δολοφόνησα για να το πάρω κάποιον θησαυρό που είχε κρυμμένο. "Ο Τζάκ Κλάρκ ήταν άνθρωπος της συμμορίας μας, αλλά π'α τυχερός από μ'ας τους άλλους...

"Εγώ μόνο κατώρθωσα να μάθω πού είχε κρυμμένα τ'α λεφτά κι' είχα έτοιμάσει το σχέδιό μου για να τ'α πάρω, όταν μια μέρα μέσα σ' ένα

Μια Ιστορία άγωνίας και φρίκης

μπάρ που εσύχναζα, ίσως από το πολύ πιστό που είχα π'α, άφησα να μου ξεφύγουν μερικά λόγια που εδημιούργησαν ύποψίες. Για μια στιγμή, κατάλαβα πως ήμουνα χαμένος και τότε εδημιούργησα τη συμπλοκή και σκότωσα τον Κλάρκ, έλπιζοντας πως θ'α μπορούσα να ξεφύγω. Δυστυχώς όμως με συνέλαβαν και μ' έρριξαν στη φυλακή, χωρίς να φτάσω στον σκοπό που μ'έκανε να έγκληματήσω.

—"Ωστε τ'α χρήματα...

—Βρίσκονται άκόμη στη θέση τους. Είναι κρυμμένα σ' ένα υπόγειο, όπου, χωρίς τις ένδειξεις που έχω, δεν θ'α μ'αρούσε κανείς να τ'α βρ'η, εκτός αν γκρεμίση τους τοίχους του σπιτιού.

—Κι' εσύ θ'α μου έμπιστευής το σχέδιο για ν' άνακαλύψω τον θησαυρό;

—'Ακριβώς.

—Και πως μ'αρούσε να κρύψης αυτό το σχέδιο μ' όλες αυτές τις σωματικές έρευνες που γίνονται έδω μέσα;

—Το σχέδιο είναι κρυμμένο έδω μέσα! άπήνησε ο Πιλ, άγγίζοντας με τα δάχτυλά του το μέτωπό του.

—"Ωστε σκοπεύεις να μου το γράφης και να μου το παραδώσης;

—Ναι.

—Δεν θ'α μ'αρούσε όμως να βγάλωμε έξω από τη φυλακή αυτό το «σχεδιάγραμμα», γιατί την ώρα που θ'α φεύγω θ'α μου

—Πού είναι λοιπόν αυτό το σχέδιο;

—Στάσου μια στιγμή. Θ'α εκτελέσης την ύπόσχεσιν του Πιλ;

—Σού τ' άρκιζομαι.

—Πολύ καλά, άπήνησε ο Χάτζ: το σχέδιο είναι στιγματισμένο έπάνω στο κρανίο μου. Αυτή ή ιδέα ήρθε στο νου του Πιλ για να μ'αρούσε να βγάλωμε το «σχεδιάγραμμα» από τη φυλακή. "Όταν μου στιγματίσε το κρανίο, αυτό ήταν ξυρισμένο κι' άργότερα που μεγάλωσαν τα μαλλιά μου, έκρυψαν το μυστικό. "Όταν βγ'ηκα από εκείνη την κόλαση, κανείς δεν σκέφθηκε πως εγώ είχα κρυμμένο κάτω απ' τ'α μαλλιά μου ένα τόσο πολύτιμο πράγμα. Το σχέδιο είναι κρυπτογραφημένο. 'Εσο όμως, καθώς μου είπε ο Πιλ, ξέρεις να το έξηγήσης, έτσι δεν είναι;

—Σωστά.

★ Μόλις ξυρίστηκε το κεφάλι του Γκάουντ, φάνηκαν μερικές λέξεις και γραμμές.

—Πολύ καθαρά, ξεφώνισε ο Ουέμπενς. Θ'α βρούμε πολύ εύκολα τον θησαυρό. "Ο άδελφός μου μου γράφει να σου δώσω πενήντα χιλιάδες φράγκα ή νά.. σου κόψω τον λαιμό αν δεν δεχθ'ης.

—'Υψέ! "Ο Πιλ μου ύποσχέθηκε διακόσιες χιλιάδες, γιατί ο θησαυρός είναι ένα εκατομμύριο! Για σκέψου πως μ'αρούσε να πάρω ολόκληρο τον θησαυρό αν γκρεμίσω τους τοίχους του σπιτιού...

—Θά σ' έπαιρναν για τρελλό.

—Θέλω το ποσόν που μου ύποσχέθηκε ο Πιλ, είδεμή θ'α μαρτυρήσω όλα.

—Τόσο το χειρότερο για σένα.

"Ο Χάτζ, άφησε να του ξεφύγ'η ένα ούρλιασμα. Το ευράφι του Ντίκ τον έπληξε στο λαιμό. Μ' ένα πήδημα όμως, ο Χάτζ Γκάουντ ρίχτηκε έπάνω στον αντίπαλό του και εξαπλώνοντας τον στο πάτωμα τον έστραγγάλισε. "Υστερα, σαν τρελλός, έφυγε, παίρνοντας μαζί του, άνεξηγητο το κρυπτογραφημένο σχέδιο της άποκαλύψεως του θησαυρού του Τζάκ Κλάρκ. Κανείς ποτέ πιά δεν θ'α μ'αρούσε να του το έξηγήση.

★

ΜΑΡΙΟ ΜΑΡΙΝΟ

ΤΟ ΨΥΧΟΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΡΑΥΡΟΥ

2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ήμερα τελείως ήρεμος και ή οποία θα ευνόηση παντός είδους άποσάφην εις την όποιαν θα επιδοθήτε και θα σας καταστήσει εξαιρετικώς εύχερη τόν χειρισμόν των συνήθων υποθέσεων σας. Μην προσπαθήσετε όμως να υποτάξετε την τύχην εις τας θελήσεις σας, διότι δεν θα το επιτύχετε. Ακόμη δε περισσότερο μην αποδύητε εις παρατόλμους επιχειρήσεις, πού δεν ευνουούνται από την ήρεμίαν και την γαλήνην της ημέρας αυτής. Αι έρωτικά σχέσεις πού θα συναφθούν την Παρασκευή θα καταλήξουν πιθανότατα εις γάμον, θα είνε δε καθ' ολοκληρίαν απηλλαγμένοι από περιπετείας και συγκινήσεις. Προσέξτε όμως το βράδυ, από της 8.20' έσπερινής. Αι ώραι αύται προδιαθέτουν εις την μέθην, την κραυγήν και τόν φλογερών αισθησιασμόν. Έρωτες χωρίς έπαύριον, αι συναντήσεις αυτές της έσπέρας επιφυλάσσουν εις τας γυναίκας την όχι πάντοτε ευχάριστην έκπληξιν ότι θα είνε εις τας περισσότερας των περιπτώσεων καρποφόροι. Ας προσέξουν, λοιπόν!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Κατά τας πρωινάς ώρας θα επικρατήση μία εξαιρετική νευρική και ταραχή, αι όποιαι θα επιφέρουν προσωρινήν νέκρωσιν εις τόν έμποριον και τας συναλλαγάς. Δε θα συμβή όμως τό ίδιο από της μεσημέριας και έπειθεν. Αι ώραι αύται θα μάς δώσουν με θάρρος και θα μάς ώθήσουν εις τολμηράς και γενναίας αποφάσεις, πού θα επιρεάσουν πολλή την καθόλου ζωήν μας. Έπιφυλάξτε από τό διάστημα πού μεσολαβεί από της 12ης μέχρι της 3.30' άπογευματινής διά ν' ασχοληθήτε ή να τακτοποιήσετε όλας τας σοβαράς υποθέσεις σας. Θα έχετε πολλά να περδίσετε. Και τώρα κάτι πού άφορά περισσότερον τας άναγνωστριάς μας: Θα έκαναν καλά να είνε εξαιρετικώς επιφυλακτικά κατά τας βραδυνάς ώρας και ιδίως από της 6.30' μ.μ. Έπιφυλάσσουν δι' αυτές ένα πλθος πειρασμών. Θα μπορούσαν άρά γε να τούς αποφυγούν; Και θα μπορούσαν άκόμη να κλείσουν τ' αυτιά των εις τας λόγια των φίλων των, πού δεν θα δυσκολευθούν καθόλου αυτό τό βράδυ να επιτύχουν τούς σκοπούς των;

ΔΕΥΤΕΡΑ

προσφιλείς μας έλπίδες θα διαψευστούν και πολλά όνειρά μας θ' αποδειχθούν φρούδα. Καμία πρωτοβουλία μας δεν είνε προωρισμένη να ευδοχή και κανέν σχέδιόν μας να πραγματοποιηθή. Περιορίσθητε εις μόνας τας συνήθειες υποθέσεις σας και αποφύγετε κάθε πράξιν ή ενέργειαν, πού θα μπορούσε να έχη ή γενικότερον αντίκτυπον επί της ζωής σας. Ο εγωισμός των άνδρών και ή φαντασιοληξία των γυναικών θα παρεστρέψουν πολλάς συγκρούσεις μεταξύ των έρωτευμένων. Αλλά και τας άνδρόγυνα δεν θα περάσουν περισσότερον ήμερον ήμεραν. Πολλai συγκρούσεις μεταξύ των τελευταίων θα δώσουν άφορμήν εις σκανδαλώδη διαζύγια, πού θα διασκεδάσουν πολλή τούς φίλους και τούς γνωστούς των. Τίποτε τό καλόν δεν προσιωπείται επίσης αυτή ή ημέρα και διά τας έρωτικάς σκέψεις, πού θα συναφθούν κατ' αυτήν. Θα καταλήξουν όλοι εις διαίαν σιγήν και έπιστάδια ή θα διαλυθούν πολλή σύντομα. Ακόμη χειρότερα θα είνε αι θαυδυναί ώραι της Τετάρτης, πού θα οδηγήσουν εις παντός είδους άπολαύσεις και περιετρώπας. Προσέξτε κατά τας ώρας αυτές τας ήλικιωμένα πρόσωπα, πού σας είνε προσωπία. Διατρέχουν την κίνδυνον αίσινιδίου θανάτου. Αυτό ίσως περισσότερον δι' όσους ύποφέρουν από άρτηριοσκληρώσιν, φλεβίτιδας και νόσους τού ήπατος.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τας πρωινάς ώρας. Ιδιαίτέρως θίαιαι σινηαι υπό ξετυλιχθούν από της 11ης πρωινής μέχρι και της 12.30', όποτε θα υποχωρή η αισθητός ή μέγρης ένείνης της στιγμής έκκρατούσα νευρική. Υπό την ιδίαν έννοικήν έπιρροήν θα περάση και ή υπόλοιπος ημέρα, ευνουούσ την κανονικήν διεξαγωγήν των υποθέσεων σας. Ιδιαίτέρως θα ευνουθούν μερικά μεγάλα επιχειρήσεις, των όποιων τας σχέδια θα πραγματοποιηθούν. Αλλά και τό μικρόν έμποριον θα κινηθή με σχετικώς ταχύν ρυθμόν, πού θα διατηρηθή μέχρι και των νεκτερινών ώρών. Τό «χονδρό» παιγνίδι θα ευνουθή πολύ κατά τας βραδυνάς ώρας.

3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ήμερα προστριδών, ερίδων και συμπλοκών, πού θ' άρχίσουν, δυστυχώς, από τας πρωινάς ώρας. Ιδιαίτέρως θίαιαι σινηαι υπό ξετυλιχθούν από της 11ης πρωινής μέχρι και της 12.30', όποτε θα υποχωρή η αισθητός ή μέγρης ένείνης της στιγμής έκκρατούσα νευρική. Υπό την ιδίαν έννοικήν έπιρροήν θα περάση και ή υπόλοιπος ημέρα, ευνουούσ την κανονικήν διεξαγωγήν των υποθέσεων σας. Ιδιαίτέρως θα ευνουθούν μερικά μεγάλα επιχειρήσεις, των όποιων τας σχέδια θα πραγματοποιηθούν. Αλλά και τό μικρόν έμποριον θα κινηθή με σχετικώς ταχύν ρυθμόν, πού θα διατηρηθή μέχρι και των νεκτερινών ώρών. Τό «χονδρό» παιγνίδι θα ευνουθή πολύ κατά τας βραδυνάς ώρας.

6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Δεν άρχίζει με καθόλου καλές έπιδράσεις αυτή ή Τρίτη. Όλα φαίνονται να οδηγούν εις την άποτυχίαν. Στασιμότης εις τας υποθέσεις. Ένα πλθος άτυχημάτων θα συμπληρώσουν τόν κακόν άπολογισμόν αυτής της ημέρας. Αλλά και μερικά χρόνια άσθένειαι θα έπιδεικνύσονται επίσης και θα προσλάβουν μίαν άπρεσδόκητον όξύτητα. Τό άπόγευμα θα είνε περισσότερον ήμερον και ή ήρεμία αυτή θάγνη ακόμη μεγαλύτερα κατά τας έσπερινάς ώρας.

ΤΡΙΤΗ

7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Η κυριαρχούσα επίδρασις αυτής της ήμέρας είνε μία αντίθεσις τού 'Ηλιου προς την Σελήνην, την όποιαν καθιστούν δυσμενείς τού 'Αρεως, τού Κρόνου και τού Ούρανου. Τό σύνολον των κακών αυτών επιδράσεων θα έπηρεάση όλας μας τας πράξεις και θα μάς ποτίση με πολλάς πένθους και άπογοτεύσεις. Αι περισσότερες

ΤΕΤΑΡΤΗ

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Η Κυριακή αυτή θα ευνόηση ιδιαίτερος τας έργα της φαντασίας και θα δώση μίαν εξαιρετικήν ώθησιν εις την σύλληψιν μεγαλετηρότων και τολμηρών σχεδίων. Η πραγματοποίησις, όμως, αυτών των σχεδίων θα έξαρτηθή από σας τούς ίδιους, από τό εάν δηλαδή θα δώσετε συνέχεια εις τας ισχυράς παρορμήσεις της στιγμής. Αι γυναίκες θα είνε εξαιρετικώς άσπασθείς αυτήν την ήμεραν: Η φιλαρέσκεια θα άφαιρέση απ' αυτές κάθε σοβαράν σκέψιν και θα τας ώθήση εις ένα πλήθος φλέγν, άνευ συνεχείας όμως. Διά τούτο, οι άνδρες πού θα τας έπίστευαν, θα έκαναν μίαν μεγάλην άνοσίαν, διά την όποιαν, άργότερα, θα μεταμεληθούν πικρά. Αι νυκτερινάί ώραι θα είνε πληρηαι και έννευστικά. Μεγάλα ζημία εις τό χαρτοπαιγνιον και τό διάφορα άλλα τυχερά παιγνίδια. Αι ζημία όμως αύται φαίνονται ότι άφορούν περισσότερον τόν πάγκον και όχι τούς παίκτας, πού θα άποκομίσουν σοβαρά κέρδη.

ΚΥΡΙΑΚΗ

8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μετά την αντίθεσιν τού άστρου της ήμέρας προς τό άστρον της νυκτός, ή αντίθεσις της Σελήνης προς τόν 'Ερμήν, εις την όποιαν έρχεται να προστεθή όλίγον θραύτερον μία όχι όλιγώτερον κακή επίδρασις τού Ούρανου. Προσέξτε αυτήν την ήμεραν τας φίλας και τας συζύγους σας. Είνε πολύ πρόθυμοι να υποκύψουν εις τόν πειρασμόν και να σας άπατήσουν. Μην έπιστευθήτε επίσης εις τας παντός είδους προτάσεις πού θα σας γίνουν. Θα είνε ως επί τό πλείστον δόλιαι και θα σας οδηγήσουν εις καταστροφάς. Αναβάλετε διά μίαν άλλην ώραν την συζήτησιν των ή άπορρήγναι τας άμέσως. Αι έσπερινάί ώραι θα είνε γεμάται ήδυπάθειαν και αίσθησιασμόν, ιδιαίτερος δε διά τας γυναίκας. Αν είσθε βέβαιοι ότι δεν θα υποκύψετε εις τας παραλόγους άπαιτήσεις των, μην τας αποφύγετε, διότι θα προσέχετε μίαν πολλή ευχάριστον θραυτήν μαζί των. Αι νυκτερινάί ώραι θα έννοήσουν περισσότερον τας παιγνίδια. Πολλά κέρδη διά τούς άνθρώπους των παρατόλμων και σιροκινδύνων συνδιασμών. Τας ζημίας θα πληρώση τό μετρημένο και συντηρητικό παιγνίδι.

ΠΕΜΠΤΗ

Η ώρα θα ήταν όκτώ περασμένες, όταν ο νεαρός άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ έξύπνησε και, μηχανικά έφερε τό χέρι του στο κουμπί τού ηλεκτρικού κουδουνιού, για να ειδοποίηση τόν αγαθό Μπίλκιγκ.

Δεν έσημανε ώστόσο.

Τί άφηρημένος πού έξύπνησα σήμερα! σκέφθηκε απομακρύνοντας τό χέρι του από τό κουμπί και κατεβαίνοντας από τό κρεβάτι του. Ας δούμε τώρα τί καιρό έχουμε σήμερα, έκικμε προχωρώντας προς τό παράθυρό του, άφού τευτώθηκε λίγες στιγμές. Διάβολε! Πρώτης τάξεως λιανόκα! Και έχουμε μήνα Ιανουάριο! Νά πού θυμάται ο ήλιος καμιά φορά χειμωνιάτικα και την ώραία Βρετανική πρωτεύουσα! Κι' εγώ πού θα ήθελα νάχουμε σήμερα άδιαπέραστη όμίχλη για να γυρίσουν άπρακτοι! Κρίμα τας προκαταβολικά μου γέλια! Τυχρόν άνθρωπος τέλος πάντων αυτός ο Σούμερ!

Λέγοντας αυτά είχε πλησιάσει τό ερμάριό του και κυττάζοντας τόν καθρέπτη έξηκολούθησε:

—Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, δεν πιστεύω να ξυπνήσατε σήμερα με όρεξη. Πώς; Πεινάτε τρομερά; Διάβολε! Αυτό είνε πολύ δυσάρεστο. Θ' άναγκασθήτε να έτοιμάσετε μόνος σας τό πρωινό σας πρόγευμα. Έμπρός λοιπόν! Αποδείξατε στόν καλό σας φίλο Μπίλκιγκ πως δεν σας είνε και τόσο πολύ απαραίτητος.

Βγήκε από την κοεβάτοκάμαρά του και περνώντας από τό χόλλ για να φθάση στο μαγειρείο, σταμάτησε μπρός στόν επενδυμένο με δέρματα άγρίων ζώων τοίχο, όπου θρίσκονταν κρεμασμένα διάφορα όπλα.

—Διάβολε! Μου πήραν και τό πιστόλι τού «κόκκινου Σουλτάνου»! Α' ναίδεια πού σου την έχουν και οι δυό! Ένα πιστόλι πού πλήρωσα τό θάρος του με χρυσάφι! Ιστορικό πιστόλι με τό όποιο ταξίδεψαν για τόν άλλο κόρο μο πασάδες και μπέηδες! Τας κόκαλας τού μακαρίτου Αβδούλ Χαμίτ θα τρίζου, αυτή τη στιγμή από φρίκη μέσα στόν τάφο του!

Με την ίδια διάθεση προχώρησε στο μαγειρείο, άνοιξε ένα ερμάρι, πήρε φρέσκο θούτυρο και αυγά, έτοποθέτησε κατόπιν ένα μαγειρικό σκεύος επάνω στο ηλεκτρικό τζάκι και έτοιμαζόταν να σπάση τας αυγά, όταν ένέσκηψε μέσα στο μαγειρείο σάν θάλλα ο Ινσπέκτωρ Σούμερ.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΕΥΚΑ

—Σύ; Γυρίσατε κιόλας; Στοιχηματίζω άπρακτοι.

—Άπρακτοι; Άπρακτοι! Θα τρίψης τα μάτια σου όταν δής τί έχτύπησα!

—Όχι δά!

—Έτοιμάσου να τό δής και χωρίς να χάνης καιρό. Πήγαινε να ντυθής! Στο άναμεταξύ έτοιμάζω εγώ τό πρόγευμά σου, Τρία τ' αυγά; Δέ σου φτάνουν. Βγάλε άλλη μισή δωδεκάδα! Πού τάχεις;

—Πού είνε ο Μπίλκιγκ;

—Στό πρόστειο Θρή Καίηστλ. Πίσω από τας χαλάσματα τού μεσαιωνικού πύργου.

—Τί κάνει εκεί;

—Τόν άφησα να φυλάη τό κυνήγι πού χτύπησα.

—Και σ' γιατί έπέστρεψες;

—Για να σε πάρω! Μη χάνεις καιρό λοιπόν! Πήγαινε να ντυθής! Πού έχεις τό θούτυρο; Α! Τό θρήκα! Τό ζαμπόν; Πού στο διάολο τας τρυπάνει αυτός ο Μπίλκιγκ; Άντε λοιπόν! Θά πάς να έτοιμαθής ή όχι; Σού ύποσχομαι να μείνης με άνοιχτό τό στόμα όταν δής τό τί χτύπησα! Να μάθης να μη με κοροϊδεύς άλλη φορά άποκαλώντας με... Νεμρώδ της κακίας ώρας.

—Σύ πήρες από την πανοπλία μου τό πιστόλι τού «κόκκινου Σουλτάνου» ή ο Μπίλκιγκ;

—Έγώ αλλά δεν τό έχρησιμοποίησα. Νά! Πάρε τό παλιοπιστόλι σου και τρέξε να έτοιμαθής πριν μας προλάβουν οι άλλοι.

—Οί άλλοι; Ποιοί;

—Ο είσαγγελεύς, ο Ιατροδικαστής,

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΗΡΩΟΣ ΛΗΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΥΠΟ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
ΚΑΤ' ΑΠΟΔΟΣΙΝ
ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

οι δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ; Τους έκάλεσα και αυτούς, περνώντας από την «Σκώτλαντ-Γυάρν» πριν νάλθω στο σπίτι σου για να θαυμάσουν τό κυνήγι πού χτύπησα.

—Α! Μίλα λοιπόν έτσι! Αρχίζω να καταλαβαίνω...

—Δεν καταλαβαίνεις τίποτε! Πήγαινε να έτοιμασθής, γιατί πρέπει να φύγουμε άμέσως... μόλις προγευματίσω!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ύστερα από είκοσι λεπτά της ώρας, ή κομψή κούρσα τού άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ έκοινοούσε για τό πρόστειο Θρή Καίηστλ με όλην της την ταχύτητα.

—Μακριά από τό Θρή Καίηστλ;

—Σού είπα. Πίσω από τας χαλάσματα τού μεσαιωνικού πύργου. Στην άρχή τού δάσους των πεύκων.

—Α! Κατάλαβα. Έχει άφθονο κυνήγι προς τας εκεί αυτή την εποχή, γιατί είνε ή λιμνούλα όπου πέφτουν κατά κοπάδια οι άγριοπαπες.

Όταν σε λίγο τό αυτοκίνητο τού Μάρτεν Ντάλ έπέρασε τας χαλάσματα τού μεσαιωνικού πύργου, ο άριστοκράτης παρατήρησε από μακριά, εξαιρετική κίνησι στην άρχή τού δάσους.

Τρία μεγάλα αυτοκίνητα είχαν σταθμεύσει και κόσμος άρκετός πήγαινε ορδώς. Ο Μάρτεν Ντάλ δεν δυσκολεύτηκε να άναγνωρίση τας τρία αυτοκίνητα. Ήσαν και τας τρία της «Σκώτλαντ-Γυάρν». Τό ένα από αυτά, ήταν τό κινητό έπιστημονικό έργοστήριον, μέσα στο όποιο, ξένος από όλον τόν κόσμον, ένας σοφός Ιατροδικαστής θα έκανε τις πρώτες παρατηρήσεις, εξετάζοντας τας άμυχας.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

Είνε σπουδαίος ο ρόλος πού παίζει τό κινητό έπιστημονικό έργαστήριον εις όλας τας σκοτεινάς έγ-

κληματικὰς ὑποθέσεις καὶ ἀπὸ ὅλων τὰς ἀστυνομικὰς ὁργανώσεις ὅλου τοῦ κόσμου, μόνον ἡ «Σκότλαντ-Γουάρντ» μπορεῖ νὰ καυχήθῃ πὼς τὸ ἔχει.

Τὸ κίνητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον τῆς «Σκότλαντ-Γουάρντ» εἶνε ἐγκατεστημένο σὲ ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητο, κατὰκλειστο, χωρὶς παράθυρα, σὰν τὰ αὐτοκίνητα ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν μεταφορά καταδίκων ἢ ὑποδίκων. Ἀερίζεται ἀπὸ τὴν ὄσφρῃ καὶ φωτίζεται μὲ ἡλεκτρικοὺς λαμπτήρες. Ἐνας σοφὸς ἱατροδικαστὴς ποὺ διαθέτει τὰ τελειότερα ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα, διημερεῖ ἢ διανυκτερεῖ μὲ ὄλην τὴν ὥστος τὴν ἀνέσιν, μέσα στὸ ἐργαστήριον αὐτό. Δὲν θέλει κανένα καὶ ἀπαγορεύεται εἰς ὁποιοδήποτε νὰ τοῦ ἀποτινῇ τὸν λόγον, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται ἐν ὑπηρεσίᾳ. Εὐθὺς μόλις σημειωθῇ ἓνα ἐγκλημα, τὸ κίνητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον ξεκινάει γιὰ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ σοφὸς ἱατροδικαστὴς ποὺ θρίσκει φυλακισμένους μέσα σ' αὐτὸ δὲν γνωρίζει οὔτε περὶ τίνος πρόκειται οὔτε καὶ ποῦ τὸν πηγαίνουν! Ἐτοιμάζει ὥστόσο τὰ μικροσκοπία του, τὰ θαζάκια του μὲ τίς διαφορὰς χημικὰς οὐσίες καὶ τὰ μπουκαλάκια τοῦ μὲ τὰ διαφορὰ ρευστὰ καὶ περιμένει. Τὸ κίνητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον σταματᾷ στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀμέσως ζώνεται ἀπὸ ἀστυνομικοὺς ποὺ ἐμποδίζουν ὁποιοδήποτε νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτό. Σημειωτέον ὅτι εἶναι κατὰ τέτοιον τρόπον καπιτοναρισμένο ὥστε ὁ σοφὸς ἱατροδικαστὴς δὲν ὑπορεῖ νὰ ἀκούσῃ λέξιν ἀπὸ ὅσα λέγονται ἔξω ἀπὸ αὐτό! Ἐτοί, ζῇ τελείως ἀπομονωμένος, εἰς ἄλλον κόσμον! Σὲ λίγο, ἀπὸ μιά μικρὴ θυρίδα, ἀρχίζουν νὰ τοῦ περνοῦν χωρὶς νὰ τοῦ λέγουν τὸ παραμικρὸ, ὅτι, ὅποτε θρίσκει στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, δακτυλικά ἀποτυπώματα, ἓνα μανδύλι, ἓνα κουμπί, ἓνα εἰσιτήριο κινήματογράφου ἢ λεωφορείου, ἓνα κομμάτι ἐφημερίδος, λίγες τρίχες, ἓνα καπέλο, ἓνα ἀποτοίγαρο. Αὐτὸς, μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα ποὺ διαθέτει θὰ προσπαθῇ νὰ κάμῃ τὰ ἀψυχα αὐτὰ νὰ μιλήσουν! Καὶ ἐννέα φορές στὶς δέκα τὸ κατωρθᾷ, γιὰτὶ εἶναι πολὺ φλόαρα τὰ ἀψυχα καμμάτια φορά! Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ἀθῶοι θὰ ἔπεφταν θύματα δικαστικῶν πλανῶν χωρὶς τίς πρώτες παρατηρήσεις τοῦ κινήτου ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου καὶ οὐδ' ἄλλες περιπτώσεις πραγματικοῦ ἐννοιοῦ θὰ ἀπέφευγαν τὴν τιμωρίαν ἐάν τὸ ἐπιστημονικὸ αὐτὸ ἐργαστήριον δὲν τοὺς ἐρρίχνε τὸ προσωπεῖον. Πολλά «ἄλλοθ» σταθεροποιοῦνται χάρις σ' αὐτὸ καὶ πολλὰ ἄλλα καταρρέουσιν ἀποδεικνυμένης τῆς σκηνοθεσίας!

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μάρτεν Ντάλ ἐσταμάτησε πλὴν ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῆς «Σκότλαντ-Γουάρντ» καὶ ὁ ἀριστοκράτης κατέβηκε ἀπὸ αὐτὸ ἀκούλουθόμενος ἀπὸ τὸν ἱσπείκτωρ Σοῦμερ.

—Ἐλάτε ἱσπείκτωρ! Σὰς περιμέναμε γιὰ νὰ ἀρχίσουμε, ἔκαμεν ὁ εἰσαγγελεὺς προχωρῶντας πρὸς αὐτὸν μὲ τεταμένο τὸ χέρι.

—Δὲν ἀρχίσατε ἀκόμη;

—Ὁχι. Σὲς ἀνακαλύψατε τὸ πτώμα καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένουμε τὴν ἀ-

φίει σας.

—Ἀργησα λίγο γιὰτὶ ἐπῆγα νὰ πάρω τὸν φίλον μου. Νὰ σὰς τὸν συστήσω. Ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ἀνεκτιμητὸς συνεργάτης μου σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

—Χαίρω γιὰ τὴν γνωριμία σας μίστερ Ντάλ. Δὲν ἀκούω γιὰ πρώτη φορά τὸ ὄνομά σας. Ἐβοηθήσατε καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις τὸν φίλον μας Σοῦμερ καὶ ἐλπίζω νὰ τὸν βοηθήσετε ἀποτελεσματικὰ καὶ στὴν σημερινή.

—Βοηθῶ μὲ εὐχαρίστησιν τὴν δικαιοσύνην κάθε φορά ποὺ καταλαβαίνω πὼς ἔχει ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν μου. Τὸ πτώμα;

—Σ' ἀπόστασι ὀλίγων θημάτων.

—Γυναίκα ἢ ἄνδρας;

—Γυναίκα. Ἐλάτε.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὁ ἱσπείκτωρ Σοῦμερ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπροχώρησαν Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μέσα σὲ μιά πυκνὴ φυλλωσιά, κοίταν τὸ πτώμα μίαν νέαν καὶ ὠραίαν γυναίκα. Ἦταν ζαπλωμένο ἀνάσκελα. Μολοντὶ τὸ πρόσωπο ἦταν μελανιασμένο καὶ στὸν γυμνὸ λαιμὸ τοῦ ἔφερε καταφανὴ τὰ ἴχνη στραγγαλισμοῦ, μολοντὶ τὰ μάτια τοῦ ἦσαν ἀπαίσια γουρλωμένα, ὁποιοδήποτε θὰ ἀνεγνώριζε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐξαιρετικὰ ὠραίας γυναίκας, ἡλικίας εἴκοσι τὸ πολὺ χρόνον.

Ὁ Μπίλκιγκ, κρατῶντας δεμένο τὸν «Ἀλήτη» στεκόταν σ' ἀπόστασι.

—Σὺ τὸ ἀνακάλυψες Μπίλκιγκ πρῶτος, ἢ ὁ φίλος μας μίστερ Σοῦμερ;

—Ὁ Ἀλήτης! Τὶ τρομερὸ ἐγκλημα μίστερ Ντάλ! Θὰ μοῦ μεῖνῃ ἀξέχαστη αὐτὴ ἡ κυνηγετικὴ ἐκδρομή.

—Ἐτοιμάσου τώρα γιὰ μιά ἄλλη πολὺ πῖο ἐνδιαφέρουσα. Γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ δολοφόνου.

—Ἄν τὸν εἶχα στὰ χέρια μου! Μία τόσο ὠραία γυναίκα, νὰ τὴν στραγγαλίσῃ σὰν ὄρνιθα!

Καὶ λέγοντας, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ πτώμα καὶ ἔσκυψε πάνω σ' αὐτό.

Τὸ πτώμα θρίσκόταν πλυντὸτε ζαπλωμένο ἀνάσκελα, ἔφερε καταφανὴ στὸν λαιμὸ ἴχνη στραγγαλισμοῦ, τὰ μάτια τοῦ ἦσαν γουρλωμένα καὶ, ἐπὶ πλεόν, ἦσαν μελανιασμένα.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκυμμένος πάνω σ' αὐτὸ καὶ ἀπομακρυνόμενος, ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἔδαφος, ἀφοῦ στράφηκε καὶ εἶπε πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα:

—Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε νὰ στέλνετε τὰ ἀψυχα στὸ κίνητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον.

—Νὰ προηγηθῇ ἡ λήψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων! διέταξεν ὁ ἱσπείκτωρ Σοῦμερ ποὺ εἶχε τὸ γενικὸ πρόσταγμα ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ὁ εἰδικὸς λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπλησίασε καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ πτώματος, τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ δολοφόνου. Κατόπιν, ἐπιβλέπωντας πάντοτε τοῦ Σοῦμερ, ἀρχισαν νὰ στέλνουν στὸ κίνητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον ὅσα ἀντικείμενα θρέβθηκαν ἐπὶ τόπου, γιὰ τίς πρώτες παρατηρήσεις. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ὥστόσο δὲν περιμένα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Πηγαίνοντο, ἐξετάζε τὸ ἔδαφος, παρατηροῦσε τίς ρόδες τῶν αὐτοκινήτων τῆς «Σκότλαντ-Γουάρντ» ἔμπαυσε μέσα στὴν φυλλωσιά καὶ ὀλόγυρά της.

—Τὶ ψάχνεις νὰ θρῆς; ρώτησε ὁ Σοῦμερ, πλησιάζοντάς τον.

—Πολλά πράγματα.

—Βρήκες τοῦλάχιστον τίποτα;

—Νομίζω πὼς κάτι θρῆκα.

—Δηλαδή;

—Δὲν λέω λέξι ἂν δὲν ἀκούσω τίς πρώτες παρατηρήσεις τοῦ ἱατροδικαστοῦ τοῦ «κινήτου». Ὅπωςδήποτε, μὲ ῥῶ ἀπὸ τώρα νὰ σὲ θεβαιώσω πὼς τὸ ἐγκλημα διεπράχθη ἐδῶ, καὶ μάλιστα μέσα στὴν φυλλωσιά! Ἡ ἄτυχη κοπέλλα δὲν δολοφονήθηκε ἀλλοῦ καὶ μετέφεραν ἐδῶ τὸ πτώμα της.

—Πῶς τὸ συμπεραίνει αὐτό;

—Δὲν κατῶρθωσα νὰ θρῶ ἀποτυπώματα λαστίνων αὐτοκινήτου ἢ ἄλλου τροχοφόρου. Πῶς θὰ εἶχε μεταφερθῇ ὡς ἐδῶ τὸ πτώμα; Ὁχι φορτωμένο σὲ μιά πλάτη θείβαια! Τὸ ἐγκλημα λοιπὸν ἐγίνε μέσα στὴν φυλλωσιά.

Ἡ νέα αὐτὴ ἦλθε παρέα μὲ τὸν δολοφόνου της! Ὁφείλω ὥστόσο νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἂν δὲν θρῆκα στὸ χῶμα ἀποτυπώματα λαστίνων αὐτοκινήτου, θρῆκα πολλά ἀποτυπώματα ἀπλῶν ἀλόγων!

Θὰ τὰ ζεσηκώσουμε θέβαια τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ, γιὰ νὰ θεβαιώθουμε ἂν ὅλα ἀνήκουν στὸ ἴδιο ἄλλογο ἢ ἄνῃκουν σὲ δυὸ ἢ τρία ἄλλογα. Πάντως, δὲν πιστεύω θὰ μεταβρῆθηκε τὸ πτώμα φορτωμένο σὲ ἓνα ἄλλογο.

—Τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὀπλῶν στὰ ματοῦν στὴν φυλλωσιά;

—Ἄλλογο δὲν ἐπλησίασε τὴν φυλλωσιά. Ὑπάρχουν ἀποτυπώματα λίγο πῖο πέρα ἀπὸ αὐτήν. Ἀτυχῶς, τὸ ἔδαφος ἄλλοθ εἶναι λασπώμενο καὶ ἀλλοῦ στεγνὸ καὶ ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ἂν τὸ ἄλλογο ἢ τὰ ἄλλογα ἐσταμάτησαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἢ ἦσαν περαστικά.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε μὲ τὸν διάσημὸ ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ, ἔσκυψε καὶ πῆρε κάτι ἀπὸ τὸ χῶμα. Ὁ ἱσπείκτωρ Σοῦμερ θέλησε νὰ δῇ τί ἦταν αὐτὸ ἀλλὰ ἐκείνος τὸ εἶχε κιόλας κρύψει στὴν τσέπη του.

Ἐπὶ αὐτὸ ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐδιάβαζε μεγαλοφώνως τίς πρώτες παρατηρήσεις τοῦ κινήτου ἐπιστημονικοῦ παρατηρητηρίου.

ΤΑ ΑΨΥΧΑ ΜΙΛΟΥΝ

«Τὸ μανδηλάκι τοῦ θύματος ἔφερθ' ἴχνη σοκολάτας.

»Ἰχνη σοκολάτας εὐρέθηκαν στὸ κραγιὸν τῶν χειλέων. Τὸ θῦμα λοιπὸν πρὶν δολοφονηθῇ, ἔφαγε σοκολάτα καὶ ἀφοῦ ἐσκούπισε τὰ χεῖλη της μὲ τὸ μανδηλάκι της, ἔπέρασε σ' αὐτὰ κραγιόν. Ἐπ' ἐπε συνεπῶς νὰ ἐξετάσθῃ σὲ πῶς γαλακτοπωλεῖο ἐπῆρε τὴν σοκολάτα της καὶ ἂν ἦτο μόνη ἢ συνωδευέτο. Τὰ ὑποδήματα της ἔφερον ἴχνη ἀντιμονίου. Ἰχνη ἀντιμονίου εὐρέθησαν καὶ στὰ μαλλιά της καὶ στὸ μανδηλάκι της. Στὸ τσαντάκι της εὐρέθησαν ἀρκετὰ τεμάχια ζακχαρέως. Μία κηλὶς αἵματος ποὺ εὐρέθη ἐπάνω σὲ ἓνα φύλλο τῆς φυλλωσίας ἐξητάσθη προσεκτικὰ. Ἡ κηλὶς αὕτη δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ θύματος. Ἀνῆκει εἰς τὸν δολοφόνον. Προηγήθη πάλι καὶ ὁ δολοφόνος θὰ φέρῃ ἀμυχὲς εἰς τὸ πρόσωπο ἢ τὰς χεῖρας. Εἰς τοὺς ὀνυχας ὥστόσο τοῦ θύματος δὲν εὐρέθησαν ἴχνη αἵματος. Ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος τοῦ θύματος, προκύπτει ὅτι ἡ δολοφονία ἐλαβε χώραν πρὸ δεκαεταύρου.»

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ σταματοῦσαν αἱ πρώται παρατηρήσεις καὶ, ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει ὁ ρόλος τοῦ εἰσαγγελεὺς καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε νὰ ἀνακρίνῃ ἄλλον ἀπὸ

τὸν Μπίλκιγκ καὶ τὸν Σοῦμερ, ποὺ ἀνακάλυψαν τὸ πτώμα.

—Ἡ γνώμη σας μίστερ Ντάλ; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀριστοκράτη.

—Δὲν ἐσχημάτισα ἀκόμη.

Σὲ λίγο διετῆζτο ἡ μεταφορά τοῦ πτώματος στὸ νεκροτομεῖο γιὰ τὴν σχετικὴ νεκροψία καὶ γιὰ νὰ ἐκτεθῇ πρὸς ἀναγνώρισιν. Ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος οἱ δικαστικοί, οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι. Τελευταῖοι ἔμειναν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὁ Σοῦμερ καὶ ὁ Μπίλκιγκ.

—Μὴ θισαθῇς νὰ φύγουμε, εἶχε ψιθυρίσει ὁ Μάρτεν Ντάλ στὸν Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος ἀνυπομονοῦσε νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὸν φίλον του.

—Λοιπὸν; ρώτησε ὅταν ἔμειναν μόνοι.

—Κρατοῦμε τὸν δολοφόνον!

—Ἄν εἶναι δυνατό! Κιόλας;

—Δὲν τὸν κρατοῦμε ἀκόμη... ἀλλὰ τὸν κρατοῦμε. Πρὶν ἀπὸ ὅλα ἄς δοῦμε πὼς τὸ ἐγίνε τὸ ἐγκλημα.

Παίχῃ ὁ δολοφόνος καὶ ποῖο τὸ θῦμα, ποὺ δύσκολα ἴσως θὰ ἀναγνωρισθῇ στὸ νεκροτομεῖο. Τὸ θῦμα εἶναι μιά νέα κοπέλλα, εἴκοσι τὸ πολὺ χρόνον, πολὺ ὠραία, ποὺ ἔπαιζε τένις καὶ τῆς ἄρεσαν τὰ σπόρ. Ἰδιαίτερα σὲ ἡ ἱππασία! Κατὰ πάσαν πιθανότητα, εἶχε δικὸ τῆς ἄλλογο ποὺ τὸ ἐλάτρευε.

—Πῶς τὸ συμπεραίνει αὐτό;

—Τὰ παπούτσια της, ὅπως καὶ ἡ φούστα της, εἶναι κατὰ τὸ τένις. Τὸ ὅτι εἶνε ἴσως δικὸ της ἄλλογο τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς ζάχαρης, ποὺ βρέθηκαν στὸ τσαντάκι της καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτυπώματα ὀπλῶν ἀλόγων ποὺ ὑπάρχουν ἐδῶ. Τώρα εἶμαι θεβαιὸς πὼς πρόκειται περὶ ὀπλῶν δύο ἀλόγων. Βγῆκε σὲ ἐκδρομὴ μὲ τὸν δολοφόνου της! Ἦταν ἑφιππος καὶ αὐτὸς! Τὴν ἐστραγγάλισε ἐδῶ, κατὰ τῆς καὶ ἔφυγε.

—Καὶ τὸ ἄλλογόν της;

—Δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ θρεθῇ τὸ πτώμα του σὲ κανένα χαντάκι. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸ ἀπομάκρυνε ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ τὸ ἐγκατέλειψε, ἐπότε τὸ ἄλλογο θὰ ἐπέστρεψε μόνον τοῦ στὸν σταύλου του.

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΑΓΚΑΘ!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, συνέχισεν ὁ Μάρτεν εἶνε ἐργάτης, διευθυντὴς τυπογραφείου. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἴχνη τοῦ ἀντιμονίου ποὺ θρέβθηκαν στὰ ὑποδήματα, στὰ μαλλὰ καὶ στὸ μανδηλάκι τοῦ θύματος. Ἡ ἄτυχη νέα ἐπέρασε ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, παρέμεινε ἀρκετὴ ὥρα μὲσα σ' αὐτό. Ἐλευθῶν στοιχεῖα ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἔτσι ἡ νέα ἀνέπνευσε σὲ μιά ἀτμόσφαιρα ἀντιμονίου, ἴχνη

τοῦ ὁποῦ ἔμειναν στὰ μαλλιά της, στὰ ὑποδήματά της, στὰ φουστάνια της, παντοῦ. Ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο ἔγῃκαν στὸ πρόσκειο ἑφιπποῖ. Ἐδῶ τὴν ἐστραγγάλισε χωρὶς ὅμως νὰ προηγηθῇ πάλι. Ἡ κηλὶς τοῦ αἵματος ποὺ θρέβθηκε ἐπάνω στὸ φύλλο, εἶναι δική του ἀλλὰ ἀμυχὴ δὲν τοῦ ἔκαμαν τὰ νύχια της! Τὴν ἀμυχὴ τοῦ τῆς ἔκαμε τὸ ἀγκάθι ἐνὸς θάμνου! Καὶ ἰδοὺ τὸ ἀγκάθι αὐτό, ματωμένο!

Καὶ λέγοντας, ἔδειξεν εἰς τὸν Σοῦμερ ἓνα ματωμένο ἀγκάθι ποὺ ἔ-

κίσε, μὲ γκρίζο κοστοῦμι καὶ γκρίζα μαλλιά, μὲ χοντρά γυαλὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούρας καὶ μὲ μιά μικρὴν κρεατοελιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί, διέσχισε μὲ ὕψος μισοκακόμοιρου ἀνθρώπου καὶ κουτσαίνοντας ἔλαφρά ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πόδι, ἔβαν ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς συνοικίας Κρόϊτον.

Σὲ λίγο, σταματοῦσε σὲ μιά ὡμορφὴ θιλίτσα καὶ περιέφερε ὀλόγυρά του τὸ βλέμμα του, λὲς καὶ ἤθελε νὰ θεβαιωθῇ ἂν δὲν τὸν παρακολουθοῦσε κανεὶς. Ἡ ἐρευνητικὴ του ἐκείνη ματιὰ τὸν καθορμάσκει καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, ἐπληρώσε τὰ σιδερένια κάγκελα τῆς κήπου τῆς βίλλας, μὲ εὐκινῆσιαν αἰλούρου.

Ἐνα περίεργο ὄπληρχε μὲσα στὸν κήπον. Κάτι ποὺ ἐμοιαζε καὶ μὲ γκαράζ αὐτοκινήτου καὶ μὲ κατοικίαν τοῦ προσωπικοῦ τῆς βίλλας. Ἐπληρίασε περπατῶντας στὰ δάκτυλα καὶ ἀπὸ ἓνα παραθυράκι θεβαιώθη-

κε πὼς ἐπρόκειτο περὶ σταύλου, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπῆρχαν δύο ἄλλογα ἱππασίας. Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ παραθυράκι κουνώντας μὲ ἱκανοποίησιν τὸ κεφάλι του, πλησίασε τὴν ἐξώπορτα, τὴν ἐπῆρξε καὶ κατὰ πληκτικὴ ἐπιδειξίτητα καὶ,

σὲ λίγο, φωτίζόμενος μὲ τὸ κλεφτοφάναρὸ του, κυκλοφοροῦσε σὰν φάντασμα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τῆς ἡσυχῆς βίλλας.

Ἐφθασε ἔτσι ὡς τὴν βιβλιοθήκη καὶ μῆλκε μέσα σ' αὐτήν. Ἐνα χρηματοκιβώτιο δὲν ἀξιώθηκε οὔτε μίαν ματιὰς του. Ἐκείνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν τὸ τραπέζι. Τὰ συρτάρια! Ἐ-

τοποθέτησε τὸ κλεφτοφάναρὸ του πάνω σ' αὐτὸ καὶ τὰ διέρρηξε ὅλα, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο. Βυθίστηκε κατόπιν στὴν ἀνάγνωσι διαφόρων ἐπιστολῶν καὶ, ὅτε ῥα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐκλείσε τὰ συρτάρια, ἀφοῦ ἔβαλε δὺ ἐπιστολὰς στὴν τσέπη του, ἔνα μεγάλο κουτὶ μὲ καλλιτεχνικὸ σκέπασμα βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι.

Τὸ ἀνοίξε καὶ θρῆκε σοκολατάκια μὲσα σ' αὐτό. Ἐβαλε ἓνα στὸ στόμα του καὶ, ἔαφνικά, τὰ μάτια του καρφώθηκαν στὸ πινακί τῶν σιγαρέτων, ποὺ ἦταν γεμάτο ἀποτοίγαρο. Τὸ πῆρε κοντά του καὶ, ἐξετάζοντας μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ καὶ μὲ ἓνα μεγεθυντικὸ φακὸ, ἔνα-ἓνα τὰ ἀποτοίγαρο, χαμογέλοσε σὰν στανάς.

Σηκώθηκε κατόπιν καὶ ἀρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ χρηματοκιβώτιο, σκεπτόμενος ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ διαρρήξῃ καὶ αὐτό, ὅταν ἔαφνικά ἀκούσθηκε ὁ ἡρὸς κρότος τοῦ διακόπτου τοῦ ἡλεκτρικοῦ καὶ, ἐνῶ ἡ βιβλιοθήκη ἐπλημύριζε στὸ φῶς, ἀκούγονταν μιά ἐπιτακτικὴ ἀνδρική φωνή:

—Ψηλά τὰ χέρια!

Ὁ διαρρηκτικὸς στράφηκε ἔαφνικά μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὕψωσε τὰ χέρια του περιδεής.

Ἦταν ἀξιοβήρητο τὸ ὕψος τοῦ

ἑνὸς ψηλοῦ ἀνδρὸς ἀκαθόριστος ἡλν

Ἐαφνικά δέχθηκε ἓνα τρομερὸ χτύπημα, ποὺ τὸν παρέλυσε τελείως.

ἔβριζε ἀπὸ ἓνα τσιγαρόχαρτο.

—Τώρα Σοῦμερ, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ φροντισοῦμε νὰ μάθουμε ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ νέα ποὺ παίζει τένις καὶ ἱππεύει, τοῦλάχιστον ἂν δὲν ἔχῃ δικὸ τῆς ἄλλογο καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἐργάτης, διευθυντὴς ἢ καὶ ἰδιοκτῆτης τυπογραφείου, ποὺ ἔχει ἐρωτικὸς σχέσεις μὲ μιά μονδέρνα νέα καὶ ὁποῖος, ἱππεύει ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἔχῃ δικὸ τοῦ ἄλλογο. Προσανατολισθήκαμε Σοῦμερ. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ψάξουμε καὶ θὰ βροῦμε! Σὺ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο...

Συνώδεψε τὸν Σοῦμερ ὡς τὸ γραφεῖο του καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀρχίζει τίς ἐρευνὰς του.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ἡ οὐίχλη εἶχε καλύψει ἐκείνο τὸ θράθυ τὴν Βρετανικὴ πρωτεύουσα καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι. Ὁστόσο ἓνας ψηλὸς ἀνδρὸς ἀκαθόριστος ἡλν

διαρρήκτου εκείνη τη στιγμή. "Ετρε-
με σύγκορμος, τραυλίζοντας:

— Μή! Μή πυροβολήσετε! Δεν σ'α-
πνεί τίποτα...

— Ο άλλος κατέβασε το χέρι του
ελέποντας το ανθρώπινο, εκείνο, ρα-
κος.

— Τι γυρεύεις εδώ μέσα;

— Κανένα μπιμπέλο, κανένα παληό
ρουχο... Είμαι ένας φουκαράς... Πα-
λαιμάχος διαρρήκτης, αλλά ακίνδυ-
νος άνθρωπος, προχθές βγήκα από τη
φυλακή.

— "Α! "Ετσι;

— Ναί. Είμαι ειλικρινής θλέπετε.

*Εκαμα δέκα χρόνια φυλακή. 'Η πεί-
να με ανάγκασε σήμερα να θυμηθώ
αυτόσο να σ'α κλέψω τίποτα. Νά,
ψάχτε με. Μή με παραδώσετε στην
άστυνομία...

Και προχωρώντας προς αυτόν σαν
ξεκλειδωμένος, τρικλίζοντας, σταμά-
τησε μπροστά του, ύψωσε και πάλι
τα χέρια του και επανέλαβε:

— Ψάχτε με... δεν σ'α πύρα τίπο-
τα.

— Ο άλλος έβαλε το περιστροφό του
στην τσέπη του και άπλωσε τα χέρια
του στην μέση του διαρρήκτου με τον
σκοπό να τον ψάξει. Χαμογελούσε
είρωνικά θλέποντας το κακομοιρια-
μένο ύφος του διαρρήκτου και ψά-
χνοντάς τον, άπορούσε αν έπρεπε να
ειδοποιήσει την άστυνομία ή όχι, ή
ξαφνικά, δέχθηκε ένα τρομερό
χτύπημα γονάτου στο ύποπτο τριγώνιο και,
πριν καλά-καλά συνέλαβε από την
πρώτη του έκπληξη, έννοιωσε δυό α-
τσάλενια χέρια να τον σφίγγουν και
να τον ακινητούν.

— Ο διαρρήκτης με το μισοκακόμοι-
ρο ύφος εκάγαζε τώρα:

— Συγγνώμη, συγγνώμη. Ξέχα-
σα να σ'α πληροφορήσω πως είμαι
ίκανός να τ'α θάλω με δέκα σ'αν έ-
σας...

Και λέγοντας αυτά, τον έδεσε χει-
ροπόδαρα με τα χοντρά κορδόνια του
παραπετάσματος, όπως δένουν ένα
σαλάμι! Κατόπιν, τον εξάπλωσε πά-
νω στον πέτινο καναπέ και, ανάθον-
τας ένα τσιγάρο, του είπε προχωρών-
τας προς το τηλέφωνο:

— "Αν άπορηξείς ποιος είν' αυτός που
σ'ε έδεσε, μάθε πως είναι ο «Λωπο-
δύτης-Φάντασμα».

— Ατάραχος κατόπιν ξεκρέμασε το
άκουστικό του τηλεφώνου και γύρισε
το καντράν:

— "Αλλό-άλλό! «Σκώτλαντ-Γουάρδ»;

Μου δίδετε παρακαλώ τον ίνσπεκτωρ
Σούμερ; Έδω μέγαρο Μάκ Ούραλ
— Οσβαλντ! Συναίικία Κρόντον. Μάλι-
στα. Περιμένω. "Αλλό! Ο ίνσπε-
κτωρ Σούμερ; Καλησπέρα ίνσπε-
κτωρ! Έδω Μάκ Ούραλ "Οσβαλντ.
Δεν με γνωρίζετε... αλλά θ'α με γνω-
ρίσετε σε λίγο. Λάθετε παρακαλώ
τον κόπο να έλθετε ως το μέγαρο
μου, στην συνοικία Κρόντον. Έχω
να σ'α παραδώσω δεμένο χειροπό-
δα... τον «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

— Εκάθησε κατόπιν στο τραπέζι, ά-
ναψε άλλο τσιγάρο και, αδιαφορών-
τας για την παρουσία του Μάκ Ού-
ραλ "Οσβαλντ, που παρακολουθούσε
άφωνος από την κατάπληξη τις κινή-
σεις του και άδυνατώντας να κάνει
την παραμικρή κίνηση, όπως ήταν
δεμένος, άνοιξε μια άπογευματινή έ-
φημερίδα και θυθίσθηκε στην ανά-

γνωσι της περιγραφής του άνακαλυ-
φθέντος έγκληματος.

— "Υστερα από ένα τέταρτο της ω-
ρας, ο δάσημος άστυνομικός θρικό-
ταν εκεί.

— Τι γίνεται εδώ; Ποιος ο «Λωπο-
δύτης-Φάντασμα» και ποιος ο μίστερ
Μάκ Ούραλ "Οσβαλντ;

— Συγγνώμη ίσπεκτωρ, έκαμε ο
«Λωποδύτης-Φάντασμα» έγειρόμενος
και προχωρώντας προς αυτόν με το
μισοκακόμοιρο ύφος του. "Αλλα πε-
ριμένατε και άλλα θρήκατε. "Ελαβη
την άναίδεια να σ'α τηλεφωνήσω μέ-
ματα. Δεν έδεσε ο μίστερ Μάκ Ούραλ
— Οσβαλντ τον «Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έδεσε τον
μίστερ Μάκ Ούραλ "Οσβαλντ και σ'α
τον παραδίδει ως δολοφόνο της μίς
— Έδιθ Πλούμερσον, που σεις ο ίδιος
σήμερα το πρωί θρήκατε στραγγαλι-
σμένη στο προάστειο Θρή Καίησλ.

— Ο Μάκ Ούραλ "Οσβαλντ άνατα-
ράχθηκε υτόν πέτινο καναπέ, αλλά
όπως ήταν δεμένος δεν μπόρεσε να
μετακινήθη.

— Είσαι τρελλός! Εκραύγασε από
τη θέσι του.

— Συγγνώμη, συγγνώμη, παρα-
τήρησε ήρεμα ο ίνσπεκτωρ Σούμερ.

— Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» είναι ό,τι
θέλετε... και μόνο τρελλός δεν
είναι!

— Ο ίνσπεκτωρ Σούμερ πλησίασε τον
σφιχτοδεμένο Μάκ Ούραλ "Οσβαλντ,
που έτρεμε σύγκορμος.

— Τι έχεις να άπαντήσης;

— Τι να άπαντήσω; άποκρίθηκε έ-
κείνος με τρεμάμενη φωνή. "Ο άν-
θρωπος αυτός είναι πραγματικός σα-
τανάς. Δεν έχω να πω λέξη αν δεν
συμβουλευθώ τον δικηγόρο μου:

— Χμ! Έκαμε ο Σούμερ κουνώντας
το κεφάλι του χαρακτηριστικά. Πολύ
ένοχοποιητική ύπεκφυγή. Μοιάζει
μ'άλλον με όμολογία. "Ο δικηγόρος
σας ωστόσο δεν πιστεύω να κατορ-
θώση να άνατρέψη το πόρισμα της
επιστημονικής εξέτασεως της ύλης
των αυτιών σας. "Αν θρεθούν εις αυ-
τήν ίχνη σκόνης πύκων έιθε χαμέ-
νος! Λέγετε λοιπόν και προς το συμ-
φέρον σας! Θ'α θρεθούν ίχνη ή δεν
θα θρεθούν;

— "Ισως θρεθούν.

— "Αρκεί!

Και ο δάσημος άστυνομικός έπι-
θεωρητής, στράφηκε προς τον «Λωπο-
δύτη-Φάντασμα», θγάζοντας ταυτο-
χρόνως από την μέση του ένα ζευγά-
ρι χειροπέδες:

— Μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα» ή
"Αγγλική δικαιοσύνη σας εύχαριστεί
απειρώς, όπως και έγω, για την ά-
ποτελεσματική επέμβασί σας. Θ'α έ-
χετε θέδαια την ευγενή καλωσύνη να
μου επιτρέψετε... να σας περάσω την
μια από τις χειροπέδες.

— Με συλλαμβάνετε;

— Διάσ'α! Είναι να το ρωτάτε;

Θ'α χρησιμοποιήσω το ίδιο ζευγάρι
χειροπέδων και για τους δυό σας!

— Έμένα;

— Έσας... άφου σ'α εύχαριστήσω
άλλη μια φορά.

— Τον φίλο σας Μάρτεν Ντάλ;

Και λέγοντας αυτά, επέταξε την
γκρίζα περρούκα του και σπούπισε
από το πρόσωπό του το μακιγιάζ.

— Ο Μάρτεν Ντάλ!

— "Ολος κι' όλος!

— Και γιατί μεταμφιεστήκες σε
«Λωποδύτη-Φάντασμα»;

— Για να τρομοκρατήσω τον κύριο
και να του άποσπάσουμε την όμολο-
γία του.

— Και τ'α κατάφερες θαυμάσια. Θ'α
λογοδοτήσης όπωσδήποτε γ'α την
διάρρηξη. "Αλλά δε θαρμύσαι! "Ο
σκοπός αγιάζει τ'α μέσα. Έλπίζω το
μεσημέρι να ράμε μαζί στο σπιτί σου.

— Γε

μάζεψα. Νάτα! Έκάπνισαν και οι
δυό, από τ'α τσιγάρα τοζ κυρίου! Εί-
ναι της ίδιας μάρκας!

— Τώρα, άς έλθουμε στο «άλλο.
θ» που θ'α παρουσιάση. Ένας έγ-
κληματίας, προμελετώντας το έγκλη-
μά του, προετοιμάζει και ένα άναμ-
φισθήτητο άλλοθι. Έχει λοιπόν και
αυτός έτοιμο το δικό του. Το άλλοθι
του όμως αυτό, θ'α του το ρίξη άμέ-
σως το μικροσκοπίο! Εύτυχώς, δεν
ήργησε να πέση στα χέρια της δι-
καιούσης. Το έγκλημα έγινε χθες.
Είναι άδύνατο σ'α μαλλιά του και ή-
δίως μέσα στα αυτιά του να μην ύ-
πάρχουν ίχνη σκόνης πύκων! Το έγ-
κλημα έγινε μέσα σ'α πύκων! Νά έ-
ζεστασθή ή ύλη των αυτιών του! "Ο-
σο και αν τ'α έπλυνε θ'α έμειναν ίχνη!

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ...

Ο ίνσπεκτωρ Σούμερ πλησίασε τον
σφιχτοδεμένο Μάκ Ούραλ "Οσβαλντ,
που έτρεμε σύγκορμος.

— Τι έχεις να άπαντήσης;

— Τι να άπαντήσω; άποκρίθηκε έ-
κείνος με τρεμάμενη φωνή. "Ο άν-
θρωπος αυτός είναι πραγματικός σα-
τανάς. Δεν έχω να πω λέξη αν δεν
συμβουλευθώ τον δικηγόρο μου:

— Χμ! Έκαμε ο Σούμερ κουνώντας
το κεφάλι του χαρακτηριστικά. Πολύ
ένοχοποιητική ύπεκφυγή. Μοιάζει
μ'άλλον με όμολογία. "Ο δικηγόρος
σας ωστόσο δεν πιστεύω να κατορ-
θώση να άνατρέψη το πόρισμα της
επιστημονικής εξέτασεως της ύλης
των αυτιών σας. "Αν θρεθούν εις αυ-
τήν ίχνη σκόνης πύκων έιθε χαμέ-
νος! Λέγετε λοιπόν και προς το συμ-
φέρον σας! Θ'α θρεθούν ίχνη ή δεν
θα θρεθούν;

— "Ισως θρεθούν.

— "Αρκεί!

Και ο δάσημος άστυνομικός έπι-
θεωρητής, στράφηκε προς τον «Λωπο-
δύτη-Φάντασμα», θγάζοντας ταυτο-
χρόνως από την μέση του ένα ζευγά-
ρι χειροπέδες:

— Μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα» ή
"Αγγλική δικαιοσύνη σας εύχαριστεί
απειρώς, όπως και έγω, για την ά-
ποτελεσματική επέμβασί σας. Θ'α έ-
χετε θέδαια την ευγενή καλωσύνη να
μου επιτρέψετε... να σας περάσω την
μια από τις χειροπέδες.

— Με συλλαμβάνετε;

— Διάσ'α! Είναι να το ρωτάτε;

Θ'α χρησιμοποιήσω το ίδιο ζευγάρι
χειροπέδων και για τους δυό σας!

— Έμένα;

— Έσας... άφου σ'α εύχαριστήσω
άλλη μια φορά.

— Τον φίλο σας Μάρτεν Ντάλ;

Και λέγοντας αυτά, επέταξε την
γκρίζα περρούκα του και σπούπισε
από το πρόσωπό του το μακιγιάζ.

— Ο Μάρτεν Ντάλ!

— "Ολος κι' όλος!

— Και γιατί μεταμφιεστήκες σε
«Λωποδύτη-Φάντασμα»;

— Για να τρομοκρατήσω τον κύριο
και να του άποσπάσουμε την όμολο-
γία του.

— Και τ'α κατάφερες θαυμάσια. Θ'α
λογοδοτήσης όπωσδήποτε γ'α την
διάρρηξη. "Αλλά δε θαρμύσαι! "Ο
σκοπός αγιάζει τ'α μέσα. Έλπίζω το
μεσημέρι να ράμε μαζί στο σπιτί σου.

— Γε

54

55

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Πεδαίνουν ακόμα από ΕΡΩΤΑ;...

Ναι, πεδαίνουν ακόμα!

— Η Δωροθέα Χαίηλ, διάσημη για την ό-
μορφιά της στην σκηνή και στην όθονη,
αυτοκτόνησε πριν από λίγες ήμέρες στη
Νέα Υόρκη, ενώ έμεσουρανούσε ή δόξα
της. Ήταν νέα, άγαμημένη, είδωλο...
Ένας αισθηματικός πόνος, όμως, έδάρυ-
νε πιο πολύ στη ζυγαριά της μοίρας από
τις ώρες που όλα έμοιαζαν να της χαμο-
γελούν. Η Δωροθέα Χαίηλ δεν υπάχει
πιά. Μέσα στο μεγάλο σιωπηλό τρόμο,
συνήντησε το πένθιμο τάγμα εκείνων, που
πέθαναν από έρωτα. Και μπροστά στην
περόσφατη ανάμνησί της ξυπνούν άλλες ά-
ναμνήσεις, γοητευτικά και τραγικά φαν-
τάσματα, που οι αυτοκτονίες της δίνουν
αυτή την έντύπωσι στην ειρωνεία των δυ-
σπίστων: «Ναι! Υπάρχουν και στην έ-
ποχή μας έκείνες που μπορούν να πεθα-
νουν από έρωτα! Όπως έμεις...».

— Ας θυμηθούμε τις πιο γνωστές...

★

— Η Μπέττυ Χάμιλτον. Ποιος
δεν την θυμάται ακόμα; Είπε τρία χρόνια
μόλις που το περίφημο αυτό άστέρι έγκα-
τέλειψε για πάντα την σκηνή του κόσμου.
Και μολταύτα πόσο κέφι, πόση ζωή στο
άεικίνητο αυτό πρόσωπο, στην έκφρασι
των χειλιών της, που μισάνοιγαν διαρκώς
σ' ένα γοητευτικό χαμόγελο! Είπε άξέχα-
στη ακόμα για τους δυό περιήρους ρό-
λους της στις ταινίες «Η ιδιωτική ζωή
του Δόν Ζουάν» και «Δικτάτωρ». Ποιος
θα το πιστέυει; Αυτή ή γυναίκα—καλλι-
τέχνισ, είχε καρδιά γυναικας. Μιαν ήμέ-
ρα συνήντησε έναν άνδρα κι' αυτός έγινε
άπότομα όλος ο όρίζων της κι' όλη ή έλ-
πίς της. Κι' όπως όλες οι γυναίκες που
άγαπούν, ή σκέψις της δεν μπορούσε να
τον εγκαταλείψη. Κι' έτσι ή Μπέττυ Χά-
μιλτον άνήγγειλε έπίσημα τους άρραβώ-
τες της με τον γυνιό ενός από τους δικτά-
τορες της άμερικανικής κινηματογραφίας.
Η εύτυχία έμοιαζε να πλησιάζη με τον
ίλιγγιώδη ρυθμό της. "Αλλά μιαν ήμέρα
ο μνηστήρ ήρθε με μιαν άνέλπιστη άπόφα-
σι και της είπε:

— "Η οίκογένειά μου έχει άντιρρήσεις
για το γάμο μας. Πρέπει να χωριστούμε...

— Η Μπέττυ Χάμιλτον δεν ήταν άδικα
ήθοποιός. Δεν προδόθηκε. Δεν έδειξε τί-
ποτε. Το άλλο πρωί, ή καμαριέρα της δεν
έπαυσε καμμιάν άπάντησι. "Η θύρα του
δοματίου παρεβιάσθη. "Η Μπέττυ Χά-
μιλτον ήταν άναίσθητη στο κρεβάτι της.

— Ένα μπουκαλάκι με δηλητήριο, άδειο,
κοντά ή, μαρτυρούσε τί είχε συμβή. Οι
γιατροί, όμως, κατόρθωσαν να την σώ-
σουν, έπειτα έπδ άγωνιώδεις προσπάθει-
ες. Και κάπου κάπου, ένα χαμόγελο που
έννιωσαν στο πρόσωπο της Μπέττυ είχε
κάμει τους δικούς της να πιστέψουν ότι
επαναγυρ'ει με καινούργιας έλπίδες στη
ζωή.

— Μάταια προσδοκία! Μιαν ήμέρα που έ-
μεινε μόνη μια στιγμή—ήταν ή 12η Άπρι-
λίου 1935—ή Μπέττυ έίχθηκε από το πα-

ράθυρο του ένδεκάτου πατώματος, στη
Νέα Υόρκη... Κι' έπειτα από λίγες στιγ-
μές, ένα αίματωμένο γυναικείο σώμα, με
μπλε πυτζάμες, κοιτόταν στο πλακόστρω-
το, ανάμεσα στους τρομαγμένους διαβά-
τες. Αυτή τη φορά, ή Μπέττυ Χάμιλτον
είχε πεθάνει.

★

— Η Λύα ντε Ποϋττι. Ναι, δεν
πέθανε από έρωτα, υπέκυψε στις συνέ-
πειες ενός κοινού άτυχήματος: κατάπιε
ένα κόκκιλο γαλοπούλας, και πνίγηκε.
"Αλλ' άπεπειράθη δυό φορές να σκοτωθή
από έρωτα, κι' όλη ή βασανισμένη ζωή
της έπιτρέπει να την κατατάξη κανείς
ανάμεσα στις μεγάλες άπελπισμένες. Κι'
ή τελευταία ταινία της είχε τον τίτλο:
«Η τελευταία σκιά».

— Η Λύα ντε Ποϋττι, έζησε μια ζωή πα-
ράξενη, που την περιβάλλει μυστήριο.
"Ακόμα κι' ή εθνικότης της έμεινε άγνω-
στη πλέον καιρό. Όστόσο γεννήθηκε στη
Βουδαπέστη κι' άνηκε σε άριστοκρατική
οίκογένεια: ο πατέρας της ήταν ο βασι-
κος Χόγιος φόν Μπούξενσταίν. Και σε ή-
λικία 16 χρόνων παντρεύθηκε τον Ούγγρο
πυταγαμάτση ντε Ποϋττι. Γρήγορα, ό-
μως, άνέκτησε την έλευθερία της και νεα-
ροτάτη ακόμα, μόνη στη ζωή, έγινε χο-
ρεύτρια. Σε ήλικία 18 ετών ήταν στο Βη-
ρολίνο. Γνωρίζει εκεί έναν νεαρό Νορβή-
γό, άκόλουθο πρεσβείας. Τον παν-σεί-
ται. Είκοσι χρόνων ήταν κιόλας χήρα. ά-
ντου υπήρξε ζωντοχήσα στα 17 χρόνια της!
Για να ζήσει, χόρευε σ' ένα μισόζυμ—χάλλ
του Βερολίνου. Εκεί την βρήκε ο σκηνο-
θέτης Τζέο Μάυ και της έπρότεινε να παί-

ξη σ'έν κινηματογράφο. Σε λίγο, οι ται-
νίες «Τάφος του Ίνδοϋ», «Γή που φλο-
γίζεται», «Μανόν Λεσκό», «Βαριετέ» την
έκαναν πανκόσμιο άστέρα... "Αλλά κα-
νείς δεν ήξερε την ιδιωτική της ζωή, που
την έκρυβε ζήλοτυπα. "Ετσι, κατάπλη-
κτος ο κόσμος μάθαινε μιαν ήμέρα ότι ή
Λύα ντε Ποϋττι είχαν άποπειράθη ν' αυ-
τοκτονήσει από έρωτα: έρωτευμένη μ' έ-
ναν νεαρό και φτωχό φοιτητή, είχε συ-
ναντήσει την περιφρονησί του! Έπειτα
από μια σκηνή μετά την όποιαν ο φοιτη-
της την εγκατέλειψε, ή μεγάλη καλλιτέ-
χνισ άνοιξε ένα παράθυρο και πήδησε στο
κενόν... Έχαροπάλασε μήνες δολικλη-
ρους, ως ότου να σωθή. Κι' έπειτα την
εαναγίγνευσε ή φλογερή ζωή. "Αγόρασε
ένα άεροπλάνο και, μόνη σ' αυτό, πέταξε
14 ώρες συνεχώς. Πριν από την Έοχαρτ,
πριν από την Τζόνσον, πριν από την Μα-
ρίζ Μπαστιέ, υπήρξε ή πρώτη γυναίκα
ισοπρόσος που έκαμε τόσο μεγάλη πτήσι-
αί. Έπειτα σκέφθηκε άλλα. "Ενάμισυ χρό-
νο μετά την πρώτη άπόπειρά της, ή Λύα
ντε Ποϋττι θέλησε πάλι ν' αυτοκτονήσει.

— Έπειτα από θυσελώδη φιλονεικία με τον
ρίλο της, έναν τραπέζιτη που δεν άφηνε
αθόλου, άποπειράθηκε πάλι να πέση από
ο παράθυρο. Αυτή τη φορά, όμως, το πα-
ράθυρο ήταν κλειστό και τ'α τζάμια της
έσπυναν τις άσπιδες. "Αφθονη αίμορρα-
γία, έγχειρίσις, μεταγγισσι αίματος, μή-
ες στο νοσοκομείο... Έπειτα πάλι ή
ωή, όρμητική, σαν γείμαρος. Και δεν
έθανε, στο τέλος, από έρωτα, εκείνη που

Δυό τραγικά θοματα της έ-
ρωτικής άπογοιεύσεως, ή
έλλησμένη Λύα ντε Ποϋττι
(άνω) και ή Ντόροθυ Χάλλ
(άριστερά.)

αποπειράθηκε δυο φορές να σκοτωθῇ από ἔρωτα...

★

Ἡ Μόνα Λύς: "Ἀν προσέξῃ κανεῖς τὴν ἱστορία τῶν γυναικῶν ἐκείνων πού θέ λησαν νὰ σκοτωθοῦν γιατί ἀ γάπησαν πολύ, θὰ σταματήσῃ στο ἐξῆς γεγονός: "Ὅλες σχε δὸν ἐπεχειρήσαν πολλές φορές τὴν τελευταία περιπέτεια, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ συνέλθουν πρὶν κάμουν τὴν ὀριστικὴ χειρονομία, τὸ ἀπονενομημένο διάθη μα... Ἔτσι καὶ μετὰ τὴν γοη τευτικὴ Μόνα Λύς, ἡθοποιὸ κι' αὐτὴ πού κινηματογράφησε. Ἦταν 28 χρόνων ὅταν ἔγινε ἡ φρικτὴ τραγωδία. Ἔμενε σ' ἓνα κομψὸ ἰσόγειο τῶν Παρι σίων. Δύο χρόνια πρὶν, ὅμως, εἶχε περάσει κοντὰ ἀπὸ τὸ θά νατο: μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις τὴν εἶχε ὀδηγήσῃ σὲ ἀπό πειρα αὐτοκτονίας. Εἶχε σωθῇ τότε. Ἀλλ' ἡ ἀπογοήτευσις ἔ μεινε.

Μιὰ μυστηριώδης νύχτα μετρεῖς φίλες. Τὸ πρωῒ, ἡ Μόνα Λύς εἶνε ἀδιάθετη. Εἰδοποιοῦν τὸν γιατρὸ κι' ὅταν φθάνῃ, βρίσκει ἓνα πτώμα. Φθάνει κι' ἡ μητέρα της:

—Παῖδί μου!... Τί νὰ σὰς πῶ;... Ὑπάρχει ἓνα μυστή ριο...

Ἐνα μυστήριο: Εἶνε χωρίς ἀμφιβολία τὸ μυστήριο τῆς καρδιάς πού εἶνε πολλὴ μικρὴ, πολλὴ ἀδύνατη, πολλὴ εὐαίσθη τη καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀντιστα θῇ στὶς κακὲς πραγματικότη τες μιᾶς ζωῆς, γιὰ τίς ὁποῖες δὲν εἶνε πλασμένη.

★

Ἡ Ρεγγίνα Φλο ρύ: «...Ὅσοι ἐπλησίασαν τὴν παράξενη καὶ ἀληθινὴ κα λιλίτιδα πού ὑπῆρξε ἡ Ρεγγί να Φλορύ, δὲν θὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος της. Θὰ θυμηθοῦν ὅτι κατ' ἐπανάληψιν εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονή σῃ. Πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον εἶχε πέσει στὸν Σηκουάνα. Ἐσώθη κε τότε μετὰ πολλοὺς κόπους...»

Ὁ περιήγητος Γάλλος δημο σιογράφος Ζεὸ Λοντὸν ἐγράφε αὐτὲς τίς γραμμὲς τὴν 18ην Ἰουνίου 1936. Δύο χρόνια ἀρ γότερα, τὸν περασμένο Ἰού νιο, ἡ Ρεγγίνα Φλορύ ἔμπαινε στὴν αἰωνιότητα. Τὴν 17ην Ἰουνίου 1938, στίς 11.30' τὴν νύχτα, τὴν ἐβρίσκαν νεκρὴ στὸ πάτωμα τοῦ θεάτρου Ντριοῦρι —Λεῖν τοῦ Λονδίνου, μετὰ ἀφ' οὗ τοῦ Λονδίνου, μετὰ ἀφ' οὗ τοῦ Λονδίνου, μετὰ ἀφ' οὗ τοῦ Λονδίνου...

—Λεῖν τοῦ Λονδίνου, μετὰ ἀφ' οὗ τοῦ Λονδίνου, μετὰ ἀφ' οὗ τοῦ Λονδίνου... Ὁ Λαίικτον κῦτταξε ἀνήσυ χος τὸν τεχνίτη.

—Μὴν ἀστετεύεσθε, διαμαρ τυρήθηκε. Νὰ τὸ τσὰν πού σὰς ἐτοίμασα σύμφωνα μετὰ τὴν ἀ μοιβὴ πού συμφωνήσαμε γιὰ τὴν ἐργασία σας... Πῆτε μου, λοιπόν, τίς δυὸ μυστικὲς λέ ξεις, ἀνοίξτε καὶ ἂς ἀποκα κρυφθοῦμε ἀπ' ἐδῶ μετὰ τὴν ἴδια συμπεριφορὰ πού διατηρήσαμε ἀς σήμερα.

—Μιὰ στιγμὴ. ἀπῆντησε ὁ Μόρισσον. Ποῖος μπορεῖ νὰ μοῦ ἐγγυηθῇ πὺς αὐτὸ τὸ κομ μάτι τὸ χαρτὶ ἀντιπροσωπεύει τὰ χρήματα πού τοῦ ἀφείλετε;

Τὸ τακτικὸ διήγημα τοῦ ΜΑΡΙΝΟ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ ΤΑΦΟ

ΕΓΩ θὰ σὰς πληρώσω καλὰ, ἀλλὰ, ἐσεῖς πρέπει νὰ συμ μορφωθῆτε μετὰ τοὺς ὁρους πού σὰς θέτω. Κάθε φορὰ πού θὰ πηγαίναμε ἐπὶ τόπου, θὰ μ' ἀφήνετε νὰ σὰς δένω τὰ μάτια.

—Δέχομαι, ἀλλά...

—Κανένας διαταγμός!...

—Ναί... μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας πὺς δὲν εἶνε τίποτε τὸ παράνομο ἀπ' ὅσα μοῦ λέτε;

—Σὰς διαβεβαίω ἀπολύτως.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ συζη τησὶ καὶ γιὰ ἓνα ὥρισμένο χρονικὸ διάστημα, ὁ Τζὼν Μόρισσον, ἐξαιρετικὰ ἱκανὸς μηχανοτεχνίτης, ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτοῦ τὸν νὰ τὸν ὀδηγήσουν μετὰ τὰ μάτια ἀνάμεσα στὸν δρόμον τοῦ Λονδίνου μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἐνὸς κυ ρίου, πού εἶχε πῆ πὺς λεγόταν Ἐντουαρντ Λαίικτον καὶ πού τὸν μετέφερε σ' ἓνα ἄ γνωστο σπίτι, ὅπου θὰ ἔπερ πε νὰ θωρακίσῃ μετὰ τσιμέντο καὶ λαμαρίνες ἓνα δωμάτιο.

Σὰν τελειώσε αὐτὴ ἡ ἐργα σία, ὁ Τζὼν Μόρισσον ἐτοπο θέτησε στὴν πανίσχυρη πόρτα πού ἐκκλινε ἐκεῖνο τὸ δωμά τιο ἀσφαλείας, μιὰν ἐιδικὴν κλειδαριὰ, ἰδικῆς του ἐφευρέ σεως πού ἀνοίγε κι' ἐκκλινε μυστηριώδως.

Εἰς μάτην ὁ Λαίικτον εἶχε ἐ πιχειρήσει νὰ τὸ μῆθῃ.

—Θὰ σὰς τὸ πῶ ὅταν ἔλ θω ἐδῶ γιὰ τελευταία φορὰ, τοῦ εἶχε πῆ ὁ αἰνιγματικὸς ἐρ γάτης μετὰ χαμόγελο.

Ἐφθασε κι' ἡ μέρα ἐκείνη κι' οἱ δυὸ ἄνδρες ὁρέθηκαν μόνον μέσα στὸ μυστηριώδες καὶ θωρακισμένο δωμάτιο. Ὁ Μόρισσον ἐκκλινε τὴν πόρτα κι' εἶπε μ' ἓναν περιέργον τό νο φωνῆς:

—Νά, βρισκόμαστε ἐδῶ σὰν γάμαστε θαμμένοι ζωντανοί...

Ἀν ἐξ αἰτίας ἐνὸς ὁποιοῦδῃ ποτε ἀπορόπτου πῆβαινα ἡ τρε λαινόμουν ἡ πάθαινα ξαφνικὰ ἀπὸ ἀμνησία καὶ δὲν θυμώμουν πῶς τίς μυστικὲς λέξεις πού ἀνοίγουν τὴν κλειδαριὰ... φαν τάζεσθε τί μπορούσε νὰ συμ βῇ μετὰ; Θὰ καταδικασθῶ μαστε σ' ἓναν ἀργὸ θάνατο...

Ὁ Λαίικτον κῦτταξε ἀνήσυ χος τὸν τεχνίτη.

—Μὴν ἀστετεύεσθε, διαμαρ τυρήθηκε. Νὰ τὸ τσὰν πού σὰς ἐτοίμασα σύμφωνα μετὰ τὴν ἀ μοιβὴ πού συμφωνήσαμε γιὰ τὴν ἐργασία σας... Πῆτε μου, λοιπόν, τίς δυὸ μυστικὲς λέ ξεις, ἀνοίξτε καὶ ἂς ἀποκα κρυφθοῦμε ἀπ' ἐδῶ μετὰ τὴν ἴδια συμπεριφορὰ πού διατηρήσαμε ἀς σήμερα.

—Μιὰ στιγμὴ. ἀπῆντησε ὁ Μόρισσον. Ποῖος μπορεῖ νὰ μοῦ ἐγγυηθῇ πὺς αὐτὸ τὸ κομ μάτι τὸ χαρτὶ ἀντιπροσωπεύει τὰ χρήματα πού τοῦ ἀφείλετε;

Μπορεῖ νὰ μοῦ δώσετε καὶ ψεύ τικο ὄνομα.

—Ἀνοίξτε, σὰς τὸ ἐπιβάλω !

—Εἶνε περιττὸ νὰ φωνάζετε. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶνε τελειῶς ἀπομονωμένο. Κανεῖς δὲν θὰ κουνε οὔτε κανονιὰ ἂν ἐπεφτε ἐδῶ μέσα.

Ὁ Λαίικτον θύμωσε, τράθη ξε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πι στόλι του κι' ἐσκόπευσε τὸν τεχνίτη.

—Πές μου τίς λέξεις κι' ἂ νοίξῃς μοῦ ἀμέσως, ἄθλιε, ἂν θέλῃς τὴ ζωὴ σου.

Ὁ Μόρισσον ξέσπασε σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο.

—Δὲν ἐνοιώσα ποτέ μου τό ση ἀσφάλεια γιὰ τὴ ζωὴ μου ὅσο ἐδῶ μέσα, μπροστὰ σ' αὐ τὸ τὸ ὅπλο πού με ἀπειλεῖ. Με κατελαβαίνετε;

Ὁ Λαίικτον δάγκωσε τὰ χεί λη του μέχρως αἵματος.

—Τέρας, ξεφώνισε.

—Ὅπως θέλετε... ἀλλ' ἂν με σκοτώσετε, δὲν θὰ ξανα βγῇτε πῶς ἀπὸ ἐδῶ μέσα καὶ θὰ με ἀκολουθήσετε στὸν ἄλλο κό σμο... ὕστερα ἀπὸ ἓναν ἀταί σιο θάνατον. Καλύτερα εἶνε, λοι πόν, νὰ συμφωνήσετε μαζί μου. Εἰσθε πολλὸ πλούσιος. Τὸ φαν τίστηκα ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἤρθατε καὶ μοῦ ζητήσατε τὴν ἐργασία μου, κι' αὐτὴ ἡ αἰ θουσα θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρυ φτὸν ἐνὸς θησαυροῦ ἀνταξίου ἐκείνου τοῦ Μόντε Χρίστου... Καὶ γι' αὐτὸ σὰς ζητῶ ἓνα μέ ρος ἀπ' αὐτόν.

—Μά... ὄνειρέυεσαι;

—Κάθε ἄλλο: Τὰ πόδια μου πατοῦν στὴ γῆ καὶ τὰ σύννε φα μοῦ εἶνε πολλὴ ψηλά. Λοι πόν, ἰδοὺ οἱ προτάσεις μου: θὰ μοῦ δώσετε κι' ἄλλο ἓνα τσὰν μετὰ πὺς πόν, π.χ. με πέν τε χιλιάδες λίρες. Κι' ὕστερα θὰ βγοῦμε μαζί ἀπ' ἐδῶ μέσα.

—Δέχομαι.

—Μιὰ στιγμὴ. Σὰν βγοῦμε ἔξω, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ κάνε τε νὰ με συλλάβουν ἢ νὰ μοῦ ἀδειάσουν ἐπάνω μου τὸ πι στόλι τους. Νά, λοιπόν, πὺς θὰ κάνωμε. Ἀπ' ὅσα κατὰλαβα, γιὰ τὴν ἡμῶν πάντα με δεμένα τὰ μάτια, ἀλλὰ τὰ αὐτιά μου ἀκουγαν, αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶνε ἀπομονωμένο καὶ ἔρημο. Ἐγὼ θὰ σὰς κλειδώσω σ' ἓνα δω μάτιο καὶ θὰ μέινετε μέσα ὅ σην ὥρα μοῦ χρειάζεται ὡς πού νὰ πάω στὴν Τράπεζα νὰ τὸ αὐτοκίνητό σας καὶ νὰ ἀπο σῶω τὰ χρήματα.

—Δέχομαι κι' αὐτό, ἀρκεῖ νὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ.

—Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, κι' ὕστερα θὰ σὰς ἱκανοποιήσω: Δόστε μου τὸ πιστόλι.

—Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται. Ποῖος μοῦ ἐγγυηθῇ πὺς δὲν θὰ με σκοτώσετε;

—Πολὺ σωστά. Ἀλλὰ τὸ ἱ διο θὰ μοιροῦσατε νὰ κάνετε

καὶ με μένα... Ἄς διαλέξωμε, λοιπόν, μιὰ διέξοδο. Βγάλτε τὰ φυσίγγια καὶ παραδώστε μοῦ τα. Κι' ἔτσι θάμαστε ἄσπλοι κι' οἱ δυὸ.

Ὁ Λαίικτον φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὺς ἐδίστασε νὰ συμ φωνήσῃ, ὕστερα ὅμως ἀνοίξε τὸ ὅπλο καὶ τὸ ἀδειασε ἀπὸ τίς σφαῖρες του, τίς ὁποῖες ἔβαλε στὴν τσέπη του ὁ τεχνίτης.

—Καὶ τώρα συμπληρώσατε καὶ ὑπογράψτε τὸ τσέκ, εἶπε.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Λαί ικτον ὑπήκουσε. Μόλις, λοιπόν, πῆρε τὸ πολύτιμο χαρτὶ ὁ Μό ρισσον, πλησίασε τὴν κλειδα ριὰ, ἐσχημάτισε μερικὲς λέξεις ἐπάνω στὸ μυστηριώδες μηχανή μα κι' ἀνοίξε. Ὁ Λαίικτον ἐτοιμάσθηκε γιὰ νὰ βγῇ, ἀλλὰ ὁ Μόρισσον τὸν ἀρπάξε ἀπό τομα καὶ τὸν ἐσπρωξε στὸν ἀπέναντι τοίχο. Ἀμέσως τότε ἐκκλινε τὴν πόρτα κι' ἀποκα κρύφηκε.

Ὁ δυστυχὴς φυλακισμένος, σὰν συνῆλθε ἀπὸ τὴ ζάλη του, ῖλθηκε ἐπάνω στὴν σιδερένια πόρτα κι' ἀρχισε νὰ τὴν χτυ πᾷ με τίς γροθιές του καὶ νὰ οὐρλιάζῃ. Τὸ δωμάτιο ἦταν φωτισμένο μετὰ ἡλεκτρικὸ, ἀλ λά δὲν εἶχε κανένα ἀνοιγμα. Ἦταν ἓνας πραγματικὰ ἄσφα ρένος τάφος. Ὁ Λαίικτον ἔ νοίωσε τότε φρίκη κι' ἀναλύ θηκε σὲ κλάματα.

—Ἄν δὲν μ' ἀκούσουν πάω χαμένος!, ἐπανελάμβανε ἀνάμεσα στὸν σπαρακτικὸν λυγμὸν του.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀτασά ε νιου δωματίου ἀρχισε νὰ θερ μαινεται ἀπὸ τὸ πολὺ ἡλεκτρι κὸ φῶς, ἀλλὰ ὁ ἄτυχος Λαί ικτον δὲν ἀποφάσιζε νὰ σβῆσῃ τὸ φῶς. Προσεπάθησε νὰ κα θησυχάσῃ, ἐκάθησε κάτω, ἔβγα λε τὸ ρολόι του κι' ἀρχισε νὰ μετρά τίς ὥρες, τὴν ἑπτά, τὸ δευτερόλεπτο. Μετὰ τὴ φαντα σία του παρακολουθοῦσε τὸν δῆμιό του, πού θὰ πῆρε τὸ αὐ τοκίνητό του, θὰ πῆγε στὴν Τράπεζα καὶ θὰ εἰσέπραττε τὰ τσέκ...

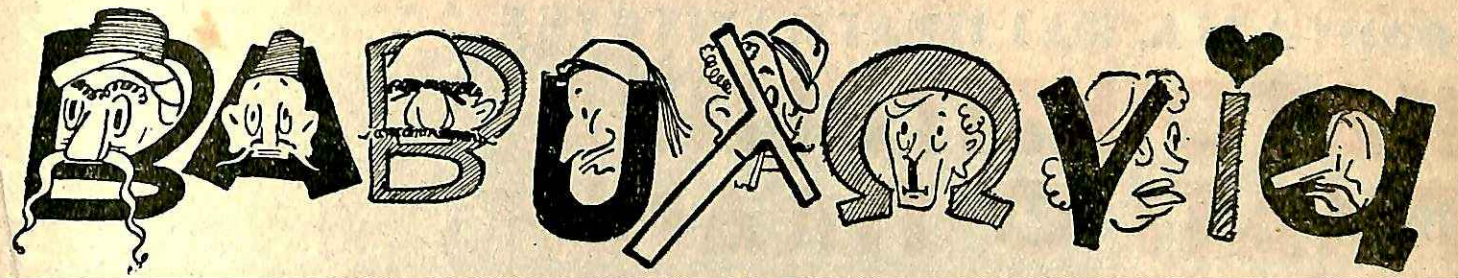
Τὰ ἐπακόλουθα δὲν τολμοῦσε καν νὰ τὰ σκεφθῇ γιατί ἦταν ἀφάνταστος ὁ φόβος του μή πως σβύσῃ κάθε του ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἔπειτα ἀποκαμωμένος πῶς, σφαιρίσθηκε ἀναίσθητος.

Ὅταν συνῆλθε, εἶδε κοντὰ του ἓναν ἀστυνομικὸ καὶ με ρικὸν βοήθους του, πού κρα τοῦσαν τὸν Μόρισσον ἐλυσσο δεμένον.

—Κύριε Λαίικτον, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς βοηθῶντας τον νὰ σηκωθῇ. Ἐκάματε πολλὰ καλὰ πού προσθέσατε στὸ ὄνομά σας ἐπάνω στὸ τσέκ τίς ἀπαραίτη τες ἐκείνες ἐνδείξεις πού ἔ καναν τὸν ταμῖα τῆς Τραπε ζης νὰ μᾶς τὸν παραδώσῃ. Εἶ χατε γράφει «συλλάβετέ τον... μυστικὲς λέξεις...». Σὰν ἔπε σε, λοιπόν, στὰ χέρια μας, ὁ Μόρισσον ἀναγκάσθηκε νὰ ὁ μολογήσῃ τὴν ἐνοχὴ του καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς γλυτώσωμε ἀπὸ ἓναν ἀνὸν ἄλλ' ἀσφαλὴ θάνατον.

ΜΑΡΙΝΟ

Ὁ Μάγκας γιὰ τὸν

ΒΑΓΝΕΡ

Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ρε μάγκες, πὺς τὴν ἐπαθα τὴ δουλειὰ καὶ βρέθηκα μέσα στὸ «Ρέξ» — καὶ ξε ρὸς νὰν τοῦρηθῃ, γιὰ νὰ γευτῶ περὶ μουσικῆς μου σταγωγίας Βάγνερ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ Βάγνερ, ὁ γυιὸς τῆς κουμποτυροῦς τῆς κερά Φελομήλας, πού ζηγιέται μουσικὸ οὖς, ὅ πως λένε, στὴν πέννα, εἶχε οἰκονομήσει δυὸ μπουλιέ τα καὶ γιὰ νὰ μῆντοῦ χαλά σῶ τὸ χατήρι μιὰ κι' ἔχει τὸ μέλλο μπρός του, τὸν ἀκολουθεῖ ὡς περ τε θλιμμένος συγγενῆς. Θρο νιάστηκα πού λέτε, σὲ μιὰ φωτὴα τῆς γαλερίας καὶ περίμενα νὰ ὀραθῶ τίπο τες μέγγλα, γιὰ νὰ ἀνοί ξουν τὰ σκόρδα μου. Ἐ! ρε ψυχὴ μου, κι' ἀνοίγει ἡ παυλαία σὲ μιὰ στιγμὴ, καὶ τί νὰ δοῦν τὰ μάτια μου!... Ζούγκλα πραγματι κὴ μὲ τὸν Ἅγιο Μάμαντο. Καὶ μονάχα αὐτό; Βγῆκε καὶ ἡ Βαλκερία — ὄνομα ἡ σκασμένη ἔ; — κι' ἀρχί νεψε νὰ μᾶς γιομίζῃ ἄλο λωμυγες Γερμανιῆ!

Ἡ ἀφεντιά μου ἐβαλα

σπιρτόξυλα στοὺς φεγγί τες μου γιὰ νὰ μὴν κλει σουν, ἀλλὰ δὲ βαρύνεσαι; Ὅντας τελειώσε ἡ πρώτη πρᾶξι, εἶδαν καὶ πάσανε νὰ με ξυπνήσουνε. Πῆρα τὴν παλτουδιά μου κι' ἔ, γῶ, κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν' κι' ἄλλοι. Καὶ ἐπράξα θαγ μάσια, γιατί ἂν ἔμενα, σί γουρα θὰ πάθαινα ἀπὸ δαυτὴ τὴν ἀρρώστεια τοῦ ὕπνου πού τὴν ἔλενε μελο μανία καὶ θὰ με χά νατε, ἀδερφάκια, ἴσα. βίως... Μπαρδόν;

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ὁ Βλάχος γιὰ τὰ

ΠΑΤΙΝΙΑ

Ἐ! ρε τσοῦπα μ' ἔ τι συ φουρά ἦταν ἰφτοῦν' πού ἰέπαθα οὐ ἔρ' μουσ τὰ προυψές. Καθὼς χαζουλο γοῦσα ἐκεῖα στὸν Ζάππει γιου, γλιέπου τοῦν Γκόγ κου τοῦν Ἀλιφασκιά.

— Τί κάν' σ' οὐρ; τοῦ κρέν'.

— Καλιὰ, μὲ ἀντικρέν'.

— Κι πού πᾶς κατὰ δῶθ' νις;

— Πάου νὰ κάν' πατίν' μ' ἰέει...

— Τί εἶνι ἰφτοῦνου, οὐ ρέ;

— Νά, κάτ' ρουδέλια πού τὰ βάζ' σ' ἱφτοῦν' γιὰ σ' κὶ τρέχ'...

— Τί λῆς, οὐρῆ!... Νάρθ' κι' ἰγῶ;

— Κὶ δὲν ἐρχι σ'; ἰένα ταλλιαροῦδ' θὰ δώκ'...

Χοῦρις νὰ τοῦ καλοῦσκι φτῶ, τσοῦπ' μ', μπαίνου μὲ τοῦν Γκόγκου σὲ μίνια μάντρα, μοῦ φουράνι κατ' σῦνιργα τοῦ ἐσπουδῶ σὰ πούδαργιαμ' κὶ πρὶν πρου λάβου νὰ κρατουλοῦν' θῶ, παίρνου μίνια γλῦστρα πού οὔτι οὐ ἰχτρός μ'...

Βαράου μὲ τοῦ κιφάλ' ἰ πᾶν' σὲ ἰένα δέντρον, στρί βου, πέφτου σὰ πᾶν' στὴ μάντρα κὶ γιὰ νὰ μὴ σὰ πούλουλουγῶ, ὕστερις ἀπὸ λίγου μὲ βγάλνι ἀπὸ τοῦ πούταμ'.

— Οὐρῆ κουμπάρ', μὲ κρέν' ἰένας, στοῦν ἰλισὸ ἰέπισις;

— ἰλισὸ τοῦ λῆν' ἰφτοῦ νου τοῦ πούταμ'; Ἀμ' γιὰ φτοῦνου ἰυσοσάξαν' τὰ πα τίνιαμ', εἶπα τσοῦπ' μ' κὶ τράβ' ἔα κατὰ τοῦ σπῆτ' μ' νὰ μοῦ βάλ' ν' κάνα μπλάστρ' σὰ πλιβράμ', πού εἶχαν γέν' μαῦρα ἀ πού τοῦν χτύπου...

Ο ΒΛΑΧΟΣ

Ο ΑΡΜΕΝΙΚΟΣ ΧΑΒΑΣ

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ

— Ἀρτίν, με εἶπανε προχτὲς σὲ μαχαλὰ Ντουργούτη, ἀφὸ φωνὴ ἔχεις καλὸ καὶ παίζεις, γιάθρουμ, οὔτι...

»Γιατί σὲ ὅπερα ντὲν πᾶς νὰ θγῆς σὲ παλκοσένικο καὶ ντοξασμένο νὰ ἐνῇ ἰσὴρ μας Ἀρμένικο;

»Γιατί ντὲν πᾶς, μπε μπουνταλᾶ, τρομάρα σου νὰ σοῦρη κι' ἰστὲ παρὰ μας παίρνουνε τενόροι ἀπὸ... Φραγκφούρτη.

»Ὁρχήστρα ἔχουνε αὐτοί, Ντουργούτη ἔχει... μπουζούκια, Φραγκφούρτη ἔχει λουκάνικα, Ντουργούτη ἔχει σουτζούκια.

Γι' αὐτὸ ἰσάκι ἐκάνα καὶ ἀποφασισμένο .. ρεζιλιάτ' ἰτραουντιοῦ νὰ κάνω ἰντοσμένο!

Ο ΑΡΤΙΝ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ

Γι' αὐτὸν τὸν βλάμη Χάρρυ Μπώρ, πού μετὰ τὴν τέχνη τοῦ σονόρ ἔχει λαθεῖν καὶ δοῦναι, ξεσηκωθῆκαν ἰετονιές κι' ἀμολυθῆκαν νειοὶ καὶ νειές νὰ πᾶν νὰ τόνε δοῦνε.

Μουσικοῦδες γίναν καὶ μαντάμ κι' ἀριστοκράτες παπαντάμ μετὰ σὺδκιν καὶ μετὰ φράκο κι' ὅλοι καργάραν τ' ἄσανσέρ μετὰ τὰ «σερί» καὶ τὰ «μόν σέρ». κα. τσιγαράκα... τράκα!

Κι' οἱ νεκροθάφτες Ἀθηναῶν φοροῦσαν ἐνδυμα κοινόν, συμφώνως, τῇ διαδόσει, γιὰτί σ' αὐτὸ τὸ πατατράκι ὅλα τὰ σὺδκιν καὶ τὰ φράκ μετὰ νοῖκι τάχαν δώσει...

Ο ΜΙΣΤΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ ΠΡΑ- ΓΜΑΤΙ Ο ΠΛΑΝΗ- ΤΗΣ ΔΡΗΣ;

**Σκέψεις και παρατηρήσεις εξ άφορμής του πολυ-
κρότου διβλίου του Ουέλς: ο πόλεμος των κόσμων**

Εάν υπάρχουν πράγματι άνθρωποι άνω-
τα στον Άρη και αν έχουν τα μέσα να
μαθαίνουν τί συμβαίνει στη Γη, άσφαλώς
θα ύπερηφανεύονται για τον πανικό που
δημιουργήθηκε στην Άμερική, με την α-
διοφωνική έκπομπή του φανταστικού μυ-
θοστορήματος του Ουέλς ο «Πόλεμος των
Κόσμων». Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι
στον Άρη; Αίνιγμα που ακόμα δεν μπο-
ρεί να λυθί.

Ο Άρης είναι ένας μικρός πλανήτης,
στρεφόμενος, όπως και ο δικός μας, γύ-
ρω από τον Ήλιο. Η τροχιά του Άρε-
ως διαρκεί 687 μέρες, είναι δηλαδή δυό
φορές σχεδόν μεγαλύτερη από την τρο-
χιά της Γης, που διαρκεί μονάχα 365 με-
ρόνυχτα. Η διάρκεια, όμως, της άρει-
ας ημέρας είναι ή ίδια με τις γήινες ή-
μέρες.

Η απόσταση του Άρεως από τον Ή-
λιο είναι 228 εκατομμύρια χιλιόμετρα, ή-
τοι κατά 78 εκατομμύρια μεγαλύτερη από
την απόστασι μεταξύ Γης και Ήλιου. Γι'
αυτόν ακριβώς τον λόγο, στον Άρη έπι-
κρατεί μεγαλύτερο ψύχος.

Όπως ή Γη έχει τον δορυφόρο της, τη
Σελήνη, έτσι κι ο Άρης έχει τον δικό
του. Αυτός μάλιστα έχει δυο δορυφόρους:
Τόν Φόβο και τόν Δείμο, οι όποιοι άνε-

καλύφθηκαν τόν Αύγουστο του 1877, από
τόν Άμερικανό άστρονόμο Χάλλ.

Ο Φόβος και ο Δείμος είναι μικροσκο-
πικοί. Ο πρώτος έχει διάμετρον δέκα χι-
λιόμετρων και ο άλλος δώδεκα. Άμφότε-
ροι βρίσκονται πλησιέστερα στον Άρη
και περιστρέφονται τόσο γρήγορα γύρω
του, ώστε οι εκλείψεις του Ήλιου είναι
άγνωστο φαινόμενο για τους κατοίκους
του Άρεως (αν υπάρχουν).

Χάρis στα ισχυρότατα τηλεσκόπια που
διαθέτουν σήμερα τα άστεροσκοπεία, φαί-
νεται καθαρότητα ή τήξις των πολιών
πάνω του Άρεως, κατά την θερμή έπο-
χή του, που είναι γνωστή με τó όνομα
«Άρειανόν θέρος».

Από τί στοιχεία αποτελούνται τα χιό-
νια που καλύπτουν τόν Άρη; Από πα-
γωμένο νερό, όπως συμβαίνει με τα χιό-
νια της Γης; Πολλή άμφίβολον. Άντιθέ-
τως, πιστεύεται ότι τα παγόβουνα του
Άρεως αποτελούνται από χιόνι ξηρό, δη-
λαδή από κρύσταλλα άνθρακικού άερίου.
Αν συμβαίνει, όμως, τέτοιο πράγμα, τότε
άσφαλώς τó ψύχος που έπικρατεί στον
Άρη θα είναι άφάνταστο. Έτσι, κατά
τους ύπολογισμούς των άστρονόμων, ή
συνήθης θερμοκρασία του Άρεως είναι 350
ύπό τó μηδέν, στους δέ πόλους 1000 ύπό
τó μηδέν. Καταπιν τούτου, πιστεύεται ότι

οι μαύρες κηλίδες που βλέπουμε στην έπι-
φάνεια του Άρεως, δεν είναι θάλασσες.

Οι πρώτοι άστρονόμοι που έμελέτησαν
τόν Άρη, άσχολήθηκαν ιδιαιτέρως με
τό έρυθρό του χρώμα. Μερικοί είπαν
ότι τó χρώμα αυτό προέρχεται από τή
βλάστησι του Άρεως, ή όποια δεν είναι
πράσινη, όπως συμβαίνει στη Γη, αλλά...
κόκκινη! Άλλοι, όμως, ύπεστήριξαν ότι
τό χρώμα αυτό προέρχεται από τήν ά-
φθονία των ψαμμολίθων που καλύπτει
τήν έπιφάνεια του μακρινού πλανήτη.

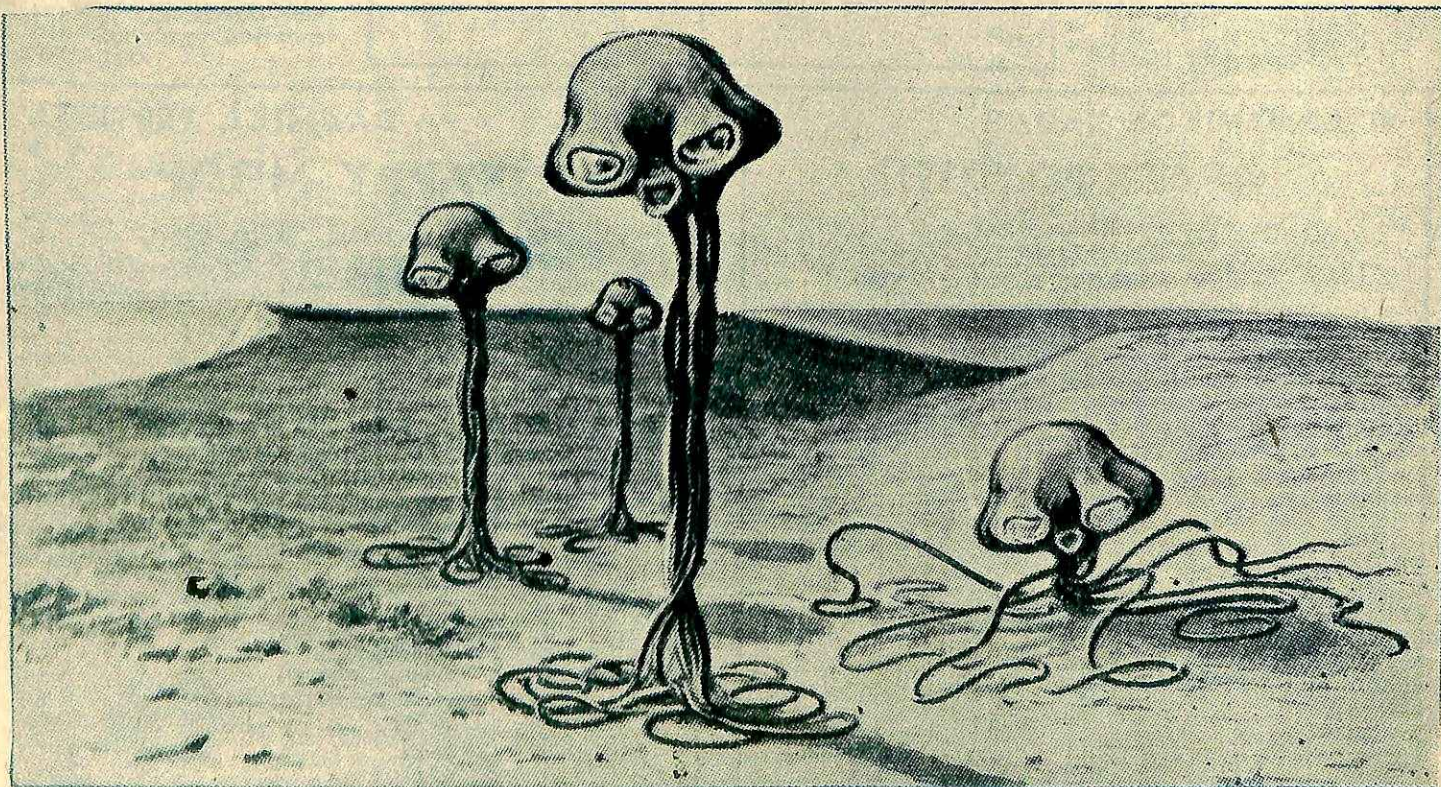
Και ή άτμόσφαιρα; Ποιά είναι ή σύν-
θεσις της άρειανής άτμοσφαιρας; Άσφα-
λώς, πρέπει να είναι πολύ φτωχή σε όξυ-
γόνο, όπως προκύπτει από τις παρατηρή-
σεις των άστρονόμων.

Όλοι μας άκούμε να γίνεται λόγος για
κάτι γιγαντιαίες διώρυγες, που διασχί-
ζουν προς άπάσας τας διευθύνσεις τήν
έπιφάνεια του Άρεως. Τις διώρυγες αυτές
— αν είναι πράγματι διώρυγες — τις άνεκάλι-
ψε πρώτος ο Ίταλός άστρονόμος Σκιαπα-
ρέλλι, πρό εξέητα έτών, ο όποιος συνε-
πέρανε ότι οι μεγάλες κηλίδες που σχημα-
τίζονται από τις διασαυρώσεις των κα-
ναλιών αυτών, είναι λίμνες. Πρόκειται, ό-
μως, πράγματι περί διωρύγων, με τήν έν-
νοια που δίνουμε έμεις στη λέξη, ή συμ-
βαίνει τίποτε άλλο; Δεύτερο αίνιγμα, που
δεν έχει κι αυτό λυθί μέχρι στιγμής.

Και τώρα στο πιο περιμάρητο ζήτημα:
Υπάρχει ζωή στον Άρη; Υπάρχουν, δη-
λαδή, στον έν λόγω πλανήτη, φυτά και
ζώα, όπως στη Γη; Αν υπάρχουν, άσφα-
λώς θα είναι πολύ διαφορετικά από τά
φυτά και τά ζώα της Γης, λαμβανομένης
ήπ' όψιν της χαμηλής θερμοκρασίας και
της άραιάς άτμοσφαιρας που έπικρατούν
στον Άρη.

Φυσικά, μυθιστοριογράφοι όπως ο
Ουέλς, φαντάστηκαν ότι στον Άρη ζούν
παράξενα άνθρωπινα πλάσματα, με στρου-
γγυλά σώματα διαμέτρου 1.25 μ. και με
τό πρόσωπο στη θέση του όμφαλου! Άλλ',
όταν ή φαντασία είναι άχαλίνωτη, μπορεί
ν' άκούση κανείς τά πιο παράδοξα πράγ-
ματα. Από τó σημείο, έν τούτοις, αυτό,
μέχρι της πραγματικότητας...

.. ZAN ΩΜΠΕΝ

Αυτά τά τερατώδη όντα, κατά τήν εφάντασιν του Ουέλς, αντίστοιχούν προς τó ανθρώπινον γένος της Γης, και είναι οι λογικοί κάτοι, και του γειτονικού μας πλανήτη Άρεως.

Μερικές αληθινες περιπτώσεις εμφάνισης θρυκολάκων στον τόπο μας

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΧΑΪΔΩΣ.

της όμορφης οδολίσκης ένδς
πλουσίου Τούρκου άγά

Μέχρι του 1932, ύπρχεν ακόμη, κοντά
στο σημερινό τέμα της Κυψέλης, ένα
παμπάλαιο σπίτι μ' ένα μεγάλο κήπο ό-
λόγυρα. Οι τοίχοι του ήσαν χορταριασμέ-
νοι κι' ο άέρας έβούλζε παράξενα, μπαί-
νοντας μέσ' από τις χαραμάδες των πα-
ραθύρων και της μεγάλης πόρτας.

Κάποιος θρύλος λέει, πως στα πολύ
παλιά χρόνια, τó σπίτι αυτό ήταν ό όντας
ένδς πλουσίου Τούρκου άγά, που ζούσεν
έκει περιτριγυρισμένος από ένα πλήθος
χριστιανών γυναικών. Μιά άπ' αυτές, ή
χρoαία Χαΐδω, που τήν είχε άρπάξει, μ-
κρό κοριτσάκι ακόμη από τή Χίο, τήν
πατρίδα της, άποφάσισε κάποτε να έκδι-
κηθί. Κι' ένα πρωί, καθώς ό άγας κοι-
μώταν επάνω στο στρώθος της, κουρασμέ-
νος από τήν ήδονική κραυγή της νύχτας,
τόν έπνιξε, σπρίγγοντας ένα λεπτό φου-
λάρι γύρω από τó λαιμό του...

Τήν έπιασαν τήν άλλη μέρα, μέσα στο
γειτονικό άλσος, όπου είχε τρέξει να κρυ-
φθί, και τήν εκρέμασαν από ένα δένδρο,
μέσα στην ίδια τήν αυλή του σπιτιού,
έπειτα από φρικτά βασανιστήρια.

Αργότερα, μετά τήν άπελευθέρωσι, τó
σπίτι έπέρασε σε χριστιανικά χέρια και
χρίστηκε, καινούργιο σχεδόν, επάνω στα
παλιά θεμέλια.

Σ' αυτή, τήν καινούργια του μορφή,
διατηρήθηκε ως τις ήμέρες μας.

Άλλά τó σπίτι φαινόταν σαν καταρα-
μένο. Ένας άέρας μυστηρίου τó σκέπα-
ζε—κάτι σαν τή ζεστή και φλογερή πνοή
ένδς νεανικού κοριτσιού που είχε φρικτά
βασανισθί ως που να πεθάνη—και οι νέοι
ιδιοκτήται δεν μπόρεσαν να μείνουν πολύ
μέσα σ' αυτό. Τό εγκατέλειψαν, έπειτα
από άλλεπάλληλα δυστυχήματα που έπλη-
ξαν τήν οικογένειά τους και που έμοια-
ζαν σαν τελείως άνεξήγητα.

Από τότε, κανείς δεν τολμούσε να πλη-
σίση στο καταραμένο σπίτι και οι περι-
οικοί έκαναν τή νύχτα τó σταυρό τους,
όταν περνούσαν άπ' έξω.

Άλλ' όλ' αυτά είναι πολύ παλιά κι' εί-
χαν σχεδόν ξεχασθί τήν έποχή για τήν
όποια μιλούμε.

Ήταν τó 1917.

Ένας άνώτερος δικαστικός, συνταξι-
ούχος, είχαν έρθει να καθήση σ' αυτό τó
σπίτι. Τόν είχε γοητεύσει ή τοποθεσία
του και ό ώραίος κήπος που τόν περιέ-
βαλλε. Όλόγυρα ήταν ή έρημια και ή υο-
ναξία οι καλύτεροι σύντροφοι για έναν
άνθρωπο που θέλει να ήρεμήση και να ή-
συχάση, έπειτα από μια περιπετειώδη
σταδιοδρομία.

Μαζί του είχε και μιάν άνεψιά του,
κόρη πεθαμένης άδελφής του.

Η νέα ήταν μνηστευμένη μ' έναν νεα-
ρό άξιωματικό, που έρχόταν κάθε βράδυ
στο σπίτι και τήν έβλεπε, έπί παρουςία
του θείου της.

Όστόσο, αυτές οι συναντήσεις δεν ή-

τó γάμο της και τόν ώρισε να γίνη έπειτα
από δεκαπέντε ήμέρες.

Αυτή ή ξαφνική άπόφασις είχε, πραγ-
ματικά, μιάν ευεργετική επίδρασι επάνω
στη νέα. Δες και ξαναζωντάνεψε με μιάν.
Τό αίμα ξαναγύρισε στο πρόσωπό της
κι' έβγαψε ρόδινα τά μάγουλα και τις ά-
κρες των χειλιών της. Καί επάνω στα
χαρακτηριστικά της απλώθηκε μιάν γλυκειά
και άκτινοβολούσα όμορφιά, που δεν τήν
είχε ποτέ άλλοτε ως εκείνη τή στιγμή.

Και οι νυκτερινοί τρόμοι τήν είχαν έ-
πσης εγκαταλείψει κι' εύτυχισμένη ρου-
φούσε τώρα άπληστα τόν θαυμασμό του
άγαπημένου της, που έστεκεν ώρες όλο-
κλήρες μπροστά της, έκπληκτος γι' α-
τήν τήν αίφνιδια μεταβολή.

Ήταν ή παραμονή των γάμων τους.

Τή νύχτα, ξεθααρμένοι από τήν τόση
εύτυχία που τούς έπλημμύριζε, συναντή-
θηκαν και πάλι κάτω από τή μεγάλη μη-
λιά του κήπου, όπως και τόν παλιό και-
ρό. Είχαν έρθει, χωρίς καμιά προηγου-
μένη συμφωνία, εκείνος σκαρφάζοντας
τόν τοίχο κι' εκείνη πηδώντας από τó
παράθυρο του δωματίου της.

... ..

Θά ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν ό
γέρω - δικαστικός τινάχθηκε ξαφνικά άπ'
τό κρεβάτι του. Ήταν ένα σατανικό, ένα
δαιμονισμένο γέλιο που άντηχούσε μέσα
σ' όλο τó σπίτι και φαινόταν νάρχεται
από τó ταβάνι, από τά πατώματα, από τά
περάθυρα, από παντού. Έτρεξαν άμέσως
στο δωμάτιο της άνεψιάς του, αλλά δεν
τήν βρήκε. Σάν τρελλός, ώρμησε τότε
στον κήπο...

Κι' εκεί αντίκρουσε μιάν φοικαλέα σκηνή.
Η άνεψιά του κοιτόταν στη ρίζα της
μεγάλης μηλιάς κι' άγκομαχούσε, ένω ό
άξιωματικός, δίπλα της, έσπαθίξε με τó
ξίφος του τόν άέρα γύρω σαν τρελλός.
Μόλις είδε τόν μέλλοντα θείο του, άρχισε
να ψιθυρίζει κάτι ασυνάρτητες και άκα-
τάλητες λέξεις:

—... Κατέβηκε από τó δένδρο... της
έπέρασε τó σχοινί... στο λαιμό... βοή-
θεια... να τήν!... έρχεται πάλι... βοή-
θεια!

Αυτή τή στιγμή ή νέα έβγαλε μιάν σπα-
ρτακή κραυγή κι' έξεψύχθηκε στην άγ-
καλιά του θείου της. Όταν τήν έντυσαν
τήν επομένη, είδαν ένα μαυριδερό σημάδι
που έζωνε σαν σειρήνη στο λαιμό της...

Λίγον καιρό αργότερα, ό νεαρός άξιω-
ματικός που τόν είχαν κλείσει σε μιάν φρε-
νολογική κλινική, έσπαζε τó τζάμι ένδς
παραθύρου και με ένα γυαλί άνοιγε τις
φλέβες του χεριού του...

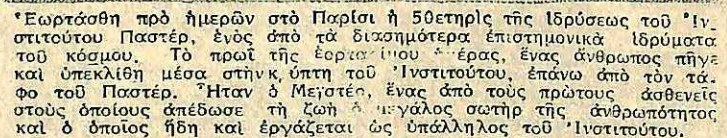
Ήταν τó δεύτερο θύμα της ώραίας
και μυστηριώδους Χαΐδως.

E. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΙ
ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΡΑΜΑ

για νὰ μπορέσῃ νὰ εἰσπρά-
ξη ἡ σύζυγός του τὴν ἀ-
σφάλεια ζωῆς ἐξ 100.000
φραγκῶν. Ἡ γυναῖκα του
ὅμως, στὴν ὁποίαν ἀνεκοί-
νωσε τὸ σχέδιό του, ἀντε-
τάχθη σφοδρῶς στὴν πραγ-
ματοποίησί του. Ὁ Κἄν
τότε, θέλοντας νὰ βρῇ ὁ-
πωσδήποτε μιὰ διέξοδο,
σκότωσε τὴ γυναῖκα του
καὶ κατόπιν ἄρχισε πάλι
νὰ πίνει, γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ θάρ-
ρος ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ
τὸ θάρρος τοῦ ἔλειψε. Ἐ-
ξακριβώθηκε ὅτι τὸ τηλε-
φώνημα καὶ τὸ γράμμα
ποῦ ἔλαβε ἡ ἀστυνομία
τοῦ Ὠυπεν, προέρχονταν
ἀπὸ τὸν Κἄν, ὁ ὁποῖος ἀ-
νευρεθὴ ἀπὸ τὴν ἀστυνο-

Ο ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΜΑΘΗ-
ΤΗΣ

θάινη κανείς; "Όταν πήγα μικρός στο σχολείο, άναγκάστηκα να διακόψω σέ ηλικία ένδεκα χρόνων τίς σπουδές μου καί τώρα τίς συνεχίζω. Θέλω να κερδίσω ό,τι έχασα». Ό κ. Μπριούς έλπίζει τώρα ότι θά κατορθώσει να προλάβει να πάρει τό δίπλωμά του.

Σὲ λίγον καιρό, οἱ νοικοκυρὲς θὰ ἔχουν λαχανικὰ καὶ ζαρζαβατικὰ ἑξὶς φορές μεγαλύτερα ἀπὸ τῶρα, χάρις σὲ πειράματα, ποὺ ἔγιναν κι' ἐπέτυχαν στὴν Ρωσσία καὶ τὴν Ἀμερική. Ἡ οὐσία,

Η ΑΞΙΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟ-
ΤΑΜΟΥ

ΔΙΔΥΜΑ ΜΕΣΑ ΣΕ 61
ΩΡΕΣ !

NOMISMATA APO XAP
TONI

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΛΑ-
ΡΟΙ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ «ΜΙΣ ΠΙΠΑΣ»

Ἡ κυρία Τρεγιάρ ἐκέρβισε τὸ πρῶτον θραδεῖον ἀμαζόνων στοὺς τελευταίους μεγάλους ἱππικούς ἀγῶνας ποὺ ἔλαβαν χώραν στὸ «Λαρντὲν ντ' Ἀλκαίμασσιν» τῶν Παρισίων. Ἡ κ. Τρεγιάρ πληρὸν τοῦ τίτλου τῆς ὥς τῆς ἱκανοτέρας ἀμαζόνος τῆς Εὐρώπης ἔχει καὶ ἕναν ἀκόμη ὥς τῆς ὑπαιροτέρας ἀμαζόνος τοῦ κόσμου, γιατί εἶναι σπανίας δύσκολος νουτικά καὶ ἐπὶ πλέον νεωτῆς, μόλις 22 ἔτων

Ο «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΣ»

ΕΝΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟ
ΔΡΑΜΑ

61

ἢ ἐνσταθεροί τῃ

YUNAIKA

—Μὴ ζητᾶτε ἀπὸ ἐνὸς δικαστι-
κῶ νὰ μεροληψίῃ γιὰ νὰ κερδί-
σετε τὴν ὑπόθεσί σας.
—Μὴ ζητᾶτε ἀπὸ τὸν κομμωτή

Πορτραίτα ζωών

Ό σφυρική

ΑΝ ΔΕΝ κατοικούσα στα βάθη της αμερικανικής ζούγκλας που σπάνια πατάει ανθρώπινο πόδι, άσφαλώς θα είχα προσληφθεί ως τώρα ως νούμερο των διαφόρων θάριετ ή μιούζικαλ της Ευρώπης ή της Αμερικής. Και τί νούμερο! Θάμουν το καλύτερο και το πιο ακριβοπληρωμένο νούμερο, γιατί κανένας άρτίστας δε μπορεί να μιμηθεί με τό σφύριγμα, όπως μπορώ εγώ, όλες τις φωνές των πουλιών, των διαφόρων ζώων της ζούγκλας κι' αυτόν των ανθρώπων που κάποτε κάποτε επισκέπτονται το μουσθριώδες θαλάσσιο μου.

Και με τον μικρό αυτόν φλόγο σάς παρουσιάζω: Όνομάζομαι σ φ υ ρ ι κ ή ε αν θέλετε μπορείτε από εγώ να με φωνάξετε και κύριο. Κι' επειδή εδω στη ζούγκλα που ζω δεν υπάρχουν πολλές δουλειές για να ζήσω και να θάλω το ψωμί μου, κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες, σκέφτηκα πολύ καιρό, δυστύχησα όσο κανείς άλλος για να βρω κι' εγώ ένα τρόπο να θάλω το ψωμί μου. Και, θέλοντας και μη, έγινα καλλιτέχνης του σφυρίγματος και με την επιμονή μου και υπομονή μου κατώρθωσα να μιμούμαι τις φωνές των ζώων. Όπως μου ήπτε και μ' αυτό τί έκανα; Πόλι ταπεινά είμαι, Όχι, κύριοι μου, δεν είμαι καθόλου ταπεινός και το τραγουδι δεν τζυμθα, σαν πολλούς από σάς για να κατακτήσω την καρδιά της ακοροβίσιτης, μα άπλωσε για να κερδίω το ψωμί μου. Τώρα θα είδατε θέβαια περιέργοι να μάθετε πως το κερδίω; Εύχαρίστως να σάς το πω, γιατί δεν φοβόμαι καθόλου μη μου πάρει τη θέα μου. Λοιπόν, άκούστε, μάθετε και μη προσπαθήσετε να μιμηθείτε το κόλπο μου, γιατί όχι μόνον δεν θα το κατορθώσετε, μα θα φάτε και ξύλο. Κρυμμένος μέσα στα χορτάκια, ανάμεσα από τα κλαδιά κάποιου δένδρου, κάτω από πέτρες, κοντά στις πηγές των νερών, ξεπροβάλλω το κεφαλάκι μου που έχει δυο μικρά μα πολύ δυνατά σαν φακούς ματάκια, ψάχνω γύρω μου και ξαφνικά βλέπω ένα πουλί, ένα κοτόφι παραδελγματος γάρι, άμέσως μιμοιούμαι τη φωνή του. Το κοτόφι πλησιάζει προς το μέρος που άκούει τη φωνή. Μόλις πλησιάζει κρύβω το κεφαλάκι μου και τη στιγμή που το κοτόφι προσπαθεί να βρθ το σύντροφό του, που του φωνάζει, ξεπετιέμαι και του δίνω μια δαγκωνιά στο πόδι, στη φτερούγα ή στο κεφάλι, όποιο βρω πρόχειρο. Αυτό άρ, κεί γιατί τα κάτσοπα σαν ριζή κι' όμορφα σαν μαργοριτάκια δοντάκια μου χύνουν άμέσως στο μέρος που δάγκωσαν το δηλητήριο που είνε άφρετό μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, να θανατώση ζωά πολύ μεγαλύτερα και δυνατώτερα από μένα.

Ότετα σοορνά το θύμα μου στην κρυψώνα μου και το τρώω με την ήσυχία μου. Το ίδιο κάνω και για τα άλλα ζωά, τα θωαράκια, τις σαύρες, τους άγριογάτους, τους άγριοκόκκους, τα λελέκια κι' άλλα ένα σωρό ζωά, πουλιά έπιετα, μικρά μαστοφόρα και έντομα άκούα.

Τώρα ίσως με ήπτε κακούργο, μα μήπως και σεις το ίδιο δεν κάνετε, δεν σφάζετε τα διάφορα ζωά για να τα φάτε;... Έτσι είνε η ζωή, άς μη τη κουβεντιάσωμε περισσότερο γιατί θα θρεθήτε ζημιωμένοι σεις οι λογικοί και πολιτισμένοι άνθρωποι...

Η διονήδεια

ΠΛΕΟΝΤΑΣ στον άτέλειωτο ώκεανό συγχά θα συναντήσετε να παρακολουθούν το καράβι σας κάτι πελώρια πουλιά που από μακριά δίνουν την έντύπωσι μικρών κάτασπρων άσρκων που πλανιόταν στο πέλαγος με τ' άσπρα πανιά τους. Αυτά τάκατασπρα άσρκάκια άμα ζυγώσουν περισσότερο, θα διηθε είνε τίποτ' άλλο από τίς ε ι ο μ η - δ ε ι ε ς, τα παράξενα αυτά πουλιά του ώκεανού που άδίκαια πετούν άγγίζοντας τα άφρισμένα κύματα ή κολυμπούν, κι' όταν συναντήσουν κανένα πλοίο το παρα-όλουθούν, περιμένοντας να τούς πετάξουν τίποτε για να φάνε.

Η διονήδεια είνε το μεγαλύτερο θαλάσσιο πουλί κι' έχει τόσο μυϊκή δύναμη, που μπορεί να σύρη κρεμασμένο από τα πόδια του κι' όλόκληρο άνθρωπο.

Συναντάται κυρίως στις Αυστραλιανές θάλασσες και τρέφεται από ψάρια και διάφορα μαλακόστρακα. Την φωνή του την κτίζει έπι πλάς σε ύψηματα, κοντά στα παραθαλάσσια μέρη, από καλαμιές και διάφορα ξερά φύλλα δένδρων. Η φωνή του έχει βάθος 50 πόντων και περιφέρεια 2 μέτρων. Το θηλυκό γεννά μια φορά το χρόνο ένα και σπανιότε.

ρα δύο αυγά που το καθένα έχει θάρος μιας περίπου όκας. Τα μικρά θγαίνουν από τ' αυγό κατά τον Ιανουάριο.

Οι Ιθαγενείς των παραλίων Αυστραλιανών μερών τρώνε τ' αυγά της διονήδειας που, καθώς λένε, είνε νοστιμώτατα και πολλές φορές και το κρέας του πουλιού παρ' όλον ότι είνε πολύ σκληρό, άνοστο και γιομάτο λίπος. Για να γίνει τρυφερώτερο το θουτούν επί 24 ώρες μέσα σε θαλασσινό νερό κι' όστερα το τρώνε άφου το καπνίσουν πρώτα.

Ένα από τα ωραιότερα θέαματα παρουσιάζεται στα μάτια των ταξιδευόντων, στις γύρω από την Αυστραλία θαλάσσιες κατά τον Μάρτιο και Απρίλιο: Αυτό τον καιρό συναντά κανείς εκατοντάδες άπ' αυτά τα πουλιά να κολυμπούν κρατώντας το καθ' ένα στη ράχι του ένα ή δυο πουλιά που έχουν το άναστήμα της πάπιας. Αυτά τα πουλιά δεν είνε τίποτ' άλλο παρ' ελ μικρά της διονήδειας που όταν μεγαλώσουν λίγο και θγάλουν στερνά τα κουβάλαει επάνω στη ράχι της για να τα συνηθίσθι να μη φοβούνται τη θάλασσα και κάπου κάπου μ' ένα άπτόμο τιναγματο του σώματος της τα παρατάει στο νερό, μα όταν καταλάβη πως βρίσκονται σε κίνδυνο, τότε απλώνει τα παμμένιστα στερνά της και τα περιμαζεύει.

Πρό έτών ένθ' ένα μεγάλο φορτηγό πλοίο ταξίδευε στον Ειρηνικό ώκεανό κάποιος ναύτης από το πλήρωμα που είχε, ποιος ξέρει για ποιά αίτια, θωρεθή τη ζωή του, πέφτει στη θάλασσα για να πνιγθί. Τη στιγμή που έπεσε στη θάλασσα δεν τώ είδε κανείς. Μόλις έπεσε άρχισε να φωνάζη θώθηα μα και νιες δεν τον άκουε. Μετανοιώμενος για την τρέλα που έκανε προσπαθούσε με κάθε τρόπο να σωθί.

Ξαφνικά μια διονήδεια περνά από μπροστά του. Στην άπελπισία του την πιάνει από το πόδι καθώς κολυμπούγε. Το πουλί προσπαθεί να άπαλλάγθι από το θάρος του, μα ό ναύτης κρατιόταν γερά από το πόδι της κι' έτσι επί πολλές ώρες ναύτης ή διονήδεια πάλευαν με την μανία των κυμάτων. Τέλος ή διονήδεια έβρασε κι' ένα έρημονήσι του ώκεανού σφόντασε πίσω της και τον ναύτη. Σε λίγα λεπτά της ώρας άπ' τις φωνές που έβγαζε ή διονήδεια μαζεύτηκαν καμιά πενήντα τέτατα πουλιά που περιούκλωσαν τον ναύτη, που μόλις άρχισε να επανακτά τις αισθήσεις του και φοβισμένος προσπαθούσε με τα χέρια του ν' άπομακρύνθι τα φοβερά αυτά πουλιά που τον έσυραν με τα λ. σχυρά ράμφη τους λίγο μακριότερα από την άκτι. Όταν συνήλθε τελείως ό ναύτης είδε να κάθεται δίπλα του ή διονήδεια που τον είχε σώσει και το πόδι της μισοβγαλμένο. Άμέσως σήκισε το πουκάμισό του και της δένει καλά σφιχτά το πόδι. Σε λίγο είδε έ. σαν σύννεφο από διονήδεις, να σκεπάζουν τον ούρανό και να έρχονται κατ' επάνω του έ. τοιμες να τον έπιεθούν. Μα ή διονήδεια που τον είχε περιποισθί ό ναύτης τον άκέπασε με ένα φτερά της και τον υπερασπίσθηκε.

Πολύ καιρό έμεινε ό ναύτης στο νησί με την διονήδεια που τον είχε σώσει κι' αυτός της γιάτρεψε το πόδι και που κείνη κάθε μέρα του κουβάλαγε ψάρια να τρώη.

Όταν μετά πολύ καιρό κάποιος πλοίο σήμωσε για να πάρη τον ναύτη, ή διονήδεια κτύπαγε δυνατά τα στερνά της κι' έβγαζε άπελπιστικές κραυγές σαν να μην ήθελε να άποχωρησθί το σύντροφό της. Ο πλοίαρχος δέχθηκε και την μετέφεραν κι' αυτή στο πλοίο του όπου σε λίγο τόσο είχε ήμερψει που άκολουθούσε σαν σκυλάκι τους ναύτες του πληρώματος.

Τό φωτόλουστο

ΑΝ ΕΙΜΑΙ κανένα κέντρο διασκεδάσεως, ούτε καμιά θύρινα νεωτερισμών μα ά. πλώς ένα από τα χιλιάδες έντομα που κατοικούν την χώρα των παραδοσήτων, την Αμερική και κυρίως την Βραζιλία με την παραμυθένια φύση της.

Λοιπόν, όπως σάς είπα και παραπάνω, και τοικό την Βραζιλία, μα έπειδή δεν ξέρω κι' εγώ πώς συνέβη να μ' άρεση ό κόσμος, έφυγα, πολλά χρόνια τώρα, από τα δάση που συγκαζαν οι πρόγονοί μου και έγκαταστάθην κοντά σε κατοικημένα μέρη ή για να είμαι πιο ελκυστικός, ό κόσμος σιγά σιγά άποτρα, έήχθηκε άπ' τις πόλεις και πλησιάζει προς τα δάση. Όπως και νάχθι το πράγμα το άποτέλεσμα ήταν να συναντηθώμε εγώ κι' ό κόσμος.

Τώρα αντί να συγχάζω στα έρημα και μακρινά δένδρα και χορτάκια της ζούγκλας, σύχναζα στο περιβάλλον ή στις γύρω από τα στίτια των Ιθαγενών κατάφυτες έκτάσεις και

ή περιέρνεια μου για να ιδώ και να μάθω καλύτερα πώς περνούν αυτά τα όντα του λέγονται άνθρωποι, πολλές φορές κοντοζυγώνα και στα παράθυρά τους και καμιά σερά τρύπωναν και μέσα στα στίτια τους. Βλέπετε πως ή περιέρνεια δεν είνε ανθρώπινο μόνο έλάττωμα άλλα και άλλων ζώων μεταξύ των οποίων έχω την τιμή να συγκαταλέγωμαι.

Τό έξερευνητικό γυναικείο μάτι, μ' άνεκάλυψε άμέσως μέσα στο σκοτάδι. Αυτό δεν ήταν και τόσο σπουδαίο πράγμα, γιατί μπόρουμε να μ' άνακαλύψθι και τ' άνδρικό μάτι, άπλούστατα γιατί το σώμα μου έβγαζε πολύχρωμες φωτιές στο σκοτάδι, με τη διαφορά όμως πως οι γυναικές δεν με είδαν άπλως και μ' έθαύμασαν άλλα και με χρησιμοποίησαν για σκολίδι τους.

Έτσι σε λίγο καιρό έγινα το άπαραίτητο σκολίδι των μαλλιών των Ιθαγενών που με πέταγαν επάνω στο κεφάλι τους και μαζί τώρα πηγαίναμε έπισκέψεις, περιπάτω, στα κέντρα διασκεδάσεως κι' άκόμη και στα νυκτερινά έρωτικά ραντεβού τους. Έτσι μυήθηκα σ' όλα τα τερίτια τους και σ' όλα τα σκάνδαλά τους και να σάς πω την αλήθεια, δεν έμεινα καθόλου δυσανεσθημένο και περνώ φίνα τον καιρό μου και γι' αυτό άκρι, θώς αν κι' είμαι έλεώθερο επάνω στο κεφάλι τους και μπορώ να φύγω όποτε θέλω άπ' έ. κεί, δεν τό κουνάω ρούπι...

Ό μυρμηκοφάγος

ΑΠΟ τα παραδοξότερα ζωά που έχει να μάς παρουσιάση ή άπερόνητη ζούγκλα της Νοτίου Αμερικής, είνε κι' ό μ υ ρ μ η κ ο φ ά γ ο ς που όνομάζεται έτσι γιατί τρέφεται άποκλειστικά από μυρμηγκία. Θέλετε τό πορτραίτο του; Σώμα χαμηλό, μακρύ ως 1,20 πόντους και καμιά 30 πόντους ή ούρα του, που είνε στενή και φουντωτή. Ό λαίμος του είνε μακρύς, το κεφάλι του στενόμακρο. Ό τράχηλος του είνε σκεπασμένος με πυκνές χοντρές τρίχες και μοιάζει καταπληκτικά με χείλη αλόγου. Ό ίδιος χαρακτηριστικό γνώρισμα είνε ή μακρυά, πλατιά και αλλοκωπή γλώσσα του που τ' αλλόκια του είνε άλειμμένα με πυκνή έξωδη ουσία. Ό μυρμηκοφάγος τρεβάει για τό μέρος που βρίσκονται μαζεμένες οι φώληδες των μυρμηγκιών, κρύβεται κάπου εκεί κοντά κρυά γλώσσα του. Τα μυρμηγκία μαζεύονται επάνω στη γλώσσα του προσελκυόμενα από την γλώση ουσία που την σκεπάζει. Άμα ή γλώσσα του γεμίση από μυρμηγκία, τότε μαζεύει μοχλώς τη γλώσσα του και κατ' επάνω τα μυρμηγκία.

Πολλοί περιπλανώμενοι στις ζούγκλες της Νοτίου Αμερικής βλέποντας τό παραδοξό αυτό ζωό, με την τόσο ειρηνική μορφή και τό χαμηλό στενόμακρο σώμα, το πλησιάζουν όφρα. Άν τον κυττάξη κανείς χωρίς να τον πειράξη, ό μυρμηκοφάγος δεν δείχνει καμιά δυσάρεσκια κι' άφου κυττάξη κι' αυτός τον παρατηρήθι στο τό τέλος γυρίζει και φεύγει. Μ' άμα ξεγελασθί και τον κυνηγήσθι και θέλει να τον κακομεταχειρισθί, τότε γίνεται τριμορξός και φοβερός, σπριζείται στο πίσω μέρος του σώματος του, όρθώνει το σώμα του κι' όρμιάει εναντίον του άνοππου δίκτου και τό ξεσχίζει το πρόσωπο με τα γερά και γαμψά του νύχια.

Πολλοί Ιθαγενείς των μερών εκείνων κυνηγούν τους μυρμηκοφάγους για τό πολύτιμο δέρμα τους, που χρησιμεύει ως περιζήτητο γυναικείο. Τους κυνηγούν έπιμποι για τό φόβο της έπιθέσεως, μα κι' έτσι έπιμποι καθώς είνε πολλές φορές καταξοχίζονται από αυτούς, γιατί όταν δούν πώς άπελτώνται άπ' όλες τις μεριές κι' άπελπισθούν δεν διατάζουν να έπιτεθούν εναντίον των αλόγων και να τους θάλουν τα μάτια με τα νύχια τους.

Ό μυρμηκοφάγος περπατάει πολύ άργά μα όταν καταδιώκεται τρέχει τόσο γρήγορα που το καλύτερο άλογο δεν μπορεί να τον φθάση.

Σε πολλά μέρη τρώνε το κρέας του που είνε τρυφερό και νόστιμο.

Ό μυρμηκοφάγος είνε ίσως άπ' τα μοναδικά ζωά που κακομεταχειρίζεται, όταν δεν άταποκρίνεται στον έρωτά του, το θυλκό. Όταν ριζή τη ματιά του κάπου και διή ότι το θηλυκό δεν του δίνει καμιά σημάσια, μα έκακολουθεί το δρόμο του, τότε όρμιάει επάνω του και τό άναγκάζει και διά της βίας να υποκύψθι. Όταν και μ' αυτό δεν κά, τωρβώση τίποτε, δεν τό κοστίζει τίποτε και να τό πληγώσθι, για να κάνει τό κέφ του.

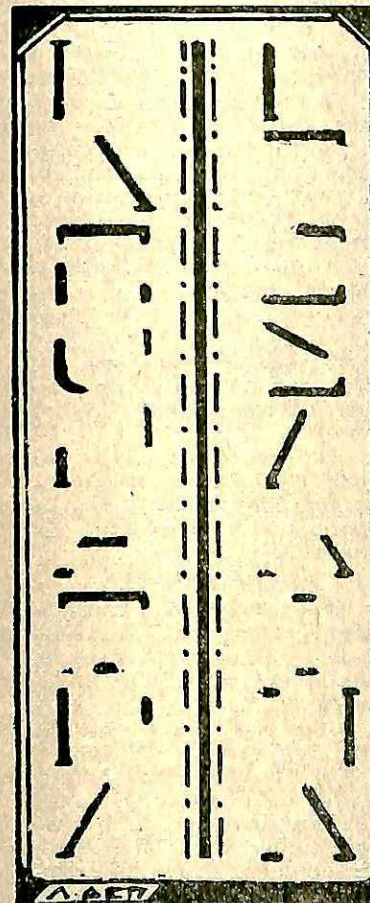
Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ότι διαδραματίζεται

Γ' διαγωνισμός «Θησαυρού»

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 3ον

Κατά τας τελευταίας άναυκα φάς που έγένοντο έν Ρώμη άνεκαλήθη ή κατωτέρω πινακίς, έπι της οποίας παρέμεναν άκόμη χαραγμένες οι διάφορες γραμμές που φαίνονται και είνε την

είκόνα μας. Ουδεις ήδυνάτο να έξηγήσθι τα διάφορα αυτά παραδόξα σχήματα. Μετά μακράν όμως μελέτην, έπί κεφαλής των άνασκαφών άρχαιόλογος, άνεκάλυψε ότι τα μυστηριώδη αυτά σημεία ήσαν γραμμές που άπέμειναν από τα όνόματα δύο διασήμων γυναικών της Ιστορίας.

Μήπως δύνασθε και σεις τώρα να συμπληρώσετε τις διάφορες γραμμές και να εϋρητε τα δύο ζητούμενα όνόματα;

Αι λύσεις να άποστέλλωνται είνε τό: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» (Τμήμα Διαγωνισμών) Λεωφόρος 19 ΑΘΗΝΑΙ

Άστυνομικόν πρόβλημα

ΑΡΙΘ. 18

Η παράστασις του Ιπποδρόμου εϋρίσκειτο είνε τό πιο ένδιαφέρον σημείον. Έμπρός σε πολυάριθμους θεατάς ή δεσποινίς Φλωράνς Ριτζ, ή διάσημος άκροάτης, έκτελούσε το δύσκολον άνούμερό της, δοηθομένη υπό των συνθησισμένων συναδέλφων

Σταυρόλεξον άριθ. 26

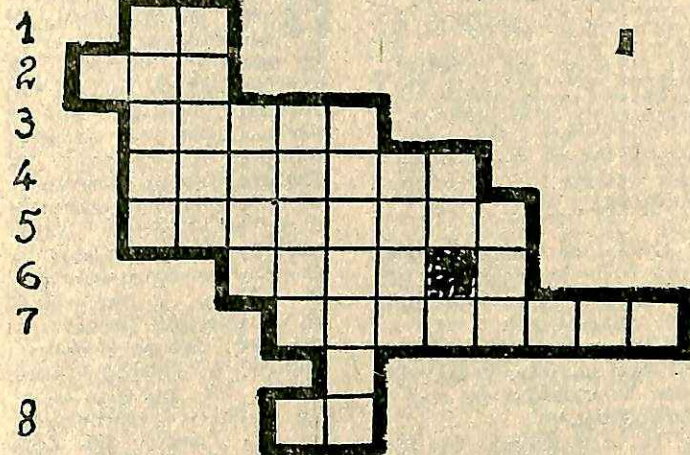
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Γράμμα και ίδία σύμφωνον του έλληνικού αλφαβήτου.
- 2) Νήσος του Αιγαίου εκ των Κυκλάδων.
- 3) Σαρκοδόρον θηλαστικόν, τρεφόμενον κυρίως εκ θνησιμαλ

- 1) Κοινή όνομασία ένός των μεγαλύτερων αλουργιδών της Αμερικής, ζώον νυκτάδιον, άναγριχόμενον και έπι των δένδρων.
- 2) Κατά τας παραδόσεις, ό πατήρ του διετάχθη υπό του φράγκα.

1 2 3 4 5 6 7 8

- 4) Ποιητής εκ Κερκύρας, έν των πρώτων δημοτικιστών, έγραψε ποιήματα, μεταξύ των οποίων διακρίνονται τα «σόνεττα» του. Έφρονέθη έν Δρίσκω κατά τον Α' Βαλκανικόν πόλεμον.
- 5) Έορταί εορταζόμενα πάντοτε κατά την αήτην ήμέραν του έτους, αντίθετως προς τας έσρατωμένες εκ της ήμερομηνίας του Πάσχα.
- 6) Ισπανός θαλασσοπόρος ου νοδύσας τον Πιζάρρον είνε Περού και κυριεύσας την Φλωρίδα (τῷ 1539).
- 7) Το έν έκαστόν (1)100 της νομισματικής μονάδος έν Αργεντινή, Βραζιλία, Περού κ.λ.π.
- 8) Μουσικός φθόγγος (δύο άπαντούν).

- Θεοί να τον θυσιάσθι, ένθ' όμως έμελλε να σφάξη αυτόν, ήμποδίσθη υπό άγγελου.
- 3) Το Ιερόν πτηνόν των άρχαίων Αιγυπτίων.
- 4) Μυθολογικός βασιλεύς της Βαβυλώνας, φερόμενος ως ίδρυτής της πόλεως Νινευή και σύζυγος της Σεμιράμιδος.
- 5) Τό να εϋρίσκειται τις άνευ εργασίας, τόπου διαμονής και στέγης.
- 6) Πολύχη της Αγγλίας έπι της άριστερής όχθης του Ταμείσεως, διασημής διά τό έν αυτή Κολέγιον κλασσικών σπουδών, ίδρυθέν τῷ 1441.
- 7) Τα ίδια σου.
- 8) Τελικός σύνδεσμος. Άποσταλούς: ΜΗΝΑΣ Ε ΜΑΤΣΑΚΗΣ Πειραιεύς

της και των άδελφών της Τζών και Τόμ. Την στιγμή που έκτελούσε είνε τό κενόν ένα διπλό έπικινδυνον πήδημα, έέκα κάουμπόυ έβρασαν στον στίβο κάτω από την δεσποινίδα Φλωράνς κι' έπυροβόλησαν στον άέρα.

Ό Παύλος Λανζεράκ έκανε έπειτα είνε τό προσωπικόν διαφύρου έρωτήσεως, οι όποιες του εϋνοήσαν τα έξης: Α) Την δεσποινίδα Φλωράνς Ριτζ άγαπούσαν δύο κάουμπόυ του Ιπποδρόμου, ό Γκάρντ Γκράντ και ό Ούλλισμ Μπούρκε. Β) Την προηγουμένη ήμέρα, ή δεσποινίς Φλωράνς είχε λάθει διά τρίτην φοράν ένα σημείωμα, τό όποιον της έλεγε: «Έτοιμάσου να πεθάνης!». Γ) Καθ' ήν στιγμήν ό Λανζεράκ έζητάε το προσωπικόν, μια λογομαχία έκέσπασε μεταξύ του Γκράντ και του Μπούρκε, άφορμή υπήρξεν ή έξης: Ό Μπούρκε έλεγε αναλάθει να ποτίσθι τα άλογα του Ιπποδρόμου και έπειθε να τα πιή, ό Μπούρκε τό έκτύπησε θάνατος. Δ) Το όπλον το όποιον έχρησάθη στον στίβο και από μια

κρότερο από τα χρησιμοποιούμενα στον στίβο από τους κάουμπόυ. Πάντως ό δολοφόνος ήμπορσε να τό χρησιμοποίησθι, χωρίς να τον παρατηρήσουν οι άλλοι.

Ε) Το πρωί της ίδιας ήμέρας ό διευθυντής του Ιπποδρόμου κύριος Βέλτερ, είχε κάνει μιάν άσφάλεια ζωής για την δεσποινίδα Φλωράνς, και για 300.000 φράγκα.

ΣΤ) Όλίγες στιγμές προτού ή δεσποινίς Βέλτερ εισέλθι είνε τον στίβο, είχε άγνωστον γιατί, μια συζήτηση με τον Βαρτόλο, τον άνθρωπο γορήλα του Ιπποδρόμου και τον είχε χαστουκίσσει.

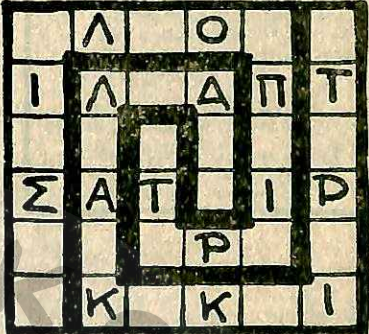
Ζ) Μισή ώρα μετά την λαγομαχία μεταξύ Γκάρντ Γκράντ και Μπούρκε, ό πρώτος έβρασε στο άλογό του νερό και αυτό διαψασμένο, τό ήπτε όλο και θωστικά.

Πότες ό δολοφόνος της δεσποινίδος Φλωράνς Ριτζ και γιατί; Η ΛΥΣΙΣ: Είνε τό προσέχες.

Αι λύσεις του προηγούμενου

ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ

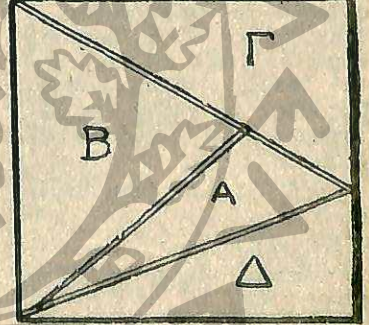
Όδου πώς έπρεπε να χωρισθί το τετράγωνον, είνε δύο ίσα μέ.

ρη. Με μεγάλην ευκολία διαβάζονται τότε τα δύο όνόματα των ζητουμένων πόλεων: «ΤΡΙΠΟΛΙΣ» και «ΤΡΙΚΑΛΑ»

ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τα όνόματα των άναγνωστών μας, οι όποιοι συνημολόγησαν έπιτυχώς τα τέσσαρα τρίγωνα, σύμφωνα ώστε να σχηματίσουν και

κάθιν τον περίφημον τετράγωνον καθρέπτην του Μπαρμπα Μαθιού. Τα όνόματα των άναγνωστών μας που μάς άπέστειλαν όρθας λύσεις είνε τα έξης: 1) Εύαγγελία Γαλλή (Αθήνα) 2) Στέφανος Β. Σαραγωτιδής (Πειραιεύς). 3) Δημ. Ε. Γερμενίτης (Αθήνα). 4) Χρήστος Αδρακτάς (Παγ.)

- κράτι).
5) Εύαγγελ. Π. Κουρτζουλής, (Αθήναι).
6) Ε. Παναγιωτάνης (Νευρο-σμο—Δράμας).
7) Έλευθερίος Μαλανδράκης, (Χανιά—Κρήτης).
8) Μηνάς Σ. Ματσάκης (Πειραιεύς).
9) Χριστόδουλος Φράγκος (Έ. δεσσα).
10) Γεώργ. Κ. Κουρτίδης (Ν. Σάντα—Κιλίκις).
11) Γεώργιος Έλευθερίου (Χανιά).
12) Αθανάσιος Κολτσιδής (Κοζάνη).
13) Κωνστ. Γ. Γουναρέλης (Αθήναι).
14) Γεώργιος Μαργαρίτης (Ιωάννινα).
15) Παναγιώτης Οικονόμου (Αθήναι).
16) Τό Κατσουφλάκι (Αθήναι).
17) Χάρης Χαριτωνίδης (Καλλιθέα—Αθηνών).
18) Σπυρίδης Τριχόπουλος (Αθήναι).
19) Αλέξανδρος Παππάς (Αθήναι).
20) Πέτρος Δεσφύρης (Πειραιεύς).
21) Κωνστ. Γ. Νουρλόγλου (Αθήναι).
22) Καρασσο Μιχαήλ (Θεσσαλονίκη).

Είς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῶν τὰ ὀνόματα ὧν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ. Ὑπενθυμίζομεν συγχρόνως ὅτι αἱ λύσεις αὐτὰς πρέπει νὰ φθάσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου 3 Δεκεμβρίου.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 25ον

Ὅριζόντιος

- 1) ΒΡΑΔΥΣ — ΑΣΤΙΚΟΣ
3) ΕΡΩΤΟΤΡΟΠΙΑ, 4) ΑΡΜΑ
— ΣΙΓΗ, 5) ΠΑΝΑΜΑΣ, 6)
ΝΕΥΜΑ — ΙΩΝΙΑ, 7) ΣΑΞΟ-
ΝΙΑ, 8) ΘΕΟΣ — ΠΟΝΩ, 9)
ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ, 11) ΑΙΣΧΗ-
ΜΙΑ — ΑΝΑΥΔΟΣ.

Κ α θ έ τ ω ς

- 1) ΒΟΡΑ — ΝΟΘΕΙΑ, 3)
ΕΜΨΥΧΟΣ, 4) ΔΟΡΑ — ΣΥ-
ΚΗ, 5) ΠΑΣ, 6) ΕΣΤΙΑ—ΑΛ-
ΛΟΙ, 7) ΝΥΞΗ ΗΤΤΑ — ΟΛ-
ΓΑ, 9) ΜΗΝ, 10) ΣΤΟΜΑ —
ΙΑΣΩΝ, 11) ΣΙΑ, 12) ΙΡΙΣ —
ΠΟΛΥ, 13) ΑΙΩΝΙΟΣ, 15)
ΣΙΔΗΡΑ — ΩΜΟΣ.

πιὸ δυνατό... πιὸ θερμὸ
ἀκόμα!....

★
Οἱ φίλοι τοῦ Πῶλ μπή-
καν στὴν καλύβη τῆς μά-
γισσας κι' ἐκεῖ τὸν βρή-
καν νεκρό!...

Μάταια ἔψαξαν νὰ βροῦν
τὰ δύο μετάλλινα φλυτζά-
νια. Ἡ σκλάβα τὰ εἶχε ἐ-
ξαφανίσει.

Ἡ Ἀμπραίχμα δὲν ἔα-
ναγύρισε πιά στὴν καλύ-
βα. Ἐνας ἀράνης, ὕστε-
ρα ἀπὸ πολλὴν καιρὸ, ἤρ-
θε στὸ χωριὸ κι' ἔφερε ἕ-
να χρυσοῦ δαχτυλίδι ποῦ
τὸ βρῆκε στὴν ἔρημο.
Βρῆκε κι' ἕνα βραχιόλι
ποῦ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἦσαν
χαράγματα καὶ μαγικά
σημάδια καὶ τ' ὄνομα τῆς
μάγισσας. Καὶ ἐπάνω στὸ
ὄνομα τῆς εἶχε χαραχτῆ
μ' ἕνα μαχαίρι τ' ὄνομα
τοῦ Πῶλ!

Φ. ΣΙΟΚΕΤΤΙ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτήσια ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
Ἐξέμνηος 125
Ἐτήσια ἐξωτ. λπρ. Ἄγγ. 1.10
Ἐξέμνηος Ἀμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περικλῆς, Τετρ. 249, ἀρ. 9)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εὐαγγελιστοῦ 4)

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 23)

κατακάθι ποῦ θὰ μείνη,
θὰ μάθω τὴν τύχη μας.
Τὰ χεῖλιά μας, οἱ ἀνὰ πνεύ-
μας, οἱ σκέψεις μας, θὰ
δώσουν σ' αὐτὸ τὸ ἀποτύ-
πωμα τῆς ψυχῆς μας.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει!
Ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ἂν
θὰ μπορέσω νὰ ζήσω κον-
τά σου, ξεφώνισε ὁ Πῶλ.
Ἀργότερα, ἤρθε ἡ
σκλάβα μὲ τὸς καφέδες.
Τοὺς ἤπιαν κι' ἡ Ἀμπρα-
ίχμα κύτταξε τὸ καταβά-
θι τοὺς. Ἀνατρίχιασε,
δάγκωσε τὰ χεῖλιά της, ὡ-
χρίασε καὶ διέταξε τὴ
σκλάβαν:

— Τ' ἄλογό μου ἀμέ-
σως!

Κι' ἐξήγησε:

— Εἶναι νύχτα μὲ φεγ-
γάρι καὶ τὰ πνεύματα
πλανιῶνται στὴν ἔρημο.
Μὲ φωνάζουν Πῶλ, περὶ-
μένε με! Θὰ ξαναγυρίσω
καὶ τότε θὰ ξέρω πιά
τὸ μέλλον μας. Ἐνα φι-
λί... Πῶλ!.. ἕνα φιλί...

Γιὰ τοὺς φίλους τοῦ γραμματοσήμου

ΠΟΛΛΟΙ ἀναγνώσται-
μας φιλοτελισταὶ, ἀ-
πευθύνονται στὴ στή-
λη αὐτὴ καὶ ζητοῦν νὰ
πληροφορηθοῦν πολλὰ καὶ
διάφορα γύρω ἀπὸ τὴν ἐν-
γένει κίνησι τοῦ γραμμα-
τοσήμου. Θὰ θέλαμε νὰ
εὐχαριστήσουμε βέβαια ὅ-
λους τοὺς φίλους ἀναγνώ-
στας ἄλλ', ὅπως εἶναι
φανερό, εἶναι ἀδύνατον ἄ-
πὸ τὸν περιορισμὸν αὐ-
τὸν ὥρον, ν' ἀπαντοῦμε
σὲ κείνους ποῦ ζητοῦν ἄ-
πολύτως ἀτομικὲς πληρο-
φορίες. Περιοριζόμεθα
λοιπόν, νὰ δώσουμε γενι-
κῆς φύσεως ἀπαντήσεις
ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ ὀφε-
λοῦνται ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ
γραμματοσήμου.

Ὅσοι ὅμως θέλουν, ἰδι-
αιτέρως ἀπαντήσεις μπο-
ροῦν νὰ ἀπευθύνωνται στὴ
διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ
«Θηραυρὸς» (Λεωχάρους
19), σημειοῦντες ἀπ' ἐξω
τὴν φράσιν «Γιὰ τὴν Γω-
νίαν τῶν φιλοτελιστῶν», ἐ-
σωκλειόντες συγχρόνως καὶ
πεντάδραχμον γραμματό-
σημον γιὰ τὴν ἀπάντησιν.

Παρακάτω, λοιπόν, δίνο-
με τίς πρώτες σχετικὲς

πληροφορίες.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Τ' Ἀ πρώτα ἱαπωνικὰ
γραμματόσημα ἐξεδό-
θησαν καὶ ἐκυκλοφόρη-
σαν τὸ 1871, ἤτοι τριάντα
χρόνια μετὰ τὰ διὰ πρῶ-
την φορὰν κυκλοφορήσαν-
τα ἐν Ἀγγλίᾳ γραμματό-
σημα αὐτὰ εἶναι χωρὶς
δόντια καὶ ἔχουν ἐκτυπω-
θῇ ἐπὶ διαφόρων ποιοτή-
των χαρτίου. Ἡ ἀξία τῶν
κυμαίνεται ἀπὸ 50 ἔως
1000 γαλλικὰ φράγκα, ὡ-
ρισμένης δὲ ποιότητος χαρ-
τοῦ φθάνουν τὰ 25.000
φράγκα.

Ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τοῦ
1892 ἐξεδόθησαν πλείους
σειραὶ ὀδοντωτῶν γραμμα-
τοσήμων μὲ διαφόρους ἀ-
πεικονίσεις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Βασίλειον Ἰ. Τζα-
νάνη, Πόρτ-Σάϊδ, Αἰγυ-
πτον. — Ἐπιστολὴ σας ἐ-
λήφθη καὶ παρεδόθη κύρι-
ον Α. Κ. Μ.

Δίδω Χριστίναν Δαμά-
λα, Δερβένιον. — Ἐπίσης.
Κον Ντινόπουλον, Κομο-
τινὴν. — Ἐξαρθῶνται ἀπὸ
τὴν κατάστασιν τὴν ὁ-
ποία βρίσκονται. Πάντως τὰ
ἀσφράγιστα διατηροῦν τὴν
τιμὴν των. Τὰ σφραγισμέ-
να (ἀναλόγως τοῦ τρόπου
σφραγίσσεως) τιμῶνται τὰ
μονόδραχμα καὶ τριδραχ-
μα ἀπὸ 35 ὡς 70 λεπτά.
Τὰ ὀκτάδραχμα 1 δραχμὴ
καὶ 30 ἔως δύο δραχμας.

Κον Χ.Φ.Ω. Πειραιᾶ. —
Ἐπιστολὴ σας διεβίβασθη
κύριον Α. Μεταξῶν.

Κον Δημ. Γ. Ζιβολίδην,
Πέραν Κωνσταντινουπόλε-
ως. — Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς
50 λεπτά ἑλληνικὰ ἀερο-
πορικὰ γραμματόσημα χρῆ-
σιμοποιοῦνται γραμματό-
σημα εἰσπρακτέου τέλους
μὲ εἰδικὴν σφράγισιν ἐι-
κόνης ἀεροπλάνου.

Κον Κ. Ν. Κούτση, ἑμ-
πορον, Πύργον. — Ἐπιστο-
λὴ σας ἐλήφθη καὶ διεβί-
βάσθη κύριον Μ.Ν.Σ.

Κον Δ. Ι. Γιατράκη,
Λευκωσίαν Κύπρου. — Πῶς
νὰ σὰς ἀπαντήσουμε χω-
ρὶς νὰ δοῦμε τὰ γραμ(μ)α;
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΦΙΛΟΣ

Μυστικὸ Ὁραιότατος ὅπου κάρνουν τὰς Γαλλίδας Παρμωσμίως Περιφήμους

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε
ἀναμφιδόλως ἀφθαστοὶ εἰς
τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρί-
σματος. Τὸ τελευταῖον τοὺς
μυστικὸν συνίσταται εἰς τὴν
χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας
«ἀεροποιημένης». Μία πού-
δρα 10 φορές λειποτέρα
ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσε κα-
νεῖς νὰ φαντασθῇ γιὰ δύνα-
μιν. Παρασκευασμένη κατὰ
ἕνα νέον τρόπον καθιστά-
ται τόσο ἐλαφρά, ὥστε ἀ-
πλώνεται κανονικῶς καὶ ἐ-
ναιῶς ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος
ὡς ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ὡ-
ραϊότητος. Δίδει εἰς τὴν ἐ-
πιδερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡ-
ραϊότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλε-
ον κολακευτικὰς, πολὺ δια-
φορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέ-
σματά της ἀπὸ τὰς βαρεῖας
πούδρας, περασμέναις μό-
δας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν
ἐντύπωσιν μακιγιαρίσμα-
τος. Αὐτὸς ὁ νεὸς τρόπος
ἀεροποιήσεως χρησιμοπο-
εῖται τώρα εἰς τὴν παρα-
σκευὴν τῆς πούδρας Τοκα-
λόν... καὶ ἡ πούδρα Τοκα-
λὸν περιέχει mousse de
creme, ἡ ὅποια τὴν ἱάμνει
νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὁ ἄνεμος, ἡ θροχὴ καὶ ἡ
ἐφίδρωσις κατὰ τὸν ὥρον
δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν
τὸ θαυμάσιον χρῶμα ὅποι
δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡ-
ραϊότητος τῶν Γαλλίδων
τὴν «ἀεροποιημένην» πού-
δραν Τοκαλόν.

Νὰ σὰς ποῦμε τώρα ποῖα ἀπὸ
τίς δύο ἔχει τὴν μεγαλύτερη ἀ-
ξία γιὰ σὰς; Αὐτὸ τὸ καταλα-
βαίνετε καὶ μόνοι σας. Εἶνε ἀ-
σφαλὲς ἡ δεύτερη, γιὰτὶ αὐτὴ
σὰς ἀποδίδει τὸν πραγματικὸν χα-
ρακτήρα τοῦ καὶ σὰς ἀποκαλύ-
πτει τὰ πραγματικὰ ἀσθενήμα-
τά τοῦ καὶ ὅχι τὴν πρῶτη, ποῦ
πολλὰς φορές νὰ εἶνε πλαστὴ
προσομοίωσις, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ
ἀσθενήματα, ποῦ ὁ γράφων θὰ ἡ-
θελε νὰ νομίζετε ὅτι εἶναι ἀνέαν-
τί σας, ἐνῶ πραγματικὰ δὲν τὰ
ἔχει.

Εἰσεῖς, βέβαια, ἐπειδὴ ἀκρι-
βῶς δὲν ξέρετε, ἐπιστεῖσθε
μόνο στὴν πρῶτη. Καὶ συμβαίνει
νὰ γελῶσθε τίς πὺς πολλὰς φο-
ρές. Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό; Δὲν
ὑπάρχει περιπτώσις ποῦ, ἐπειδὴ
ἀπὸ γεγονότα, ποῦ ποτε δὲν θὰ
μπορούσατε νὰ περιμένετε, ἀνα-
ρωτήσκατε πῶς ὁ ἄνθρωπος, ἀνα-
ρωτῶνται τοῦτο ἡ ἐκείνου, εἰ-
καμε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἐπειτα-
καὶ μὲ τίς πράξεις τοῦ σὰς ἀπέ-

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

ΚΑΘΕ ἄνθρωπος ἔχει μιὰ μι-
κρὴ ἢ μεγάλη ἀλλοιογρο-
φία καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατον
νὰ μὴν ἔχετε καὶ σείς, ἀγοηπτοὶ
ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια.
Μπορεῖ βέβαια αὐτὴ ἡ ἀλλοιο-
φία νὰ σὰς εἶνε ἀρκετὰ ἀδιόρα-
τη, ἀλλὰ, μέσ' σ' ὅλα τὰ γραμ-
μάτια ποῦ λαμβάνετε, θὰ ὑπάρ-
χουν ἀσφαλὲς καὶ μερικά, στὰ
ὁποῖα ἀποδίδετε κάποια ἰδιαιτέ-
ρη σημασία: εἶνε ἐκεῖνα ποῦ προ-
έρχονται ἀπὸ ἀναπημένα σας
πρόσωπα, γιὰ τὰ ὁποῖα πολλὸ θὰ
σὰς ἐνδιέφερε νὰ μάθετε καὶ τὴν
πιὸ μικρὴ λεπτομέρεια τῶν σκέ-
ψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τοὺς,
ὅπως καὶ μερικά ἄλλα ποῦ ἀπο-
ροῦν οικονομικὰς ἢ περιουσιακάς
σχέσεις σας, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔξαρ-
τάται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐν-
τυχίας σας. Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ
γράμματα, ποῦ με τὴν ἐπιμέλειαν
τὰ ἐξεργάζεσθε ἀπὸ τὰ ἄλλα, θὰ
θέλατε μὴνὰς νὰ τὰ ξαναδιαβά-
σαμε μαζί;

Ὡ, μὴν παρτίτεσθε! Ἡ πρό-
τασίς μας δὲν πρέπει νὰ σὰς φα-
νῇ καθόλου ἀναιδῆς. Ἀλλὰ δὲν
εἶνε καὶ καθόλου περιττὴ, ὅπως
ἴσως φαντάζεσθε.
Ὡς τόσο, νὰ λέ-
τε: Μὰ τότε ποῦ
τόσες φορές δια-
βάσει αὐτὰ τὰ
γράμματα, ποῦ
ἐξορῶμε ἀπ' ἐξω
τὸ περιεχόμενον
τοὺς καὶ ἀσφα-
λῶς εἶναι εἶναι.
Ἀλλὰ, ὅπως πο-
λὺ καλὰ λέτε, ἐξ-
ρετε ἀπ' ἐξω τὸ
περιεχόμενον τοὺς
κι' εἰσεῖς προσ-
θέτομε: μόνον
τὸ περιεχόμενον τοὺς. Ξέρετε ἄ-
κριβῶς τὸ νόημα ποῦ θῶναί ἐα-
πὸ τὴν παράθεσιν τῶν λέξεων καὶ
τῶν φράσεων. Ἀλλὰ τίποτε περισ-
σότερο!

Καθὲ ἐπιστολὴ, ἔχει γραπτό
σημείωμα, γενικὰ, ἔχει δύο ση-
μασίες: Ἡ μιὰ εἶναι ἡ σημασία
ποῦ, με τὴν θέλησιν τοῦ, ἔσται
μέσα σ' αὐτὴν ἐκείνης ποῦ τὴν
ἐγραφε, ἡ σημασία, μ' ἄλλα λό-
για, ποῦ θῶναί ἐμὲν ἀπὸ τὰ
γραφόμενά τοῦ. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ
σημασία ποῦ θῶναί ἐμὲν ὅχι πιά ἀ-
πὸ τὰ γραφόμενά τοῦ, ἀλλ' ἀπὸ
τὴν ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ κειμέ-
νου, ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτή-
ρα τοῦ δηλαδὴ. Καὶ αὐτὴν δὲν
τὴν ἔσται μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ, ἀλλ'
ἐντελῶς ἀκούσιτα, χωρὶς νὰ τὸ
καταλάβῃ καθόλου. Γιὰτὶ αὐτὴ
ἐμψύχεται μόνον τῆς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ
τοῦ.

Νὰ σὰς ποῦμε τώρα ποῖα ἀπὸ
τίς δύο ἔχει τὴν μεγαλύτερη ἀ-
ξία γιὰ σὰς; Αὐτὸ τὸ καταλα-
βαίνετε καὶ μόνοι σας. Εἶνε ἀ-
σφαλὲς ἡ δεύτερη, γιὰτὶ αὐτὴ
σὰς ἀποδίδει τὸν πραγματικὸν χα-
ρακτήρα τοῦ καὶ σὰς ἀποκαλύ-
πτει τὰ πραγματικὰ ἀσθενήμα-
τά τοῦ καὶ ὅχι τὴν πρῶτη, ποῦ
πολλὰς φορές νὰ εἶνε πλαστὴ
προσομοίωσις, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ
ἀσθενήματα, ποῦ ὁ γράφων θὰ ἡ-
θελε νὰ νομίζετε ὅτι εἶναι ἀνέαν-
τί σας, ἐνῶ πραγματικὰ δὲν τὰ
ἔχει.

Εἰσεῖς, βέβαια, ἐπειδὴ ἀκρι-
βῶς δὲν ξέρετε, ἐπιστεῖσθε
μόνο στὴν πρῶτη. Καὶ συμβαίνει
νὰ γελῶσθε τίς πὺς πολλὰς φο-
ρές. Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό; Δὲν
ὑπάρχει περιπτώσις ποῦ, ἐπειδὴ
ἀπὸ γεγονότα, ποῦ ποτε δὲν θὰ
μπορούσατε νὰ περιμένετε, ἀνα-
ρωτήσκατε πῶς ὁ ἄνθρωπος, ἀνα-
ρωτῶνται τοῦτο ἡ ἐκείνου, εἰ-
καμε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἐπειτα-
καὶ μὲ τίς πράξεις τοῦ σὰς ἀπέ-

δείξεν ὅτι ἦταν ἐντελὼς διαφορε-
τικὸς ἀπὸ ὅ,τι σὰς ἐφάνερω-
νε μετὰ τὰ γράμμάτια τοῦ; Πόσες
τέτοιες ἀπογοητεύσεις δὲν ἔχετε
δοκιμάσει;

Καὶ ποῦ δὲν ξέρετε ἴσως, εἰ-
νε ὅτι καθὲ ἄνθρωπος ἔχει τὸν
δικὸν του γραφικὸν χαρακτήρα, ὅ-
πως ἔχει καὶ τὴν δική του φυσιο-
γνωμία.

Ἀλλ' ἀκούσατε μιὰ μικρὴ ἱστο-
ρίαν.
Ἡ κόρη τῆς δοκιμασθῆς ντὲ
Ντυράς, ποῦ διεδραμάτισεν ἕναν
σημαντικὸν ρόλον τὴν ἐποχὴ
τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας στὴ
Γαλλίαν, ἦταν ἀρραβωνιασμένη
μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Κουστό καὶ
ὁ γάμος τοὺς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ
ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας. Ἐνα
ἀπόγευμα, μετὰ τῶν ἄλλων
προσκεκλημένων τῆς δοκιμασθῆς,
ἐπισκόπων καὶ ὁ μεγάλος Γερ-
μανὸς φιλόσοφος καὶ φυσιοδίφης
Βαρνάς ντὲ Οὐμπόλντ, ὁ ὅποι-
ος, συζητήσεως γενομένης, εἶπεν
ὅτι μπορούσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν
χαρακτήρα ἑνὸς προσώπου ἀπὸ
τὸ γράμμα τοῦ.

Ἡ δοκιμασθῆς ντὲ Ντυράς, χω-
ρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τοῦ ἔδωκε ἀ-
μέσως ἕνα κομ-
μάτι ἐπιστολῆς
καὶ τὸν παρεκά-
λεσε νὰ τῆς πῇ
τί ἔλεπε. Ὁ σο-
φιστὴς Γερμανὸς,
ἀφροῦ ἐξήτασε τὴν
ἐπιστολὴν καὶ συ-
νεκέντρωσεν μερι-
κὰς στιγμὰς, ἀρ-
χὴς καὶ περὶ γρά-
φῃ τῶν γράφωντα
ὡς ἕνα πρόσωπο
χυδαῖον καὶ διε-

φθορμένο καὶ νὰ προλέγῃ ὅτι ἄ-
φοῦ καταστάσῃ τὴν περιου-
σίαν τῆς γυναικὸς ποῦ θὰ ἐπαί-
ρνε, θὰ εἶνε ἕνα θλιβερό τέλος.
Λέγοντας ὅμως αὐτὰ, δὲν ἐπρό-
σεχε ὅτι ἡ δοκιμασθῆς, ἐν τῷ με-
ταξύ, εἶχε χάσει τελείως τὸ χρο-
μα τῆς καὶ κατέβαλε ἀπεγνω-
σμένως προσπάθειας γιὰ νὰ τὸν
σταματήσῃ σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸν
κατηγορητήριον. Γιὰτὶ ἡ ἐπιστολὴ
ἦταν τοῦ μελλοῦτος γαμβροῦ τῆς
τοῦ μαρκησίου ντὲ Κουστό, ποῦ
ἦταν ἐπίσης παρὼν κατὰ τὴν δι-
αρκείαν αὐτῆς τῆς δραματικῆς
σκηνῆς.

Ὁ ἀρραβὼν, ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ,
διελθὼν καὶ ὁ Κουστός, λίγον και-
ρὸ ὕστερα, ἐνυμφεῖται τὴν κό-
μισσάν ντὲ Κουρτομέρ. Πραγμα-
τικὰ, ἀφροῦ κατέφαγε ὅλη τὴν
περιουσίαν τῆς, τὴν ἐγκατέλειψε
καὶ κατήχησε σὲ τέλος τῆς ζω-
ῆς τοῦ κράτητος διαφορῶν χαρτο-
παγίων καὶ ἄλλων οὐκ ἐν δια-
σκέδασιν. Ἐτοί ἡ προφητεία
τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ ἐπραγματο-
ποιήθη κατὰ γράμμα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, ἡ γρα-
φολογία ἔχει τὸσον τελειοποιήθῃ,
ποῦ ἀποτελεῖ σήμερα μιὰ μεγα-
λὴ καὶ ἀληθινὴ ἐπιστήμη, στὴν
ὁποίαν συχνὰ καταφεύγουν καὶ
τὰ δικαστήρια, ὅταν πρόκειται
γιὰ τὴν ἐξέτασιν πειστηρίων ποῦ
δρῶνται κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν
ἐνὸς ἐγκλήματος κλπ. Στὴν Γερ-
μανίαν, μάλιστα, καὶ τὴν Ἀμερι-
κὴν. Οἱ μεγάλες ἀσφαλιστικαὶ ἑ-
ταιρίαι δὲν κάνουν καμμίαν ἀ-
σφάλειαν ζωῆς, χωρὶς νὰ ἔχουν
ἕνα δείγμα τοῦ γραφικοῦ χαρα-
κτήρος τοῦ ἀσφαλιζομένου, ποῦ
πρέπει ἀπορριπτικῶς νὰ ἐκτελε-
ται σὲ δύο μεγάλες σελίδας. Ἐ-
πὶ τῇ θέσει αὐτῶν τῶν δειγμάτων

των, οἱ εἰδικοί κατατάσσουν τοὺς
ἀσφαλιζομένους σὲ τρεῖς κατη-
γορίες: οἱ πρῶτοι προέβλεπται
ὅτι θὰ πεθάνουν μετὰ 9 χρόνια,
οἱ δεύτεροι μετὰ 25 καὶ οἱ τρί-
τοι μετὰ 50. Ἐπὶ τῇ θέσει αὐ-
τῆς τῆς κατατάξεως κανονίζονται
καὶ οἱ ἀσφάλειες.

★
Δὲν πρόκειται ὅμως μόνον γιὰ
τὸν χαρακτήρα τῶν φίλων σας,
ποῦ θὰ θέλατε νὰ μάθετε, ἀλλὰ
καὶ γιὰ τὸν δικὸν σας, γιὰ τίς
πιθανότητες ποῦ ἔχετε νὰ ἐπιτυ-
χετε στὴ ζωὴν, γιὰ τίς ἐκπλήξεις,
τίς χαρὰς ἢ τίς λύπες ποῦ σὰς
ἐπιφύλασσει, γιὰ τὸ μέλλον σας...
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ θὰ σὰς δώσῃ τίς
πιὸ ἀσφαλεῖς καὶ βεβαιὰ πληρο-
φορίας μιὰ ἀσθητικὴ ἐπιστημονι-
κὴ καὶ προσωπικὴ ἐξέτασιν τοῦ
γραφικοῦ χαρακτήρος σας καὶ σ'
αὐτὸ ἀκριβῶς θέλομε νὰ σὰς ἐν-
ηγήσωμε, ἀπὸ τὴν παρούσῃ στή-
λῃ, ποῦ πρὸς χάριν σας, καθεῖ-
μωσ ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδι-
κοῦ.

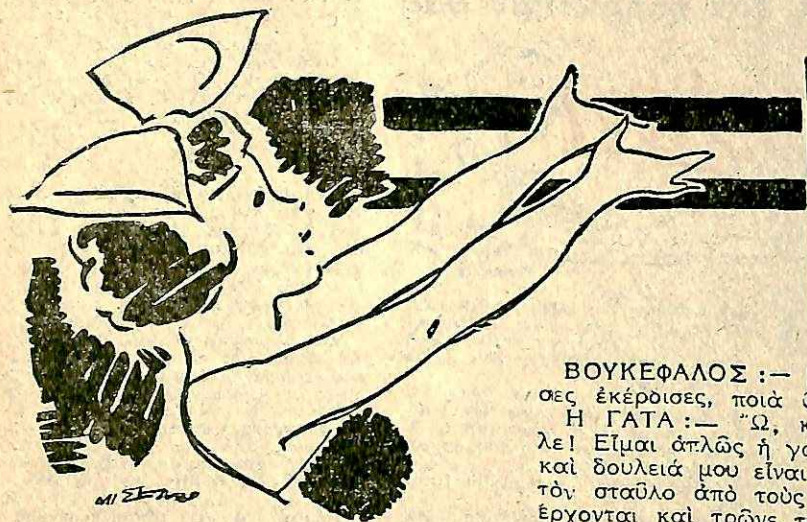
Προτὸν ὅμως ἀποταθῆτε σὲ
μὰς, κάνετε μόνοι σας μιὰ μικρὴ
ἐξέτασιν τοῦ χαρακτήρος σας,
σύμφωνα μὲ τὸ σχεδιασθέν
ποῦ σὰς παρασέβεται. Παρατηροῦ-
στε, δηλαδὴ, σὲ ποῖαν ἀκριβῶς
διεύθυνσιν ἀντιστοιχεῖ τὸ γράμμα
σας.

Ἀν ἀντιστοιχῇ στὴν πρώτη, θὰ
εἴσθε ἕνας ἄνθρωπος ψυχρὸς καὶ
ἐπιφυλακτικὸς, χωρὶς μεγάλες
παρορμήσεις, ἀλλὰ καὶ χωρὶς
δυνατὲς συγκινήσεις.
Ἀν ἀντιστοιχῇ στὴ δεύτερη, ἡ
ἐπιρροὴ τοῦ ψυχροῦ λογικοῦ θὰ
εἶνε ἀκόμα ἀρκετὰ ἐντονὴ, γω-
ρὶς ὅμως ν' ἀποκλείῃ μερικὲς μι-
κρὰς συγκινήσεις.

Στὴν τρίτη κατηγορίαν ἀνή-
κουν οἱ θερμεῖς φύσεις, ποῦ πάλ-
λονται ἀπὸ ζωτικότητα.

Στὴν τετάρτη κατηγορίαν ἡ θέ-
λησις τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει νὰ
κάμπτεται, ὑπερισχύνουν τὰ πάθη.

Στὴν πέμπτη, ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς
γ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σύγχρονοι διάλογοι ζώων Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ,

«ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ»

(Ένας ωραίος, καθαρός σταύλος ενός προπονητού στα Ίπποφορβεία Λειβαδιάς. Μέσα σ' ένα καγκελλόφρακτο διαμέρισμα, μόνο και μελαγχολικό το γκριζόχρωμο άλλογο «Βουκέφαλος», που την προηγούμενη έκέρδισε στον Ίπποδρομο του Φαλήρου το «Μέγα Βραβείον Αθηνών», μασσα την θρώμη του).

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ (μονολογώντας): Πολύ ζώα πρέπει νάνε αυτοί οι άνθρωποι! Πόφφ! Μ' ανεβάζουν σ' ένα μακρύ άμαξι που τρέχει χωρίς άλλογο σαν τον άνεμο, για να με μεταφέρουν στον Ίπποδρομο του Δέλτα. Εκεί μ' αναγκάζουν να κατέβω και να φορτωθώ στην πλάτη μου κάποιον τύπο που τον λένε «Τζόκευ» και που με χτυπά με το μαστίγιό του για να καλπάζω όσο μπορώ. Κι' αφού αυτός ο Τζόκευ είναι τόσο διαστρεβλός, δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δεν δανειζόταν το άμαξι που με κουβάλησε. Θάφτανε πιο γρήγορα. Τι παληοεπάγγελμα! (Αναπνέοντας ξαφνικά): «Εί! Τι συμβαίνει;

Η ΓΑΤΑ (μπαίνοντας από ένα στενό άνοιγμα μέσα στο καγκελλόφρακτο): Κύριε Ίππε, μήπως είδατε κάποιον Ποντικό να περνά απ' εδώ μέσα; Πριν ένα λεπτό τον κυνηγούσα και τώρα τον έχασα.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Τί μανία κι' αυτή! Ο Ποντικός! Τι Ποντικός; Η ΓΑΤΑ (έκπληκτη): Γκρίζος. ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Δεν τον είδα. Η ΓΑΤΑ:— Με συγχωρείτε τότε, κύριε Ίππε, που σάς ανησυχώ. Φεύγω.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ (δυσχερειασμένος): Πρώτ' απ' όλα μπορέις να μ' ονομάζεις κάπως κι' όχι «κύριο Ίππο»... «Έχω ένα όνομα... ένα όνομα γνωστό... Είμαι ο «Βουκέφαλος», ο νικητής του Μεγάλου Βραβείου των Αθηνών. Όλες οι έφημεριδες μιλούν για μένα.

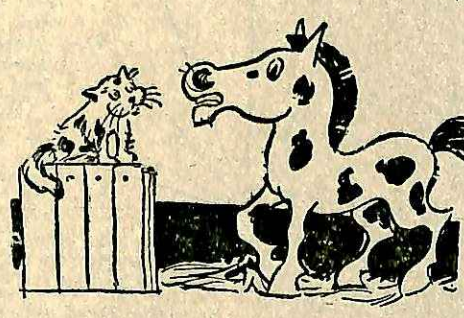
Η ΓΑΤΑ:— Έγώ λέγομαι Ψψίνα. Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ (περιφρονητικά): Καμιά σύγκριση... «Ακου, λέει, Ψψίνα! Ποιές είναι οι επιδόσεις σου;

Η ΓΑΤΑ:— Τί είπατε, παρακαλώ; Η ΓΑΤΑ:— Οί άρχαιοι Αιγύπτιοι μάς θεωρούσαν σαν ένα είδος θεότη.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Σε ποιές κορσές έκέρδιες, ποιά βραβεία πήρες; Η ΓΑΤΑ:— Ω, κύριε Βουκέφαλε! Είμαι απλώς η γάτα του σπιτιού και δουλειά μου είναι ν' απαλλάσσω τον σταύλο από τους ποντικούς που έρχονται και τρώνε τη θρώμη σας. ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Ω, ράτι! Το ίδιο μου κάνει. Βλέπω μόνον ότι έχω θράσος να μπαίνεις μ' αυτό τον τρόπο στο διαμέρισμά μου.

Η ΓΑΤΑ:— Συγγνώμη. ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Ξέρεις ότι μία ανθρώπινη έξοχότητα που λέγεται φόν, είχε πη, ότι το άλλογο είναι ή πιο ευγενική κατάκτηση του ανθρώπου.

Η ΓΑΤΑ:— Η γιαγιά μου έλεγε ότι ο άνθρωπος ήταν ή πιο ωφέλιμη ιατάκτης της γάτας. ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Ω! Νόου,

νόου! Θλακεία! Η ΓΑΤΑ:— Με συγχωρείτε, κύριε Βουκέφαλε, αλλά λέτε κάτι λόγια που δεν τα καταλαβαίνω.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Είναι έγγλεζικά. Έμεις τα άλλα των Ίπποδρομών μιλάμε όλο άγγλικά.

Η ΓΑΤΑ:— Αυτό είναι πολύ σίκ. Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ (με συγκάτα-θλασι): Μάλιστα είναι πολύ «σμάρτ». Για να σοθ δώσω όμως μία ιδέα του τί είναι τα ζώα της ράτσας μας, σε πληροφορώ ότι ο Ρωμιοίς αυτοκράτωρ Ήλιοςάθαλος αγαπούσε τόσο πολύ το άλλογο του, που το έκαιε Σύμβουλον! Δηλαδή ένα απ' τα πιο ανώτερα αξιώματα του Κράτους, που συνέντραγε με τον αυτοκράτορα μέσα σε χρυσά σκεύη. Τί λές γι' αυτό;

Η ΓΑΤΑ:— Ω! Έγώ, δεν τα λογαριάζω αυτά. Περισσότερο μ' ενδιαφέρει το περιεχόμενο του πιάτου.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Φυσικά. Καθένας ξέρει ότι οι γάτες είναι ζώα κατωτέρας τάξεως. Έχετε κανέναν Ρωμαιο Σύμβουλο στην οικογένειά σας; Η ΓΑΤΑ (με απλότητα): Έχουμε πολύ περισσότερα.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Πόφφ! Πές μου κάτι για σάς. Η ΓΑΤΑ:— Οί άρχαιοι Αιγύπτιοι μάς θεωρούσαν σαν ένα είδος θεότη.

τός. Μας έφερναν αφιερώματα κι' όταν πεθαίναμε, μάς έταρτίευαν και μάς φύλαγαν σ' έναν απ' τους ώραιους τάφους της Αιγύπτου.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ (με θαυμασμό): Πόφφ! Σάν ένα είδος θεότητος! Κάτι παραπάνω έπρεπε να πής.

Η ΓΑΤΑ:— Ω! Ξέρετε, κύριε Ίππε, είμεθα ένα είδος μετριοφρόνων πλάσμάτων και δεν θέλουμε να γίνεται λόγος γύρω μας... Ασφαλώς είναι κολακευτικό νάναι κανείς άλλογο και μάλιστα άλλογο Ίπποδρομίων, αλλά, νά, είναι εκείνη ή καθημερινή προγύμνασις...

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Αυτό, είναι αλήθεια, δεν είναι ευχάριστο.

Η ΓΑΤΑ:— Κ' ή διαίτα όλο το χρόνο...

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Μου ζυγίζουν τη θρώμη μου με το γραμμάριο.

Η ΓΑΤΑ:— Και μετά οι μέρες της κούρσας, το αναγκαστικό κι' έντατικό γκαλόπ, το μαστίγιωμα...

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ:— Ναι, αλλά και τί υπερηφάνεια όταν νικώ!

ΓΑΤΑ: Έσας σάς μένει ή υπερηφάνεια, κύριε Βουκέφαλε, ενώ εγώ τις μέρες της νίκης σας άρπάζω διάφορα όρεκτικά, γιατί, ευχαριστημένος ο κύριος, κουβαλά σπύτι ένα σωρό πράγματα. Τον ίδιο καιρό έσεις τρώτε πάλι την καθημερινή σας θρώμη. Νά, και σήμερα ακόμα, προς τιμήν του έπάθλου της πόλεως Αθηνών που κερδίσατε, έφτιασε κάτι θαυμάσιες κρέμες που τρελλαινέσαι να τις θλέπης! Πάω να δώ αν έμεινε κανένα πιάτο... Καληνύχτα σας!

(Δ' ασκεί η ΕΠΗΣ)
Τ Ε Λ Ο Σ

Έξυπνα παιχνίδια

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ Κάνετε τις τέσσερις παρακάτω έρωτήσεις στους φίλους σας και νάσθε βέβαιοι πώς δεν θα μπορέσουν να σάς άπαντήσουν.

1η— Πέστε τα όνόματα των πέντε εκ των Μουσών.

2α— Όνομάστε δέκα άκαδημαϊκούς μας, ζωντανούς ή πεθαμένους.

3η— Σταθήτε μπροστά σ' έναν καθρέφτη με μία πλάκα κι' ένα κομμάτι κιμωλία στα χέρια και κυττάζοντας μανάχα τον καθρέφτη, σχεδιάσετε ένα τετράγωνο και τις διαγωνίες γραμμές του επάνω στην πλάκα.

4η— Πέστε γρήγορα-γρήγορα όλο το αλφάβητο, άρχίζοντας από το Ω. Με τις έρωτήσεις αυτές μπορέιτε να κάμετε ένα είδος διαγωνισμού μεταξύ των φίλων σας, όποτε θα ήθετε πόσοι λίγιν θα επιτύχουν.

Και, ενούτοις, οι έρωτήσεις είναι άπλές... ή τουλάχιστον φαίνονται άπλές.

Χείλη Γοντευτικά!!!
ΜΕ ΤΟ ΓΗΝΣΙΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΦΛΑΜ ΓΚΛΟ
FLAME-GLO (ΦΛΟΓΑ)

4

Ώραιότερες άποχρώσεις σάς έξασφαλίζουν το χρώμα που επιθυμείτε

- α) FLAME Άποχρώσεις νεανικών χειλέων.
 - β) LIGHT (άνοικτον) Ζωηρά άρμονική έρυθρά άποχρώσεις αίματος.
 - γ) MEDIUM (μεσαίον) Μία πολύ επιτυχής άποχρώσεις κατάλληλος δί' όλας τας όψεις.
 - δ) RASBERRY Μία έλκυστική και ροσητερική άποχρώσεις κατάλληλος διά μελαχροινάς.
- Ήαρκης παρακαταθήκη και άποκλειστική άντ/σία
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
Άποθήκη ψιλικών και είδών πολυτελείας.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙ ΑΝΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ ΚΥΡΙΑΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

ΤΟ ΟΕ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΝ ΕΙΝΕ ΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΝ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ. Πράγματι το κακόν άρχιζει πάντοτε με την εμφάνισιν της πιτυρίδος. Κατόπιν τα μαλλιά πέφτουν σιγά-σιγά, άραιώνονται καθημερινώς και γίνεται κανείς φαλακρός χωρίς να το καταλάβη. Η κατάστασις αυτή δημιουργείται διότι ή χολεστερίνη, ή άπαραίτητος αυτή ουσία διά την κανονικήν θρέψιν των κυττάρων των τριχών, είνε εις μερικά άτομα άνεπαρκής. Το καλλίτερον θεραπευτικόν μέσον κατά της άσθενικής αυτής καταστάσεως των μαλλιών είνε το βιολογικόν προϊόν «ΤΡΙΛΥΖΙΝ», διότι άκριβώς περιέχει χολεστερίνην και άναπληρώνει άποτελεσματικώς έκείνην ή όποια έλλείπει από το δέρμα του τριχωτού της κεφαλής. Η έπίδρασις της Trilysin είνε δετική. Με την καθημερινήν χρήσιν της «ΤΡΙΛΥΖΙΝ» ή ΠΙΤΥΡΙΔΙΣ ΕΞΑΛΕΙΦΕΤΑΙ ή ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ ΟΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΜΑΛΛΙΑ ΞΑΝΑΦΥΤΡΩΝΟΥΝ

Σητήσατε από τον άντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Άλκαίου 1, Άθήνας, τηλ. 70-401, νά σάς στείλη δωρεάν την ελκονογραφημένην έπιστημονικήν βιβλιογραφίαν της

ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Όταν αγοράζετε τας γνωστας Γερμανικάς Βαφάς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σάς δίδουν ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανικήν μάρκα

ΑΡΤΙ

διότι ούτω και μόνον θα είσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είνε γνήσιαι Γερμανικαί και έρχονται απ' εϋθείας έκ Γερμανίας έντός κλειστών πακετιδίων. Όλαι αι άλλα βαφαί, αι σημερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξευδφώνες μάρκες χωρίς όμως ν' αναφέρουν ότι είνε Γερμανικαί, δεν είνε άχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ούδέ καν εϋρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σάς δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκαν «ARTI», άλλως νά μή το δέχεσθε.

(Έκ της έν Έλλάδι άντιπροσωπείας των Γερμανικών χρωματουργείων «ARTI».)

Ή ΕΚΛΕΚΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΣ ΠΟΥ ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ ΡΕΑ Ρ. ΑΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ ΣΕ ΔΩΔΕΚ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ ΜΑΣ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΙ ΉΝΑΝ ΨΥΧΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟ ΠΕΤΕΙΑ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΧΑΝ

Ή ΜΙΑΝ ΑΣΘΗΜΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΚΗ ΚΑΠΟΙΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ

Π. Β.

μα θερμή νύχτα του Ίουλιού, σε μια πανήγυρι στον Πελαγιά...»

Και πάλιν, εν τούτοις, δεν του έκανε καμιά έξαιρετική έντύπωσι ή μικρούλα. Έως ότου ήρθε κάποια γιορτή. Ο φίλος μου συναντήθηκε πάλι με την μικρούλα. Και τότε...

«...Τής μιλούσα μου άπαντούσε δειλά κι' ευγενικά. Στόν συνωστισμό την πρόσεχα, την προστάτευα, της έπιασα, για να είμαι ειλικρινής, το παχυντό μπροστάκι της».

«Ε, αυτό ήτανε! Από την στιγμή της πρώτης αυτής επαφής, ο έρως εφούντωσε στις δυο νεανικές καρδιές. Έπέρασεν ένας μήνας. Οι δυο έρωτευμένοι συναντιώνται σ' έναν κινηματογράφο. Και το είδωλο πλέκεται. Πόσο άθωα, πόσο ρομαντικά όμως:

«...Είχα τη μικρούλα μου δίπλα χαϊδεύοντας της το άπαλό χεράκι. Κι' άρχίζουν για μένα οι εϋτυχισμένες στιγμές. Η μικρούλα άναστασιώνεται στη μεγάλη συμπάθεια που νοιώθω γι' αυτήν, με κυττάζει με μία έπίμονη γλυκύτητα στα μάτια, μου χαμονελά, έπιζητεί κι' αυτή τη συντροφιά μου, μου χαϊδεύει κι' αυτή άπαλά το χέρι, μου το σφίγγει, την βλέπω να συγκινηται, την βλέπω να λυπάται, νιατί νοιώθει ότι αύριο μεθαύριο θα φύγη... Και φεύγει. Πρέπει να φύγη».

Συναντιώνται, ώστόσο κάθε τόσο, γιατί ή μικρή δεν πηγαίνει και τόσο μακριά. Και μου γράφει ο φίλος μου:

«Την βλέπω άδυνατισμένη, χλωμή, με τον πόνο ζωγραφισμένο στα μάτια της... Δεν χορταίνω να την κυτώ. Κι' έκείνη το ίδιο. Με συγκινεί πολύ αυτό, μου έρχεται σκοτεινή...»

Μά, τότε, θα άπορήσετε, γιατί δεν παντρεύονται αφού άγαπιούνται τόσο;

Δεν καταλαβαίνετε ποιά είνε το έμπόδιο; Η φτώχεια... Ο φίλος μου δεν τολμά να την έπηση σε γάμο. Είνε φτωχός και οι δυο τους, βλέπετε. Και άπελπίζεται, και μου ζητεί μια συμβουλή...

«Ακουσε, λοιπόν, τη συμβουλή μου, καλέ που Π.Β. Στή ζωή μου έτυχε να γνωρίσω πολλά ευαγρία φτωχά, που αγαπιόντουσαν πολύ μα

και έξασφαλιζαν το μέλλον τους με την έπισηση σε γάμο. Είνε φτωχός και οι δυο τους, βλέπετε. Και άπελπίζεται, και μου ζητεί μια συμβουλή...

«Ακουσε, λοιπόν, τη συμβουλή μου, καλέ που Π.Β. Στή ζωή μου έτυχε να γνωρίσω πολλά ευαγρία φτωχά, που αγαπιόντουσαν πολύ μα

και έξασφαλιζαν το μέλλον τους με την έπισηση σε γάμο. Είνε φτωχός και οι δυο τους, βλέπετε. Και άπελπίζεται, και μου ζητεί μια συμβουλή...

ποῦ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐνω-
θοῦν γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους
ποῦ ἐμποδίζουν κι' ἐσένα νὰ
ζητήσης τὴν ἀγαπημένη σου σὲ
γάμο: ἐπειδὴ ἦσαν φτωχοί.
Ὅσες φορὲς ὅμως τὸ ἀποφά-
σισαν—ὅστε ἀπὸ περὶ σκεψι,
δέβαια, κι' ἀφοῦ περιμέναν ἔ-
ως ὅτου τὰ οἰκονομικά τους τα
χτοποιηθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν
καλύτερα—δὲν τὸ μετάνοισαν.
Εὐτύχησαν. Ἐμπαινες στὸ
σπιτάκι τους τὸ φτωχικό, κι'
ἐνοιώθεις μὴν ἀτμόσφαιρα ἀ-

γάλης νὰ σὲ ὑποδέχεται.
Πῶς τὸ κατάφεραν αὐτοί;
Γιατὶ εὐτύχησαν; Ὡ, ὑπάρ-
χουν πολλοὶ λόγοι, πολλὲς ἐ-
ξηγήσεις. Ἡ ἀγάπη δίνει δύ-
ναμι στὸ ν' ἀντιμετωπίζῃ κα-
νείς πολλὰς σκληρὰς ἐναντιό-
τητες τῆς ζωῆς... Ἡ συναισθη-
σις τῆς ἐκτελέσεως ἑνὸς κα-
θήκοντος—καὶ δὲν ὑπάρχει ὡ-
ραιότερο «καθήκον» ἀπὸ τοῦ
νὰ δημιουργήσης μὴν οἰκογέ-
νεια μὲ τὴν γυναῖκα ποῦ ἐστή-
ριξε ὅλες τὶς ἐλπίδες τῆς σὲ

σένα—δίνουν μὴν δύναμι στὴν
ψυχὴ στὸ νὰ ὑπερνικᾷ κάθε
δυσκολία... Ἰσως νὰ φέρῃ
καὶ γοῦρι, ὁ γάμος στοὺς φτω-
χοὺς. Πάντως εὐτυχοῦν, ἀρ-
κεῖ νὰ ἔχουν καθαρὴ καρδιά.
Ὑπομονή, λοιπόν. Κι' ὅταν
τὰ οἰκονομικά σου σοῦ ἐπιτρέ-
ψουν νὰ ἔχῃς μὴν θάσι ν
ζωῆς—ὦ, μόνον αὐτὸ—ζήτη-
σε τὴν ἀγαπημένη σου εἰς γά-
μον, χωρὶς νὰ δειλιάσης. Θά
δῆς, τότε, πῶς ὅλα τὰ ἐμπό-
δια θὰ διαλυθοῦν. Καὶ θὰ δῆς
... πόσο ἔχω δίκιο.

ΡΕΑ Ε.

"ΑΣ ΗΤΑΝ ΝΑΞΕΡΕΣ,,

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 18)
τησι θ' ἀκούσῃ τ' ὄνομά
της) :— Κι' ἐκείνη;

Ἐκείνη... (σὰ νὰ
συνέρχεται) :— Ἐκείνη...
Ἐκείνη... Εἶναι... ἡ...
Λίζα...

Ἐκείνη (σηκώνεται
ἀπότομα, τρομερὰ νευρια-
σμένη) :— Μπα; Συγχα-
ρητήρια... Νόστιμη κοπέ-
λα... (Τὸν ἀφήνει καὶ
βγαίνει στὸ χῶλ).

Ἐκείνη (μὲ μὴν

Ἐνα φιλί ακόμη...
Ἐνα βελουδινό δέρμα
πάντοτε προκαλεῖ!
Δέρμα βελουδινό καὶ μὴν μὲ
τὴν πούδρα

ΡΕΑ

Ἡ πούδρα ΡΕΑ εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας
"Cana,, καὶ εὐρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμούς.

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Υφάσματα—Μεταξωτά—Βελουτὲ—Πλοὺς Ζοὺτ κ.λ.π.
Μουσαμάδες πατωμάτων καὶ Ταπετσαρίας, Τάπη-
τες κ.λ.π.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)
Τηλ. 32-192

Ἡ ἐπίδρασις ποῦ προκαλεῖ σ' ἑνὰν ἄνδρα τὸ βελου-
δινό καὶ ὑγιὲς δέρμα εἶναι μεγάλη. • Ἡ ἐπιτυχία
σας εἶναι ἐξασφαλισμένη. • Ὅλοι οἱ ἄνδρες σὰς θαυ-
μάζουν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶσθε μὴν καλλονή. • Ἡ
κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεῖ δέρμα ἀπαλό,
βελουδινό χωρὶς λεκέδες καὶ χονδροὺς πόρους.

Ἡ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ ἔχει εἰς
τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἀπείρους
ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχα-
ρητηρίων ποῦ πείθουν περὶ τῆς
δαματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέ-
μας ταύτης.

FORMA PROION THE AROMATOPOITIA CANA

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ

ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

Οικαυρός

